

ПИЕР РЕЙ АУТ

Превод от френски: Владимир Гергов, 1992

chitanka.info

„Ако видите швейцарски банкер да скача през прозореца, скачайте след него. Сигурно има пари да се печелят.“

Волтер

*„На единия край на веригата —
този, който иска повече злато.
На другия край на веригата —
този, който дълбае до смърт.
Кой от двамата ще умре пръв,
ако Бог си затвори очите?“*

*„Пуебло
... Пуебло...“,
Песен на
боливийските
миньори*

ПРОЛОГ

На излизане от завоя Ролан удари твърде рязко спирачките. В ръцете си, които докосваха ръчката за управление, и върху гръбначния си стълб той усети вибрацията на седемстотин и петдесетте тона на композицията.

— Ще останеш ли с нас тази вечер? — попита Лучано.

Ролан бавно придърпа към себе си ръчката, която регулираше мощността на локомотива.

— Бих искал, но...

— Красива ли е?

— Майка ми?

— Мислех, че тя никога не напуска Лозана...

— Когато нощувам в Цюрих, тя идва понякога.

— Намали още...

Скоростта на влака намаля с тихо звънтене. За първи път след потеглянето им релсите не се съединяваха в далечината: те пристигаха. С ръка върху командната ръчка Ролан машинално регистрира бетонния перон, задръстен с колички, колети и групи пътници, чиито редици се сгъстяваха при влизането на дългата композиция.

— Какво им става?

— На кого?

— Виж им физиономиите!

Локомотивът се намираше на стотина метра от стоп буферите. Любопитно нещо: всички, които се намираха на перона, гледаха странно към Ролан и Лучано. Учудено примигване, последвано от гримаса на отвращение, се запечатваше върху лицата на пътниците при преминаването на локомотива край тях.

— Кажу — обезпокоен попита Лучано, — да не би да има доматен сок върху лицето ми?

— А на мен? — попита Ролан.

Влакът се движеше с десет километра в час, когато навлезе под стъкления тунел, в който на пост пред своите куфари чакаха тълпите

от пътници.

„Влак 127, Женева — Цюрих, пристига на първи коловоз. Отстранете се от перона!“ — нареждаше мъжки глас, повторен от ехото на десетките високоговорители.

Ролан видя как една дама изпусна чантата си и без да се наведе, за да я вдигне, сочейки с пръст към него, закри устата си с длан.

— По дяволите! — изруга той. — Какво значи това?

Навсякъде се виждаха изненадани лица. Още нещо, което разтревожи двамата машинисти: нямаше кътче, където да не се възцари мъртва тишина при преминаването на влака. Обикновено шумът от перона се присъединяваше към дрънченето на вагоните: викове, скърцане на метал, удари. Но в този момент — тишина. Само мълчаливо отдръпване и разширени зеници.

— Блокирай!...

Ролан дръпна спирачката. Локомотивът докосна края на стоп буферите. Лучано изключи тока. Двама чиновници се съвещаваха с нисък глас. После по-ниският затича към бюрото на началник-гарата. Другият, когото Ролан познаваше бегло по физиономия, се изкатери по стълбата и влезе в будката на локомотива. Изкашля се:

— Къде намерихте това?

— Кое „това“? — подхвърли агресивно Ролан.

— Как „кое това“? — учуди се чиновникът.

— Слушай — извика Лучано, — да не сме магьосници! Нямам желание да отгатвам гатанки!

— Елате с мен!

На перона никой не се беше помръднал. Чуваше се само пъхтенето на стара парна дрезина, която маневрираше по страничния коловоз. Ролан и Лучано скочиха на асфалта. Чак когато застанаха пред тяхната машина, която бяха нарекли „Маргарита“, те най-после разбраха.

Върху скарата, сякаш поставен нарочно от някакъв мъртвешки скулптор, лежеше мъжки крак, отрязан до слабините. Едва се забелязваше върху тъмната материя на крачола ръждиво петно кръв там, където костта бе прерязана. Съвсем не на място през главата на Ролан мина мисълта, че това е един доста елегантен крак. Може би към тази мисъл го наведе луксозната кожа на обувката и коприненият чорап. Когато се вгледаха по-добре, те забелязаха струйка кръв, която

се стичаше по чорапа, разливаше се по обувката и образуваше малка локва върху решетката на „Маргарита“.

И Ролан, и останалите присъстващи не можеха да знаят, че тази локва щеше да се появи, да потече по няколко континента, за да се превърне накрая в кърваво море.

ПЪРВА ЧАСТ
ЦЮРИХСКИЯТ ЕКСПРЕС

1.

В присъствие на жена си Морти О'Брайън никога не успяваше да изрази мислите си докрай. Джудит го смразяваше. Тя имаше в ъгъла на устата си саркастична гънка, която никакъв грим не можете да прикрие. Нейните избухвания го навеждаха на мисълта да се изпари, но още по-ужасно беше нейното мълчание, натежаващо от пренебрежение по време на кризите от мигрена.

От години Морти се беше отказал от всякаква сексуална близост, тъй като от нейната уста се чуваха само съществителното „мигрена“, прилагателното „смешно“, глаголят „плащам“, въпросителното „колко“. Надеждата, че Джудит ще се заинтересува от работата му, от неговите успехи, се оказа напразна. Той разбра, че тя реагираше само на неуспехите му, считайки, че успехите са нещо, което се разбира от само себе си. Бързо се беше зародила една глуха и няма враждебност. Затворена в мислите си, Джудит дори не се оплакваше на глас, задоволявайки се с мимики. И Морти предвидливо започна да пази за себе си своите успехи, тъй като тя щеше да ги превърне веднага в прах с някоя дума или жест. Преди четири години, вече като един от най-известните финансови адвокати в Ню Йорк, му идваше да крещи от радост, когато един ден получи ангажимент от Синдиката. В последната минута, воден от някакво предчувствие, се беше въздържал да го сподели с нея. Във всички случаи това ново споразумение нямаше нищо да промени — поне за момента — в отношенията му с Джудит.

Нейните гардероби бяха претъпкани с кожени палта, чекмеджетата преливаха от бижута, сякаш тези многочислени подаръци можеха да хвърлят мост между техните крехки отношения и да заместят отсъствието на разговори, което разяждаше брачните им връзки.

Името Габелоти беше толкова познато на Джудит, колкото името Крапах за един селски ратай.

Тя запали двадесетата си цигара от сутринта, гасейки клечката в чашата с кафе, поставена върху таблата с едва докосната закуска.

— Заминаваш ли?

— Да.

— Но ти току-що се върна от Европа. О, господи, пак имам мигрена.

— Вземи от твоите хапчета.

— Закъде заминаваш?

Той се изправи стреснат: тя никога не задаваше подобни въпроси, демонстрирайки безразличие към всички негови постъпки. За малко щеше да отговори: „Какво те интересува това?“. Но се сдържа, задоволявайки се да изръмжи:

— В Насау.

Тя изсипа машинално чашката с кафе, както бе пълна догоре с кибритени клечки, в полупълната висока чаша със сок от грейпфрут, после загаси току-що запалената цигара вътре.

— Имаш шанс...

Той я погледна обезпокоен и с облекчение забеляза, че в очите ѝ няма нищо друго, освен обичайната скука.

Подхвърли иронично:

— Ако можеш да се приготвиш за пет минути, ще те взема със себе си.

— Не ставай смешен! Имам мигрена...

Ако само можеше да знае! Този, който за нея си оставаше бедният адвокат от началото на кариерата, който беше принуден едва ли не да проси, за да бъде приет като стажант в кантора! Този, който в мислите ѝ бе импотентен заради нейните забележки и оплаквания! Можеше ли тя да разбере, дори да ѝ бе признал всичко, какво щеше да бъде реализирано? Той се изкашля.

— Добре, хайде сега...

Наведе се над нея, за да я целуне за сбогом, но на половината път се отказа:

— Трябва да тръгвам...

Вместо да изпитва любопитство, патетично и окончателно, както герой от роман, скъсващ с един двадесетгодишен брачен съюз, той не почувства нищо... Морти О'Брайън беше спокоен, както когато се прибираше най-обикновено след работа за вечеря. Мисълта, че нямат деца, го завладя и го успокои. Те нищо не бяха създали, значи той не разрушаваше каквото и да било. Оставяйки я по този начин, Морти

всъщност оставяше една прашна част от себе си, споменът за която му напомняше колко дълго бе чакал този момент. Преди да изтекат четиридесет и осем часа, той щеше да бъде с другата. В едно райско място, чието съществуване никой на света не допускаше. Той, Мортимър О'Брайън, щеше да стане най-богатият човек на планетата, богат, колкото нито едно човешко същество никога не е било, богат много повече, отколкото можеше да си представи и най-развоятният мозък. Когато беше на две крачки от вратата, тя му подхвърли:

— Морти! Когато излизаш, поръчай на Маргарет да ми донесе прясна вода и хапчетата ми.

Той кимна мълчаливо. През ума му мина, че последното, което чува от нея, е думата „хапче“. Обръщайки ѝ гръб, той се засмя. Никога повече нямаше да се видят.

Малкият самолет правеше третия вираж. Той отново пикира към главната улица на Чавена, остави я под корема си, бръснейки покривите, и зави наляво от камбанарията. Всички жители на малкия град, вдигнали глави, забелязаха облак от хартийки да плува по небето, после да прави пируети, падайки бавно към земята. Хартийките падаха върху покривите на автомобилите, по балконите, по тенекиените павилиони на амбулантните търговци сякаш мъртви листа. Беше пладне, пазарът, който ставаше веднъж седмично, привличаше тълпите, а априлският бриз откъм езерото Комо, малко по̀ на юг, принуждаваше местните красавици да извадят роклите си от нафталина.

Две-три хлапета вдигнаха това, което отначало бяха сметнали за рекламни проспекти, повъртяха го предпазливо между пръстите си и се посъветваха с невярващи очи. Дванадесетгодишният син на хлебаря направи извод, който никой не можеше да признае на глас, сякаш хората не вярваха на това, което виждаха. Спъвайки се от вълнение, притиснал към сърцето си купчина банкноти, паднали от небето, младежът крещеше към родителите си, които се бяха появили на прага на магазина, привлечени от шума на самолета:

— Това са пари! Мамо! Татко! Елате бързо! От небето ваят банкноти!

Сега и най-предпазливите се почувстваха наелектризирани. Всички се втурнаха между колите с наведени гърбове на фантастичен лов, сред скърцането на спирачки, клетви, съвети, давани от семействата на по-пъргавите им членове, заплахи, протести. Всичко това се оказа покрито от оглушителния шум на отново появилия се самолет. „Чудо! Чудо! — скандираха, кръстейки се, по-възрастните хора. — Манна небесна!“ Дечурлигата, възпирани от по-големите батковци, се опитваха да се катерят по дърветата, чиито клони се бяха покрили внезапно с банкноти. Швейцарски банкноти, красиви и прекрасни банкноти от Швейцарската национална банка, оцветени в бледолилаво, на стойност, варираща между десет и петдесет франка едната. Тук-там по улицата избухнаха първите сбивания.

Ренате изправи самолета и избухна в смях. Гледана отгоре, сцената наподобяваше кокошарник, питомците на който внезапно са овладени от лудост и се щурат насам-нататък в търсене на несъществуващи зрънца.

— Ти си отвратителна! — подхвърли недоволно Курт, викайки с пълни дробове, за да надвика шума на мотора и виенето на вятъра.

За негов най-голям ужас Ренате пусна кормилния лост, за да затвори рязко плексигласовия люк. Самолетът залитна, което усили още повече смеха на Ренате. Тя погледна хитро:

— Не трябваше да ме предизвикваш!

Под тях прелитаха малки зелени долини, хълмове, по които се зеленееха борове.

— Хвани се здраво, ще пикираме! — каза Ренате.

— Ренате! — извика Курт.

Пайперът започна да пада като камък върху избраното като цел кравешко стадо, после сякаш докосна гърбовете на животните, които се разбягаха на всички посоки, преследвани от две огромни кучета. За момент Курт забеляза пастира, който крещеше и замахваше с юмрук към тях. Курт се опита да говори със спокоен глас.

— Какво искаш да докажеш с това?

Играейки на прескочикобила с белите облачета, идващи насреща им, Ренате отговори сериозно:

— Че ти грешиш по всички линии. Че не е честно да представяш желаното за действително. Нали ги видя как тичат и се бият за моите

пари? Ти претендираше, че никой няма да се мръдне, че това е деградиране, че това обижда трудещите се маси! Кой имаше право?

Курт се облегна и се направи, че не е чул нищо. Сякаш му се повдигаше. Той се безпокоеше, че предизвиквайки я по този начин, можеше да я накара да превърне самолета или автомобила в „Железница на ужасите“. Ренате имаше недостатък, който беше по-добре никога да не бъде събуден в определени опасни ситуации. Курт не можеше да забрави ужасния ден, когато, поканени на годишнината на неговия колеж, тя му бе прошепнала на ухото:

— Бас държа, че съседът ми е бръснар и ще обърна чинията със спагети върху ризата му!

Разсеяно или непредпазливо той беше произнесъл „бас“, провокирайки катастрофата. Водопад от доматиен сос, стъргано сирене и картофи се бяха излели върху безупречния костюм на неговия колега...

— Ти нищо не казваш?

За да го накаже за мълчанието, тя изправи самолета в свещ, залепвайки го за седалката, в паралелна на хоризонта позиция. После той получи удоволствието да изтърпи няколко „бъчви“, едно ново пикиране, последвано от летене с главата надолу.

Стисна зъби, за да успее да запази контрол над себе си. Ако тази луда не разбиеше самолета в следващите минути, шансът да се намерят в началната точка на пътуването им — Цюрих, беше голям. Цюрих, където след три дни, по-точно на двадесет и шести април, щеше да се състои сватбата им.

Съвсем искрено Заза Фини не можеше да разбере защо нито един продуцент досега не я беше спрял на улицата, за да ѝ предложи доживотен договор за своите филми — тя се считаше за идеална. Никаква сянка, никаква бръчка не засенчваше гладкото ѝ лице, сред което блестяха две очи с кобалтов цвят, намирани от нея за необикновени и мистериозни. Гола пред огледалото, Заза завъртя едно от крилата му, за да може да се възхищава на гърба си, след като се бе наслаждавала на своя профил и анфас. Сякаш бе погълната от хармонията на фината талия и пълните бедра, от гладкостта на кадифената кожа, от тънкостта на глезените и нежната извивка на

коленете. Още веднъж тя се запита дали беше постъпила правилно, свързвайки временно съдбата си с този малък и незначителен мъж, под чиито стъпки сякаш никнеше златото. Бяха се запознали по странен начин преди шест месеца... Към обожанието, което ѝ вдъхваше собственото лице, се прибавяше амбицията ѝ да стане актриса. Беше сигурна, че нейната поява на екрана или на сцената ще предизвика по избор сълзи или смях сред зрителите и ще събужда цялата гама на техните чувства.

Все някога трябваше да започне — за начало позираше за една фирма, произвеждаща супа от аспержи. След като преспа с нея, фотографът реализира още някои по-интимни клишета, предназначени, както се кълнеше той, да останат в неговите професионални архиви. Луда от гордост, тя ги видя три месеца по-късно да се появяват в едно весело списание, разбирайки в този момент ползата, която бе възможно да извлече от това предателство. Един минискандал можеше да повлече след себе си по-голям и при повече шанс да се обърне във верижна рекламна реакция. Беше взела от една приятелка адреса на добър адвокат, решена да даде максимум блясък на тази „злоупотреба с доверието“.

Беше посетила кабинета на Морти О'Брайън, където някакъв стажант с неприятен вид ѝ беше казал, че не знае къде е шефът му. След като направи две безплодни посещения, третия път някакъв нищожен човечец се намеси в разговора със стажанта. Беше тип, когото никой нямаше да забележи на улицата, освен ако той се разхождаше с нож, забит в гърба, или с цифри на гърдите, показващи размера на богатството му. За нейна изненада стажантът беше изблял сервилно: „Господин О'Брайън лично ще се заеме с вашия случай“. Ето... Така започна всичко между тях. Тя бързо беше разбрала, че зад тази нищожна външност се крие една щедра душа, и първата любовна нощ не закъсня. Навремето Заза живееше в една бедна стая и беше непрекъснато заплашвана, че ще бъде изхвърлена, ако не си плати наема навреме. Капиталът ѝ се състоеше от евтин куфар, смачкана вечерна рокля, спортен костюм и чантичка с козметика.

Колкото щедростта на Морти я беше очаровала, толкова любовните му ласки, ласки на заек, я бяха разочаровали. Нейните прегръдки го караха да изпада в митичен екстаз. Естествено, от хигиенна гледна точка Заза си предлагаше толкова любовни авантюри,

колкото позволяваха неговите отсъствия, след като той я бе настанил в луксозен апартамент на Уолдорф, където по някакво чудо можеше да поръчва всичко, което ѝ хрумнеше. Тя увеличи желанията си, поръчвайки си за една седмица дрехи, количеството и качеството на които можеха да накарат една филмова звезда да се изчерви от срам. После, за да изпита своя любовник и да провери здравината на връзките, които го свързваха с нея, тя поиска бижута. Той беше изпълнил желанието ѝ срамежливо, надминавайки далеч нейните очаквания. Никакво желание не можеше да го учуди и сякаш изпитваше удоволствие да ги задоволява, преди тя да ги бе изразявала гласно. В замяна Морти искаше тя да присъства на безкрайните соарета, където, отегчена до смърт, да се изчервява, когато той взима ръката ѝ в своята и я гледа с покорство и странно замислен поглед.

Морти говореше малко за работите си, задоволявайки се да я отрупва с бижута и пари, до деня, когато преди месец ѝ бе задал странния въпрос: „Искам да живеем само двамата, ти и аз. Готова ли си?“. Заза, тъй като знаеше, че той е женен, изтръпваше при мисълта за безкрайното „тет а тет“ и затова поиска съвет от Джими Фотографа, когото беше междувременно открила и който не отказваше нейните временни заеми. Той беше настоял да ѝ обясни предимствата на тази връзка, учудвайки се как един човек като О'Брайън може да се влюби в „една нарцисизирана и парфюмирана крава“, чиито прототипи дефилират в студиото му непрекъснато, през целия ден. Но като всички дребни курвета, които не желяеха да заплащат цената на това, което взимат благодарение на временния интерес към техния задник, Заза, която не виждаше по-далеч от своя нос, се задоволи да му отговори: Явно е, че ми завиждаш за тази „клетка“.

Единственият аргумент, с който Джими успя да я изненада, дори да я впечатли, беше: „Този, който взимаш за клетка, се занимава с най-деликатните работи на Синдиката“.

Тя беше избухнала в смях: Морти — гангстер! Но от време на време на нея ѝ се бе случвало да прецени Морти през очите на Джими. Предния ден всичко се беше объркало. По един странен начин Морти беше повторил въпроса си от по-рано: „Готова ли си?“.

Не без влиянието на Джими тя беше отговорила: „Да“.

Сега дръпна пердето и хвърли разсеян поглед към улицата. Тя бе залята от морето туристи. Винаги бе мечтала да посети Насау и да се

разходи по Бей стрийт. След като желанието ѝ се беше изпълнило, сега изпитваше само досада и скука. След час Морти щеше да се върне, билетите им бяха приготвени, но посоката на пътуването им оставаше неизвестна. „Там, където отиваме, ти ще бъдеш като кралица. Не съществува нещо, което да пожелаеш и да не получиш веднага.“ Тя бе попитала уморено: „Ами слон?“. Морти беше отговорил с детски глас: „Предполагам, че говориш за слон, излят от масивно злато?“. Малко заинтригувана, тя се беше върнала в банята, броейки за успокоение дните, които ѝ оставаха да прекара с Морти, преди да сложи ръка върху парите му и да се присъедини към Джими.

Вбесяваше се не от това, че Морти се възползваше от тялото ѝ, а от това, че той си позволяваше да държи ръката ѝ, очаквайки от нея мръсното и лепливо нещо, наречено нежност.

Военните камиони бяха тръгнали от Женева, Нион, Морж, Лозана, Фрибур, Цуг и Цюрих, за да превозят бойните части. Всеки мъж имаше за задача да прегледа триста метра от железопътната линия и десет метра от терена отстрани на затревения участък. За първи път швейцарската полиция и военните бяха решили единодушно, че един човешки труп, макар и лишен от десен крак, може да внесе хаос във веселата швейцарска природа. Полицията провеждаше разследване, армията предоставяше хора. Категорична бе заповедта: да продължи търсенето, докато се намери останалото от мъртвеца. След като се смрачи, сержантите сапъори наредиха да се запалят прожектори.

Що се касае до намерения крак върху скарата на локомотива на експреса Женева — Цюрих, той разкри на детективите някои от своите тайни. Обувката носеше марката на известен нийоркски моделиер на обувки „Биаска“. Цюрихските полицаи незабавно алармираха по телефона своите колеги от Ню Йорк.

Последните започнаха незабавно разследване. С малко късмет скоро щеше да стане известно името на собственика на обувката. В джоба на панталона, освен смачканото руло банкноти на сума пет хиляди долара беше намерен железопътен билет, перфориран в Цюрих. Полицаяте бяха удивени как бе възможно един разхождащ се крак да се появи в Цюрих, вместо да пристигне в Женева заедно с другия крак, с главата и с останалите части от тялото на законния собственик.

Добре настанен между Виторио Пицу и Моше Юделман, Итало Бебе Волпоне изгледа единадесетте седнали около масата за съвещания мъже. Седенето на фотьойла, заеман преди това от собствения му брат, внасяше у него чувство на спокойствие, на власт, което надделяваше над неспокойната игра на очите му с полузатворените клепачи. Той се боеше от гласа си, който можеше да постигне истинската си сила само във високите нотки на агресивност и заплаха. Сега трябваше да разговаря тихо и авторитетно.

Итало направи ново усилие да сдържи пръстите на ръцете да не играят нервно със златната писалка и да спре вечната „сарабанда“ на очите си, опитвайки се да влезе в кожата на човека, чиято роля трябваше да играе в момента.

За компенсация пъхна два пръста във вътрешния джоб на самото си, над сърцето, за да усети успокояващия и вълнуващ контакт с тестето от петдесет и две карти за игра, с което не се разделяше никога. То имаше двойно значение за него, първо като игра — тя му помагаше да живее, и той живееше, за да играе — тестето бе глашатай на съдбата, вестител на добри и лоши случки. Когато пътуваше, Итало винаги носеше със себе си миниатюрна рулетка. Когато топчето от слонова кост започнеше своите нескончаеми и вълнуващи обиколки, нито денят, нито нощта, а още по-малко времето имаха значение за него. Той влизаше в една вселена, където само цифрите бяха за него крале. Рекордът му за продължителна игра беше три дни и четири нощи в един частен салон в Лас Вегас. На равни интервали прислужниците поставяха пред него храна и напитки, които той гълташе машинално, сред изкуствената светлина на флуоресцентните лампи, осветяващи зелената маса за игра. Когато веднъж беше станал, за да раздвижи схванатите си крака, се строполи на мокета, хъркайки като новороден. След като го пренесоха в апартамента, спа четиринадесет часа непробудно.

Без да пуска върховете на картите от пръстите си, Итало каза:

— Нашият приятел О'Брайън, който е ваш представител, в момента пристига в Цюрих. Всичко е наред. Ето телеграмата на дон Дженко, която току-що получих.

Той извади от джоба си парче хартия, което беше чел сто пъти, преди да изпълни нареждането, дадено от брат му, да обяви пред повиканите голямата новина.

Еторе Габелоти я погледна бегло, предаде я мълчаливо на Симоне Феро, който на свой ред я връчи на Джоузеф Дото. Докато на свой ред Кармине Кримело, Виторио Пицу, Анджело Барба, Висенте Бруторе, Томас Мерта, Алдо Амалфи, Карло Бадалето и Франк Сабатини се запознаха с нейното съдържание, Итало помисли, че присъства на историческо събитие: мирната среща след двадесет години студена война и убийствени експлозии между двете най-мощни фамилии на Синдиката Габелоти и Волпоне. Погледът му се плъзна по лицата на присъстващите, които издаваха несдържаното самодоволство от направеното. Обиколила всички присъстващи, телеграмата се завърна при него.

— Какво друго? — попита небрежно Карло Бадалето.

Той мразеше Итало и не изпускаше случай, когато би могъл да го предизвика. Пет години по-рано, когато Итало се беше завърнал от Лондон, Бадалето беше член на клана Волпоне. Вместо „добре дошъл“ Карло беше подхвърлил иронично: „Коме ва сперанцариту?“. Това му беше донесло двойно счупване на челюстта и загубата на двата предни зъба, единият от които остана забит в челото на Итало след страхотния удар с глава.

„Сперанцариту“ беше името, използвано в Сицилия за бегълците в чужбина. Ако Итало трябваше да прекара принудително две години в Лондон, всички шефове на големите фамилии от Ню Йорк до западното крайбрежие знаеха, че това е по изричното нареждане на брат му. Цу Дженко Волпоне беше дон и най-малкото движение на веждите му се приемаше за нареждане, което дори Итало не можеше да пренебрегне.

— Нищо — отговори Итало, пронизвайки с поглед Бадалето.

Той би искал да му даде да почувства подчинението, което всеки по-малък брат дължи на по-големия, без последният да прави каквото и да е, за да го наложи. От Итало се страхуваха, но дон Дженко притежаваше нещо повече — той беше уважаван. Неговото спокойствие, усмивката и тихият му глас отлично прикриваха безмилостната му и страшна личност. Итало беше неспособен да съдържа врящия бяс, който го обхващаше понякога без никаква особена

причина. Неговите убийствени импулси го подтикваха да задоволява желанията си веднага, независимо дали са от частно, икономическо или интимно естество. Без дар слово, изгарян от чувства, неговата бруталност, когато речите се сменяха с действия, го беше осъдила да вегетира в сянката на брат си във второстепенната роля на „пънк“ — прост изпълнител. Големите от Синдиката се пазеха от неговата липса на хладнокръвие и предпочитанието, което имаше към примитивни и насилствени действия. След Ал Капоне времената се бяха променили, не че насилията бяха намалели, просто тяхното изпълнение се извършваше гъвкаво, замаскирано, чрез посредници, които получаваха своите премии, без да знаят за кого, нито защо изпълняват договора си. Така не съществуваше и най-малката връзка, която можеше да заведе детективите от жертвата до нейния палач: никаква връзка между двамата, значи няма мотив за престъплението. На края на веригата всеки от шефовете „капо“ трябваше да притежава безупречна фасада на човек от бизнеса, за да има възможност да практикува своите занимания, защитен от американската данъчна система. Сега инвестициите на фамилиите представляваха безпогрешната структура на едно многонационално предприятие, управлявано от многобройни юристи, пласиращи огромните печалби от различните изнудвания, шантажи, убийства и разни престъпления от голям мащаб в начинания извън всяко подозрение. Не беше рядко явление печалбите от продажбата на наркотици след един тайнствен и мистериозен кръг да послужат за финансиране на болница за лекуване на наркомани. Всичко това се извършваше с огромна реклама, в присъствието на градската управа, при благословията на властите, благодарността на правителството и обществеността. Цу Дженко Волпоне не правеше изключение от правилата. Неговият мозъчен тръст се състоеше от цвета на големите университети по международно право и той с цената на всичко ангажираше първенците на всеки випуск, компенсирайки в собствените си очи факта, че е бил неграмотен до осемнадесетата си година. Когато се оценяваха достигнатите резултати след създаването на този огромен тръст на престъпното обогатяване, се считаше с пълно основание, че резултатите надминават очакванията.

Моше Юделман взе думата:

— Първата фаза на операцията е завършена. Преди да изтекат три месеца, нашите доходи ще бъдат „пречистени“.

Произхождащ от Бронкс, бедняшкия квартал на Ню Йорк, Юделман беше завършил учението си, задигайки зеленчуци и плодове и играейки на паричните автомати с хулиганите от улицата. За разлика от останалите свои връстници Моше притежаваше божи дар, нямаш равен на себе си: можеше със светкавична бързина да направи преценка на който и да е директор на банка и беше роден с уменията да борави с цифри така просто, както другите се бяха появили на белия свят със сини очи. Юделман не търсеше, той намираще. Острото му чувство на финансист се допълваше с възможностите му на търсач. Никое досие, дори и най-сложното, не можеше да му се съпротивлява повече от пет минути. Той незабавно откриваше необходимото, за да заобиколи договора. Било то липсваща запетая или незабележим детайл. Разбира се, всичко това се вършеше, без никой да може да го заподозре в мошеничество или злонамереност. По-добре, отколкото в компютър в главата му бяха класирани доходите на фамилията съперници от мощното „комисионе“, тази най-висококачествена асоциация, водена от единадесетте „капи“, сред които дон Дженко не беше от последните. Когато Юделман влезе във фамилията, дон Волпоне трябваше да се пребори със своите, за да го наложи.

Сицилийците, образуващи ареопага, трудно се съгласяваха с присъствието на евреи между тях. Фанатично привързани към традициите на своята родина, те притежаваха остра подозрителност към всичко чуждо на техния клан, слагайки в един и същ чувал ирландците, негрите, евреите, китайците и протестантите.

В началото Моше Юделман се мъчеше да изглежда незабележим, намесвайки се само когато искаха това от него, не взимаше никога ничия страна, не казваше лоша дума за никого. Просто беше тук като една позната вещ, за която се знае, че винаги ще бъде намерена, когато има нужда от нея. Той беше достатъчно интелигентен, за да види, че начинът на ръководене на фамилията имаше многобройни недостатъци. Далновидно обаче Моше не критикуваше никога, водейки се от девиза на Свети Франциск д'Асизки: „Не се опитвай да промениш света. Промени го!“. Въпреки че не гореше от желание да го прави. Подземният свят беше единственият, който можеше да задоволи жаждата му за власт, за мощ, неговия апетит на сив кардинал. Останалото вършеха качествата му на финансист и ръководител.

Докато фамилията се самоизтребваха, водени само от чувство за престиж, той не само успя да остане жив, но и да заеме място, което никой не мислеше да му оспорва, дори между членовете на мощната „комисионе“. Той дължеше всичко на дон Дженко, който го беше прибрал беден и обезоръжен, но благодарение на Моше престижът и авторитетът на Благодетеля нарасна неимоверно. Ролята на „консилиере“, на съветник във всички дела на фамилията, го беше превърнала в нещо като арбитър, като мъдрец.

Разбира се, неговите задължения не му попречиха да създава собствено състояние ден след ден, чрез удачно пласиране на акции, умопомрачителни рискове и един удивителен нюх на хрътка, надушваща всичко, което носи доходи в сферата на борсата, на хазартните игри, на игралните автомати, на транспорта, снабдяването, ресторантите, баровете, бирариите, контрабандния алкохол, боксовите мачове, лотарията с номера, лихварството и проституцията. Знаейки, че за да не хапят, кучетата трябва да са сити, първата му грижа беше да задоволи своите висшестоящи босове, после, позволявайки си известна свобода на маневриране, успя да създаде собственото си богатство.

По негов съвет дон Дженко се бе съгласил да се съюзи — докога? — с този, когото смяташе за съперник номер едно — Еторе Габелоти. Моше хвърли скрито поглед към него. Римска маска на лицето, дълбоки торбички под очите, които криеха властност и виталност. Еторе тежеше сто и двадесет килограма и често приемаше бащински вид, заменян периодично от ужасни кризи на ярост, завършващи обикновено със смъртни присъди. Тъй като в трудното начало собственият му живот не струваше пукната пара, сега животът на другите не представляваше нищо за него. За една дума или жест той умъртвяваше онези, които се осмеляваха да му противоречат.

Бяха необходими всички качества на дипломат, за да може Юделман да го убеди, че съюзът с дон Волпоне му е необходим при пречистването на огромните доходи. Това не беше никак лесно. Двамата донове бяха разделени от многобройни мъртъвци, с които те по известни само на тях причини бяха осеяли „лагера на другия“. Днес договорът беше подписан и щеше да положи началото на най-фантастичната операция, предприемана някога от Синдиката.

Габелоти, който до момента не беше произнесъл нито дума, изглежда беше разбрал, че Моше го наблюдава. Той му хвърли остър поглед, замаскиран незабавно с усмивка. Юделман също се усмихна и премести очи другаде.

— Дай ми пак телеграмата — каза Еторе.

Парчето хартия долетя от другия край на масата. Габелоти го взе и се засмя широко, адресирайки смеха си към Итало:

— Какво ще кажеш, Бебе, брат ти май няма да се разори от пощенски разходи?

Всички присъстващи се засмяха шумно. Итало също се присъедини, когато се увери, че думите на Еторе не прикриват никаква ирония. Трябва да се отбележи, че телеграмата, носеща на гърба си пощенския печат на Цюрих, Шафхойзерщрасе, съдържаше само една трибуквена дума: „АУТ“. Но тези три букви представляваха общите им усилия за 1976 година и крайният резултат от техните престъпни действия.

По-точно ставаше въпрос за смайващата сума от два милиарда долара.

Инес твърдеше, че в детството си е била хранена само с кръв и мляко. В нейното племе мъжете достигаха височина до два метра и двадесет сантиметра, жените — до един и деветдесет и когато бяха изправени срещу обикновени бойци, последните изглеждаха като джуджета. Тя казваше, че е дъщеря на крал и има осем братя, кой от кой по-красиви. В момента на церемониите, ознаменуващи преминаването в ранга на мъжете, младежите от племето трябваше, за да покажат безстрашието си, да си нанасят тежки рани в областта на гениталиите, подновявайки, без да знаят, обичая на младите атиняни, да си нараняват фалоса, докато получените белези не го превърнат в издялан тотем.

Ландо, на когото нищо фалическо не беше чуждо, слушаше тези истории с отворена уста, без да знае къде свършва измислицата и къде започва истината.

— Искаш да кажеш, че братята ти се нараняват с бръснач?

Инес протегна ръка и взе една мандарина от чинията, която лежеше върху панталона му на мокета.

— Точно така.

— Трябва да си откачен... — въздъхна Ландо. — Истински диваци!

Той погледна с крайчеца на окото огромното тяло на своята любовница. Боса, тя беше горе-долу на една височина с него, което му спестяваше изтръпването на коленете, когато правеха любов изправени. През двата сезона, когато беше професионален футболист, той рядко беше срещал мъже с неговата височина и се обърна към нея:

— Ти си около един и осемдесет, нали?

— Да.

— Интересно, въпреки височината не приличаш на жираф!

Тя му хвърли полузабавен, полупрезрителен поглед.

— Всичко е относително, нещастни ми Ландо. В моята страна дори с твоите габарити ще изглеждаш късичък.

Тя произхождаше от Бурунди, от града Бужумбура. Твърде често с крайчеца на шоколадовите си пръсти, завършващи с кървавочервени нокти, тя му показваше на картата точното място: абстрактна точка за Ландо, някаква плонка на муха на границата между Кения, Конго, Уганда и Танзания.

— А тази река до твоето селце — показваше Ландо една синя черта върху охреножълтата повърхност. — Голяма ли е?

— Нищо особено... Хиляда километра дълга и сто широка. Нарича се Танганайка.

— Ти се шегуваш, нали?

— Съвсем не.

Нейното истинско име беше Кибондо, принцеса Кибондо. С тези хора кой може да знае?... Тя му беше разказала, че преди да пристигне в Швейцария, била кръстена Инес от един италиански модист. В Рим беше манекен звезда, но реномето ѝ се простираше до Лондон, Париж и Ню Йорк, където заплащаха фотосеансите ѝ с огромни суми. Тя беше толкова представителна, че си позволяваше да носи десетсантиметрови токове. Никога не оставаше незабелязана! Никога ироничен нюанс не се появяваше в поглъщащите я погледи. Само учудваща адмирация като към нещо непознато, което идва от някаква друга планета и не се помества в нито един от съществуващите естетически канони — просто друго нещо!

Ландо прокара ръка по безкрайното голо бедро, гладко като камък, милван от морето хиляди години, с цвят на горещ бронз, мускулесто и парещо под неговата длан. Той признаваше в себе си със смущение, че е горд, задето е издържан от такова създание — не че собствените доходи не му стигаха, напротив, те покриваха напълно разходите му и доста нещо оставаше — просто — въпрос на принцип. Парите и подаръците, с които тя го отрупваше, откакто бе започнала да протитуира, му бяха давани с кралски жест. Без сервилност, без задължение, без нужда — просто защото тя желаше да го прави. Защото това ѝ доставяше удоволствие.

Тя нежно махна ръката му от бедрото си.

— Няма време. Имам среща в седем.

— Твоето старче?...

— Когато застанем един срещу друг, той едва ми стига до гърдите.

— А когато сте легнали?

— В леглото сме равни. Или почти...

— Остави го да поблее малко.

— Не, той е маниак на точността. Когато работя, винаги държа да бъда навреме.

Тя се сгъна в кръста, после се протегна като котка и се прозя. Ландо беше смутен от широките лилави монети, заграждащи върховете на острите ѝ гърди. Той настоя:

— Само за минута... Искаш ли?

Какъв срам! Той, мъжът, чиято благосклонност беше считана като дар за всяко женско същество, беше пренебрегнат от някаква негърка, решаваща вместо него дали е съгласна или не! Тя го погледна замислено:

— Като бял ти не правиш съвсем зле любов...

— Предпочиташ да съм черен?

— Не е важен цветът, Ландо...

— Тогава какво?

— Това, което имаш под панталона.

Ландо се сви. Той се гордееше със своите атрибути, обожавани от всички жени, които беше изоставил разбити, изтощени, остарели изведнъж, само след няколко сеанса любов от високо качество. Но Инес въпреки сигурността му, че може да задоволи която и да е жена,

успяваше да посее съмнение в смутената му душа. Първата нощ, след като я бе обладал пет пъти в разстояние на осем часа и като очакваше някакъв окуражителен коментар от нейна страна, той я бе попитал, за да наруши мълчанието:

— Доволна ли си?

— Не беше лошо...

— Как така „не беше лошо“?!?

Той имаше чувството, че е изсмукан. Трябваша му най-малко десет години сън, за да се възстанови, а тя беше поклатила глава и беше промълвила с половин уста:

— Ами, да речем, добре... за един бял...

Беше сигурен, че тя блъфира. Никоя жена на света не би могла да издържи такава обработка, без да бъде закарана за възстановяване в болница. Ландо беше заспал моментално, обиден от толкова неблагодарност. На сутринта тя му подари изключителен платинен часовник, купен от Вашерон. Той не можеше да разбере и досега защо Инес — принцеса Кибондо, дъщеря на крал, му даваше голяма част от парите, с които я отрупваха нейните богати покровители в замяна на услугите, предлагани от тялото ѝ. В нейните очи той оставаше хлапак и никога не можа да я накара да му обясни този факт въпреки многобройните настоявания.

Тя седна на края на леглото и започна да обува чифт лилави ботуши. Единият от двата папагала закрепя в клетката си.

— Ти си купила папагали?

— Подариха ми ги. Обичаш ли птици?

На свой ред Орландо Барето се изправи. Мощното му тяло се опъна, неутежнявано с нито грам тлъстина. Откакто беше престанал да спортува, единствената или почти единствената му храна беше алкохолът. Без никога да се напива, консумираше по една-две бутилки дневно.

— Обожавам ги.

Той приближи до позлатената клетка, разтърси я с мускулестите си ръце, отвори вратичката и бръкна вътре. Папагалите се отдръпнаха в дъното. Ландо нежно измъкна единия, който, защитавайки се, го клъвна, но това не му направи впечатление. Той го постави на дланта си и духна върху перушината му. После се усмихна на Инес:

— Луд съм за птици.

След това без подготовка, с едно затваряне на челюстите, той обезглави папагала.

2.

Секретарката се отдръпна, за да пропусне новодошлия. Омер Клопе, който се беше изправил възпитано, се направи, че не вижда подадената му ръка, и кимна с глава за поздрав. После посочи кожения фотьойл, на чийто край посетителят седна, и зае мястото си зад бюрото, по чиято блестяща повърхност нямаше нищо, освен една визитна картичка, отбелязваща името и професията на новодошлия: „Андре Левен, администратор на дружества“.

Левен се изкашля и изобрази нещо като усмивка. Беше около шестдесетгодишен, изключително елегантно облечен, с бронзово лице, заобиколено от ослепителнобели коси, чийто синкав блясък наведе Клопе на мисълта, че тук не е минало без намесата на специалист по дерматология. Омер придаде на лицето си дискретен израз, за да окуражи посетителя. Тъй като Левен продължаваше да мълчи, Клопе кръстоса ръце пред себе си и хвърли бегъл поглед към часовника си.

— Благодаря ви, че ме приехте — атакува Левен. — Можех да поискам среща предварително, но тук съм пътъом, а работата, която ме води при вас, е бърза и деликатна, за да си позволя да ви безпокоя.

Той приглади ръбовете на панталона си, опипа връзката и несъзнателно прекара пръсти през косата си.

— Ето — нерешително започна Левен, — имам известни спестявания, които съм решил да поверя на вашата банка.

Инстинктивно погледът му се спря върху черния куфар до краката му, на мокета. Той попи потта от челото си с кърпа от синя коприна, измъкната от джобчето на сакото, внезапно смутен от пронизателния поглед на Омер Клопе, чиито сини късогледни очи не мигнаха нито веднъж, оставайки неутрални и наблюдателни зад дебелия стъкла на фините златни рамки на очилата.

Не знаейки как да постъпи пред това смуцаващо мълчание, Левен постави крак върху крак, слагайки ръка върху куфара, разколебан от голотата на кабинета, в който току-що беше влязъл. Не така си беше представял светая светих на една от най-мощните и влиятелни банки в Цюрих. Стените бяха покрити с бежов плат,

мокетът беше сив и прозорците гледаха към гарата, над покривите на Щампфенбахщрасе, откривайки изглед към спокойните и чисти води на Лимат.

Той въздъхна дълбоко:

— Става въпрос за осем милиона франка.

Клопе дори не мигна.

Левен бързо добави:

— Един милион и шестстотин хиляди долара.

Банкерът бавно кимна с глава.

— Плодовете на моя двадесет и пет годишен труд. Разбирате ли, ако ми се случи нещо... не искам всичко това да се изпари като данък за наследство.

Клопе отново кимна. Левен сякаш се отпусна.

— Ще ви обясня...

Клопе сухо махна с ръка, сякаш беше раздразнен:

— Вие сте администратор на дружества, нали, господин Левен?

— Точно така! Ако ми позволите...

От направен от крокодилска кожа портфейл той нервно измъкна различни документи за самоличност и каза, извинявайки се:

— Трябваше да започна с това...

Клопе ги пое и внимателно ги разгледа:

— Вашата визита ми прави чест, господин Левен. Мога ли да знам кои са мотивите, които ви накараха да изберете моята банка?

— Вашата банка?... — заекна Левен, учуден от факта, че един финансист може да бъде толкова предпазлив пред носител на осем милиона франка.

Само час преди това, слизайки от самолета, той се чувстваше господар на света. Както беше договорено, куриерът го чакаше в един бар на Васерверкщрасе. Като награда за прекарването на ценния куфар, който Левен не знаеше по какви пътища се бе озовал от Лион в Цюрих, той му бе връчил сто и шестдесет хиляди франка, представляващи два процента от пренесената сума. Сега, вместо да го смятат за победител и да разстилат пред него червен килим, че имат честта да им бъде поверена такава сума, го питат защо е избрал Трейд Цюрих Банк! За момент го завладя идеята да вземе куфара си и да прати по дяволите този дребен студен човек. Градът гъмжеше от банки

и финансови учреждения, готови да го приемат с отворени обятия. Вместо това той отговори възпитано:

— В Париж ми говориха за вас мои приятели.

Клопе вдигна червеникавите си вежди.

— Как се наричат те, господин Левен?

— Ломбард. Едуар Ломбард.

— Да, познавам господин Ломбард. Как смятате да вложите своите капитали, господин Левен? Желаете ли да ги вложите, или да закупите валута, или да инвестирате на борсата?

— Нищо такова за момента. На първо време бих желал да оставя сумата на съхранение за срок от три месеца. Какъв процент ще получа?

— Блокирана за три месеца? — Той натисна един бутон и каза: — Гарнхайм, процентът на френските франкове, блокирани за три месеца? Да... Благодаря!... — Обръщайки се към Левен: — 9,25 на сто.

Левен се намръщи.

— Това е малко. Надявах се на повече.

— Може би желаете да превърнете парите си в друга валута?

— Например?

— Долари, западногермански марки, швейцарски франкове...

— Процентът по-висок ли е?

— По-нисък, освен за долара, но той не е много стабилен в момента, тъй като се очаква публикацията на търговския баланс.

— Колко е за марките?

— 4,50 на сто. Разбира се, може да се комбинира нестабилността на франка с други фактори. По-добре малък процент върху покачваща се валута, отколкото по-голям върху падаща.

— Какво ще направите, ако бяхте на мое място, господин Клопе?

— Аз не съм на ваше място, господин Левен.

— Бих желал една номерирана сметка.

— Както желаете. Кой ще знае цифрите, освен вас?

Левен се изненада. Клопе прибави:

— Всички сме смъртни, господин Левен. На кого трябва да предам франковете в случай на смърт?

— Тъкмо исках да ви кажа... Аз съм женен.

Клопе извади бял лист и се приготви да води бележки.

— Предполагам, че на госпожа Левен...

— Не! Не! — прекъсна го събеседникът му. — На нея не! Лицето на Клопе стана непроницаемо.

— На кого другиго? — настоя той.

— На моята кръщелница.

— Име?

— Лили! Искам да кажа Елиан... Елиан Гурне.

— Значи ли, че искате да направите госпожа Гурне ваша законна наследница?

— Госпожица Гурне. Да, така е.

— Адрес?

— 118 улица Гренел, Париж.

— Квартал?

— Мисля, че шести... не съм сигурен.

— Професия?

— Секретарка на дирекция.

— Родена?

— 27 декември.

— Година?

Левен изглеждаше като човек, който се готви да скочи във вода.

— 1953.

Клопе го погледна с несъгласие.

— Името на фирмата, където работи?

— Госпожица Гурне е моя частна секретарка.

— Аха!... Тогава ще ви помоля, господин Левен, да отворите обща сметка с вашата кръщелница.

— Обща?

— Госпожица Гурне ще има достъп до вашата сметка — обясни спокойно Клопе.

— Но ако... ако... — промълви Левен.

— Ако какво, господине?

— Но ако се скараме... Как да се избегне... Вие познавате жените!

— Трябва ли да разбирам, че госпожица Гурне не се ползва с пълното ви доверие?

— Не до такава степен, че да ѝ предоставя свободен достъп до осем милиона франка!

— Тогава не виждам защо аз и моите съдружници можем да гласуваме на тази госпожица някакво доверие!

— Но, господине... — подхвърли шокиран Левен.

— Благодаря ви, че посетихте нашето учреждение. Съжалявам, господине...

— Но, вие няма да откажете една вноска от един милион и шестстотин хиляди долара!

— Сбогом, господине. Сигурно ще намерите в нашия град други учреждения, достойни да ви обслужат.

За да демонстрира по-добре, че срещата е завършила, Клопе скъса на парчета хартията, на която си беше водил бележки.

Левен стана, взе в ръка куфара и погледна към банкера. Това, което прочете в очите му, го възпря от нови опити да поведе разговор. Разкажано изтупа реверите си от несъществуваща прашинка и се изниза през вратата.

Омер почака излизането му, за да застане пред прозореца. Животът му минаваше в срещи с подобни типове. Закъснялата любов на застаряващите красавци към техните секретарки беше неизчерпаем източник на неприятности за честните банкери. Както по-голямата част от своите сънародници, Клопе имаше най-високо мнение за професията си. Това не беше нито занаят, нито служба, а едно истинско посвещаване, една религия, чиито жреци бяха той и достойните му колеги. Парите изискваха уважение, за тях се говореше шепнешком, както на Бог в един храм. Да се манипулират, да се управляват, да се насочват, да се множат, да се преброяват и пак да се преброяват, тези неща бяха свети, достойни само за хора с висок морал. Този храм никога не се разтваряше за парвенюта със съмнителни източници на забогатяване въпреки идиотщините, разпространявани по света за Швейцария. Някои сили искаха да я направят сейф на планетата, довереник на свалените чрез държавни преврати диктатори, данъчен рай за мултимилionерите с един крак в гроба. Като се вземеше предвид количеството на сключените договори, се виждаше, че се случват и недоразумения. Периодично се изкарваха на бял свят историите за еврейските богатства, които все още не можеха да достигнат до законните им собственици въпреки отдавнашното завършване на военните действия. Тези авоари, пласирани в номерирани сметки в момент, когато заплахите на Хитлер

принуждаваха собствениците да се поставят в безопасност, бяха често обект на съдебни дела. Някои от тях траеха още с останалите живи от концентрационните лагери или с наследниците на загиналите. Аферата Трухильо също даде повод за контра реклама. Къде бяха изчезнали петстотинте милиона в долари, злато и друга валута, които синът на ексдиктатора беше донесъл в Женева и които правителството на Доминиканската република все още се опитваше да си възвърне? Или военното съкровище на ФЛН — петдесет милиона швейцарски франка, чиито лихви след 1962 година бяха значителни и които след смъртта на Мохамед Кидер никой не можеше да открие? Парадоксално, но тези неприятни случайности бяха другото лице на главното правило — мълчанието, наложено при всички видове банкови операции на нивото на институцията, която предвиждаше законът за банките и спестовните каси — член 47, който всеки банкер, достоен за това име, трябваше да носи непрекъснато в сърцето си:

„Този, който в качеството си на член на един орган, на временен чиновник, на ликвидатор или комисар на банка, или член на една ревизираща институция, или член на наблюдателния корпус на банките, открие тайна, която му е поверена в качеството му на служител, този, който принуди друг да наруши професионалната тайна, ще бъде наказан с шест месеца затвор и глоба от 50 000 швейцарски франка. Нарушението на тайната е наказуемо, даже след напускането на дадената служба или след пенсионирането на дадената личност.“

За съжаление, ако съществува морал пред закона, няма морал пред парите. Кой може да се похвали, че знае откъде идват поверените му суми? Защо парите, които са вечни, трябва да издадат тайните си пред настроенията на историята, пред конвулсиите на политиката, ефимерни и променливи като въображението на хората. В замяна това мълчание никога не се нарушава, за да се покажат направените услуги на свалените правителства и диктатори. Тайно Омер Клопе страдаше, че мотивите на по-високостоящите не се разбират правилно, че тайната не позволяваше да се дадат необходимите обяснения.

Както по-голямата част от своите колеги, той финансираше петте ръкава на църквата, хвърляйки манна върху конгреганисти, методисти, реформисти, баптисти и лютеранци, макар че самият той принадлежеше към ръкава на Улрик Цвингли, един от най-взискателните проповедници на калвинизма. Когато работите вървяха добре, а те вървяха от ден на ден все по-добре, той поддържаше душата си с щедри дарения на абатствата, на представителите на синодалните общества, без да скъпи времето си за една добра дума или да коментира изискванията на „Обществото на християнската религия“ на Жан Калвин, на Библията или на „Декалога“ пред вярващите, изисквания строги, но свети, от които Омер черпеше науката за морала.

Разбира се, че толкова щедрост изискваше някакви компенсации от частно естество, за което не беше нужно благоволение на институциите, семейството, морала и професионалните задължения. Когато човек достигне зрялата възраст и сигурността, че няма да стане жертва на чувствата си, той може да си позволи известни удобства в хармония с личния вкус. Както беше казал преди години един известен негов сънародник — доктор Рейнхард: „Само по себе си никое вещество не е токсично. Само дозата го превръща в отрова“.

Омер Клопе не беше чакал да му напомнят за този афоризъм на Парацелс, за да умее да стане от масата, преди да се е натъпкал с храна, да изпуши една пура на ден, една-единствена, но „Пънч Кулебрас“ — производство на Давидов — и да предложи на тялото си епизодични удоволствия, които вече не получаваше от съпругата си, Химене Клопе.

Той знаеше мярката: винаги в мир със съвестта си, утешен при липсата на личен чар, при наличието на тлъстото тяло, на плешивия череп и късите крака, наясно с мисълта, че парите са вълшебна компенсация на липсата на чар, дух, лекота и красота, от които Всемогъщият го беше лишил. В замяна на това Омер притежаваше толкова безупречно обществено положение, че някои от неговите сътрудници по време на публикациите на годишния баланс, свидетели на безкрайните му усмивки, го счетоха за изкуствено раздухано. Той полагаше изключителни грижи и любов за зъбите си и без да се притеснява, посещаваше два пъти седмично най-известния цюрихски стоматолог, доктор Щрол, за да не допусне риск от инфекция

вследствие на миенето, и никога не използваше една четка за зъби повече от веднъж. Резервите му бяха неизчерпаеми, от всички видове и форми, нюансите на които бяха неразбираеми за един профан: осмоъгълни, във формата на щипки, плоски, остри с десет косъма, твърди и меки, от найлон и животински косъм, с регулираща струя на водата, за да се предпазва от кариес, най-големия неприятел на зъбите. Но за какво да си отваря устата и пред кого? Чековата му книжка, социалното му положение и връзки отваряха сейфове и бедра по-добре от най-големия мошеник и най-рафинирания Дон Жуан.

Толкова по-просто беше да плащаш, вместо да се харесваш! Омер беше на петдесет и две години — възраст, когато вече не се задават въпроси относно събитията в света, а простичко се приемат светските удоволствия.

Времето, което вървеше бързо, беше както никога пари. Предния ден трябваше да повика на помощ цялото си хладнокръвие, за да не се разтрепери пред чудовищността на капитала, който му поверяваше един от неговите клиенти, някакъв итало-американец на име Дженко Волпоне, макар че нийоркските му кореспонденти съобщиха, че въпреки фасадата същият е един от тайните вождове на Синдиката. Клопе беше класирал сведението в паметта си и мислеше, че го е забравил. Ето че в този ден то се появи на повърхността. Сцената беше пред очите му:

— Какво мога да направя за вас, господин Волпоне?

— Да ми отворите номерирана сметка.

— Не желаете ли да използвате тази, която имате в нашата банка?

— Не.

— Отлично.

— След по-малко от час ще получите съобщение за превод на сумата от вашия клон в Насау, който я получи тази сутрин.

— За каква сума се касае?

— Два милиарда долара.

За да запази спокойствие пред споменаването на тази фантастична цифра, Клопе беше свалил очилата си и си даваше вид, че ги избърсва. Професията го беше привикнала към този род цифри, но когато се касаеше до многобройни групировки от цял един континент. Тук ставаше въпрос за сума, манипулирана от един-единствен човек!

Дженко Волпоне беше добавил тихо:

— Бих искал тази сума да се раздвижи по време на нейния престой у вас.

— Естествено!

— Какъв процент можете да ми предложите?

— Зависи от срока.

— Направете ми изчисление от ден за ден. Ще имате на разположение фондовете най-малко за двадесет и четири часа и най-много за четиридесет и осем.

— Шест процента.

— Седем.

— Лихвата на ден е 6 процента.

— Какво да направя? Аз искам седем.

— Добре. Вашите инструкции за по-нататък?

— Ще ги преведете в Панама, Кемикъл Интер Тръст. За това ще разполагаме с права само ние двамата.

Едва сега Клопе бе забелязал хилавия петдесетгодишен мъж, който придружаваше Волпоне. Волпоне го представи като Мортимър О'Брайън, финансов съветник и пълномощник на неговия съдружник. Естествено, Клопе не беше задал никакъв въпрос относно самоличността на този съдружник. В замяна на това той познаваше репутацията на О'Брайън в международните финансови среди. Изненадваше го само невзрачният му вид.

— Под кое име ще предадете нарежданията си, господин Волпоне?

— „Мамма“.

— Записвам си. Господа, ако обичате да ми дадете образец от подписите си... за „Мамма“, искам да кажа...

— За какво? Ние ще ви дадем инструкции по телефона.

— Просто формалност на вътрешната администрация... — каза Клопе, подавайки им писалка и чист бял лист.

О'Брайън и Волпоне парафираха думата „Мамма“.

Клопе взе хартията.

— Кой от двамата ще даде нареждането, господин Волпоне или господин О'Брайън?

Волпоне си позволи първата усмивка:

— Ще бъда аз. Но това няма значение, тъй като в бъдеще вие ще познавате само „Мамма“.

— Имате пълно право. Остава само да измислим един номер...

— Излишно е. Аз вече го избрах в Насау.

— Мога ли да го запиша?

— 828384.

— Много добре.

— Разбира се, процентите от нашата сума ще преведете в отделна сметка.

— Естествено.

— Разбирате, че става въпрос за нашите разноски. Какъв е процентът за всички тези услуги?

— 0,125 на сто от вложения капитал?

— Не е зле... Трябваше да стана банкер!

— Професията има и свои недостатъци, господин Волпоне.

— По всяка вероятност ще ви телефонирам утре.

— На ваше разположение съм.

Докато мъжете ставаха, Омер беше добавил:

— Желая ви приятно прекарване в Швейцария.

— Благодаря ви от мое име. Ще остана още четиридесет и осем часа, но господин О'Брайън заминава незабавно за САЩ.

В този момент се случи нещо необикновено и любопитно. Дженко Волпоне, който вече бе сложил шапката си, се намери лице срещу лице с Клопе. Двамата направиха крачка настрана, но в една и съща посока. Смутен, банкерът видя американеца да се усмихва, като го потупа по рамото. Изведнъж Омер усети, че го прегръщат за „абрачо“ по сицилийски, Волпоне постави внимателно бузата си до бузата на Клопе, после повтори жеста си на другата буза. Машинално, не знаейки как да постъпи, банкерът постави ръцете си върху раменете на Волпоне. Те едновременно се разделиха и банкерът затвори вратата след тях, смутен като калвинист, току-що изпитал топлия жест на приятелство от страна на един латинец.

Възстановявайки духа си, той незабавно се свърза с Йожен Шмеелблинк, една от най-ефикасните и тайни личности в световната финансова империя. Съществува в Шаан, княжество Лихтенщайн, едно здание, сиво и анонимно, без надпис над главната врата. Нищо не отличава четирите му етажа от окръжаващите го здания. Всеки ден в

седемнадесет часа служителите в тази сграда я напускат, сякаш излизат от някакво обикновено учреждение. Всъщност разликата е само в огромните капитали, които са манипулирани тук. Тук, в Шаан, се намира „банката на банките“. Събрани от стотици милиони хора, парите всекидневно се трупат в хиляди банки и незабавно се влагат в различни предприятия, на които те са акционери. Тези предприятия ги раздвижват по най-легалния начин в техните филиали, установени в държави с всякакви видове предимства, данъчни преди всичко, и им позволяват да циркулират, без да бъдат задушавани.

На свой ред тези клонове в Бахами, Швейцария, Насау, Лихтенщайн, Люксембург или някой от многобройните тропически острови, превърнати в данъчен рай — с икономическата благословия на големите икономически сили, които имат интерес от тяхното съществуване дори само за да водят дискретно собствените си сделки — тези клонове затварят кръга, поверявайки авоарите на други банки, понякога същите, откъдето са поели своя път — в една обиколка, при която парите се множат, раздуват се като абстрактна хидра, която никога не се материализира, освен при нареждане за покупка или продажба, завършваща на краищата на веригата с насилствена смърт или удоволствие, в разорение, робство или освобождаване.

Междувременно капиталите се спират в Шаан като за почивка, откъдето тръгват за затворения кръг на новите инвестиции, след като техният произход е забравен, те са „пречистени“. Познато само на bankerите и правителствата, това учреждение не афишира дейността си. Големите страни в света често използват неговите услуги за заеми или влагане на огромни средства за времето от двадесет и четири часа — срока за изтичане на един държавен бюджет — до много години — срока за водене на една дълга война или възстановяването на една национална икономика.

Тук, в Шаан, дебаркират капиталите, които се движат, без това учреждение, което ги пречиства отново от всички нечистотии по техния път, някога да види цвета им. В Шаан Омер Клопе беше пласирал („от ден за ден“) капитала, поверен му от Дженко Волпоне. „Да пласира“, означаваше да съобщи на Шмеелблинк, един от ръководителите, че Трейд Цюрих Банк държи на негово разположение капитал от два милиарда долара, операция, която ще се конкретизира незабавно и завърши след тази „устна“ информация.

На свой ред, Шмеелблинк по път, известен само нему, ще „работи“ тези фондове по един повишен процент, по-голям от дадения от банкера. „Както иска“ — помисли си Клопе...

Направи наум изчисленията. Беше дал 7 на сто на Волпоне — „Мамма“. Два милиарда с лихва 7 на сто представляват един интерес от 383 561,643 долара на ден, или по-точно 383 562 долара. Същата сума, пласирана с 9 на сто лихва, осигуряваше дневен приход от 493 150 долара и нещо. Чиста печалба за него — 109 588 долара, което не е за пренебрегване дори като джобни разходи за един голям банкер! Към тях се прибавяха, но този път за банковите книги, 0,125 на сто за услугата, което прави точно два милиона и половина долара! Има дни, когато той се чувстваше като галено дете на Господ!

Тъй като Волпоне и пълномощникът все още не бяха дали признаци на живот от предния ден, официалното време беше изтекло, дублирайки сумата от 109 588 долара печалба от предния ден. „Да ми ги остани и още един месец“ — помисли си Клопе, молейки се на някакво неуточнено божество. Той не смееше да споменава името господне, когато ставаше въпрос за долари.

Зад гърба му вратата се отвори с трясък.

— Басирам се, че мислиш за някоя жена!

Омер подскочи като заловен на местопрестъплението.

— Можеш да почукаш, като влизаш!

— Ще кажа на мама!

Младото момиче го прегърна и започна да валсира с него:

— Измислих една забавна игра!

— Разкажи ми... — предпазливо поиска той.

Измислиците на дъщеря му тайно доставяха на Омер удоволствие, макар че понякога бяха опасни. Той със съжаление беше констатирал, че тя има пълна власт над него и че задоволява всичките ѝ капризи.

Може би защото тя беше пълна противоположност на своята майка, а може би заради гъвкавите вълни на тъмночервените коси или на нежния строен силует — как можеше да има например такива дълги бедра с такъв баща като него? Такива смущаващи мъжете виолетови очи, когато втренченият им поглед ставаше внезапно сериозен и се впиваше в техния с ням неизречен въпрос? Защо от всичките си ухажори тя избра човек не от тяхната среда? Бащата на Курт, годеника

й, беше касиер в банката му. Вярно, безупречен, но само касиер в продължение на тридесет и пет години. След по-малко от седмица Омер трябваше да танцува с малко привлекателната и мъчно подвижна Уте Хайнц. Тази сватба на дъщеря му, която той искаше да превърне в достойно представяне на притежаваните Гоген и Фрагонар, щеше да бъде помрачена от присъствието на невзрачните родители на зетя. Без да се смятат чудачествата на Ренате по повод брачната церемония, от които тя не искаше да се откаже и за които щеше да се говори дори след триста години, ако се предположеше, че Швейцарската конфедерация щеше да съществува през 2277 година, и с които той се беше съгласил...

— Това е една луда и чудесна игра. Нарича се „летящата манна“!
Между веждите на банкера се появи бръчка.

— Летяща манна?

— По повод Курт и измислените от него теории, че парите са нещо лошо, че развалят хората и тъй нататък.

— Не разбирам...

— Моят бъдещ съпруг също не иска да разбере! Взех самолета, прелетях над Чавена по време на земеделския панаир и бомбардирах града с банкноти! Да беше видял какво чудо...

Тя изпъшка, виждайки трагичния израз на баща си:

— Не прави тези физиономии! Курт трябва да свиква с охолството! За какво може да ни служат парите, ако не можем да се забавляваме с тях?

Пиетро Биаска съжаляваше в живота си само за едно: че баща му почина, без да види неговия триумф. Пиетро дължеше своя успех на стария Джузепе, на съветите му, на упоритостта, с която го караше да изучава профила на обувките, все едно че бяха любимата жена. „Ти ще видиш — каза му той един ден, — това, което сега те отегчава, ще стане причина за забогатяването ти.“ Той имаше право. На четиридесет и осем години Пиетро беше богат, което е нищо, когато си бил гладен в детството. По-важното беше, че е вече известен, уважаван и че продаваше своите произведения на изкуството само на онези, които считаше достойни да бъдат негови клиенти. Канеха го на изложби, коктейли, откривания на фестивали, лицето му беше станало

познато на нюйоркското общество. Филмовите звезди го наричаха по име, финансистите го потупваха приятелски по рамото и не беше рядко явление една първостепенна актриса, желаеща да получи услугите му, да предложи в замяна своите.

Тайната на неговия успех лежеше на два фундамента: първо, да продължи развитието на занаята, докато промишлените чудовища могат да съществуват. Второто беше една гениална идея: да отдаде на крака същото внимание, както на ръката. В ателиетата на Биаска не се изработваха обувки, от най-фини кожи се правеха „ръкавици за крака“ според израза, осигурил реномето му. С течение на времето Биаска беше усъвършенствал метода си и магазинът му на Шесто авеню се беше превърнал в частен клуб, в който нито един от членовете му не се опитваше да дискутира невероятните цени, които впрочем Пиетро никога не споменаваше. Когато срамежливо един клиент искаше сметката, той се молеше да не споменава думата „пари“ като пречка за добрия тон.

Усмивката на Биаска не слизаше от матовото му лице и с небрежност споделяше, „че ще се заеме с това по-късно, когато има повече време“. Дори стигаше дотам с кокетниченето си, че трябваша няколко напомнания, преди да спомене стойността на чека.

Любопитно беше, но факт, че никога не искаше открито пари, правеше така, че сметките му да бъдат уреждани до последния цент. Само веднъж една филмова звезда го беше шокирала с изгълтването на голяма доза сънотворно — баща му го беше научил, че никой не бива да си отива от този свят, преди да е уредил дълговете се.

Разочарованието на Биаска беше траяло само три месеца. След като наследството беше уредено, той стана собственик на две разкошни картини на Реноар — напълно автентични — които сега красяха стените на салона за проби над бара, зад който един нает специалист предлагаше услугите си, включително хайвер, на клиентелата му. Вярно е, че цените на обувките му се движеха между петстотин и хиляда долара или повече според фантазията на клиентите, някои от които искаха осемнадесеткаратово злато на закопчалките. Щастлив, обсипан с комплименти, претрупан с приятели, Пиетро си позволяваше висшия лукс да бъде наричан „обущар“. „Аз съм единственият обущар в света, собственик на Реноар“ — обичаше да казва той.

Влизайки в ателието, където един чирак се учеше на тайните на занаята, взимайки мярка на крака на своя другар, Биаска подхвърли:

— Не забравяйте, че линията не означава нищо! Важен е обемът! Винаги си представяйте обема на крака! Мислите ли, че Микеланджело е постъпвал другояче?

Той продължи с достойнство пътя си, спирайки поглед пред етажерките, запълнени с мулажи на краката на неговите клиенти, които се правеха след втората поръчка. Той се обърна към чирака:

— Виждаш ли, тези мулажи са ми по-познати, отколкото лицето на собственика им! Без да гледам, само като ги погала, мога да кажа на кого принадлежат.

Чиракът се засмя. Ослепителна блондинка с отлично ушита рокля се показва на вратата:

— Синьор Биаска?... (По време на работа Пиетро изискваше да бъде наричан синьор.)

Той направи удивена физиономия.

— Двама господа ви търсят — прибави тя.

Пиетро премина в магазина. Веднага му стана ясно, че това са полицаи, макар че единият имаше доста изискан вид. „Сега, за да си полицай, трябва да си минал през Харвард“ — горчиво си помисли той.

— Господа?

— Господин Биаска — каза изисканият тип, който държеше в ръката си пакет. — Бихме искали да ви зададем един въпрос.

— Стига да мога да ви бъда полезен — отговори Пиетро, докато вторият тип дискретно показваше картата си.

— Можете ли по обувката да идентифицирате един от клиентите си?

— Ако е от моя магазин, разбира се!

— От вашия магазин е.

Полицаят махна кърпата, която скриваше обувката.

Биаска дори не я взе в ръка.

— Принадлежи на моя приятел Дженко Волпоне! — натърти на думата „приятел“.

Сякаш ударени от електрически ток, полицаите размениха учудени погледи. Първият преглътна:

— Кое име споменахте?

— Волпоне. Дженко Волпоне! — повтори Пиетро настоятелно, съзнавайки, че между тези нещастници и него магическото име отваряше пропаст.

— Сигурен ли сте, господин Биаска?

— Аз обувам моя приятел Волпоне повече от десет години — каза гордо той. — Тези обувки му бяха направени преди по-малко от три месеца. Мога дори да ви кажа... — Лицето му издаваше мъката от споделянето на професионална тайна.

— Кажете, господин Биаска.

— Измислих начин да повдигна токовете на височина два сантиметра, докато на външен вид те са само четири. Ако желаете да видите краката му?

— Краката му?

— Искам да кажа, мулажа на краката му. В моето ателие има две хиляди и шестстотин калъпа. Хиляда и триста леви и хиляда и триста десни.

— Няма ли между тях еднокраки? — не можа да се въздържа пониският от полицаите.

Колегата му го прекъсна:

— Сигурен ли сте?

— Залагам главата си? Но защо...

— Благодарим ви, господин Биаска. Ще си позволим да ви обезпокоим отново след един час.

Те изчезнаха със своя пакет. Биаска ги видя да се побутват един друг в стремежа си да прекосят по-скоро прага на магазина. Какво означаваше това? Как обувката на великия Дженко Волпоне бе попаднала в ръцете на полицията?

Завладян от безпокойство, Биаска се отправи бързо към бюрото си, отвори широко вратата, хлопна я след себе си и се втурна към телефона.

Когато стрелката на часовника достигна цифрата 7, Омер Клопе натисна бутона на лежащия в джоба му електронен комутатор. Служебната врата се отвори сама. Оттук всяка сутрин точно в осем и тридесет влизаха чиновниците на Трейд Цюрих Банк. Доколкото паметта не е изневерявала на швейцарците, досега нито една банка не

е била обира на в Конфедерацията. Къде щяха да се скрият крадците? Тук цялата общественост беше готова незабавно да се отзове в помощ на полицията. Как щяха да се измъкнат от страната, дори да се допусне, че успеят да отворят сейфовете? На практика това беше невъзможно. Отсъствието на прецедент не пречеше на финансовите учреждения да бдят над сигурността на своето злато, на тайните и на паричните суми, чрез най-модерните безотказни новости в електрониката. В Берн, Женева, Лозана, във Фрибур и Цюрих предприятията, специализирани в протекцията на банки, правеха състояния. Най-модерните изобретения, минали през лабораторни изпитания, бяха периодично предлагани и демонстрирани от специалисти.

При най-малкото им усъвършенстване старите незабавно се изхвърляха на боклука, каквото и да струваше това.

Когато блиндираната врата завърши своето въртене, Инес се задържа нарочно на прага, за да може банкерът да се възхити от божествеността на облеченото ѝ във визоново палто тяло, чиито поли метяха пода, разтворени над високите ботуши от лилава кожа. Ослепен от това черно слънце, Клопе вдигна очи, срещна студения ѝ поглед и се отстрани, за да я пропусне пред себе си.

Той затвори вратата и натисна следващия бутон, с който се блокираха всички изходи. После я последва, крачейки достойно и вдървено, като механическа костенурка, следваща гъвкава газела. Той не знаеше на какво по-напред да се възхищава, на фантастичната талия, на позата на главата или на дългата шия на лебед. Те преминаха през два коридора, без да произнесат нито дума. Когато се намериха в залата с гишетата, необичайно тиха, като храм, напуснат от жреците си, той я погледна въпросително. Тя му смигна многозначително.

Те отново започнаха мълчаливото си пътешествие, слизайки по една стълба, която водеше в подземие. Клопе, вървящ зад Инес, изпитваше непреодолимото желание да я докосне. Ако имаше кураж да направи това, той щеше да я помоли да вдигне пешовете на палтото си, после тези на полата, за да я гледа как върти ханшовете си пред него, тези безкрайни бедра! Но има неща, които не са позволени дори с пари, не че бяха по-неприятливи от другите, но когато едно желание е изразено гласно и му се даде име, молителят остава беззащитен.

Те пристигнаха пред последната врата. С труд, овладявайки обхваналото го треперене на ръцете, Клопе успя да натисне следващия бутон, предварително формирал една петбуквена дума. Последната му осигуряваше достъп до залата със сейфовете, изключвайки временно всяка алармена система.

Те се намериха в блиндираната стая: едно правоъгълно помещение с размери двадесет на тридесет метра, където идваха клиентите, за да се усамотят. Таван, под, стени, всичко беше от масивна стомана, способно да устои дори на атомна бомба. Парфюмът на Инес сякаш завладя помещението, нещо топло и живо, примесено към студения мирис на метал.

— Направи ми леглото! — нареди тя.

Омер извади два нови ключа от джоба си и зачовърка в сейф № 829, неговия личен сейф. Инес го наблюдаваше невъзмутима, далечна, недостижима, величествена, вътрешно забавляваща се със смущението, което предизвикваше у него и което започваше да завладява и нея: нищо по-възбуждащо за една жена, както възможността да смущава, независимо каква е външността на партньора ѝ.

— Долари? — промълви банкерът.

— Долари, марки, швейцарски франкове и няколко кюлчета! — отговори тя сухо, със заповеднически тон.

— Желаете ли да свалите палтото си?

— Ако пожелае, сама ще го сторя!

Омер ѝ обърна гръб и започна да измъква от сейфа пачки с шепи. Той ги хвърляше на земята, а Инес ги подритваше с върха на обувката.

— Още!

Клопе измъкна несръчно няколко кюлчета, едното от които се изплъзна, и той се извини с виновен тон. Тя се задоволи да вдигне рамене, продължавайки да го гледа, както гущерът гледа мравка, преди да я лапне. Подът беше покрит с половин кубически метър банкноти. Той падна на колене и започна да разпръсква пачките. С върха на обувката си Инес ги побутваше към него, помагайки му да моделира нещо като дюшек. Когато дебелината му достигна двадесет сантиметра, тя протегна крак и Омер го хвана с ръце. Инес се усмихна.

— На какво миришат?

— Елате да ги помиришем заедно... — промълви той.

— Още не. Съблечете се!

— Веднага ли?

Тя се отдалечи на няколко крачки.

— Гледай, ще ти покажа нещо...

Тя се отпусна по гръб, запретна полата си, вдигна краката си нагоре, като ги задържа, формирайки с тях римската цифра V. Бедра, дълги, дълги, безупречни, чийто край беше пристегнат в ботушите.

Развълнуван, с пресъхнало гърло, Клопе изръмжа:

— Инес...

— Събличай се!

Омер се надигна наполовина и започна да разкопчава панталона си. Облеклото му винаги се състоеше от стоманеносив костюм, черна шапка, бяла риза и тъмна връзка. Единствено си позволяваше да фантазира в облеклото в тази му част, която оставаше скрита от погледа на жена му, на близките и на сътрудниците: долните гащи. Те бяха ослепително червени, с бели власинки, въпреки че шевът им си оставаше класически, до коленете.

— Сваляй ги — каза Инес.

Той изведнъж оприличи тази сцена с ритуалите, с черните магии, които беше виждал на кино. Господ беше представен от парите, а неговото държане беше пожертването. Откакто се срещаше с Инес, тя не можеше да бъде нищо друго, освен дявол — винаги се повтаряше една и съща еротична сцена. Като добър вярващ Омер си мислеше, че тази сцена е измислена от нея — нали тя първа произнесе своите нареждания. Но тук, легнал на дюшек от банкноти в блиндираната стая на собствената си банка, с тази огромна негърка, разтвори крака към тавана, той усети странността на сцената и се опита да й придаде някакво значение, разбирайки, че всичко това е измислено и родено от ума му.

— Не мърдай повече, дребен бял! — заповяда Инес.

На свой ред той разтвори крака. Тя запълзя към него с устните напред, плъзгайки ръце до лакти в банкноти, някои от които я галеха по лицето.

Холът на двореца беше заприличал на селски площад по време на панаир. Дебели матрони, облечени в лилаво, сърбаха пред бара

халби бира или ги гълтаха като мъже наведнъж. Гащетата на спътниците им бяха с орнаменти на палми и образа на Джокондата, чиято усмивка се беше превърнала в озъбване.

Морти О'Брайън, плувнал в пот, си проби път през безработната тълпа, но трябваше да вика, за да бъде чул от портиера.

— Аз съм Ервин Кели от апартамент 879.

Преди да успее да добави нещо, чиновникът се обърна и му подаде листче хартия.

— Вашият ключ не е на таблото, господин Кели. Госпожа Кели е горе. За вас има оставена бележка.

Морти я напъха в джоба си, без да я прочете. С туптящо сърце и отворени на четири очи, той се пъкна в един от асансьорите. Когато излезе в коридора на осмия етаж, се обърна и видя, че е сам. Тогава измъкна хартиятката, която не беше преставал да мачка в джоба си, и ѝ хвърли бегъл поглед. Телеграмата беше адресирана до „Ервин Кели. Хотел Екселсиор. Бахами“. Печатът беше на пощенско бюро от Лондон. Текстът бе кратък: „Моля ви да се обадите на Джудит“. Въздишката на облекчение беше последвана от гримаса. Той забеляза пепелник на стойка, запали посланието и го хвърли вътре, наблюдавайки горенето, после размеси пепелта с пръсти, докато тя се превърна в прах. С обратната страна на ръкава попи потта по челото си, после разхлаби възела на вратовръзката, постави чантата на земята, въздъхна, вдигна я отново и се отправи към стая 879, където го очакваше Заза. Дори да имаше желание, сега вече не можеше да се откаже от замисленото. Посланието скъсваше всички връзки с миналото. То означаваше смъртта на един човек и според капризите на съдбата неговата собствена смърт или едно огромно богатство. Всичко сега беше въпрос на време. Не можеше да телефонира от апартамента. Реши да се обади от аерогарата, преди да излетят. По това време в Цюрих щеше да бъде около шестнадесет часът. Стигайки до 879, Мортимър отправи молитви към Бога Заза да е готова и да го чака с багажа в ръка.

С едно махване на ръката Итало Бебе Волпоне отстрани голото момиче, което му сапунисваше гърба под душа. Той избърса внимателно ръката си в хавлията, взе внимателно пурата, която лежеше

на ръба на мивката, дръпна веднъж и подхвърли в слушалката с учуден глас:

— Повтори!

На другия край на жицата беше Анджела, младата му жена, която трябваше да остави в Ню Йорк. Итало беше луд по нея, ревнив до смърт. Когато се налагаше да се раздели с нея повече от един ден, той непрекъснато ѝ телефонираше просто за да чуе нейния глас. Преди да срещне Анджела, „жената“ не съществуваше за него. За него, освен мъжката част на човечеството останалата част се делеше на майки и проститутки. Майката беше нещо митично, свещено, лишено от недостатъци, обект на дълбоко уважение от страна на престъпниците от латински произход. Тя кристализираше в себе си утехата, съветите, протекцията, всички спомени от детството, беше източник на нежност и любов. Трябва да кажем, че тези хора не уважаваха много неща в живота си. Извън майката — съпругите, канонизирани, след като дадат на белия свят желания наследник — на свой ред се превръщаха в майки — освен тях оставаха проститутките, тоест всички останали, използвани с безразличие като освободители на натрупаната физическа енергия, считани за роби, които трябва да донесат пари, като се продават, и третираны като животни, след като им се плати за приятните моменти, прекарани с тях.

Но Бебе Волпоне беше срещнал *жената*... Анджела. В единственото място, където никога не бе ходил в живота си, в една библиотека. В негова защита трябва да се каже, че беше влязъл там принудително. Не за да прегледа някаква книга, а да се отърве от двама, които го преследваха в Лондон, от страната на Челси. Надявайки се, че е успял да се измъкне, той беше останал зад главната врата с разтуптяно сърце и с ръка върху пистолета в джоба на панталона.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Въпреки тихия глас Итало беше подскочил. В момента, в който я видя, разбра: това е *тя*. Земята можеше да се продъни, можеха да го застрелят с една дузина куршуми, да го осъдят на доживотен затвор, да го изтезават на място, нищо не можеше да го разубеди в гръмотевичната идея, че тази жена е родена за него, че той се е появил на този свят за нея и нищо вече не може да ги раздели. После дълго се

гледаха. Преди Анджела да сведе очи, всичко между тях беше изречено мълчаливо.

Притежаваща силна интуиция, за да не разбере, че това е единственият рядък и окончателен момент, тя беше попитала весело:

— Какъв вид книга търсите?

Произнасяйки тези думи, Анджела не преставаше да мисли, че никога не беше срещала мъж от подобна порода. Атлетичен, елегантен, с израз на хищник; от него се излъчваше някаква красота като екзотичен парфюм. С усмивка, откриваща две редици блестящи зъби, той беше отговорил:

— Съществува ли при вас някакъв наръчник с рецепта как да се отърва от двама досадници?

— Но тук е философска библиотека.

— Има ли някаква задна врата?

Тя му я беше показала. Преди да се разделят, Итало я хвана за ръката:

— Благодаря.

Тъй като тя не бързаше да измъкне своята, той беше прибавил:

— Ако нямате ангажимент тази вечер, искате ли да вечеряме заедно?

Съществуват моменти, които никога не се повтарят. Трябва да се отговори да или не, веднага.

— Да — беше промълвила тя.

— Ще ви взема оттук в осем. Окей?

Петдесет и осем дни по-късно те се венчаха в Ню Йорк, прекъсвайки по този начин докторската ѝ дисертация по английска филология. В продължение на много часове тя се опитваше да му обясни в какво се е състояла тезата ѝ, но сега, след шест месеца брак, все още не беше разбрала точно с какво се занимава той. На всички въпроси Итало беше отговарял със смях:

— Семейни работи... Помагам на брат си Дженко. Пороботваме... Продаваме плодове и зеленчуци...

Парите, които той пръскаше с шепи, и луксозният апартамент, в който живееше, я караха често да се замисля върху професията на Итало.

— Анджела, кара миа^[1], повтори още веднъж... — каза той.

Странно, но връзката между Насау и САЩ беше добра. Когато разбра за какво става дума, той се затресе от смях, мускулестият стомах се разтърсваше от конвулсии, а показалецът му машинално галеше белега от един заблуден куршум, получен в Порто Рико.

Но Анджела продължи с обезпокоен тон:

— Ти трябва да ме изслушаш, Итало! Те казват, че е спешно и не търпи отлагане!

— Ти как си представяш, аз... Да се обадя на полицията?

Идеята му се видя толкова смешна, че той отново избухна в смях.

— Казаха ли ти защо трябва да им се обадя?

— Не. Не искаха да ми кажат нищо друго! Трябва незабавно да се свържеш с комисариата на Шесто авеню...

Итало изпъшка отново: той, Бебе Волпоне, да се свързва с тези селяни в униформа!

— Каза ли им къде съм?

— Не, не! Казах им, че не знам нищо...

— Слушай, скъпа, аз съм в банята... Гроги съм...

Отстраненото момиче се появи на прага на банята, повдигайки многозначително гърдите си с ръце. Итало ѝ махна да чака в другата стая. Където и да се появеше, хората от фамилията му приготвяха посрещане, щедро гарнирано с гърди и задници. На шега той и хората му бяха кръстили любовта с проститутките „приспивателно“. Неговата виталност беше такава, че от физическа гледна точка имаше винаги нужда от „приспивателно“. Разбира се, в неговите очи това ни най-малко не се считаше за изневяра спрямо Анджела. Да прекараш няколко часа с една от тия крави...

— Анджела, моля те, трябва да се преоблека... Имам делова среща.

Той пусна машинално топчето, задвижвайки рулетката с пръст, избирайки наум числото 9.

— Итало, моля те! Трябва да се обадиш! Видях ги, не се шегуват!

— Ти си ги видяла? — задави се Волпоне.

— Те бяха у дома... Какво от това?

— Ти си ги оставила да влязат! В моя дом?

— Бебе, какво трябваше да направя?

Топчето след дълго лутане се реши на 31 и се спря на него.

— По дяволите — каза той повече на себе си, отколкото на нея.
— Добре, ще им се обадя!... Ще ти позвъня...

Той затвори, изплакна си тялото, сложи хавлията, дръпна от пурата, глътна малко уиски и набра осмицата, за да получи телефонистката.

— Тук е 1003 стая. Дайте ми Ню Йорк! Искам комисариата на Шесто авеню...

Влезе в стаята. Момичето по корем върху леглото прие мечтателно изражение на лицето. Итало я плесна по задника, забелязвайки с удоволствие как в същия момент по кожата се появява отпечатъкът на пръстите му.

— Причини ми болка! — укори го тя.

— Как се казваш?

— Ти си лош, няма да ти кажа!

— Много важно! Хайде, мръснице, започвай! Заеми се с мен!

Тя се обърна по гръб.

— Не е ли по-добре първо ти да се погрижиш за мен?

Телефонът извъня. Тя взе чашата му и я поднесе към устните си.

— Комисариатът на Шесто авеню?... Как мога да знам. Вие сте поръчали на жена ми да се свържа с вас! — Той се прегърби леко. — Итало Волпоне... да... добре...

Хвана момичето за врата и го привлече към себе си.

— Да... Волпоне... Какво?... Защо?...

Внезапно лицето му се сгърчи и мускулите на тялото се напрегнаха.

— К-какво казвате? — заекна Итало.

Още тридесет секунди слуша, после устните му заеха равна, твърда и бяла линия... Момичето вдигна глава и го погледна. Той я отстрани с крак.

— Изчезвай! — изсъска Волпоне, стискайки конвулсивно слушалката в ръка.

Тя не оцени момента:

— Ти нямаш право да ми говориш с този тон!

Плесницата прозвуча като изстрел. Ужасена, тя го погледна с пълни със сълзи и страх очи. Итало сграбчи пачка банкноти от нощното шкафче и я хвърли в лицето ѝ.

— Изпарявай се! Давам ти двадесет секунди!

Тя се наведе, за да прибере банкнотите, и пред спектакъла, който се откри пред него, той съжали, че не бе успял да се възползва от услугите ѝ. После каза:

— Взимам първия самолет!

Затвори телефона и се обърна към нея:

— Имам работа в банята, гледай, като свърша, да не те заварвам тук!

Щом като той се скри, тя преброи трескаво банкнотите, потърквайки бузата си, после се усмихна. На тази цена беше готова за още плесници. Три минути по-късно беше във от стаята.

Итало повика телохранителите си, уточнявайки, че единият трябва да го чака в колата пред хотела, а другият да запази места в първия самолет за Ню Йорк.

После се свърза с адвоката си и му съобщи, че трябва да се яви в комисариата на Шесто авеню, където ще се срещнат. Нареди на секретаря си да открие незабавно Морти О'Брайън и да го доведе на летището. Въпреки че беше на върха на йерархията, недокосваем, Бебе беше запазил маниерите си на дребен престъпник. Той купуваше на висока цена високи личности от полицията, но видът на един регулировчик го хвърляше в пот, сякаш все още беше на четиринадесет години. В бързането Итало скъса връзката на обувката си и помисли с ужас за тази на Дженко, която полицаите претендираха, че са намерили, без да му кажат нито кога, нито къде. Брат му беше способен на всичко, но не и да загуби собствената си обувка!

[1] Скъпа моя (ит.). — Б.пр. ↑

3.

Морти О'Брайън придружи Заза до бара и я помоли да го почака. Той уточни, че ще излетят след четиридесет минути. На всички нейни въпроси относно посоката им Морти отговаряше с мълчание и мистериозни усмивки. По разтърсването му от тикове лице тя усети, че е напрегнат до крайност, и не настоя повече, забивайки нос в чашата с шампанско, която ѝ донесе някакъв потен келнер с такъв израз на лицето, сякаш това беше обикновена бира.

Морти се скри в тълпата на среща с предпоследното изпитание от необикновената игра на покер. Ако тази бъдеше преодоляна, щеше да остане последната — безследното му изчезване някъде из огромния свят. Сърцето му заби по-силно. На няколко пъти го блъскаха пътници, търсеци своя чартър, миришеци на алкохол. Той се загуби из различните гишета, после се върна обратно и разбра, че е минал покрай това, което бе търсил, без да го забележи — телефонната служба. Телефонистката успяваше да провежда многобройните разговори, без да престава да си прави маникюра.

— Госпожице, бих искал да ме свържете с Швейцария...

— Това в САЩ ли е?

— В Европа! Между Франция, Германия, Англия, Италия!

Тя му хвърли убийствен поглед:

— Номер?...

— 83-65-92 в Цюрих.

— Кабина номер три.

— Ще чакам ли много?

— Кабина номер три.

Той затвори плътно вратата, сякаш някой можеше да подслушва незапочнатия още разговор. Върху стените на кабината бяха надраскани порнографски изречения, политически лозунги и обещания за отмъщение. Носната му кърпа беше мокра, а ризата готова за изстискване. Всичко се беше залепило за тялото му. Той се питаше дали това е от горещината или от страх.

В началото неговият план беше само игра на мисълта. После за негово най-голямо учудване теорията му се беше превърнала в действие, без да си дава сметка, че той самият е завъртял колелото на машината. Запознанството му със Заза беше открило пред него неподозирани по размери преживявания, преди да бе разбрал напълно, че изпитва невероятно отвращение към жена си.

Другото, което го безпокоеше, бяха неговите петдесет и седем години, преминали в съзерцаване на чуждите съдби, без нищо да развълнува собствената му. Беше време да върши всички лудории, които не можеше да си позволи навремето, тъй като му се струваха опасни. Какво значение имаше този непрекъснат страх, щом като беше необходим за неговото второ раждане. Той с удоволствие си представи Джудит, легнала в голямото легло, сама, заобиколена от всичките си хапчета и прахове, мъртва от доста отдавна за околните, без самата да го съзнава. Морти беше използвал името ѝ за последен път като основа на едно съобщение, за което тя нямаше понятие.

Звънът на телефона го стресна. Бакелитът се плъзна в потните му ръце, когато поднасяше слушалката към ухото си. Непознат женски глас говореше нещо неразбрано на немски. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си, но безуспешно. Все пак успя да промълви на английски:

— Трейд Цюрих Банк?

От другия край на света му отговориха утвърдително.

— Какво обичате?

Тогава, осъзнал, че животът и смъртта му са заложи на ези или тура, каза бързо:

— Омер Клопе! Лично и спешно!

— Разбира се! Момент да проверя дали господин Клопе е тук. За кого да съобщя?

Морти се опита да преглътне. После почти с нормален глас успя да произнесе двете срички на магическата дума:

— „Мамма“.

По хронологически ред капитан Къркпатрик мразеше закуп: всички жени, мъже, човешкия род, домашните животни и американците от сицилийски произход. Той намираще за скандално, че

имат право да са католици, и с удоволствие би предложил един закон, с който да им бъде забранено влизането в църква, ако това беше възможно. Да им бъде даден специален паспорт, да бъдат събрани в едно гето — като Харлем, и там да си стоят. Може да се твърди, че шефовете му използваха безмилостно омразата на техния подчинен. Нямаше нито едно разследване, касаещо Синдиката, което да не бе минало през ръцете му. Не съществуваше престъпник от сицилийски произход, било то най-незначителният между тях, за когото капитан Къркпатрик да не притежаваше пълно досие. За нещастие, що се касае до осъждането им, това беше нещо съвсем различно. Тези мръсници плащаха тлъсто на армии адвокати, които през цялото време на годината бяха на тяхно разположение и размърдваха небе и земя, когато биваше арестуван и най-дребният престъпник. Той подскочи от радост, когато узна, че намереният в Цюрих разхождащ се крак навярно принадлежи на недосегаемия дон Дженко Волпоне.

Един обуцар — Биаска, който също беше от мразените сицилианци — беше познал категорично обувката и нейния собственик.

Това беше и много, и малко. Един шеф на фамилия никога не губи крака си, без това да повлече след себе си различни сътресения. Но когато става въпрос за един Волпоне, сътресенията се превръщаха в земетресения, започваха непредвидени верижни реакции, които експлодираха в различните фамилии на Синдиката и подреждаха работите на полицията много по-добре, отколкото няколко години разследвания. Не трябваше да ги изпуска от очи нито за миг, в очакване на събитието. Но какво събитие? За момента Къркпатрик не знаеше. Но ако за щастие Дженко Волпоне не беше вече между живите, ако за щастие той беше убит, всякакви надежди му бяха позволени. От радост той потри ръце и ги прекара вместо гребен през джунглата от червени коси. После погледна мечтателно помощника си Финегън:

— Давате ли си сметка... След по-малко от час един Волпоне ще седне на този стол!

Финегън направи изненадана физиономия:

— Капитане, между нас казано, вярвате ли в това?

— Не. Но не ми пречи да се надявам.

— Какво ви каза точно по телефона?

— Каза ми: „Пристигам“.

— Ако действително дойде?

— Един шанс от десет, но реален. Все пак касае се за неговия брат, а обувката е при нас.

— Първо ще се посъветва с адвокатите си. Според мен ще отлети направо за Цюрих, за да идентифицира крака.

— Вие можете ли да идентифицирате един крак?

— Ако е на някое хубаво момиче...

— Ще чакаме. Готов ли сте?

— Да.

— Където и да отиде, каквото и да прави, искам вашите хора да се залепят за задника му, щом излезе от това бюро!

— Ако дойде.

— Ако дойде... — повтори с носталгия в гласа Къркпатрик. Той поклати глава с неочаквано замечтан израз на лицето: — Представете си, Финегън, представете си, че го сгащим, че направи някоя щуротия... че бъде осъден на електрическия стол. Е, добре, ще ви кажа... Ще дам заплатата си за десет години напред, само да ми окажат честта аз да включа прекъсвача.

Всеки път, когато имаше сексуални отношения — а това ставаше веднъж седмично — Омер Клопе зачестяваше миенето на зъбите си за период от четиридесет и осем часа. Това му беше необходимо, за да се пребори с милиардите микроби в устната кухина, появили се от контакта на устните със съмнителната повърхност на кожата на партньорката му. Сега беше на осмото миене за този ден, упорито убивайки неприятеля с модерните си съоръжения, когато чу дискретното позвъняване на телефона. Той изплю в умивалника антисептичната течност, с която се жабуркаше, за последно хвърли доволен поглед върху миниатюрната тоалетна стая, съжителстваща с бюрото му — беше я направил специално за зъбната си хигиена — и вдигна слушалката.

— Спешно и лично, този господин казва, че е „Мамма“... — каза телефонистката. — Да ви свържа ли?

— Прехвърлете разговора при мен.

Чу се щракане и в разстояние на две секунди банкерът чуваше в слушалката нечие учестено дишане. Инстинктивно Клопе застана нащрек. Дългата практика го беше надарила с шесто чувство. Той надуваше безпогрешно съмнителните точки, понякога по цифрите, понякога по интонацията, по лицето на събеседника си, разтревожен понякога от едно потрепване на клепача или от един нервен тик, недоловим за никой друг, освен за него.

— Ало...

— Ало... господин Клопе?

— На телефона.

— Мама.

Не беше гласът на Дженко Волпоне. Не можеше да бъде друг, освен пълномощника му, малкият хилав О'Брайън. Любопитно: Волпоне беше уточнил, че лично той ще телефонира. Омер предпазливо потвърди присъствието си:

— Слушам ви.

— Знаете ли кой съм?

— Да.

— Направете трансфера, както сме се договорили.

— Отлично.

— С едно малко изменение.

Ръката на Клопе, която държеше слушалката, конвулсивно се присви. Той не беше сгрешил. Във въздуха се носеше фалш.

— Каква промяна?

— В направлението на фондовете.

— Къде трябва да ги адресирам?

— Централна банка Женева. Веднага!

— Неприятно.

— Пардон?

Клопе усети отново учестеното дишане на О'Брайън.

— Казвам, че е неприятно. Не мога да извърша това прехвърляне без писменото нареждане на някого от вас двамата.

— Но защо? Ние бързаме! Нали бяхме се договорили...

Клопе каза студено:

— Нашите уговорки могат да бъдат в сила само ако клаузите на сключения договор са спазени. Вие искате да промените първоначално уговореното направление.

— Добре. Какво трябва да направя?

— Една формалност, която ще ви отнеме не повече от минута. Просто имам нужда от вашия подпис.

— Но аз не съм в Швейцария!

— Съжалявам. Личността, която беше с вас, тук ли е още?

Късо суетене на другия край на жицата:

— Не вярвам. Би трябвало да е на път да се присъедини към мен.

Омер усети, че адвокатът лъже. Главната негова задача беше да закриля своите клиенти. Макар че в този случай нямаше никаква видима причина за неговите съмнения, Клопе реши, че трябва да печели време. Не беше такъв човек, че да изтърве два милиарда долара на вятъра, без да вземе елементарни предпазни мерки. Последва леко отстъпление:

— Разбирам много добре положението. Пратете ми нареждане, подписано от вашата ръка, и то ще бъде незабавно изпълнено.

— Повтарям ви, че това е спешно! — изкрещя О'Брайън.

— Писмото ще пристигне за 48 часа.

— Но това е много време!

Последва няколко секунди мълчание.

О'Брайън поднови разговора с глас, контролиран с усилие:

— Вижте... Като се има предвид спешността... Вие никак не ме улеснявате. Моят клиент ще бъде недоволен.

— Вярвайте ми, господине, че съжалявам. Но нямам никакъв друг начин.

— Добре! Пристигам с първия самолет! Тази вечер ще бъда при вас!

— Тази вечер? Откъде се обаждате?

— От Насау.

— Колко е часът при вас?

— Обяд.

— Знаете ли, господине, че в Цюрих е деветнадесет часът и това, че още съм в бюрото си, е изключение?

— Господин Клопе — изръмжа О'Брайън, — за една сделка от такъв обем денят и нощта не са от значение!

— Не мислете така, господине. Аз имам свои задължения за тази вечер.

— Не можете ли да ме приемете по-късно?

— Банката е затворена до утре сутринта, осем и тридесет. Дори да имате веднага полет, не мога да ви приема извън работното време на моето учреждение.

— Но през нощта!... През нощта... Става въпрос за една минута, за един обикновен подпис! Позволете ми да настоя!

— Нощта, господине, не е за работа. Имам навик никога да не лягам след двадесет и три часа. Съжалявам.

— Ще бъда при вас утре сутринта — съгласи се О'Брайън с отчаяние в гласа.

— Още веднъж хиляди извинения. Чакам ви.

Омер Клопе положи слушалката, завладян внезапно от непреодолимото желание да си измие зъбите.

Влизайки в комисариата, носовете на тримата адвокати се наостриха. Миришеше на крака, пот, стари сандвичи и бира. Двамата негри полицаи сякаш не ги забелязваха. Единият чукаше с един пръст на стара пишеща машина, а другият, прав пред решетката на предварителния арест, с ръце зад гърба, смеейки се, слушаше псувните, с които го обсипваше затворената там проститутка. В дъното някакъв скитник преживяше изпитото вино, пуфтейки шумно.

— Моля ви!... — подхвърли презрително Джони Кайеф.

Той беше направил две крачки напред, докато неговите колеги, Хюберт Мърдл и Честър Хенли, придружаваха Итало Волпоне. Кайеф, Мърдл и Хенли бяха най-скъпите адвокати в Ню Йорк. Според клиента времето им се оценяваше между петстотин и хиляда долара на час. Разбира се, този ценоразпис не важеше за Синдиката, който им отпускаше годишно възнаграждение, достатъчно голямо, за да може всеки от тях да зареже работата си при най-малкия жест от негова страна.

— Да? — каза полицаят, без да вдига очи от машината.

— Имаме среща с капитан Къркпатрик — недоволно каза Джони Кайеф.

Полицаят явно нямаше намерение да се размърда.

— Ние? Кои ние?

Кайеф му пъкна картичката си под носа.

— Ето какво, старче, нямате ли намерение да се размърдате?

Негърът взе визитката, повъртя я между пръстите си, прочете текста и стана с неохота.

— Ще проверя.

Изчезна през вратата зад преградата. Когато се върна, каза на адвоката:

— Капитанът сега е много зает. Има среща. Моли ви да дойдете пак или да телефонирате.

— Как? Той безпокои моя клиент и не желае да ни приеме!

— Вашият клиент? Кой е вашият клиент?

— Господин Волпоне! — намеси се Хенли. — Итало Волпоне.

— Кой от вас двамата е Волпоне? — попита полицаят.

— Достатъчно! — изкрещя Кайеф. — Идете да предупредите шефа си!

Докато полицаят изчезна повторно, Кайеф повтори неколкократно думата „скандално“, незабавно подкрепен от колегите си.

— Капитанът ви очаква — подхвърли появилият се полицай, държейки отворена вратата.

Те го последваха по коридора и се намъкнаха в бюрото на Къркпатрик, както биковете се промъкват в арената.

Капитанът стана, за да ги посрещне.

— Съжалявам, господин адвокат. Не знаех, че придружавате господин Волпоне. Моят служител не е разбрал добре.

— Адвокат Хенли, адвокат Мърдл, господин Волпоне — сухо ги представи Кайеф.

— Седнете, господа.

— Благодарим, предпочитаме да останем прави — каза Хюберт Мърдл.

— Както обичате — каза Къркпатрик, прокарвайки пръсти през пламтящата си коса. — Господин Волпоне, мисля, че някакво нещастие се е случило с вашия брат. Биаска е категоричен. Обувката, която нашите швейцарски колеги са намерили върху този откъснат крак, принадлежи на вашия брат Дженко. Не се наемам да твърдя, че този крак е непременно негов. Мога ли да попитам... Бил ли е в последно време в Цюрих?

— Можем ли да видим обувката? — прекъсна го Кайеф.

— След малко. Бихте ли ми отговорили, господин Волпоне?

— Вижте — намеси се Хенли, — действително Дженко Волпоне е минал през Швейцария тези дни.

Очите на Къркпатрик останаха впити в Итало, чийто поглед блуждаеше, без да се спира на нито един предмет в стаята.

— Господин Волпоне? — настоя Къркпатрик, без да обръща внимание на апострофа на адвоката.

Итало прочисти гърлото си.

— Моят брат беше по работа в Швейцария.

— Не сте задължени да давате подробности — намеси се Мърдл.

— Покажете ми обувката — поиска Волпоне.

Къркпатрик отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, разгъна някакъв пакет и подаде намиращата се там обувка на Итало.

— Възможно е тази обувка да принадлежи на брат ми.

— Сигурен ли сте?

— Как може да бъде? — намеси се Кайеф, вдигайки рамене. — Можете ли вие самият да познаете със сигурност някакъв обект, принадлежащ на ваши близки?

— Комисарю, не разбирам — иронично се намеси Хенли. — Нашият клиент си беше взел два дни отпуск на Бахамските острови, а вие го викате да дойде специално...

— Аз само го помолих — прекъсна го Къркпатрик, без да изпуска от очи Итало. — За да улесни разследването ни. Господин Волпоне не е задължен да изпълнява нашата молба. Трябва да призная, господин Волпоне, че не очаквах да ви видя, заобиколен от адвокати, за една обикновена формалност.

— Кога е намерен кракът? — попита Итало.

— Преди тридесет и шест часа. Върху решетката на един локомотив, влизащ в гарата на Цюрих.

— Да си вървим — подхвърли нервно Итало.

— Що се касае до вашия брат, ще бъде принуден да обявя търсенето му в международен мащаб. Възможно е в различните стадии на разследването да имам нужда от вашето участие.

— Знаете къде да намерите господин Волпоне — каза Кайеф.

— Господин Волпоне, имате ли намерение да напускате в близките дни Ню Йорк? — попита Къркпатрик.

— Пардон? — задъха се Мърдл.

— Нищо особено. Просто имам нужда да знам къде да намеря вашия клиент в случай на нужда.

— Заминавам за Швейцария с първия самолет — изръмжа Итало с уморен глас и наведена глава. — Ако нещо се е случило с моя брат, искам да го знам.

— Дано не е той. Има още нещо, което безпокои нашите швейцарски колеги. В джоба на панталона... Искам да кажа, на тази част от панталона, която се е намирала върху крака, е намерен билет само за отиване Цюрих — Женева, продупчен в Цюрих само двадесет минути преди откриването на нещастиято.

— Какво от това? — намеси се Мърдл.

— Господин адвокат... — произнесе Къркпатрик недоволено. — Една неизвестна личност взема влака Цюрих — Женева и отрязаният крак на тази личност се появява двадесет минути по-късно в точката, от която е тръгнал.

— Е, и, господин капитан?

— Според всички вероятности този крак би трябвало да се намери в Женева, нали?

— Докато не е намерен собственикът му, това не променя нищо.

— Да си вървим — повтори Итало.

— Господин Волпоне — заключи Къркпатрик, — ако получите някаква вест от брат си, моля да ме уведомите. От своя страна аз също ще ви съобщя, ако има нещо ново.

Последваха сдържани кимвания от едната и другата страна. Итало Волпоне и адвокатите излязоха. Едва вратата се затвори след тях и Финегън се показа.

— Финегън! — каза весело Къркпатрик. — Те вече нервничат. Нека вашите момчета да проверят дали този хулиган ще вземе самолета за Цюрих. Искам двама от моите хора да са на борда! Определете Каванаут и Махони!

Той се измъкна изпод тялото ѝ, обърна глава, когато тя поиска, смеейки се, да го целуне, и се изправи:

— Чакат ни!

— Какво от това? Може да стане забавно!

— Не обичам да закъснявам.

— Да знаеш колко се възбуждам, когато виждам, че се страхуваш да не те изнасия! Но страх ли те е наистина?

Курт си избърса устните с опакото на ръката. Ренате го изненада.

— Моето червило е неизтриваемо. Да опитам ли пак?

Курт започна да отстъпва. Произхождащ от дребнобуржоазно семейство, той се чувствуваше зле в ролята си, разкъсан между произхода си от низините — което често обявяваше на висок глас, за да не бъде изненадан — и желанието му за комфорт, революционни речи, вкуса му към лукса и желанието да бъде богат. В него съществуваха съвместно всички тези несъвместими едно с друго желаниа. Това се отнасяше и за предстоящата женитба, чийто дълбок смисъл той все още не можеше да разбере. Ренате Клопе олицетворяваше всичко, което Курт декларираше, че мрази: неподчинение, безсъвестност, богатство, необичайна хубост и едно тотално безразличие към големите проблеми на планетата: глад в света, замърсяването на околната среда, марксизма и идеалите на трудовите маси.

В курсовете по лингвистика на Цюрихския факултет, където Курт Хайнц преподаваше, той разговаряше по-охотно със студентите за Ленин, отколкото за Трубецкой или Чосер. Проповядваше абсолютна сексуална свобода и хвърляше мълнии върху семейството, религията, хипократията, тръстовете и икономическата зависимост.

В частния си живот той беше срамежлив, както бяха констатирани по-свободно държащите се негови студентки, чиито аванси бе отблъснал. Всъщност не му стигаше смелост да превърне теориите си в практика. Освобождаващият жест, който препоръчваше горещо на другите и който щеше да успокои духа му, той никога не можеше да извърши.

Още от първия момент на запознанството им Ренате Клопе безпогрешно бе установила причините за това противоречие. Неговият подсъзнателен садизъм беше намерил убежище в потока от ядни думи: те само маскираха липсата на еротично щастие. Ренате беше подновила провокациите си от всички видове, играейки на свобода на езика, атакуваща идеите му, произхода, професията му, подхвърляйки хиляди предизвикателства, задоволена, когато успяваше да го накара да се изчерви от една дума, сравнение или неповторим жест.

За да подхранва чувството си за власт над него, тя беше способна на всичко: да разкопчае панталона му под масата по време на семейна вечеря, да се разхожда гола пред него пред очите на камериерката си и да вдига полата си над бедрата на задната седалка на някое такси, чийто шофьор не след дълго започваше да се катери по тротоарите.

Парадоксално, но нищожната тежест, която той имаше в очите ѝ, беше причина за поддържане на връзката им. Властта, която тя имаше над него, беше направила връзката им по-продължителна, достигайки до годеж за голямо учудване на родителите им, които считаха този съюз за брак между шаран и заек. Естествено, Курт мразеше бъдещия си тъст. Омер Клопе символизираше всичко мразено в обществото, имайки недостатъка да бъде едновременно: преуспяващ финансист, добър баща, добър съпруг, добър гражданин, убеден калвинист, един съветник, даващ мнението си, когато никой не го е искал. С една дума, човек, преливащ от добродетели! Човешкият тип, който Курт отхвърляше пред студентите си: banker, легален крадец, паразит на обществото на консуматорите, червей на системата.

„И аз поддържам това! — повтаряше им той. — Всеки месец предприятията изпращат заплатите в банките на двадесет и трето число. На другата сутрин те са в банката. Опитайте се, ако сте работник, да получите своята преди първо число! Банкерът ще каже, че не е получил нищо, че сметката ви е открита, че ординаторът още нищо не е превел на ваша сметка! През това време *ваши*те пари ще работят за него. Този мръсник ще се възползва от пролятата от вас пот! Други примери?...“

Беше натъпкан с примери. Един ден, след като беше пил, сподели недоволството си с бъдещия тъст: „Дори да сте с искрени намерения, дори да проповядвате доброто, вие сте гангрена за обществото, вие го разлагате!“

Клопе го беше погледнал със строг израз, както се гледат лудите, и Ренате беше изкрещяла доволно. После го беше завела в стаята си. Там той беше започнал едно блестящо изказване, с което доказваше, че Швейцария чрез своите хранителни концерни, своите банки и претендирания неутралитет носи отговорността за всички световни катастрофи, от смъртта на Алиенде до икономическото задушаване на народните републики чрез глад, войни, трафик на оръжия, контрабанда на валута и подкрепа на диктаторите по света. Ренате, която го беше

слушала внимателно до този момент, наблюдавайки го лакомо, беше промърморила: „Да, малки мой Курт, да... Ти имаш право... Да правим любов сега!“.

Както обикновено, инициативата беше у нея. Той беше изтърпял. Мърморейки и ръмжейки, но изтърпял. Както обикновено.

— Курт, не мога да затворя ципа на роклята си. Ще ми помогнеш ли?

Беше седнала на леглото. Дреболията от Баленсиага, която я обгръщаше, струваше толкова, колкото един миньор от Колумбия не можеше да спечели за двадесет години. Той се опита несръчно да ѝ помогне.

— Не мога.

— Добре че никога не съм ти давала възможност да ме събличаш! Щях все още да съм девствена, нещастни ми Курт. Мануела!...

Тя отново извика:

— Мануела!... Какво ли прави? Тази глупачка е в любовен екстаз! Гаджето ѝ събира богатство в Ботсуана, в диамантените мини.

— И тя работи като камериерка?

— Истината е, че той е там само от три месеца.

— Той е собственик на мини?

— Дълбае. Португалец е. Като нея. Запалил се от някаква малка обява и изчезнал. Като се върне богат, ще се ожени за нея, ще ѝ направи единадесет деца и ще я затвори вкъщи. Какво да се прави, тя обича своя Хулио. Докато го чака, е загубена за мен. Когато се любеха, всичко свършваше за десет минути, а сега дните ѝ минават в четене на писмата му. Мануела!

— Мадам?

Тя се беше появила, дребна, почти слабовата, с къси коси, черни очи и престилка върху корема, почти красива, с нещо детско, първобитно и наивно в изражението на лицето.

— В Ботсуана ли бяхте, скъпа?

Лицето на Мануела засия. Тя често се доверяваше на господарката си. Ренате Клопе беше винаги готова да изслуша сърдечните тайни на другите. Тя ѝ даваше добри съвети, закръгляваше щедро края на месеца и я третираше повече като приятелка, отколкото като прислужница. Мануела я обожаваше — нали тя позволяваше още

когато Хулио беше шофьор с ливрея в Цюрих, да се срещат в нейната стая.

— С какво мога да ви помогна?

— Курт се опита да ме изнасили. Този идиот заклеци ципа на роклята ми. Можете ли да го поправите?

Пуфтейки от смях, Мануела бързо се справи със задачата. Ренате потърси Курт с очи в огледалото: голямото дете се правеше, че гледа през прозореца, за да не го видят, че се е изчервил!

— Този изгнил червенокос ирландец, това мръсно полицейско лайно! Той умираше от кеф! Един Волпоне в бюрото му! Дженко никога няма да ми прости това!

Юделман смутено наведе очи. Итало му говореше, сякаш тази история с крака не съществуваше. Всеки път, когато се опитваше да се върне на темата, по-малкият Волпоне сменяше незабавно плочата.

— Обезпокоен съм, Итало, много съм обезпокоен... Въпреки проведеното търсене в Швейцария брат ти е изчезнал безследно. Не мисли, че искам да играя ролята на грачещия гарван, но ако този крак...

— Млъквай! Не е негов, казвам ти! Ти мислиш ли, че Дженко е такъв глупак, че да се спъне под един влак?

Хапейки устни, Моше Юделман промърмори:

— А ако някой му е помогнал?

Итало го хвана внезапно за реверите и го фиксира няколко секунди.

— Казвам ти, че не е той! Направил е отскок до Италия, за да скочи на някоя мръсница! Да не мислиш, че не познавам брат си!

Юделман не можеше да приеме всичко това на вяра. Работата беше доста сериозна. Имаше нужда от увереност. Той повика горещо цялата си смелост, тъй като беше един от малкото, които познаваха сляпата, дива и разрушителна реакция на Итало Волпоне.

— Не се ядосвай, Бебе, и ме изслушай... Ти знаеш, че аз съм консилиере на твоята фамилия повече от десет години. Дженко оплаквал ли се е някога от моите съвети?

— Ох! Спри!

— Отговори ми само на един въпрос, на един-единствен!...

— Изплюй камъчето!

— Ако действително е кракът на Цу Дженко, можеш ли да го познаеш?

Итало избухна:

— Защо ти мислиш, че ще вървя да се правя на глупак в Швейцария?

— Имаш ли начин да го познаеш?

— Да, по дяволите! Когато бяхме деца, старият ни подари едно колело на двамата. Беше го взел от някакъв пияница, загубил на покер... За да се издължи, го беше продал на баща ни за петдесет цента! Дженко искаше да го изпробваме веднага. Аз бях седнал на багажника. Паднахме. Педалът му се заби в крака под коляното. Остана му белег оттогава. Това трябва да се провери!

Моше, все по-смутен, се изкашля:

— На левия или десния крак?

Бебе го простреля с поглед.

— Десният! Кога е самолетът ми?

— След два часа. Друго нещо, което ме безпокои... Трябваше да се срещнем с О'Брайън тази сутрин. Няма го в бюрото му. Жена му също не го е виждала, след като е заминал за Насау.

— Какво ни пука на нас?

— Почакай продължението... О'Брайън има едно пиленце, Заза Фини.

— Знам, знам!...

— Тя също е изчезнала.

Итало хвърли любопитен поглед към Юделман.

— Моше!... Какво искаш да ми докажеш?

— Намирам странно, че собственикът на една сметка за два милиарда, положена на номер, внезапно изчезва сред природата. Това е всичко.

Итало го погледна удивено.

— Ако О'Брайън е изчезнал, това не ме касае! Шефът му трябва да се безпокои, Еторе Габелоти!

Юделман търпеливо поклати глава:

— Секунда... Ти знаеш защо Габелоти лично не отиде в Цюрих с твоя брат, нали?

— Целият свят знае, че този глупак умира от страх да качи дебелия си задник в самолет!

— Точно така! Затова упълномощи Мортимър О'Брайън. За момента само двама души имат достъп до парите: брат ти и той.

Итало избухна в смях.

— Сега остава да кажеш, че тази половин порция иска да изчезне с парите на Синдиката!

— Нищо такова не съм казал. Само ти напомням, че става въпрос за два милиарда долара.

— Един мъртвец не може да се възползва дори от два цента!

— О'Брайън не е мъртъв. Просто е изчезнал... — каза тихо Юделман.

Итало нервно вдигна рамене.

— Брайън! Това нищожество, което се страхува от собствената си сянка!

— С два милиарда в джоба никой не е нищожество. Никой не се страхува.

Итало подозрително погледна към Моше, за да види дали не се шегува: но съвсем не... Той изглеждаше съвсем сериозен. Бебе подхвърли:

— Щом като си такъв умник, има един детайл, който би могъл да ми обясниш. Мислиш ли, че Габелоти е такъв идиот, че да не поиска номера на сметката от О'Брайън?

— Възможно е... дори е сигурно.

— Виж какво... ти правиш цирк!

— Добре! Забрави този разговор... Не се сърди. Толкова се мъчих с тази операция... Малко съм нервен... Виждам призраци навсякъде...

— Забрави О'Брайън! Той няма нищо в панталона! Няма да посмее! Ти виждаш ли го да мами Габелоти?... Моше!... — внезапно се сепна Волпоне. — Ами ако това е онзи боклук Габелоти?

— Не, не! — прекъсна го Юделман. — Габелоти нищо няма да спечели! Достатъчно сме воювали! Не Габелоти... Ако е станала някаква беля, ако за нещастие дон Дженко... Извинявай, че откачам пак... но това може да дойде само от О'Брайън.

— Понеже това ти се е втълпило — възбудено викна Итало, — иди да го кажеш на Габелоти! Иди да го питаш, хайде!

— Трябва да ти призная... Ако О'Брайън има намерение да оглупява, ще бъде заловен, преди да си вдигне дори малкия пръст. Предупредил съм Орландо Барето в Цюрих. Той има око за тази работа! Тук съм поставил хора пред дома му. Имам хора и пред апартамента на мадамата му... Не обръщай внимание, Итало, остави това... Върви в Швейцария и бързо ме успокой за Дженко... Ще вървим ли?

— Мога ли да те помоля за нещо, докато отсъствам? Нареди да ликвидират Биаска.

— Биаска? Защо? — разбунтува се Юделман.

— На него дължа посещенията при ченгетата!

— Може би не е имал избор...

— Не ме интересува! Ликвидирай го! Трябваше да си затваря устата и да ме предупреди...

— Ще видим, ще видим...

Итало го погледна с ледено изражение на лицето:

— Ще го ликвидираш ли, или аз да се заема с това?

— Успокой се! Ще му дадем един добър урок! Има по-спешни неща за уреждане!

— Не! Обичам да кова желязото, докато е горещо!

— А за нашите пари помислил ли си?

— Те са добре там, където са! Ти ликвидирай Биаска, аз ще се заема с останалото!

— Да — измънка Моше, — да...

Най-добре беше да не се атакува Итало челно! Когато бесът го хванеше, той беше способен на всичко, дори да пожертва огромни интереси, за да задоволи една криза от ярост.

— Итало — прибави Юделман, — обади ми се веднага щом пристигнеш... Ако имаш някакви затруднения, ще скоча в първия самолет.

Върху лицето на Волпоне беше изписана такава ярост, че той предпочете да отстъпи.

— Както желаяш — каза бързо, — както желаяш... ще те придружа до летището...

Мануела запали малка пурета — тя си позволяваше това три или четири пъти на ден, извън работа. После с крака, вдигнати върху тоалетката, прочете отново писмото си:

„Хулио любим, Хулио на Мануела,

Мога да ти повтора наизуст писмото ти, след като го прочетох. То събуди у мен страх. Не знаех, че работата ти е толкова опасна. Моля те, откажи се! (Тя беше подчертала два пъти думата «откажи се».) По дяволите парите! Не искам да ти се случи нещо лошо. Тук бяхме щастливи и по-важно е да бъдеш щастлив жив, отколкото богат и мъртъв. Трябваше да откажеш на инженера тази работа. Мислиш, че ти плащат толкова много, за да го вършиш просто, а това е, защото не намират никой друг. Хайде, върни се! Ще останем още година или две в Цюрих, моята господарка ще ти намери една спокойна работа и като се върнем в Албуфейра, обединявайки усилията си, ще можем да купим нашия магазин. А какво ще правя аз, Хулио, с моето дете в корема, ако на баща му се случи нещо, преди да сме се оженили? Вземи първия самолет, каквото и да струва, върни се, Хулио! Парите не са важни. Вчера вечерта помагах при един прием у Клопе. Мога да ти кажа, че всички тези хора, натъпкани с пари, скучаят ужасно и сигурно не правят любов често, вярвай ми! Във всеки случай не като нас, мой Хулио, имам чувството, че те се докосват с пинцети и се целуват със салфетки пред устата, за да избегнат заразата. Даже и г-н Курт и г-ца Ренате, които ще се женят другия четвъртък при условията, които ти знаеш: целият град говори! Ти ми липсваш, Хулио, моля те, послушай ме веднъж и направи каквото ти казвам, **ВЪРНИ СЕ!** Не стъпвай повече в този рудник и се върни да вземеш своята малка Мануела на ръце, тя наистина има нужда! Ще прочета твоето писмо още веднъж, преди да заспя, но съм сигурна, че ще имам кошмари! Студено ми е без теб в леглото. Обичам те.

Твоя Мануела за цял живот“

Тя взе плик от чекмеджето на тоалетката и написа адреса на годеника си:

„Г-н Хулио Алмейда
Васенаарс Консолидейтид
Шукуду Ботсуана
(Южна Африка)“

После пхна писмото в плика, намокри с език лепилото и постави плика върху тоалетката. Щеше ѝ се да го пусне в пощата рано сутринта, както правеше всеки ден за всяко писмо, което изпращаше на Хулио. Изтягайки се в леглото, се запита дали това ще се случи тази вечер. Една нейна приятелка ѝ беше доверила, че от третия или четвъртия месец на бременността бъдещите майки усещали как детето мърда в корема. Тя беше бременна от три месеца и половина.

Когато тримата мъже влязоха в луксозния магазин, Пиетро Биаска усети веднага, че има работа с бандити. Те бяха много млади, с външност на студенти, но с нещо каменно и жестоко в израза на лицето. Най-високият, както във филмите за Скарфейс, носеше кальфка за цигулка. „Какво ли съдържа тя?“ — запита се Биаска.

Той беше в много добри отношения както с полицията, така и с върховете на различните фамилии в Ню Йорк. Връзките му с Цу Дженко Волпоне бяха всеизвестни, за да посмее някой да го атакува. След посещението на полицията Пиетро напразно се бе опитвал да се свърже с дома на Волпоне. По някаква странна прищявка телефонът или даваше заето, или никой не отговаряше на позвъняванията. Той се беше отказал след два часа безплодни опити и беше доверил мисията на своята секретарка.

— Господа? С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли сте Пиетро Биаска?

— Същият — каза той, отпусвайки нервите си, осъзнал своята мощ, ефикасността на връзките и присъствието наоколо на многобройните свои сътрудници.

Не на неговото положение и възраст можеше да се случи да бъде обезпокоен от „млади-зелени“ от третата зона!

— Искаме да поръчаме обувки при вас — каза младежът с калъфа за цигулка.

— Трябва да получите час в секретариата ми. Преди всичко моите сътрудници трябва да притежават отпечатащи на вашите стъпала.

— Добре, ето ви първия отпечатък — отговори типът.

Той грубо завъртя Биаска и го ритна болезнено по задника. Клиентите и персоналът в магазина, свидетели на сцената, бяха замръзнали, невярващи на очите си. Челото на Биаска стана пурпурно от преживяния срам. Разбирайки, че от държането му ще зависи за в бъдеще реномето му, той се приготви за атака.

— Вие не знаете на кого вдигате ръка!

Единият от тях измъкна своя колт магнум и го остави да виси небрежно на края на пръстите, след като застана с гръб пред входната врата. Другият с рязко движение изскубна телефонните жици.

— Е, ще ни вземат ли отпечатащите? — попита тихо човекът с кутията, придружавайки въпроса с втори ритник, който не достигна целта си, но засегна Пиетро болезнено в областта на слабините.

Той се опита да се съпротивлява:

— Не зная кои сте, нито кой е бил достатъчно луд да ви изпрати, но ще платите скъпо за това!

Нов ритник.

— Ще се размърдаш ли, или трябва да те носим?

— Името Цу Дженко Волпоне говори ли ви нещо? — опита Биаска последната си карта.

Човекът, който беше откъснал жиците, се приближи към него:

— Виж какво, старче, тъй като много ходих пеша, обувките ми се напращаха. Не искаш ли да ги излъскаш?

Той постави крака си върху пачка банкноти, останала върху касата.

— Хайде, лъскай!

Тъй като Биаска не се помръдваше, бандитът му адресира юмрук в зъбите. След това без злоба откъсна голямо парче от деколтето на касиерката, което изпраща като оръдие в настъпилата мъртвешка тишина. После го подаде на Пиетро:

— Лъскай!

За да придаде повече тежест на думите си, той насочи към слепоочието му своя харингтън-ричардсън, калибър 22. С очи, пълни с ярост и страх, Биаска пое парчето плат и го прекара по обувките с шестсантиметрови токове. „Обувки на парвеню!“ — не се стърпя да си помисли той въпреки сериозността на положението.

— Търкай по-силно! На колене! Ще вършиш по-добре работата, ако патъкът ми е пред мутрата ти! Искам да блести!

Пиетро коленичи и затърка кожата.

— Стига толкоз! — намеси се „цигуларят“ след няколко секунди. — Ела да вземеш и нашите мерки!

Една клиентка, решила да се възползва от хипнозата на присъстващите, се насочи към вратата.

— Аз само минавах отгук. Нямам нищо общо с вашите работи. Искам да изляза!

— Шшт, шшт — просъска човекът с колта.

С върха на оръжието си той ѝ показа къде да застане.

— Мога ли поне да знам какво искате от мен? — запита Биаска, когото страхът завладяваше все повече.

— Вече ти казахме. Патъците. Тръгвай!

— Хей! — подхвърли останалият до вратата бандит. — Ще затваряме ли?

Мъжът, който беше накарал Биаска да коленичи, се обърна към касиерката:

— Пусни пердетата на витрината.

Ужасена, тя напусна мястото си, опитвайки се да закрие с две ръце разкъсаното деколте, от което се подаваше едрата ѝ гърд.

Той ѝ напомни:

— Не забравяй да залепиш това — подаде ѝ табелката, която измъкна от джоба си.

Тя я разтвори и всички можаха да прочетат написаното: „Затворено поради ремонт“. Другите двама побутнаха Биаска към задното помещение на магазина. При влизането им никой от работниците не се помръдна, което не попречи на шефа им да забележи:

— Не се опитвайте да ме защитавате! Те са въоръжени!

— Това какво е? — попита „цигуларят“, посочвайки стотиците мулажи, подредени по стелажите.

Неговият колега беше останал до вратата, „покривайки“ с пистолета си десетина ококорени и изплашени обуцари.

— Мулажите на моите клиенти — каза Биаска. — Сега можете ли да ми обясните...

— Донеси ми един!

Пиетро изпълни нареждането. Разглеждайки го, бандитът запита:

— От какво са направени?

— Две хиляди и шестстотин от гипс — послушно отговори Биаска.

— Защо е написано тук: „Пол Нюман“?

— Защото това е неговият отпечатък.

— Хе — подсвирна бандитът с възхищение, — не може да се каже, че обуваш бедняци!

Пиетро повдигна неразбиращо рамене:

— Слушайте, на какво играете?

— Ти и ти! — заповяда „цигуларят“, посочвайки с показалец двама от чираците. — Взимайте тези пръчки там и свалете всички тези „крака“ на земята!

— Ах! Не! — изкреця Биаска. — Вие нямате право!

С две крачки този, който го бе накарал да му лъска обувките, се намери при него. С удар на ръкохватката на пистолета му разкъса бузата.

— Не правете това... Те са целият ми капитал...

— Какво чакате? — викна заплашително „цигуларят“.

С върха на прътовете чираците започнаха да разчистват лавиците. Гипсовите калъпи се сгромолясваха на пода със звук на строшени гърнета.

— Помогнете им, вие останалите!

Останалите се включиха в работа, обръщайки глава, за да не виждат сълзите и кръвта по бузите на техния господар.

— Сега тъпчете! Строшете всичко! Останала е една там, горе! Смъкнете я!

Най-възрастният обуцар се намеси:

— Тази не! Това е на Мерилин!

— Мерилин? Ти се шегуваш!

— Моля ви!

— Запази я твоята Мерилин! И без това там, където е, тя няма нужда от нови обувки. Тъпчете! Трошете!

С лице, скрито в дланите си, Биаска гледаше шокиран как сътрудниците му, неговите деца, мачкат единствените калъпи, които бяха създали богатството му и за възстановяването на които щяха да минат години — ако му подаряха живота.

— Сега ми покажете склада за кожи!

Биаска посочи с глава вратата в дъното на помещението, скрита от облаците прах. Той стана с мъка, залитайки из парчетата гипс, като не можа да се въздържа да не прочете върху едно парче: „Хенри Кисинджър“. Персоналът не се помръдваше. Той натисна дръжката на вратата. Складът беше претъпкан с кожи от Италия или Англия и с готови обувки. Човекът бавно отвори калъфа на цигулката. За голяма изненада тя не съдържаше автомат, както предполагаше Биаска, а горелка и миниатюрна бутилка с пропан.

— Да не би да запалите това? — попита невярващ на очите си Пиетро.

Без да го удостои с отговор, палачът му разпръсна с крак обувките. Все пак подхвърли:

— Няма. Само ще поопърлим стоката ти.

Той завъртя едно колело. Със свистене газът се измъкваше от бутилката. Мъжът запали горелката със запалка. Пламъкът засвистя, удължи се и започна да лиже обувките и кутиите от картон.

— Пари ли искате? — попита Пиетро, оглушен от този кошмар.

— Не, не. Не искаме пари...

— Какво тогава?

— Събуй се бос.

Той се събу машинално. Вече не го беше страх. Какво ли лошо можеше да му се случи? Калъпите бяха превърнати в прах, публично го бяха превърнали в плашило, стоката му беше безвъзвратно унищожена. Съвсем не от любопитство попита:

— Защо?

— Имаш ли отпечатък от краката?

— Не.

— Толкова по-добре. Нямахте да можеш да го използваш.

— Защо?

С едно непредвидено и неочаквано движение тежката горелка се стовари върху двата боси крака и той съвсем отчетливо чу пукането на собствените си кости.

— Тъй като те никога няма да имат същата форма — подхвърли учтиво бандитът с горелката.

Когато вълната от болки завладя Биаска и той реши да закрепци, видя, че е сам в склада.

4.

Оставяйки Итало Волпоне на летище Кенеди, Моше Юделман нареди на шофьора си да го закара колкото се може по-бързо у дома му, без обаче да нарушава правилата на движение в Ню Йорк. По-добре от всеки друг той знаеше, че да живееш в нарушение на закона, означава пълно подчинение на хилядите нужни и ненужни закончета и наредби, регулиращи живота на обикновените граждани. Да се опитват да ги заобикалят, беше привилегия на слабите, предвидени да загинат, премазани от системата.

Няколко години преди това той беше прочел в един италиански всекидневник в рубриката за произшествията следния случай: един министър, спрял от моторизиран полицай за превишаване на скоростта, го беше заплашил със санкции. Глупав и дисциплиниран, полицаят не беше оставил да го уплашат и му беше съставил акт. Историята беше станала общо достояние и министърът беше направил всичко възможно да уволни служителя, докато последният, отказвайки категорично да скъса акта, беше вдигнал по тревога своя профсъюз, общественото мнение и Пазителя на печата. В края на краищата глинено гърне беше смачкало желязното. Полицаят си беше останал полицай, а министъра го бяха принудили да си подаде оставката: неприятна история, но много поучителна!

Такова нещо не можеше да се случи на Моше. При него важеше едно златно правило: да дава на незначителните това, което обществото им отказваше — значимост. Колкото по-нискостоящи и малозначими бяха тези, с които той имаше работа, толкова повече внимание и учтивост им отделяше. За нещастие на по-високо ниво това правило оставаше без ефект. Шефовете на големите фамилии на Синдиката бяха по-опасни за манипулиране от буре с динамит. Тяхната власт не беше създадена по пътя на избора, а вследствие една огромна серия от убийства със собствени ръце или чрез наемници, целяща да отстрани по-високостоящите на стълбата съперници; преди да паднат убити те самите сред насилие и кръв, чисти параноици, „капи“, не страдаха от противоречия и чувствайки се перманентно заплашени,

нямаха доверие на никого. Ако Юделман досега беше запазил кожата си, то бе вследствие далечното му стратегическо проучване на възможните предателства, разтрогвания на съюзи, съумявайки винаги навреме да измъкне машата си от огъня.

С огорчение Моше помисли, че неприятностите тепърва започват. Той не беше разкрил всичките си подозрения пред Итало. Освен изключителни професионални качества Юделман не намираше нищо мъжко у О'Брайън. Считаше го за слаб, нерешителен и с прекалено пуритански маниери, за да му гласува и най-малкото доверие. Мошеник, готов да си свали сакото при първата усмивка на някоя проститутка.

Ако кракът беше действително собственост на Дженко Волпоне, ако донът действително беше загинал при Цюрих, имаше големи шансове да се окаже, че това не е станало случайно. Кому би донесло облага подобно престъпление?

Моше автоматично изключи от съучастничество в това евентуално престъпление фамилията Габелоти. Нейният капо, дон Еторе, не беше такъв идиот, че да премине в атака, преди да е завършила деликатната банкова игра, която щеше да се разиграе в следващите дни. Освен това въпросите около заместването на дон Волпоне щяха да бъдат толкова решителни, че неминуемо щяха да повлекат намесата на всемогъщата „Комисионе“.

За момента никой в Синдиката нямаше интерес да наруши крехкия мир, установен по всеобщо споразумение от три години насам. Всичко се знаеше от Габелоти. Освен това той прекрасно разбираше, че по-високостоящите му закрилници никога нямаше да му простят запалването на нова война между двете фамилии, от която никой нямаше да има полза. Значи оставаше О'Брайън.

Юделман го считаше за достатъчно ненормален, за да допусне, че ще може да сложи ръка върху парите на Синдиката, без да остави кожата си, макар че това означаваше толкова сигурна смърт, както ако беше си теглил сам куршум в главата. За нещастие Моше беше човекът, успял да убеди Волпоне и Габелоти в необходимостта от това временно обединяване с цел уникалната банкова операция. Значи той беше в дъното на това съгласие, което вследствие лудостта на един безотговорен тип рискуваше да се превърне във водопад от убийства.

Тази перспектива толкова го отчая, че за малко да нареди на шофьора си да го откара при Габелоти. Защо не? Щеше да му довери съмненията си чистосърдечно, да го попита дали знае къде се намира О'Брайън и дали притежава номера на общата им сметка. Ако Габелоти схванеше същността на тази му постъпка, щеше да е достатъчно благоразумен да телефонира в Швейцария, за да се увери, че двата милиарда не са сменили мястото си.

После се отказа от това намерение. Неговото положение на консилиере на фамилията Волпоне щеше незабавно да го превърне в съмнителен. Еторе беше предпазлив и недоверчив. Трябваше да изчака най-напред новини от Итало, да се увери, че на дон Дженко се е случило най-лошото. Винаги ще има време за нови решения... Ако фондовете не са излетели от банката...

Моше помисли със съжаление, че ако Габелоти нямаше такъв страх от летенето със самолет, щеше лично да отиде в Цюрих с Волпоне и да раздели с него общата им тайна. О'Брайън никога нямаше да бъде в течение на операцията „Аут“. Той, Юделман, щеше да триумфира. Итало Волпоне нямаше да бъде пуснат на свобода, като самотен хищник, способен на всички възможни гафове от гордост. Помалкият Волпоне никога не взимаше мнение от когото и да е, преди да премине в действие. Само респектиращият страх от неговия по-голям брат му беше попречил до този момент да извърши непоправимото. Той мечтаеше само за насилие, готов да използва и най-малкия повод, за да изрови брадвата на войната и да уреди проблема, който достатъчно дълго според него бе противопоставял собствения му план на този на Габелоти.

С голям труд Моше беше успял да го убеди да вземе със себе си двама телохранители. Не за да го пазят от други, а от самия него. Юделман достатъчно дълго беше инструктирал Фолко Мори и Пиетро Белинцона как да се справят с лудостите на Итало. Всичко това беше толкова отчайващо...

Когато колата спря пред жилището му, той беше толкова погълнат от тези черни мисли, че не забеляза вратата, която с респект му беше отворил шофьорът.

Ако предчувствието не го лъжеше, върху целия свят щяха скоро да се стоварят сериозни неприятности.

— Влезте, скъпи приятелю, влезте...

Омер Клопе стисна приятелски ръката на посетителя, който беше около четиридесетгодишен мъж с младежки вид въпреки бялата подстригана съвсем късо коса.

— Добре ли пътувахте?

— Отлично, благодаря.

— Мога ли да ви предложа нещо? Едно уиски?

— С удоволствие.

Омер свали от етажерката две сребърни чаши.

— Седнете. За дълго ли сте в Цюрих?

— Заминавам за Детройт след три часа.

— Но това е безсмислено. Надявах се да вечеряме заедно.

Клопе измъкна от чекмеджето шише мастило „Уотърман“, развъртя капачката и напълни чашите със светло мастило.

— Не се безпокойте — каза, усмихвайки се той. — Дори швейцарците не пият мастило. Това е ирландски мидълтън, тридесетгодишен. Опитайте...

Човекът с белите коси предпазливо помириса течността. Той се наричаше Мелвин Бост и управляваше административните служби на „Континентал Мотор Карс“, един завод за автомобили, създаден в навечерието на последната война. Едмон-Люсиен Клопе, баща на Омер и внук на основателя на Трейд Цюрих Банк, Оноре Клопе, беше участвал във финансирането на фирмата от нейното създаване.

Навремето — през 1946 година — Едмон-Люсиен беше собственик с равни дялове заедно с четирима други партньори: Съюза на швейцарските банки, Швейцарски кредит, Чейз Манхатън и Морган гаранти тръст, по двадесет на сто в началото. Залагайки върху желанието за компенсации на участниците във войната, те бяха поддържали докрай един млад екип от инженери, техници и стилисти, горящи от желание да произведат нов автомобил, способен да конкурира ролс-ройс и кадилак. За по-малко от десет години малката занаятчийска работилница с триста работници се беше превърнала в огромен комплекс с шест хиляди работещи. В това време акциите бяха скочили до хиляда и двеста на сто от първоначалната им стойност. Чейз, Кредитът, Съюзът и Морган бяха отделили част от капитала си и я бяха продали при повишението.

По силата на събитията Едмон-Люсиен, който не се беше докоснал до пакета с акциите си, се беше превърнал в най-голям акционер с една пета от цялостната стойност на КМК. За лошо или за добро...

— Вашият телефонен звън ме изненада. Какво толкова тайно има за казване, че е нужно да бъде споделено на четири очи?

Мелвин Бост скри гримасата си на смущение.

— Имаме нов нещастен случай.

Той машинално подаде чашата си на Клопе, който наля щедро уотърман в нея.

— Още един?

— Седмият за шестнадесет месеца. По същата причина. Скъсване на кормилното стъбло.

Малката розова уста на Омер леко се изкриви.

— Какво ви донесе анкетата?

— Причината е изяснена. Недостатък при закаляването на стоманата, от която са изготвени кормилните стъбла на всички „Бюти гоуст П9“.

— Защо на всички?

— Частта е правена при нас. Бяхме закупили голямо количество стомана за срок от три години.

— Сменете стоманата!

— Вече е направено, господине.

— Дадохте ли под съд доставчика?

— Веднага щом вдовицата на първата жертва, загинала с една от нашите П9, ни залепи армия адвокати на гърба.

— Спечели ли процеса?

— Ще го спечели. Лесно ѝ е да докаже, че причината за катастрофата не е у мъжа ѝ. Това не е всичко... Наследниците на останалите шест жертви също ни атакуват.

— Според вас, Бост, какво трябва да правим?

— Не зная. Затова съм тук, господине.

— Колко П9 има в движение?

— В света? 482 326.

— Сигурен ли сте, че тези катастрофи не са чиста случайност?

— Седем катастрофи по една и съща причина, това не е случайност — това е система.

Омер въздъхна дълбоко:

— Кое доказва, че могат да станат и други?

— Въпросът беше поставен на ординатора. Статистически може да има едно скъсване на стъблото на десет хиляди коли средно. Значи около четиридесет и осем катастрофи на 482 326 автомобила в движение.

— Но това е ужасно!

— Става въпрос за статистика, господине. Нищо не доказва, че тези катастрофи ще се случат. Аз ви сигнализирам, че *могат* да се случат.

— Не съм в състояние да позволя това! Трябва да предупредим всички собственици по света.

— Какво предлагате?

— Да се извърши безплатно замяната на дефектната част.

— Мислихме по този въпрос. Това е извън нашите възможности.

— Какво знаете вие за това? Вашият лоялен жест ще има такъв рекламен шум, че ще привлече нови клиенти!

— Моето мнение е, че малко видове реклама заслужават сто и петдесет милиона долара.

От изненада Клопе разплиска течността от чашата си.

— Пардон! Колко казахте?

— Сто и петдесет милиона долара — спокойно повтори Мелвин Бост.

Омер щеше да се задуши, пресмятайки със светкавична скорост, че собствената му вноска щеше да бъде тридесет милиона. Кой можеше да си позволи влагането на подобна сума?

— Виждате ли, господине — продължи Мелвин Бост, — аз очаквах този изблик на честност от ваша страна. Дължа да ви предупредя, че този изблик на търговска честност ще бъде последният от страна на нашата фирма. Ние ще фалираме.

— Не мога да оставя четиридесет и осем души в такава смъртоносна опасност!

— Шест хиляди работници безработни, петстотин специалисти, лишени от работа, инженерите на улицата... Не исках да взема никакво решение, преди да се консултирам с вас.

— Аз съм смутен...

— Има от какво. Не можем да правим нещата наполовина. Ако информираме публиката, трябва да отидем докрай под заплахата да потънем окончателно. За нещастие, ако отидем до там, КМК ще фалира поради спиране на плащанията.

— Какво да се прави?... Какво да се прави?...

— Според мен, господине, нищо. Възможно е нито един инцидент да не се случи повече. Ако не беше процесът на тази вдовица, и досега нямаше да знаем за този конструктивен недостатък. Да опитаме късмета си...

Клопе го погледна строго:

— Не става въпрос за нашия късмет, Мелвин! Ние нямаме право на това.

— Дължа да ви съобщя, че от седем катастрофи само четири са със смъртен изход.

Омер горчиво поклати глава.

— Само...

— Две са причинили сериозни наранявания, а последната само контузия. Ако ме изслушате, господине, ще ви предложи нещо. Не знам колко струва... Ето... Ако до три месеца, считано от днес, не възникне никакъв инцидент, ще оставим нещата така. В противен случай ще имам време да огледам всички възможности за спасяване на фирмата... в случай че съществуват такива, или ще извършим масова смяна на кормилните стъбла. Какво ще кажете?

Омер Клопе потъна в дълъг размисъл. Мелвин Бост запази тишина цели две минути, които му се сториха безкрайни. После се върна на първоначалната си мисъл:

— Мисля, че в основата си това е най-мъдрото решение. Освен това новите П9, които ще се появят след по-малко от месец, ще бъдат без дефект.

Омер ухапа с двата си блестящи предни зъба своите бебешки устни:

— Направете най-доброто, Мелвин... направете най-доброто...

Капитан Къркпатрик се интересуваше от Интерпол толкова, колкото от първия си чифт белезници. Доверието му в хората, което беше формирал, нямаше граници. И още нещо! Той познаваше отлично

изкушенията на младите инспектори, у които още не беше запален свещеният огън. Синдикатът с тлъстите подкупи развърташе всичко, което можеше да се разврати. Когато някой печели петстотин долара на месец, а билетите за метрото са все още за собствена сметка, как може да се остави без внимание песента на изкушението? Ето защо той беше избрал Патрик Махони и Дейв Каванаут, ирландци като него, „твърдо сварени“ и ревниво възпитани под неговите грижи.

С тях — никакви проблеми. Те няма да изпуснат Итало Бебе Волпоне дори да трябва да го последват в ада. Когато беше изискал от интендантството два билета Ню Йорк — Цюрих за своите инспектори, счетоводителят беше протестираше, че с едно обикновено проследяване швейцарските полицаи ще се справят сами. Заплашителният вид на Къркпатрик му подсказа, че трябва да отпусне необходимите кредити.

Беше придружил Дейв и Патрик до летището, повтаряйки им последните си инструкции:

— Доколкото е възможно, работете поотделно. Той ще се съмнява, че е следен. Пазете се! Ще се опита да ви избяга. Един от вас трябва непрекъснато да е по петите му, докато другият проверява какво е правил. Пазете се от швейцарските ченгета! Те мразят, когато някой завира носа си в чинията им. Ако имате неприятности, няма да мога да ви помогна с нищо. И не забравяйте! Искам да ги сгачите!

Махони и Каванаут го бяха изслушали вежливо, отегчени от това, което те не биха казали дори на един дебютант. Дълго бяха наблюдавали снимките на Бебе Волпоне, гравирайки в паметта си неговите студени и напрегнати очи, скрити зад двойната ивица на клепачите и гарвановочерните коси. Сега се качиха отделно в 747, сякаш не се познаваха. Каванаут в туристическа класа, Махони в първа — така беше определил хвърленият жребий.

Махони беше на тридесет и две години, Каванаут на двадесет и девет. Те бяха най-упоритите полицаи в Бригадата и смятаха престоя в Швейцария за приятна ваканция въпреки поставената задача. Понататъшните събития щяха да им покажат колко са грешили в оценките си.

Химене Клопе имаше двойна гуша, порцелановосини очи, кестенява коса и бледа деликатна кожа, посипана тук-там с розови

петънца. Животът ѝ беше едно непрекъснато подреждане на малки и спокойни щастливи моменти, разделяни от времето за чай, времето за храна, времето за молитва, времето за срещи с приятелки, времето за спане. Това, че време за любов отдавна нямаше, никак не ѝ пречеше, тъй като едновременните ѝ импулси се бяха разпръснали в мирния живот, последвал сватбата.

Едно съществуване, препълнено с живот, пълно като яйце, основано върху очевидно предложени от живота неща: пари, религия, желанието да помогне на другия, подчинението на съпруга си, прекланяне пред дъщеря си, правосъдие за прислугата, отсъствие на расизъм — тя не се колебаеше да използва услугите на чужденци: италианци, французи, португалци, готова дори в случай на нужда да ангажира за камериерка момиче със смесена кръв или арабска готвачка, тя много се гордееше с това.

Нейните приятелки, също съпруги на банкери, дискретно въздишаха от толкова достойнство. „Трябва да се живее с времето!“ — отговаряше небрежно Химене, смутена от собствения си либерализъм. Шумът от улицата не достигаше до нея, нито политическите събития, нито всички тези малки нужди, които карат света да живее и които са толкова реални за нея, колкото печатните букви на вестниците, доставящи до нея конвулсиите на планетата. Плътено затворена в топлия кокон, който Омер беше изтъкал около нея, тя не изпитваше никаква завист, умерено снабдявана с бижута, притежаваща шофьор като всички, бързаща да потърси опрощение на греховете, посвещавайки част от своите пари на благодеяния.

— Омер, вие вече ставате от масата?

— Трябва да поработя още, преди да си легна. Ще ме извините, нали?

— Да наредя ли да качат чайника в стаята ви?

— По-добре едно кафе.

— Но това не е разумно. Вече е девет и половина.

— Имам куп досиета да прочета до утре. Къде е Ренате?

— Предполагам, че е с Курт.

Омер Клопе се намръщи. Химене се направи, че не вижда това. Сто пъти досега бяха имали различни спорове за бъдещия им зет. Химене го намираще очарователен, понеже го считаха за бунтовник, а Омер се хващаше за основите на бунта, които смяташе за инфантилни,

нереални и отрицателни, макар че положението на Курт Хайнц в университета тайно се стабилизираше.

— Пожелавам ви лека нощ.

Химене се усмихна както подобава на една добра съпруга. После прибави с леко безпокойство в гласа:

— Вие работите много, Омер... Ще се видим ли на закуска? Искам да споделя с вас последните приготовления, които направих във връзка с брачната церемония.

Клопе ѝ хвърли остър поглед, който тя се престори, че не забелязва. Без да се наговарят взаимно, редът, фиксиран от Ренате за сватбата ѝ, се беше превърнал в тема табу. „Проклятие за този, който предизвика скандала!“ — казваха свещените писания.

— Не забравяйте, че сватбата е в четвъртък — каза Химене с наведени очи.

— Няма шанс да забравя — изръмжа Омер. — Лека нощ.

Виждайки го да изчезва, тя помисли, че той е добър съпруг, добър християнин, добър гражданин, добър баща — трябва да бъдеш такъв, за да приемеш с това социално положение кошмарния каприз на собствената си дъщеря във връзка със сватбата ѝ! Омер никога не беше забравял рождения ден на Химене, никога не беше закъснявал за вечеря. Дори по времето, когато още беше привлекателен, никога не беше вдигал очи към друга жена, освен към нея.

Още веднъж тя се запита дали ще посмее да го попита относно тези снимки (намерени по чиста случайност) в джоба на едно от пардесютата му, което тя прибираше в един от гардеробите.

Те представляваха цветна жена, позираща облечена в монокини. Както беше предположила Химене, тази жена не можеше да работи другаде, освен в цирк: тя изглеждаше по-голяма от цяла кула.

Въпреки протестите му Моше Юделман беше настоял младият Волпоне да бъде придружен от две „торпеда“. Но не каквито и да е. По различни причини Фолко Мори и Пиетро Белинцона се ползваха с неговото пълно доверие. Мори беше останал обикновен изпълнител въпреки изключителните си качества. Изглеждаше доволен от ролята си на подчинен, от която живият му дух, презрението към опасността и вродената му диващина можеха да го измъкнат. За нещастие тъкмо

тези негови качества, към които се прибавяше още едно — може би най-големият специалист в света по хвърляне на нож — го правеха да изглежда съмнителен в очите на шефовете му, които несправедливо го държаха настрана от отговорни постове.

„Капо режимите“, които показваха престорено благоразположение към него, всъщност се бояха като от кралска кобра. Под предлог, че винаги прекалява с жестокостта си — удря, вместо да заплашва, изтезава, вместо да коригира, осакатява там, където трябва да нанесе една лечима рана — те го бяха ограничили в ролята на екзекутор по отношение на онези, които не се подчиняват достатъчно бързо на законите на фамилията Волпоне. Но когато Фолко Мори биваше пуснат в акция, удоволствието от нея надделяваше над всичко, нищо не беше в състояние да го спре.

Пиетро Белинцона беше много по-обикновен. Той изпълняваше много по-деликатни задачи, без да мигне, без никога да се опита да разбере защо трябва да ги върши. Наближаваше петдесетте. Неговите разкошни рамене на борец криеха един недостатък, наследен от детинство, слабостта към сладкишите и бонбоните. Фактът, че изпиваше по една бутилка уиски на ден, не му пречеше точно да уцели жертвата си. На служба при Дженко Волпоне от дванадесет години, той беше доволен от съдбата си, щастлив, че не трябва да мисли за своя собствена сметка, а да изпълнява заповедите, които му се дават, каквито и да са те.

Лично Моше Юделман му беше наредил да остане непрекъснато подръка на Итало Бебе Волпоне и той щеше да го направи. В замяна на това Фолко Мори беше натоварен с осигуряването на безопасността на брата на дон Дженко с нареждане да се намесва само в случай на опасност. Жалко... Пиетро Белинцона обожаваше компанията на Фолко. Те често бяха работили заедно и всеки от случаите беше за него източник на професионално обогатяване.

Мори работеше като артист. Който не беше го виждал как чупи крак на неиздължил се навреме заемоискател с удар на бейзболна палка, не бе виждал нищо. Белинцона адмирираше този финес. Неговата душа повече го подтикваше към разрушение и унищожение, отколкото към удължаване на удоволствието.

Пиетро премина с Волпоне митническия контрол, удържайки се навреме от намигване към задълбочения в четене на някакво списание Фолко. Обзе го носталгия към неговия валтер ПП, останал на топло в квартирата му около Манхатън, любовно скрит зад тръбите на парното в банята. Юделман, считайки с основание, че полицаите ще ги прекарат през рентгена, му беше забранил да го взима със себе си. Епохата се беше променила. Откачени от всякакъв вид отвличаха самолети, докато преброиш до десет, без дори да могат да използват сумите, получени в откуп. Белинцона, който обичаше дълбоко реда, не разбираше защо някакви аматьори излагат професията заради мъгляви политически цели. Идеята, че човек на Синдиката ще му връчи подобно на неговото оръжие в Цюрих, го утешаваше.

С крайцеца на окото той забеляза Фолко, който ги следваше десетина метра по-назад, да подава паспорта си за проверка. Мори изглеждаше зает със своя дяволски журнал. Колкото до шефа им, той си оставаше загадка. От началото на тяхната среща Итало не му беше отправил нито дума, нито поглед. Виждайки го да изкачва стълбата, Пиетро Белинцона го оприличи с боксьор, който е опасно натъпкан с допинг, преди да се качи на ринга.

Първата глътка дим от неговата пънч кулбера му се стори горчива. Втората също. Отвратен, Омер Клопе я премаза в близкия пепелник. Светкавичната визита на Мелвин Бост го беше оставила в състояние на прострация. Той още веднъж се запита как да съчетае общоприетите морални норми с процъфтяването на бизнеса. Не е ли по-добре да не обръща внимание на този малко вероятен риск, отколкото да остави без работа хиляди служители?

Меланхолично си помисли, че вероятно е единственият човек, който изпитва подобна вътрешна борба. Жена му и дъщеря му си въобразяват, че управлението на една банка е синекур. Ренате, която не беше лишена от въображение, изпитваше пълно пренебрежение към парите. Курт Хайнц, неговият невзрачен зет, я окуражаваше в нейните модернистични идеи. Беше лесно, без да притежава нито стотинка, да харчи парите на другите.

Вместо проклетие Омер му пожела нещастиято да стане богат. Колкото до Химене, заета с подготовката на сватбата и всекидневните

й чайове, тя считаше, че всеки мъж, уважаващ себе си, може да бъде само банкер и нищо друго. Малко я интересуваше, че нейният мъж и господар не може да намери вярното решение. Освен неприятностите с „Континентал Мотор Карс“ същата сутрин беше възникнал пред него още един сериозен проблем под формата на телекс „топ сикрет“, пристигнал от Южна Африка:

„Недостатъчни условия за безопасност в течение на експлоатирането. Заплаха от стачка. Срок на работите по завършване на строежа осем месеца. Необходима сума осем милиона долара. Очакваме спешните ви инструкции и нареждания.“

Телексът беше подписан от Ерик Мортед, директор на „Васенаарс Консолидейтид“, Шукуду, Ботсуана.

До този ден „Васенаарс Консолидейтид“ изглеждаше като едно добро начинание. Ставаше дума за холандско минно предприятие, чиито геолози бяха открили в Ботсуана находище, даващо надежди, че ще бъде богато на диаманти. „Васенаарс“ беше много бедно, за да може да финансира само разработката му, и Трейд Цюрих Банк беше приела да финансира строежа на рудника с десет милиона долара. Естествено, тя си запазваше правото да придобие всички получени диаманти до покриване на вложените средства плюс лихвения процент (14,7 на сто), цифрата беше в главата на Клопе.

Първите проучвания бяха окуражаващи. Ерик Мортед беше наел допълнителен персонал с помощта на малки обяви в европейските ежедневници. „Не може да разчитаме само на местните негри“ — беше обяснил той на своя доставчик на фондове с недоволна физиономия.

Но с тях или без тях нещата изглеждаха зле, както гласеше това проклето съобщение. „Недостатъчна безопасност“... За кого? За работниците или за банкера? Клопе беше завладян от подозрения: не се ли опитваше Мортед да измъкне суми от него, играейки на чувствителната му струна? Твърде възможно беше десетте милиона, вложени от собствената му банка, да бъдат хвърлени напразно. Не можеше да става дума за нови четири милиона, преди да бъдат върнати първоначално вложените.

Имаше едно-единствено решение: да продължи експлоатацията, докато не бъде върнат поне вложеният капитал. После ще се преценява кое ще бъде най-добре за страните, участващи в договора. Омер от уважение към своите клиенти, чието богатство беше ангажирал, не можеше да нареди спирането на строежа, преди да бе видял цвета на тези диаманти.

Това беше измислица, разбира се. Цветът на диамантите му бе добре познат. Той отиде в ъгъла на стаята, повдигна мокета и отвори вградения в пода сейф. Измъкна кожена торбичка и на бял свят се появи изключително красив синкавобял камък, чист от всякакви примеси и първични материи. Омер, държейки го между палеца и показалеца, го вдигна към светлината и дълго го разглежда. Сигурно тежеше около тридесетина карата. Камъкът идваше от дълбочината на времето, преминал през различните геологични ери, търкалял се бе милион години в руслото на непознати реки, преди да се появи с целия си блясък пред очите на хората. Той никога нямаше да умре. Клопе разигра срещу светлината камъка, чиито ъгли преливаха, сякаш се дуелираха за първенство по красота, освобождавайки вътрешния огън в празник на светлините.

Клопе го върна на мястото му. После, взимайки писалката си, написа следния отговор до Мортед:

„Подобрения в безопасността невъзможни под заплаха от затваряне на строежа. Предлагам продължение на разработката, докато резултатите оправдаят нови вложения на капитали.“

После мина в банята, където си търка в продължение на десет минути зъбите. Хипнозата, изпитана от съзерцанието на диаманта, първия извлечен от находището на Шукуду, го беше накарала да забрави, че след няколко часа трябва да се изправи срещу един малък съмнителен човек — Мортимър О'Брайън. Той се опита да открие нов начин да откаже трансфера на двата милиарда без присъствието на законния им собственик — дон Дженко Волпоне.

Когато три години по-рано, Карло Бадалето се беше сбогувал с фамилията Волпоне, за да се присъедини към фамилията Габелоти, войниците от новия му клан не пропуснаха да поиграят с фонетичната близост на имената им. За да си отпочинат от една партия покер, да речем, бе модно да се пее в музиката на „О, соле мио“ следният рефрен:

*„O Badaletto,
O Gabelotti
Tu vai a letto
Io vad'ai frutti...“*^[1]

Разбира се, никой не би помислил да пее тези думи в присъствието на единия или другия. Еторе Габелоти, когото весталките бяха надарили с всички качества, които трябваше да притежава един „капо“ — твърдост, жестокост, липса на скрупули и висока интелигентност — страдаше от пълно отсъствие на чувство за хумор. Вечно съмняващ се, подозрителен, той считаше едно мигане на клепачите за обида върху достойнството му. Що се отнася до Бадалето, неговият вкус към насието беше известен още преди да бе напуснал Волпоне, и никой не смееше да го провокира. Назначен от Еторе на длъжност „консилиере“, Бадалето му беше дал съвет да си отваря добре очите по време на този трансфер.

— По принцип дон Дженко е честен, но брат му е гнил!

Казвайки това, той машинално гладеше челюстта си, която Итало беше строшил с удар с глава.

Бадалето упорито настоя:

— Можеш ли да ми кажеш какво прави Итало в Швейцария? След една визита при Къркпатрик с адвокатата си?

Еторе Габелоти прие бащински вид и отговори:

— Не се ядосвай, мио фийо^[2]. Пътуванията на Итало не ни засягат. Що се касае до полицаите, може да са му връчили някоя глоба за бързо каране.

Такава весела фраза в устата на Габелоти беше рядкост и Карло избухна в смях, което беше напълно грешно.

Еторе експлодира:

— Внимавай, глупако! Ако този нещастник Итало се опита да ми направи номер, ти ще си отговорен!

Любител на внезапните избухвания без особен мотив, Габелоти от няколко дни беше станал изключително агресивен. Неговият личен лекар, базирайки се на сто и двадесетте му килограма, му бе препоръчал суров режим, в който бяха изключени пиците и спагетите, двете му любими ястия. Без да говорим за виното, което този глупав доктор беше намалил до литър на ден, докато той пиеше по пет литра, без да се докосва до всички останали алкохолни напитки, които препоръчваше горещо на другите.

Беше демонстрирал учудване от страховете на Карло, макар че тайно ги споделяше. След съвещание със съветника си той беше залепил за Итало един минаващ през Ню Йорк убиец, работещ по договор и непознат сред тях, на име Рико Гато. От един човек на Синдиката, работещ на летище Кенеди и доверен нему, беше разбрал, че Бебе е взел билети на свое име за полет 311 Ню Йорк — Цюрих. Рико трябваше да държи Габелоти в течение за цялата дейност на Итало в Швейцария. Той беше разочарован, че му поверяват такава детска задача. Обикновено договорите му завършваха с насилствена смърт. Разбира се, ставаше въпрос за смъртта на тези, посочени му за ликвидиране по договор. Беше рядкост два пъти да използва един и същи метод за убийство като някои негови колеги, действащи като роботи, без удоволствие и фантазия. Преди всеки договор Рико беше овладян от треска, подобна на треската на артист, комуто предстои излизане на сцената. Разбира се, той уважаваше много личността си, за да не се безпокои, а гордостта му го караше да измисля непрекъснато нови импровизации, които понякога го учудваха.

— Сигурен ли си в този Рико? — попита Бадалето.

— Не се безпокой! Давал съм му и по-трудни задачи. Ако се наложат репресалии, той ще бъде на висота.

Габелоти беше доволен, че Карло е обезпокоен. Беше предложил собствената си кандидатура, но Еторе се беше изсмял:

— Това ли е всичко, което можеш да измислиш, за да ни открият?

С чувство на ревнива меланхолия Бадалето си представи Гато, вперил очи в шията на жертвата си, комфортно настанен в самолета.

Рико Гато разкопча колана си, за да може да стане и да потърси пакета „Филип Морис“, забравен в джоба на шлифера. С безразличен поглед той погледна към мощния врат на Итало Волпоне и блясъка на черните му коси. После прибра пакета цигари, след като погледът му беше обходил отделението на първа класа на огромния джъмбо джет.

Острият му поглед на човек, бил често в ролята на преследван и преследвач, забеляза незабавно лицето на един тридесетгодишен блондин. Младият мъж не би могъл в никакъв случай да бъде делови мъж или жиголо, единствените категории, можещи да си позволят пътуване в първа класа по един толкова дълъг маршрут. Значи ставаше въпрос или за полицай, или за бандит на заплата на Волпоне. Това не бе негова работа... Той се облегна, опъна краката си с удоволствие и мислено реши да пийне нещо преди вечеря в бара на втория етаж на огромния апарат. Щеше да бъде чудо Волпоне да му се изплъзне. До него седеше телохранителят му, един колос в черен костюм. Рико му отдаде дължимото внимание. Всички италианци имаха един и същи недостатък: когато искаха да минат за италианци от трето поколение, обикновено се обличаха като клоуни. Преди да погледне менюто, предложено му от стюардесата, Рико се задълбочи в четене на любимата му книга — Стария завет. Количеството на убийствата, пръснати из нея, беше такова, че многобройните екзекуции, които тежаха на съвестта му, изглеждаха като лесно опростими грехове.

— Шефе, малко шампанско?

— Какво казваш?

Итало Волпоне беше дълбоко замислен.

Пиетро Белинцона повтори:

— Шампанско?

— Не — изръмжа Итало.

Моше Юделман беше успял да му внуши страх. Сега беше почти уверен, че О'Брайън се опитва да ги измами. Итало мислено си обеща да сложи ръка върху него и да го одере жив, преди да му забие лично куршум в главата. Още повече О'Брайън никога не му беше демонстрирал уважението си, подавайки небрежно меката си ръка или

неотговаряйки учтиво на въпросите му. Толкова предизвикателства се плащат закуп, когато звънне часът на разплатата. Вбесен, той изпита желание да си отмъсти на тази купчина месо, Белинцона, да го изпрати на разходка. Но да го изпрати къде? Беше осъден да търпи присъствието му още много часове. Белинцона, изключително полезен в насилствени акции, не беше нищо друго, освен една огромна заспала маса извън работното си време.

Фолко Мори, когото Моше беше пласирал за прикритие в туристическата класа, беше от по-приятно естество. Случайно той беше предложил услугите си на фамилия Волпоне. Бяха го изгонили от цирка, където работеше, заради професионална грешка. Официално хвърленият от него нож, вместо да мине покрай партньорката му, се беше забил в гърлото ѝ, прерязвайки на чисто каротидната ѝ вена. Въпреки оказаната помощ тя беше умряла на път за болницата, без да произнесе нито дума.

Естествено, Фолко Мори не беше подложен на никакво преследване. Драмата беше станала пред очите на две хиляди свидетели, никой от които дори не беше заподозрял идеята за убийство.

Дирекцията беше принудена да се лиши от услугите му, осъждайки го на безработица. Като в огромно семейство в цирка незабавно се беше пръснала новината за „пропуски“ на Мори, осъждайки го да изостави професията, която между другото сега му беше забранена официално. Като сицилианец той беше почукал на вратата на дон Дженко, за да потърси работа. Дискретно последният беше извършил разследване, резултатите от което останаха тайна. Те осигуряваха власт на Волпоне до живот над Фолко. Вечерта, когато се беше случило нещастиято, Мори бе имал буйна караница с партньорката си. Един пиколо, минаващ случайно покрай гальотата им, бе чул Мори да я нарича мръсница, че го била мамила с някакъв мъж. Впоследствие Мори изпълняваше всички нареждания, дадени му от бандата, стриктно и точно. Неговите убийства бяха поетични и артистични: нож, забит в гърлото, по време, когато огнестрелните оръжия решаваха всичко!

Италио Волпоне се страхуваше от него въпреки ниския му ръст и слабицката фигура. Нещо в погледа му подсказваше, че Фолко не е човек, който прощава каквото и да е.

— Белинцона!
— Шефе?
— Върви да пикаеш.
— Моля?
— Казах ти да отидеш да пикаеш!
— Но, шефе... Аз вече свърших това!
— Млъквай! Отиди до тоалетните в опашката и виж какво прави Фолко!

Пиетро Белинцона стана и се отправи към туристическото отделение, придружен от погледите на Рико Гато и Махони, седнали в дъното на първа класа. Махони за първи път в живота си вкусваше от лукса му. Възнаграждението на инспектор му позволяваше да се докосва до разкоша само от страниците на списанията. Неговият район бяха по-скоро битките и сериозните удари от категорията „рани и цицини“. След дванадесет години служба при Къркпатрик той все още тренираше всекидневно на стрелбището, където името му беше известно. Не само по стрелба върху мишена! Той притежаваше качеството да уцелва човек, тичащ в мрака, на петдесет метра разстояние, и неведнъж го беше доказвал на практика.

Неговият приятел, Каванат, Големия Дейв, също ирландец, беше по-несръчен, но по-способен в борбата тяло с тяло. Патрик Махони оцени шанса си: Дейв беше принуден да пътува в туристическа класа, докато той се разполагаше в луксозен фотьойл, със стюардеса, която му пълнеше чашата с шампанско, без дори да е поискал. Сладък живот!

Той помисли с нежност за съпругата си Мери, която вече сигурно бе в леглото, след като бе приспала двете им деца. После препрочете отново менюто, което само от названията на ястията караше устата му да се пълни със слюнка. Фактът, че всички тези лакомства бяха включени в цената, го правеше мечтател. Още повече че билетът беше на разноски на администрацията...

Фолко Мори видя как многобройни погледи проследяваха движението на колегата му. Пиетро Белинцона приличаше на Херкулес от някакъв цирк, подобен на този, който предшестваше излизането му на арената, докато той преглеждаше ножовете си и успокояваше ръцете си. Колко му липсваха пистата, мълчанието на зрителите и ножовете, летящи като стрели, преди да се забият в дървения щит на дълбочина

пет сантиметра. Защо неговата Рита му беше изневерила с онзи претенциозен трапецист? Само мускули и нищо в главата. И за какво му послужиха тези мускули, когато три месеца по-късно се беше скъсало въжето, разядено от няколко капки киселина? Беше се сплескал на земята след падането от петнадесет метра височина. Нито цветя, нито венец за този мръсник: дори родителите и роднините му не бяха известни. Когато се случи това нещастие, Фолко беше вече член на фамилията Волпоне. Всички сметки бяха уредени! Беше сложил черта на артистичната си кариера, заменяйки я с друга, по-дискретна и по-добре заплатена.

Минавайки покрай него, този кретен Белинцона не можа да се сдържи да не го бутне по рамото. Седнал три редици пред Фолко, Дейв Каванаут не забеляза нищо. Един глас се чу в говорителите: „Пътниците се умоляват да заемат местата си. Вечерята ще бъде сервирана. В момента летим на височина тридесет и пет хиляди фута и кацането в Цюрих се предвижда след около пет часа“.

[1] О, Бадалето, о Габелоти, ти си лягаш, аз отивам за плодове... (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Сине мой (ит.). — Б.пр. ↑

5.

Заза и Морти бяха отлетели за Цюрих, три часа преди боингът на Итало да излети от Ню Йорк в същото направление. Тяхното летене се превърна в непрекъсната караница. Това пътуване в безкрайна посока й действаше на нервите.

— След Цюрих накъде ще летим?

— Не се безпокой! Ще бъде приятна изненада за теб!

Тя чувстваше, че някаква песъчинка се е промъкнала в машината на нейния любовник. Когато в Насау се беше появил в бара, за да й съобщи, че ще направят едно отклонение през Швейцария, лицето му беше изкривено от спазми, по челото му се стичаше пот и тя усети, че нещо не е в ред. Въпреки нейните настоявания той беше останал ням. Заза започваше да си задава въпроса: „Не сбърках ли, като го последвах?“. Кой можеше да докаже, че тайнствеността, с която той се беше оградил, не криеше някакъв скроен номер, в който тя да се окаже жертвата?

Още докато кацаха в Цюрих, Заза реши да не го напуска нито крачка, за да може да изчезне бързо, ако нещата тръгнат зле. Още не бяха привършили с формалностите на летището, когато той я помоли да го чака на бара, докато привърши работата си. Тя избухна:

— Дума да не става! До гуша ми дойде от баровете по летищата!

— Искаш ли да те оставя в някой хотел? За не повече от два-три часа?

— За да ме вземат за проститутка? Не, идвам с теб!

— Заза, бъди разумна... Имам делова среща...

— По каква работа? Искам да знам!

— Имай търпение още един ден.

— Достатъчно съм търпяла! Искам да знам накъде ме водиш!

Той вдигна отчаяно рамене:

— Ти нямаш никакво доверие в мен.

— Съвсем не! Просто трябва да бъдеш по-откровен с мен!

— Слушай, Заза... Трябва да мина през една банка, за да изтегля пари. Щом като тя отвори вратите си, няма да се забавя повече от пет

минути.

— Идвам с теб!

Той поклати глава. Нощта без почивка на борда на самолета го беше изтощила още повече. На дневна светлина торбичките под очите му личаха съвсем, лицето му беше жълто от умора, устните му се свиваха в тикове и той подскачаше при всеки шум, очите му бягаха от човек на човек. Макар че беше прекарала половин час в тоалетната на боинга, Заза се чувстваше мръсна и нуждата от душ ѝ ставаше все по-необходима.

— Ще се чувстваш по-добре в хотела.

Тя все повече беше овладявана от идеята, че по неизвестни за нея причини Морти ще я изостави в някой хотел на тази чужда земя без никакви средства. Не трябваше да го изпуска от очи!

Тя изобрази усмивка и го хвана под ръка:

— Ще те придружа, Морти...

— Да?

— Къде ще отидем след това?

Той отговори несигурно:

— Не знам...

Погледът, който тя му отправи, беше въпросителен и невярващ:

— Ти не знаеш?

— Знам, знам! Просто трябва да направим едно посещение.

За да може по-добре да заличи следите си след този скок до Швейцария, той беше решил, след като бе дал нарежданията си на онзи проклет Клопе, да вземе първия самолет закъдето и да е. Три или четири скока по различните континенти щяха да му позволят безопасно да достигне до крайната точка на плана.

Морти смутено си даде сметка за гъвкавостта на тялото, увиснало на ръката му. Когато приближиха стоянката на такситата, тя направи последно усилие и му прошепна на ухото:

— Морти, това, което правя за теб, не бих направила никога за който и да е друг мъж.

Той внезапно почувства, че тежи тридесет килограма повече и е пораснал с много сантиметри на височина.

Когато се позвъни на вратата, Орландо Барето беше облякъл пардесюто си. Той пъхна предпазливо ръка под сакото си, където беше пистолетът, и предпазливо погледна през шпионката. Беше Инес. Ландо вдигна веригата и я пусна вътре.

— Къде се бавиш? Щях да излизам!

С нейното влизане по апартамента се беше разляла вълна парфюм. Беше се увила в палто от естествен визон, чиито поли я удряха по прасците.

— Нямам навик да ставам в седем сутринта! — прозина се тя.

— Трябва да го придобиеш!

— Какво искаш?

— Как се казва твоят banker?

Тя примигна.

— Защо?

— Не е важно! Как се казва?

— Клопе. Омер Клопе.

— Трейд Цюрих Банк?

— Точно така. Но защо?

Той я потупа по твърдия като дърво задник:

— Имам малко капитал за влагане. Сериозна ли е банката?

Инес със забава си спомни за стоманения ковчег, залата със сейфове, където правеха един път седмично любов с нейния розов и червенокос banker върху килим от банкноти.

— Много сериозна.

— А този Клопе що за тип е?

— Стерилизиран. Чист. Около петдесетте. Отлични зъби в устата на един дребен бял.

— Фалшиви?

— Повече от истински. Аз ги дърпах.

Ландо отвори широко уста.

— А моите да не са лоши?

— Коректни като за един дребен бял.

— Ако ми боядисаш мутрата с вакса, ще видиш колко повече ще изпъкват!

Той пъхна авторитетно ръка под палтото и грубо я стисна между бедрата.

— Аз изчезвам.

— Това ли е всичко, което те интересуваше?

— За момента всичко.

— Ще се видим ли тази вечер?

— Не знам. Остани си у вас. Ще видим дали ще мога да се измъкна. Сега, принцесо, изчезвай преди мене. Не е нужно всички зяпачи от тази проклета сграда да ни виждат заедно!

Тя се измъкна, оставяйки след себе си парфюма с мирис на животинска кожа. Трудно щеше да се осъществи срещата им тази вечер! Когато Ландо беше използван от кореспондентите си, времето не му принадлежеше. Беше заплатен, за да бъде през цялата година на разположение, щом получише заповед за това.

Неговият шеф, Цу Дженко Волпоне, пътуваше често. Всяка успешно завършена задача носеше на Барето допълнителни премии. Дженко Волпоне притежаваше фина деликатност. Първо, по случай престоя му в Цюрих му беше оказал честта да го покани на чашка. Което само по себе си беше необичайно. Но всичко стана още по-необикновено, когато му предложи неговата заветна мечта — блестящата П9 бюти гоуст с подвижен покрив, представителен модел на фирмата „Континентал Мотор Карс“, само защото минавайки покрай витрината, ѝ беше хвърлил лаком поглед. Това не беше избягало от вниманието на дон Дженко.

— Харесва ли ти? Твоя е!

Дженко Волпоне беше уредил формалностите по покупката въпреки смутените протести на Ландо и му беше връчил лично ключовете ѝ.

— Така ще можеш да ме придружиш до гарата.

Смазан от благодарност и респект, Ландо беше промълвил, целувайки му ръка:

— Но, падроне^[1]... перке^[2]?... Перке?...

— Ние сме доволни от тебе, Орландо. Този подарък е знак на лично приятелство.

— Но аз не съм го заслужил, падроне!

— Не се заблуждавай! Ще го заслужиш един ден...

Когато дон Дженко го беше напуснал след приятелски жест с ръка, Орландо имаше чувството, че е изоставен от собствения си баща.

Два дни по-късно телефонен звън от Милано в три сутринта:

— Орландо, познаваш ли О'Брайън? Мортимър О'Брайън, адвокат?

— Виждал съм го.

— Значи можеш да го познаеш?

— Да.

Гласът, който толкова пъти му беше предавал нареждания, продължи своите заповеди:

— Възможно е да се появи около теб. Залови го!

— Къде ще се появи?

— Ще се появи в една банка, Трейд Цюрих Банк. Знаеш ли я?

— По име. Но ще я откроя.

— Не трябва да влиза в банката. Ясно ли е?

— Да.

— Бъди на място днес преди отварянето ѝ. Не мърдай оттам.

— Добре.

— Ако го видиш, прибери го.

— Какво да го правя?

— Прибери го на хладно и ми се обади.

— Съгласен... Но къде на хладно?

— Оправи се някак...

Едно куриозно съвпадение: беше му наредено да наблюдава банката, чийто собственик беше личното мишленце на собствената му любовница! Пет минути след тръгването на Инес той влезе в гаража, не можейки да се сдържи да не използва блестящата П9, за да се придвижи до работното си място, Щампфенбахцрасе.

Лейтенантите на шефа му можеха да не се безпокоят, техният О'Брайън имаше толкова шансове да влезе в Трейд Цюрих Банк, колкото един отритнат от обществото можеше да влезе в личните апартаменти на Светия отец.

Боингът докосна земята, настръхнал от всичките си спирачни елерони, под оглушителния шум на обърналите посоката си реактори.

Току-що кацнахме на летище Цюрих. Надяваме се, че пътуването ви е било приятно и че отново ще ви срещнем по нашите линии...

Итало Волпоне погледна с отвращение отпуснатата фигура на телохранителя си. Пиетро Белинцона хъркаше с отворена уста.

Моше Юделман беше категоричен: „Щом като стъпиш в Цюрих, отивай право в моргата, даже преди да си позвънил на жена си. Почти сигурно е, че ще те следят. Фолко Мори ще се заеме с досадниците“.

Итало си спомни тези думи, откопчавайки колана си. Беше раздразнен, че не може да се обади на Анджела. Суеверие или семейна традиция, но жената на един „капо“ трябваше да знае за доброто здравословно състояние на съпруга си, без да бъде информирана за мотивите и сделките, които налагат тези пътувания.

— Събуди се, дебела краво! Пристигнахме!

Белинцона се протегна с мечтателна усмивка. Каза отпуснато:

— Устата ми е пресъхнала...

Беше заспал два часа след излитането, подпомогнат от двете бутилки шампанско.

Итало ядосано кресна:

— Къде се намираш? Да не си в спалнята си? Да не съм те взел за развлечение?

— Извинявай, шефе, извинявай... Сънувах...

— Идиот!

Белинцона се изправи под погледа на Патрик Махони, който симулираше, че спи. От този момент преследването трябваше да поеме Дейв Каванаут. Така беше решил Къркпатрик. Той взе чантата си и дискретно пхна под мишницата си съдържащото се в нея оръжие. В Ню Йорк не бяха ги претърсвали. Митничарите, явно предупредени, срамежливо бяха отвърнали очи от багажа им. С безразличен вид Махони навлече пардесюто си и излезе от предната врата, без да удостои с поглед Итало и Белинцона.

През това време Каванаут се подготвяше за излизането да бъде между първите. Суетенето му не убягна от вниманието на Фолко Мори, който бавно закопча самото си, оставяйки няколко метра аванс на високия рус и костелив мъж. Докато нишката пътници се приближаваше към зданието на летището, Мори, като добър наблюдател, забеляза един мъж в тренчкот, чийто силует, начинът му да вижда навсякъде, без да обръща погледа си, инстинктивно му подсказаха, че присъствието на този човек е свързано с тяхното.

Наблюдавайки го по-продължително, у него се появи чувството, че това е човек от тяхната среда, явно професионалист.

Рико Гато, който не знаеше, че е наблюдаван, се забавляваше от идеята, че Итало Волпоне е следен още преди да стъпи на швейцарска земя от някакъв доносник — по всяка вероятност полицаи. Със своя ръст Дейв Каванаут доминираше над по-голямата част от пътниците. С голямо усилие той се сдържаше да не поглежда към гърба на Итало, търсейки начин да остане в сянка от неговия поглед. Рико Гато, който не беше лишен от чувство за хумор, си помисли, че това ченге няма да достигне до пенсия, ако Белинцона или Волпоне забележат играта му. Неговата задача беше да наблюдава събитията и да дава отчет на Еторе Габелоти. Поне за момента.

Когато огромният Белинцона и Итало се вмъкнаха в такси, ситуацията беше следната: Дейв Каванаут беше зад гърба на Итало Волпоне под насмешливия поглед на Рико Гато. Той самият беше в полезрението на Фолко Мори, който се движеше рамо до рамо с Патрик Махони, без никой от тях да се досеща, че престоят им в Цюрих има една и съща цел.

— В моргата — подхвърли Итало на шофьора.

Едно здание, което в близките дни щеше да стане посещавано повече от градския музей.

Ландо мереше с крачки Щампфенбахщрасе, без да изпуска от очи входа на Трейд Цюрих Банк. На два пъти беше минал пред все още затвореното за клиенти учреждение, задържайки се на витрината на магазина за подводен риболов, любувайки се на харпуните със сгъстен въздух, костюмите за подводно плуване с ярки цветове и странната форма на ножовете, блестящи в калъфите от черен каучук.

Девет без пет...

Той премина отново покрай италианско кафене, изпитвайки внезапно желание за едно силно кафе, хвърляйки разсеяно поглед към салона, в който не можеше да си позволи да влезе, без да загуби от очи банката. Може би златният блясък на някаква руса коса привлече вниманието му във вътрешността на кафенето. Момичето беше с гръб към него. Той виждаше само водопада от спуснати руси коси над бежово пътно манто и ръката, дълга и фина, чиито два пръста бяха

хванали дръжката на чашата. Мъжът срещу нея като че ли ѝ обясняваше нервно нещо, навеждайки се над масата, за да я убеди по-добре. Той имаше физиономия на нищожество, малка сламена глава с бягащи очи...

Порка Мадона^[3]! Сърцето на Ландо започна да бие по-силно: та този тип там, това е Мортимър О'Брайън! С бързи крачки той пресече улицата и се подслони в извивката на една врата до малка витрина, предлагаща на минувачите голямо разнообразие от часовници. Какъв шанс! Неговият милански кореспондент не беше уточнил, че адвокатът ще бъде придружаван. Ами ако момичето също прояви желание да влезе в банката? Ландо се проклрнаше, че бе дошъл сам. Той не можеше да телефонира, за да поиска нови инструкции, без да рискува да ги изтърве. Какво да се прави? Макар че нямаше и шанс едно на хиляда О'Брайън, когото беше срещал преди две години в Ню Йорк, да си спомни за него. Защо да не влезе в кафенето, да му залепи дискретно маузера върху корема и да го измъкне оттам?

Шумът от затваряща се врата го накара да се обърне: О'Брайън излизаше, отправяйки се по посока към банката. Ландо тръгна след него, ускорявайки ход, за да го задмине. Вече нямаше възможност за никакви въпроси. Ландо беше пет метра пред О'Брайън, когато достигна до трите стъпала: тежките бронзови врати все още бяха затворени. Той машинално погледна часовника си. Точно девет! Зад матираното стъкло се мярна някаква сянка. Чуха се дрънкания на ключове в бравата. Ландо се обърна: Мортимър О'Брайън, без да погледне нагоре, изкачваше първите две стъпала.

— Господин О'Брайън?...

— Моля?...

Дребният мъж подскочи, отстъпвайки крачка назад.

— Аз съм ваш приятел, господин О'Брайън. Желаете ли да ме последвате?

— Как? Кой сте вие? Оставете ме да мина!

Преди Ландо да беше успял да помръдне малкия си пръст, адвокатът се обърна кръгом с восъчно лице и се затича с късите си крака към кафенето, откъдето беше излязъл.

Устата на Ландо пресъхна. В неговата среда постигнатите успехи позволяваха да се живее охолно, но неуспехите водеха право към моргата. С три крачки той го настигна с гъвкавостта на хищник, заради

която беше създадена неговата репутация още по времето, когато играеше футбол и редовно изпреварваше с бързината си противниците, измъквайки им топката. Един-двама минувачи се обърнаха любопитно. В Цюрих, както в Лозана или Женева, добре възпитаният човек не тича по улицата. Още повече двама тичащи, от които единият преследва другия. Ландо му подложи крак така дискретно, че никой от страни не разбра причината за падането.

Мортимър О'Брайън полетя във въздуха, плъсна се върху тротоара, плъзгайки се по корем цял метър, преди да застане неподвижно с лице към асфалта и със затворени очи. Ландо се наведе, хвана го под мишниците, отпрати една успокоителна усмивка към хората, които се бяха спрели, за да наблюдават сцената, довеждайки комедията дотам, че стисна носа си, за да покаже до каква степен неговият приятел е пиан. После, повдигайки го като сламено чучело, го понесе с бърза крачка към колата си, паркирана от другата страна на улицата.

— Хей, вие! Какво правите?

Ландо се обърна: пред него се изправи момичето от кафето.

— Какво се е случило? — запита тя с остър тон, в който се промъкваха нотки на страх.

— Стана му лошо... — прошепна Ландо. После прибави на вниманието на минувачите, които се бяха приближили: — Не виждате ли, че е пиан!

— Какви ги разправяте! Пиан? Ние дори не сме пили кафе!

— Да не оставаме тук! Елате! Помогнете ми да го вдигнем.

Тя обаче не се помръдна, невярваща на нито една от тези думи, с ужасен вид. Когато Мортимър излезе от кафенето, тя го беше проследила през прозореца. Заза беше бясна, че той не й беше позволил да го придружи до банката, подозирайки го, че иска да й изиграе някакъв мръсен номер. Докато да стане и заобиколи трите маси, тя видя този едър тип наведен над изпадналия в безсъзнание Мортимър. Тя успя да извика:

— Къде ще го водим? Какво сте му направили?

Ландо усещаше как паниката го обхваща. Момичето не беше предвидено по програмата, но ето че рискуваше и то да изпадне в истерия насред улицата! А Цюрих не е Чикаго. Ченгетата си вършат

работата, а гражданите се превръщат доброволно в полицаи, за да се спазва установеният ред. Трябваше да свърши с това.

— Приближете се, ще ви покажа нещо...

Той почти се залепи до нея, за да прикрие от минувачите пистолета, дулото на който болезнено опря до ребрата ѝ. После с нисък и глух глас ѝ изръмжа в ухото, без да изпуска Морти от лявата си ръка:

— Или ще ме последвате незабавно, без да произнесете нито дума, или ще получите парче олово в корема!

Ако тя реагираше не както трябва, ако изкрещеше, всичко щеше да бъде загубено! Тя изблеци две огромни сини очи, пълни със страх, захапа устните си, пъкна ръката си под мишницата на Морти, който все още беше в безсъзнание, и каза безразлично на висок глас:

— Той е напълно пиян.

— Оттук — каза Ландо.

Тримата бързо се отдалечиха. Зяпачите се отдръпнаха. Когато Заза и Ландо, мъкнейки Мортимър, завиха зад ъгъла, видяха колата.

— Отворете вратата! — заповяда Ландо.

Тя безропотно се подчини. Ландо хвърли тялото на Морти отзад и се настани до него.

— Сега вземете ключовете и карайте!

Заза даде послушно контакт и двигателят изрева. Беше ѝ се случвало да получава шамари от приятелите си, но никога досега не беше насочван пистолет към корема ѝ. Още повече че този едър и красив мургав мъж нямаше вид на шегобиец. Малко я интересуваше в какво гнездо на оси се беше напъкнал Морти, щом на нея никой не ѝ причиняваше зло. Това, което тя не разбираше, беше, че адвокатата го отвличаха, преди да бе влязъл в банката, а не след това, когато щеше да бъде пълен с пари.

— Е, ще потегляте ли?

— Накъде?

— Карайте!

Тя никога не беше стъпвала в Европа и, естествено, не познаваше града. Имаше чувството, че обикаля в кръг под заповедите на мургавия мъж, докато не навлязоха в малка улица с трудно произносимото име Ешвийзенщрасе.

— В края, от долната страна, ще видите един гараж. Влезте в подземния паркинг.

Сто метра по-далеч тя намали и започна да завива, когато мъжът изведнъж извика:

— Карайте направо!

Във входа на паркинга имаше полицейска кола, залепена за един понтиак. Двама полицаи слушаха, без да мигнат, обясненията на нисък плешив мъж.

— Направо! — каза Ландо.

Бензиностанцията беше собственост на негов приятел, също от Сицилия. Какво ли се беше случило, че в момента, когато имаше най-голяма нужда от скривалище, в паркинга се намираще полицията? В дъното имаше металическа врата, винаги заключена, криеща зад себе си стая три на четири, където временно можеха да се скрият. Там Ландо беше решил да заключи О'Брайън, докато шефовете му решат какво да правят по-нататък.

— Все направо ли ще карам?

— Млъквайте и карайте!

Трябваше да размисли. За момента скривалището беше неизползваемо и трябваше да се намери друго. Спешно! О'Брайън се съвземаше... Уплашените му очи срещнаха погледа на Ландо, после видя пистолета, насочен към слабините му.

— Какво искате?

— Млъквай!

— Заза, какво става тук?

Адамовата му ябълка подскочаше нагоре-надолу. Без да се обърне, Заза му подхвърли:

— Става това, че съм в банята по твоя вина.

— Пари ли искате? — попита Морти.

Той се опита отчаяно да се залови за тази идея. Разбира се, това не можеше да бъде така. Той разбра, че е загубил, че това е човек на Синдиката и че измамата е открита. Как са могли да разберат толкова бързо?

— Заза, моля те да ми вярваш... не разбирам нищо... не знам нищо!...

Без да престава да заплашва О'Брайън с пистолета си, Ландо каза:

— Сега завийте надясно и минете покрай гаража.

Тя изпълни маневрата. Порко Дио!^[4] Колата на полицаите все още беше на входа.

— Ако не ми кажете незабавно какво искате, ще скоча! — изплака Мортимър.

— Ти ще млъкнеш ли? — изръмжа Ландо. — Ти, русата, завий наляво в края на улицата!

Когато се налагаше, Ландо знаеше да говори с жени. Помисли си: „Тази мадама сигурно е страшна мръсница, щом се е залепила за тип като О’Брайън!“.

— Когато пристигнеш при моста, ще го прекосиш и ще караш направо!

Междувременно той беше решил къде ще ги заведе. В едно спокойно място, откъдето можеше без нерви да се свърже със своите шефове: в апартамента на Инес.

Със свито от лошо предчувствие сърце Итало Волпоне следваше облечения в черно служител по дългия коридор. Ехото от стъпките им се повтаряше от белите стени и от пода, покрит с керамични плочки. Това, което изненада Итало при влизането му в моргата, не беше студът, той го очакваше, ами пълната липса на миризми. Нито този на формалин, често срещан в подобни места, нито сладникавият, натрапчив мирис на смъртта.

— Ще ми позволите ли? — извини се човекът пред него.

Той се приближи до един регистър и направи някаква справка. Прав, неподвижен, с втречен поглед, Итало имаше чувството, че изживява някакъв кошмар. Въпреки умишлено бащинския тон, който брат му държеше спрямо него, той винаги беше справедлив и добър. Всичко, което малкият брат притежаваше, беше благодарение на Дженко. Като се започне от живота, който му беше спасявал два пъти! Итало стисна силно челюстите си, за да надделее над емоциите, които постепенно го завладяваха. Чиновникът издърпа чекмедже на колелца и застана неподвижно до него. Внезапно желанието на Итало да се убеди в смъртта на брат си изчезна. Той изпита страх.

— Ето — каза човекът в черно след една дълга пауза.

Итало се приближи, насилвайки се да държи очите си отворени. В това гигантско легло, направено за цял човек, кракът изглеждаше

едновременно малък и огромен. Итало незабавно разбра, че това е кракът на Дженко и че той никога повече няма да го види жив. Със стиснато гърло се наведе напред, за да се увери напълно и да разпръсне последните съмнения относно трагедията.

Погледът му се плъзна по ужасната рана в горната част на бедрото, отрязано на чисто, като парче месо в месарницата, и се спря върху прасеца. Забеляза почти невидимия белег, станал по-блед сред синкавата плът.

Когато бяха паднали от велосипеда, Итало беше забелязал кръвта върху чорапа на своя по-голям брат. Дженко усмихнато го беше успокоил: „Не се страхувай, Бебе, не ме боли...“.

Бебе... Дженко го беше нарекъл с това име. То щеше да му остане за цял живот. Навремето всички от семейството се смяха много на това! Сега, когато други го произнасяха, двете срички звучаха с респектиращ страх.

— Господине, познахте ли го?...

— Изчезвайте! Искам да бъда сам.

— Извикайте ме. Ще бъда в коридора.

Кой можеше да е направил това на Дженко? Кой? Къде беше останало тялото? Със сълзи на очите, съзнаващ, че изглежда смешен, не успявайки повече да се сдържа, Итало прошепна:

*„Татко наш, който си на небесата,
да бъде твоята воля
както на небето, така и на земята...“*

Останалите думи се загубиха в спазмите, които свиха гърлото му. Итало намери сили да довърши своята молитва. После извади копринена кърпа от джоба си и изтри сълзите. Внезапно помисли, че е на тридесет и осем години, че скоро ще навлезе в старостта и че пред смъртта на любимите същества всичко изглежда празно и лишено от смисъл. Как ще съобщи ужасната новина на своята снаха, Франческа, и на двете си племенници?

А ако Дженко не беше мъртъв? Ако беше преживял нещастиято и лежеше ранен някъде? Само да е жив, порко Дио, само да е жив.

В яростта си той заби безсилно нокти в дланта на ръката си. После я погледна: върху нея имаше четири ивици кръв. Обхванат от трепет, започна да шепти с ръка, протегната към чекмеджето:

— Дженко... Дженко!... Мио фрателло^[5]... Не знам кой те е осакатил така... но аз ти се кълна, кълна ти се върху главата на нашата света майка, че ще науча! Ако трябва, ще прекарам целия си живот в търсене, но ще науча истината! В този ден няма да има достатъчно кръв върху земята, за да измие стореното зло! Където и да е, който и да е, ще го намеря и ще го убия с моята ръка: него, родителите му, целия му род!

Излезе като вятър от тъжната стая, изпълнен с омраза, без да се опитва да сдържи сълзите си.

Преди всичко имаше една свещена мисия за изпълнение: да замести дон Дженко начело на фамилията Волпоне и да изпълни това, което смъртта беше попречила на брат му да довърши. Щеше да им даде да разберат кой е Итало Бебе Волпоне! Като въведение към новите си функции на „дон“ той реши незабавно да посети банката.

Той беше германец, наричаше се Ернст Флюге, беше висок почти два метра и тежеше сто и двадесет килограма. Веднъж месечно пристигаше в Цюрих от Хамбург по работа. Веднъж месечно прекарваше два часа с Инес. В началото, когато ѝ се беше представил по препоръка на един негов швейцарски приятел, нейната красота беше оказала такова впечатление върху него, че с огромна мъка бе успял да използва своите мъжки качества. Тялото на негърката беше съвършено до такава степен, че той без труд усети колко собственото му тяло е дебелашко, отпуснато, без никакъв чар. Обикновено проститутките никак не го плашеха. Парите, които им даваше, премахваха болезнената му срамежливост. Въпреки че тя самата беше проститутка — двата часа удоволствие му струваха огромната сума от две хиляди долара — Инес по такъв начин държеше дистанция между тях, че човек имаше желание да каже: „Благодаря, госпожице“, докато тя прибираше парите му. В никакъв случай Ернст не можеше да каже, че е ограбен. Полученото удоволствие му стигаше, за да прекара следващите тридесет дни в спомени за приятните мигове и да понася досадната си съпруга, бирариите, в които стачкуваха с повод и без

повод, без да смята хилядите неприятности, които трябваше да преодолява като собственик на предприятия. В момента той се беше изтегнал на мокета, гол, със затворени очи и учестено дишаше.

С помощта на четка Инес мажеше гигантското му тяло с пчелен мед, без да пропуска нито един квадратен сантиметър от върха на пръстите на краката до корените на косата. По-късно тя щеше да премахне меда с помощта на езика си.

— Знаеш ли колко струва едно кило мед, моя голяма кукло? Продължавай, моля те, не спирай!

— Скъпо, много скъпо!...

— Ще платя!

— Ти никога не можеш да платиш достатъчно!

— Вярно е... знам... недостатъчно е... — промълви Ернст, завладян от мисълта за една предстояща, многообещаваща ерекция.

Той протегна ръка, за да я погали по бедрото, и в този момент входният звънец издрънка. Ернст подскочи, отвори очи и срещна учудения поглед на Инес.

— Чакаш ли някого?

Вместо отговор тя постави пръст на устните си. Беше по червен пенъоар, който се отваряше отвсякъде, без да крие нищо от нейната превъзходна анатомия. Ернст се опита да се изправи. Тя го задържа със сила на пода. Нов звън, придружен този път с удари по вратата.

— Не трябва да ме виждат при теб!

Тя му направи знак да замълчи, стана и погледна през шпионката. Въпреки вроденото си хладнокръвие Инес подскочи от изненада: Ландо, някакъв мъж и русо момиче! Ландо никога не си позволяваше да я безпокои без предупреждение, още повече придружаван от двама непознати. Много по-малко от чувство на куртоазия, отколкото от уважение към една професия, от която получаваше немалко приходи. Тя го чу да казва:

— Ще отвориш ли? Знам, че си тук!

— Заета съм. Ела по-късно!

— Не е възможно! — ядоса се Ландо. — Отвори!

— Не отваряй — простена Ернст, легнал върху мокета, без да знае дали трябва да вземе душ, за да се избави от тънката ивица мед, и да се облече, или да се скрие в стаята, докато Инес го измъкне от това невъзможно положение.

Той видя с ужас как тя отваря вратата.

— Това е брат ми — каза тя, — съжалявам...

Ернст очакваше появата на черен боец, три метра висок. Вместо това се появи блондинка, която облещи очи, като го видя, последвана от някакъв хилав тип и едър красив мъж, мургав, с глава на метис, тип, от който Флюге изпита внезапен ужас.

Той се втурна към банята.

— Кой е този? — попита Ландо.

— Кой ти позволи да идваш тук? — вместо отговор викна Инес с леден тон, без да се безпокои от факта, че е полугола.

Чак сега тя забеляза пистолета в ръката на Ландо, насочен към пода.

— Ти да не си полудял? Махай се!

Той я погледна заплашително и процеди с глух глас:

— Разкарай този глупак и млъквай! Пригответи кафе за моите приятели!

— Направи си го сам и изчезвайте!

Тя не можа да разбере откъде дойде плесницата, която ѝ завъртя главата като топка за тенис. Изненадана, Инес вдигна ръка към бузата си. Ландо никога не я беше удрял. С мъртвешки глас тя каза:

— Ти прекали, Ландо!

— Направи кафе!

Инес се отправи към кухнята, сякаш нищо не се беше случило, като по пътя вдигна слушалката на телефона. Пръстът ѝ заигра по бутоните. Ландо вдигна дулото на пистолета към нея.

— Затвори! Аз го пия с две бучки захар!

Инес се подвоуми, след като прочете в очите на човека насреща, който нямаше нищо общо с нейния Ландо, че не се шегува.

— Не знам нито какво искаш, нито защо постъпваш така, но след като излезеш оттук, не искам кракът ти да стъпи повече при мен.

Ландо се обърна към Заза и Морти, замръзнали във входното антре:

— Колко за вас?

— А... — подскочи О'Брайън.

— Колко бучки? — повтори търпеливо Ландо.

— Нито една, без захар.

— А вие?

— Въобще не желая кафе — кресна Заза с блестящи от ярост очи.

От банята се чу плачлив глас:

— Инес!... Инес!...

Тя понечи да тръгне натам. Ландо я спря с жест, приближи се до вратата и рязко я отвори: Ернст Флюге с измъчен вид се мъчеше да отвори крановете.

— Мога ли да ви помогна? — учтиво попита Ландо.

— Извинете — промълви едрият мъж, — можете ли да ми дадете дрехите... Моля ви... В салона...

Ландо направи две бързи крачки напред, хвана го за ръката и дръпна с всички сили, изхвърляйки огромното туловище в салона.

— Взимай си ги и марш навън!

Той с любопитство погледна ръката си и каза с отвращение:

— Но тази дебела свиня лепне!

— Това е мед — спокойно обясни Инес. — Ти не обичаш ли мед?

Ландо изгледа изненадан последователно Флюге, Заза, Мортимър, Инес...

— Какво...

— Ернст ми плаща, за да го мажа с мед. Ако това му харесва, теб какво те засяга?

Ландо избухна в смях. После, изтощен от страха и умората, с опънати нерви, Мортимър изхълца и започна да се смее истерично. Заза се опита да се сдържи, хапейки устни. След като не успя, тя се преви на две и захълца със сълзи в очите. Действително зрелището беше за смях. С движения на тъжен клоун Ернст се опита да облече ризата си. Щом като кожата и материята се срещнаха, всичко се превърна в лейкопласт.

— Побързай — нареди Ландо между две хълцания.

Когато собственикът на бирарии се опита да навлече чорапите, всичко се превърна в кошмар. Инес, която се беше сдържала до момента да не се засмее, избухна, успявайки да подхвърли към своя клиент:

— Не се сърди, Ернст!... Не се сърди... Той е мръсник! Ще ми плати за това!

Когато Флюге, щастлив, че се измъква благополучно, изчезна сред всеобщия смях, Мортимър се обърна към Ландо с очи, пълни със

сълзи и страх:

— Моля ви, дълго ли смятате да ни държите тук?

После, въпреки паниката, абсурдността на положението, в което се прибавяха този гигант, намазан с мед, и тази гола и огромна негърка, както и този мъж, когото никога не беше виждал, той отново беше завладян от безкраен смях.

Ландо със стиснати устни вдигна телефона:

— Сега ще разбереш...

В Ню Йорк Моше Юделман беше извикал отделно Фолко Мори и му беше дал специални инструкции:

— Итало е нервен и импулсивен. Възможно е някой да се опита да го следи. Той дори няма да забележи. Не оставяй никого да го шпионира! При най-малката нередност елиминирай!

— Да елиминирам?

— Чертеж ли искаш да ти направя?

Ставаше въпрос да бъде ликвидиран всеки, който проявяваше интерес към дейността на Итало Бебе Волпоне. Да, но как? Шефовете нареждаха. Техните нареждания не показваха на изпълнителите по кой начин трябва да бъде свършена мисията.

Настанен в автомобил, взет под наем, на сто метра от моргата, Фолко Мори усети леки бодежи в гръбначния стълб, познавайки едрия костелив блондин, когото беше видял в самолета. Човекът беше проследил Итало с такси, без да се досети, че Фолко е зад него. Сега той се интересуваше от магазините по улицата, докато шофьорът му четеше своя вестник зад волана на таксито.

Пиетро Белинцона, комуто с един жест Итало беше забранил да влиза в моргата, не се досещаше, че е следен. Едва шефът му беше влязъл, и Пиетро се втурна към близката сладкарница, за да се появи след няколко минути с един огромен плик, пълен със сладкиши. Той гълташе така, сякаш някой можеше всеки момент да му отнеме любимите лакомства.

Фолко не можеше да разчита на него. Значи трябваше сам да намери начин да ликвидира натрапника. Така, ако посещението на Итало в моргата имаше някакво значение, преследвачът нямаше да може да разкаже за това никому. Фолко машинално се почеса по гърба,

усещайки успокояващото присъствие на своя нож, поставен в калъфка, между плещите му с острието нагоре. Достатъчно му беше да бръкне под яката на ризата, за да измъкне оръжието и да го хвърли в целта за част от секундата. За нещастие той не се намираше в цирк, нито по улиците на Ню Йорк нощем, а в Швейцария, в един град, чиито улици бяха толкова чисти, че той не смееше дори да се изплюе. Дума не можеше да става да извърши убийство, без да го сполетят сериозни неприятности. Трябваше да замаскира всичко като нещастен случай.

Страхувайки се да не провали мисията, поверена му от Юделман, Фолко премисли различните начини за избавяне от ближния си. Нито един не беше удобен за момента, тъй като го превръщаше автоматически в преследван. Все пак дивечът не го беше забелязал досега... Фолко излезе от колата, решен да се довери на собствения си инстинкт, на качествата си на импровизатор. Небрежно се запъти към таксито, отправяйки към небето молитви да не би Белинцона, който за момента беше с гръб към него, да го заговори. Най-малък жест и русият мъж, чиито очи бяха насочени към Пиетро, щеше да разбере играта му. С тих, но отчетлив глас той прошепна:

— Пиетро, аз съм Фолко. Не се обръщай, все едно че не си ме забелязал!

Белинцона изигра така великолепно ролята си, че Фолко помисли, че не го е чул. Той продължи да бърка в книжната кесия, сякаш нищо не се е случило. Когато Фолко мина покрай него, той направи една топка от плика и не намирайки къде да я хвърли, я пхна в джоба на самото си. Пиетро не гледаше към Фолко, който продължи пътя си, забелязвайки мимоходом, че таксито е спряло пред един строеж. Хиляди идеи му минаха през главата, когато видя огромния кран, надвесил стрелата си над таксито. За нещастие, ако влезеше в строежа — къде ли беше входът му? — щеше да загуби от поглед входа на моргата, от който всеки момент щеше да излезе Итало. Дори да влезеше в строежа, как щеше да успее да пусне върху таксито огромния блок бетон, окачен на стрелата на крана? За момент му мина идеята да се отправи към мъжа и просто да го прободне, минавайки покрай него. Това също не беше възможно.

Продължавайки да напредва, той трескаво търсеше начин да прекрати преследването. Никой не трябваше да е в течение на посещенията на Итало. Един слънчев лъч, излязъл зад облаците, стана

причина сетивата му да се наострят още повече. Лъчът се отрази от някакъв блестящ предмет. Без да обръща глава, продължавайки разходката си, той видя върху една ръка, поставена небрежно на волана на някакъв спрял автомобил, диаманта на пръстен, блестящ на светлината на слънчевия лъч.

Фолко незабавно позна мъжа в черно, когото беше забелязал при слизането от самолета. Бяха ли заедно с русия мъж? Принадлежаха ли към една и съща група? Полицай или бандит? Кой беше той? Без съмнение човекът беше достатъчно далеч, за да забележи репликата му, подхвърлена към Белинцона. Смутен, Фолко смръщи вежди. За да придаде по-достовверен вид на присъствието си тук, той влезе в близката цветарница и взе букет анемонии, подавайки го на момичето, без да престава да наблюдава улицата. Когато тя му опакова цветята, Фолко хвърли банкнота върху тезгяха и без да чака рестото, се отправи към автомобила си.

Пиетро продължаваше да стои пред входа на моргата, облегнат на един стълб, чистейки зъбите си с невинен вид. Сега историята се повтори както на отиване. Мори го поздрави мислено за хладнокръвието. Улицата беше еднопосочна и с лек наклон. От двете страни бяха гарирани коли, оставяйки съвсем малко място за рядко минаващите автомобили. Малко по-нагоре от моргата улицата се разширяваше и четири автомобила бяха паркирани перпендикулярно на тротоара. Скрит от ъгъла на зданието, Фолко се опита да отвори вратата на един фиат. Заключена. Следващата, едно рено с масленозелен цвят, също беше заключена. Третата, тежък мерцедес, се отвори веднага щом той натисна дръжката на вратата му. Никой не се виждаше наоколо. Фолко се намести зад волана, отпусна ръчната спирачка и със задоволство констатира, че колата потегля по инерция. На устните му се появи усмивка и той отново дръпна ръчката на спирачката. После излезе и застана на ъгъла на сградата.

Няколко минути по-късно Итало се появи на входа на моргата, натъпка Белинцона във форда им, също взет под наем, и потегли. Останалото стана твърде бързо.

На три скока Фолко се намъкна в мерцедеса. Държейки вратата полуотворена, той отпусна ръчната и сложи крак върху крачната спирачка. Няколко секунди по-късно фордът мина покрай тях с хъркането на изтезаваните скорости. Едва успя да забележи зад волана

лицето на Итало, сгърчено и каменно. Без да чака, Мори махна крака си от педала и излезе, оставяйки мерцедеса със своите тон и половина да тръгва назад, докато бронята му опря в паркирания насреща му фолксваген. Фолко незабавно се скри в един вход и таксито, което беше потеглило първо, се заби в застаналия направо мерцедес със свистене на спирачки и звънтене на ламарина, покрити незабавно от трясъка, с който вторият преследвач се беше намъкнал в багажника му. Докато шофьорът слизаше и ругаейки, констатираше повредите, Фолко се измъкна през коридора на зданието, чийто изход водеше на задната улица.

Оставаше му да достигне до собствения автомобил и спокойно да се прибере в хотела си. За момента преследването беше прекратено. Сега трябваше да го спре окончателно с по-радикални мерки. Опитът, който имаше, говореше красноречиво, че досега всеки човек, намерил се в неговото полезрение, трябваше да се счита за мъртвец. Фолко реши, че ще бъде посегателство върху честта му, ако поне един от двамата преследвачи види как изгрява слънцето на следващата утрин.

Вече беше заобиколил сградата, когато забеляза, че в ръката му все още се намира букетът анемонии.

Фолко разтвори пръсти. Цветята се изсипаха на платното. Той не можеше да понася цветя, освен ако не бяха във формата на венец върху гроба на враговете му.

[1] Шефе (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Защо (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Ругатня (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Ругатня (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Братко мой (ит.). — Б.пр. ↑

6.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— Не зная дали господин Клопе е в бюрото си.

Човекът в черно я погледна, без да каже нито дума. Смутено секретарката добави:

— Бихте ли казали името си?

— Волпоне — каза той, без да спира да я гледа.

Изчервявайки се, тя се отдалечи, доволна, че не е повече пред погледа на този странен мъж. На лицето му беше застинала маска на страдание и устните му образуваха изкуствена и безпокояща усмивка. В облеклото си имаше нещо мъртвешко, костюм, връзка и обувки, всичките в черно. Като ангел на смъртта.

— Господине, имате посетител.

— Кой е той, Марджори?

— Каза, че се нарича Волпоне.

Клопе заинтригувано вдигна глава. Вместо О'Брайън, когото очакваше, ето че се появяваше Волпоне. Но нали този лъжлив пълномощник му беше казал, че Волпоне се е върнал в САЩ. Идеален момент за изясняване на положението.

— Кажете на господин Волпоне, че ще го приема. Поканете го да влезе след една минута.

Той направи полуоблекчена, полуразочарована гримаса. От една страна, щеше да предупреди Волпоне за неделикатните усилия на съдружника му. От друга страна, се надяваше, че повереният му капитал ще дава още известно време плодове в Шаан, при приятеля му Шмеелблинк, „банкера на банкерите“. Наум Клопе направи бързи изчисления: „За три дни чистата печалба от вложения капитал се равнява на 109 588 долара по три, т.е. 328 764 долара. Без да смятам 0,125 на сто от двата милиарда, предназначени за класическите «банкови разходи» и които се равняват на два милиона и половина. Алилуя“.

— Господин Волпоне — обяви Марджори.

Клопе стана, за да посрещне този, който преди три дни му беше дал „абрачо“ — традиционната прегръдка на сицилийските мафиози. Ръката му се беше протегнала за поздрав и за да се предпази от една нова прегръдка, той заобиколи бюрото си. Но ето че с изненада видя един непознат. Тази глупачка Марджори вече беше затворила облечената с кожа врата. Твърде късно беше да го изпроводи обратно.

— Вие ли сте Омер Клопе? — попита посетителят, докато ръката на банкера увисна във въздуха.

— Аз съм — каза студено Клопе. — Мисля, че е станала грешка. Секретарката ми сигурно е сгрещила името ви.

— Наричам се Волпоне. Итало Волпоне.

Скривайки учудването си, Омер наблюдаваше тъжното и напрегнато лице и като усети заплахата, излъчваща се от чужденеца, прибави:

— Да?

— Аз съм по-малкият брат на Дженко Волпоне.

Човекът пхна рязко ръка във вътрешния джоб на самото си.

— Проверете, ето паспорта ми.

Банкерът го взе и го погледна.

— В ред ли е? — попита Волпоне.

— Ще благоволите ли да седнете?

Итало не се помръдна.

— Предполагам, че сте узнали ужасната новина?

Омер вдигна едната си вежда, заобиколи бюрото и седна във фотьойла си, приготвяйки се да слуша възпитано по-нататък обясненията. Адамовата ябълка на Волпоне се премести нагоре, после надолу, сякаш той не можеше да преглътне. После с нечовешко усилие каза на един дъх:

— Брат ми е мъртъв.

Клопе неусетно се вцепени.

— Убили са го! — продължи с омраза Итало. — Виждали ли сте напоследък О'Брайън?

— О'Брайън?

— Мортимър О'Брайън! Мяркал ли се е при вас? Търсил ли е да влезе във връзка с вашата банка?

Клопе прехапа устни, играейки с писалката си.

— Чакам отговора ви! — нетърпеливо каза Волпоне.

— Как се е случило нещастieto с вашия брат? — тихо попита Клопе.

— Не четете ли вестници?

— Хм... предимно финансови...

— Преди три дни, след срещата с вас, е намерен върху решетката на един локомотив, влизащ в цюрихската гара...

Още веднъж ябълката слезе надолу и в ъгъла на очите — може би Клопе грешеше — сякаш имаше застинали сълзи.

— Намерен е един крак. Отрязан. Десният крак на моя брат.

На свой ред банкерът преглътна.

— Това е ужасно... Неговият крак?

— Да.

— Но тогава, господин Волпоне, след като тялото не е намерено, може би има надежда, че брат ви...

С непроницаемо лице Итало поклати глава.

— Господин Волпоне — започна Клопе, — как може да сте сигурен?

— Идвам от моргата! — прекъсна го Итало. — Сигурен съм! Сигурен съм, че брат ми е мъртъв! Сигурен съм, че някой му е помогнал да умре! Сигурен съм, че О'Брайън ще плати за това убийство!

Клопе усети, че потреперва.

— Изслушайте ме, господин Клопе! Аз лично получих телеграмата в Ню Йорк, потвърждаваща прехвърлянето на капиталите. Междувременно убиват брат ми и О'Брайън изчезва! Мисля, че е достатъчно ясно, нали?

С наведени очи Клопе започна отново да си играе с писалката.

Волпоне въздъхна.

— Не се съмнявайте, ще открием тази гнида! Въпрос на часове. Междувременно аз поемам операцията. За вас всичко остава постарому. Моля ви да прехвърлите капиталите според инструкциите, дадени от моя брат!

Омер Клопе се изкашля. После вдигна очи към събеседника си:

— За какви пари говорите, господин Волпоне?

Итало помисли, че е чул лошо:

— Пардон?

Като издържа погледа му, Клопе повтори спокойно:

— Попитах за какви пари става дума?

Това беше толкова неочаквано, че Волпоне цяла секунда не реагира. Той погледна банкера, сякаш пред него се намиреше гост от Марс:

— Как какви пари? Нашите пари! Двата милиарда, които моят брат прехвърли във вашата банка.

Писалката престана да се движи между пръстите на Клопе. С отлично произношение, без да мигне, Омер каза:

— Не разбирам за какво говорите.

— Какво не разбирате? — изръмжа Волпоне. — Преди три дни бяха ли при вас брат ми и тази въшка О'Брайън?

— Действително се срещнах с тези двама души.

— Е, добре! — възтържествува Итало. — Не искам нищо друго, освен да продължите пътя на тези два милиарда долара!

Клопе разпери ръце:

— Не знам за какво говорите.

— Как! — задуши се от гняв Волпоне.

— Не разбирам за какво намеквате.

Итало направи крачка напред. Омер се изправи със стиснати устни.

— Повторете! — прошепна Волпоне с неузнаваем глас.

— Не знам за какво говорите — отсече Клопе.

— Вие подигравате ли се с мен? — изсъска Итало с разкривено лице.

— Господин Волпоне, аз се присъединявам към вашия траур. В никакъв случай обаче не мога да понеса липсата на възпитание от ваша страна.

Итало потърси с очи сънната му артерия, в която щеше да забие палците си и да стиска, да стиска, докато излезе от този кошмар, да се върне в реалността и да стъпи на твърда земя. Всичките му чувства бяха обединени в едно, което постепенно го завладяваше: да убива!

— За последен път ви питам! Къде са капиталите?

— Моля ви да излезете незабавно.

Итало изгледа студения и закръглен човечец, който се осмеляваше в негово лице да предизвиква Синдиката.

— Знаеш ли кой съм аз? — заекна той.

Нищо не се помръдна по лицето на Омер Клопе.

— Излезте! — каза студено той.

Пред очите на Волпоне затанцуваха червени и черни пламъци.

— Слушайте ме добре!... Слушайте ме внимателно!... Не зная каква игра играете, но ви предупреждавам за последен път!... Давам ви срок до утре на обяд да прехвърлите нашите два милиарда долара! Изпуснете ли този срок, вие сте мъртъв!

— Още една дума и ще накарам да ви изгонят от Швейцария незабавно!

— Това няма да ви възкреси! — заплаши го Волпоне.

Той залитна като пиян по посока към вратата, направи две крачки, после се обърна:

— Никой повече няма да е в състояние да ви помогне. Утре на обяд, не забравяйте!

Преди да излезе, Итало насочи показалеца си към Клопе и с трептящ от злоба глас каза:

— Вие вече смърдите на леш!

Пиетро Белинцона потърка бузата си с ръка.

— До днес никой не ми беше удрял шамар...

— Виждаш ли, всичко се случва — каза лаконично Фолко Мори.

— Да ми строши мутрата, да стреля по мен, съгласен съм, но това!... Това е... това е...

— Унизително — допълни Мори.

— Ето! Унизително! Ти щеше ли да го оставиш?

— Досега никой не ме е удрял — тихо отговори Мори с поглед, зареян в далечината.

Той се беше изтегнал върху леглото, елегантно облечен в черно, с безупречен възел на връзката си. Луксозните му мокасини почиваха върху снежнобялата възглавница.

— Щях да го ударя!

— Защо не го направи?

Белинцона вдигна ядосано рамене.

— Защото той е Волпоне!

— Защо той ти удари шамар? — попита насмешливо Фолко.

— Само ако знаех! Смейш ли се?

— Не се смей. Усмихвам се.

— Какво щеше да направиш на мое място?

— Да подам другата буза.

— Какво има против мен?

— Иди да го питаш.

— По дяволите, по дяволите и по дяволите! — изруга Белинцона, удряйки с огромния си юмрук по дланта на лявата си ръка.

Още с пристигането си в Цюрих преди три часа той непрекъснато усещаше последствията от ужасяващото настроение на своя шеф. Между другото имаше чувството, че тук не е необходим.

Обикновено той знаеше в какво се състои работата. Не напълно (Пиетро не беше посветен в тайните на боговете), но в общи линии. Цу Дженко Волпоне, на когото беше служил като телохранител, многократно беше споделял с него някоя мисъл, беше му казвал някоя приятна дума. Но Итало! Той дори не му беше позволил да го придружи в моргата. Когато беше излязъл, бутайки го пред себе си, Пиетро го беше попитал дали всичко е наред. Тогава беше последвала тирадата: „Затваряй си устата, купчина с лайна!“. Белинцона беше изпитал много повече безпокойство, отколкото яд. Никой не беше го третирал по този начин. Всъщност да, един или два пъти. Но тези, които се бяха опитвали, не бяха живели дълго, за да могат да се похвалят. Колкото до плесницата!...

Излизайки от банката, Итало беше поел пътя към хотела със стиснати зъби. Белинцона го беше придружил до асансьора, след това по коридора, суетейки се, когато Волпоне извади ключа, за да влезе в апартамента си. Сякаш сега беше забелязал присъствието на своя телохранител:

— Какво се въртиш тук?

Тъй като Пиетро не знаеше какво да отговори, Бебе беше повторил със злоба:

— А? Какво се въртиш тук?

Явно впечатлен от бледността, бесния блясък на погледа му и честотата на тиковите, които разкривяваха лицето му, Белинцона беше изтърсил:

— Ами Моше ми беше казал...

Още не беше завършил изречението си, и плесницата изплющя върху бузата му.

— Изчезвай!

— Но, падроне... какво съм направил?
Волпоне не се двоуми нито за секунда:
— Много си любопитен! — И му беше затворил вратата под
носа.
— Ще ти кажа, Фолко... това не ми харесва. Отчаян съм.
— Не мисли за това! — прекъсна го Мори. — Когато чакаше
пред моргата, забеляза ли нещо?
— Да. Твоят глупав цирк. Какво те караше да го правиш?
— Двама души те следяха.
— По дяволите!
— Най-любопитното беше, че не бяха заедно...
— Докъде ни следиха?
— Доникъде. До моргата, това е всичко.
— Как ги спря?
— Пуснах една кола напъряко на улицата. Те се „спънаха“ в нея.
— Каза ли на Бебе?
— Забрави за това! Ние сме тук, за да го пазим, а не да го
безпокоим!
— Ти луд ли си! Пак мен ще изкара виновен!
— Остави го на спокойствие! Достатъчно сме пораснали, за да
уредим всичко сами. Знам как да ликвидираме един от тях незабавно.
— Той в хотела ли е? — с интерес попита Белинцона.
— Да. Другият също.
— Швейцарци?
— Колкото аз съм абисинец! Пътуваха в нашия самолет.
Изведнъж Пиетро забрави за нещастията си, облизвайки лакомо
устни.
— Ченгета?
— Не знам. Според мен не са от един и същ екип. Просто имам
някакво предчувствие.
— Какво искаш да направим?
— Ще се заемем с единия. Той е на нашия етаж, в 647, от другата
страна на коридора.
— Имаш ли някаква идея?
— Да, доста любопитна идея. Ето какво ще направиш...

Яростта му беше толкова голяма, че влизайки в стаята си, Итало се отдаде на това, което Дженко би нарекъл хлапашка работа. Не смеейки да стреля по нещо, а плесницата, ударена на Белинцона, далеч не беше удовлетворила жаждата му за кръв, той взе от банята бръснача, с който всяка сутрин се бръснеше.

Итало опита острието, което собственоръчно точеше, както неговият баща навремето, опитвайки всеки път качествата му върху косъм от главата, който държеше с два пръста. После се вторачи в леглото, изчаквайки бесът да го завладее и да се разпее по тялото му на вълни, все по-силни, все по-чести. След това започна тихо да ругае на сицилийски, често повтаряйки името Клопе. Не след дълго се чуваше само: „Клопе“, изречено със заекващ глас, по устните му се появи пяна, която мокреше изричаните думи. Дясната му ръка се вкамени върху бръснача, докато кокалчетата му побеляха.

Когато загуби възможността да контролира обхваналия го бяс, той се хвърли с нечовешко ръмжене върху леглото, режейки безогледно каквото му попадне подръка, сякаш одеялата и възглавниците бяха тялото на Клопе.

„Брутта химия... Мадоначия... Порко Дио!...“^[1]

Той се пребори с една възглавница, садистично я разпра и перата ѝ се разпиляха из стаята. След това замръзна с учестено дишане и с блестящо от пот лице, поемайки въздух на едри глътки. Ръката му изтърва бръснача и прегръдката му освободи остатъците от възглавницата. Итало погледна стаята, сякаш за пръв път я виждаше. После се изправи. Струваше му се, че тежи десет тона. В банята насочи студената струя право срещу лицето си, без да я усеща. След като се избърса, дойде на себе си. Трябваше спешно да се обади на Юделман. Несъзнателно пръстите му натиснаха един след друг бутоните, образуващи телефонния номер в дома му в Ню Йорк. След шест позвънявания Анджела се обади:

— Да?

— Анджела...

Гласът ѝ беше толкова ясен, сякаш се намираше в собствената му стая, до него.

— Итало...

— Ке фай?^[2]

— Спях.

Той си я представи увита в огромното им легло, свила се в единия край, по една от нощниците на баба си, които обожаваше. Топла, сладка, гладка, беззащитна, сама. В Америка сигурно е шест сутринта.

— Итало?... — запита тя настоятелно и безпокойно.

— Си...^[3]

— Дженко?

Волпоне преглътна:

— Да.

— Итало, сигурен ли си?...

— Си. Ио соно.^[4]

Той усети, че тя с труд сдържа сълзите си. Не толкова заради Дженко, когото едва познаваше, колкото за него самия.

След дълго мълчание тя прошепна:

— Нон поссо кредерло... Е терибиле...^[5]

— Предупреди Франческа.

— Добре.

— Кажи й, че ще се заема с всичко.

— Да.

Сега той различаваше отчетливо хълцанията й. Бяха толкова близо, че Итало изпита чувство — само да протегне ръка и ще може да ги избърше. Усети, че очите му го щипят.

— Ще ти се обадя през деня.

— Итало?

— Да?

— Ниенте...^[6]

Той постави бавно слушалката, избърса очите си и набра втория номер. Щом чу гласа на Юделман, каза:

— Аз съм.

Дори насреща му да беше президентът на САЩ, той пак щеше да се представи по този начин. Който и да беше кореспондентът му, Итало винаги се обявяваше с „аз съм“. На другия оставаше да отгатне кой е насреща му.

— Дженко? — незабавно попита Моше, за което Волпоне мислено му благодари.

Беше неспособен да отговори от страх да не отвори отново незарасналата рана.

— Дженко? — настоя Моше.

— Да — промълви Итало.

— Боже мой... Боже мой... — прошепна събеседникът му. —
Тялото?

— Още нищо.

— О, боже! Това е катастрофа!

— Да.

— Има ли някакъв шанс.

— Не. Никакъв. Не ме питай защо! Чувствам го! Знам го! Това е
всичко.

— Какво решаваш?

— Поемам кормилото.

След последвалото мълчание Итало помисли, че връзката е
прекъснала.

— Моше, чуваш ли ме?

— Да... Да...

— Казах, че поемем кормилото!

— Чух...

Гласът на Моше идваше странен, фалшив.

— Имаш ли нещо против?

— Не, не!

— Ти май не си доволен?

— Да... да... Това става толкова неочаквано...

— Идвам от банката.

— Какво?

— Казвам, че току-що бях в банката! Глух ли си? Има една
неприятност...

— Итало... Каква неприятност?

— Този гаден банкер отказва да деблокира парите ни, сякаш не
знае нищо!

Въпреки ужаса, с който го изпълниха думите на Итало, Моше се
възпротиви:

— Не трябваше! Ако Габелоти разбере за твоите постъпки, ще
помисли... ще помисли...

— Какво ще помисли?

— Не знам. Нещата се променят много бързо! Рискуваш да
провалиш всичко!

— Моше!
— Да?
— С мен ли си, или си против мен?
— Разбери, Итало!... Опитай се да разбереш!...
— За или против? — грубо го прекъсна Волпоне.
— Ако бях против, щях да те оставя да правиш щуротии! — ядоса се Юделман. — Ти смяташ, че един швейцарски банкер ще отговаря на въпросите ти, ако нямаш номера на сметката?
— По дяволите номера! — изръмжа Итало. — Дал съм му срок до утре на обяд да изпълни нарежданията ми!
— Боже мой!... — изстена Моше.
— Нали парите са наши! Брат ми умря заради тях! А ти искаш да си мълча, сякаш нищо не се е случило!
— Но ти не можеш...
— Ще се ядосам!
— Итало, изслушай ме! Моля те да ме изслушаш! Всичко е много сериозно!... Не мърдай, преди да съм пристигнал! Веднага наемам самолет!
— Ти за хлапак ли ме смяташ? — изригна Волпоне.
— Итало, аз имам опит в тези работи! Знаем как да постъпя!
— Аз също!
— Итало! Нека да дойда!
— Ако имам нужда от теб, ще ти позвъня!
— Въпреки това ще дойда!
— Опитай се само да стъпиш в Цюрих без моя заповед! Честна дума, ще те очистя!
— Итало, вървим към катастрофа...
— Не се намесвай...
— Позволи ми поне да предупредя Габелоти! Ще помисли, че искаме да го измамим!
— Забрави този смачкан праз! Когато свърша с банкера, ще се заема с него! Аз не съм търпелив като Дженко!
— Итало, за последен път...
— Млъквай!
— Не затваряй, Итало! Правя ти последно предложение... Нали ми имаш доверие? Имам един добър приятел в Цюрих, един много добър приятел... Нарича се Карл Дойч. Често сме работили заедно... В

името на паметта на брат ти остави ме да му се обадя... Той познава добре банкера... Ще го помоля да се заеме незабавно...

— Ако искаш, прати папата, не ме интересува! Но ако утре по обяд не получа това, което искам, ще действам по свой начин!

— Лошо... лошо! Нищо няма да постигнеш със сила.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — заплашително каза Итало.

— Не!... О'Брайън?

— Нищо.

— Само той може... Итало! Швейцарците са инат. Всичко ще провалиш!

— Моше...

— Трябва да действаш умно...

— Моше...

— Да.

— Върви по дяволите!

Итало затвори внезапно, завладян отново от бяс. Огледа стаята, търсейки нещо за разрушаване.

В този момент телефонът иззвъня.

Дейв Каванаут хвърли сакото си върху един стол, влезе в банята, отвори крана за студена вода и си наплиска лицето. Беше ядосан, че е загубил следите на Волпоне заради никакъв анонимен кретен, който не беше дръпнал добре ръчната спирачка на колата си. По някакво чудо, влизайки във фойето на Сорди, погледът му срещна този на Махони, скрил се под един вестник. Махони беше затворил очи в знак, че дивечът се е върнал в леговището си.

Това беше добра новина, но неудовлетворението от съществуващата празнота във времето на Волпоне оставаше. През този половин час, в който Дейв беше кръстосвал улиците на Цюрих, за да го търси, той сигурно не беше отишъл на черква. Къде беше ходил? Какво беше правил? С кого се беше срещнал?

Капитан Къркпатрик изпитваше бяс от въпроси без отговор. Каванаут много се съмняваше, че ще може да му предостави такъв за изминалото време. Той се качи в стаята си. По стар навик провери пистолета си колт гувернемън, модел със седем куршума в барабана.

Боравенето с него му беше станало толкова близко, че можеше да манипулира с частите му слепешката. Махони предпочитате своя полис питон 357 магнум с падащ барабан и шест куршума. След всекидневните им тренировки на стрелбището те се впускаха в безкрайни разговори относно предимствата и недостатъците на оръжията им, сравнявайки пробойността на куршумите, скоростта на траекторията и други подробности, непознати за непосветените, но жизненонеобходими за един нюйоркски полицаи, който иска да достигне до пенсия.

По време на тези няколко часа престой в Швейцария те бяха разменили с Махони само няколко знака отдалеч. Трябваше един от двамата непрекъснато да е по следите на Итало и огромния му телохранител. Затова, когато телефонът иззвъня, Дейв помисли, че Патрик най-после е намерил начин да се свърже с него от фоайето на хотела. Той остави своя колт до възглавницата и вдигна слушалката:

— Да?

Някакъв глас несвързано и бързо изрече на ухото му:

— Тук е портиерът... Побързайте!... Отворете прозореца и погледнете надолу!... Станало е нещастие!...

Махони! Дейв се втурна към прозореца, отвори го и се наведе. Шест етажа по-долу ротондата на хотела образуваше тераса, която пречеше да се види какво става пред входа на Сорди. Пердето, размърдано от вятъра, се залепи за лицето му. Веднага усети, че зад него има някой. Съвсем близо. В момента, в който махаше пердето от лицето си, Дейв разбра, че го хващат за глезените. Със силните си ръце той се опита да се хване за перваза на прозореца. Невъзможно! Въпреки усилията на мускулите му неговите деветдесет килограма се наклониха напред, премествайки центъра на тежестта на тялото, и двата му крака се намериха във въздуха. Той започна да рити с крака, да дращи камъка с нокти, разкървавайки си ръцете. Нищо не можеше да спре летежа му към терасата с главата надолу. Дейв искаше да извика името на Махони, после видя лицето на жена си, взе дъщеря си на ръце и чу Къркпатрик да казва: „Каванаут, вие не сте полицаи, за да оставяте да ви мамят!“. Когато усети, че пада като камък покрай фасадата, като в кошмар се яви последната му мисъл, на която не получи отговор: „Дали ще ме боли!?...“.

Без да губи нито секунда, Фолко Мори по стар навик се прекръсти, жест, който никога не пропускаше да направи, когато изпращаше някой свой ближен „ад патрес“^[7]. Без да погледне надолу, се отдалечи от прозореца и бързо претърси сакото на жертвата си. От него измъкна портфейл. Първото нещо, което се появи пред очите му, беше това, което търсеше: „Дейвид Каванаут — Щатска полиция — Ню Йорк сити“.

Значи беше очистил полицай. „Нито е първият, нито ще е последният“, помисли саркастично той. После постави портфейла на мястото му, погледна към колта, но се въздържа да го докосне. После предпазливо подаде глава в коридора. Пуст, с изключение на една количка, натоварена с чаршафи, метли и разноцветни кутии, оставена пред стая 609. Бавно притвори вратата след себе си. Безшумно, с крачки на вълк прекоси двадесетте метра, които го разделяха от стая 609, и хвърли око в нея. Камериерката, която чистеше с прахосмукачка, беше с гръб към него. С удивително спокойствие той върна на мястото му в ключалката на вратата взетия на заем само преди минута универсален ключ.

Недалеч отгук, на прага на своята стая, Пиетро Белинцона го наблюдаваше. Фолко му кимна. Белинцона вдигна палец вместо поздравление. Може би той беше малко тъп, но ролята си на портиер беше изиграл отлично. Работата му още не беше свършена. Фолко му беше казал да продължи наблюдението си след убийството. Беше съвсем възможно излетелият през прозореца полицай да има съучастник. Ако това беше така, той незабавно щеше да се покаже, след като новината за „нещастния“ случай станеше известна. А това нямаше да закъснее.

Фолко Мори се промуши в стаята си, точно срещу тази на Итало Волпоне. После си зададе въпроса дали всичко е предвидил.

— Омер, ти не ядеш нищо! — забеляза с учудване Химене, после се обърна към Ренате. — Кажу на баща ти да яде. Не ти ли харесва суфлето?

— Харесва ми... извинявай, но не съм гладен — каза Клопе.

— Да не си болен? Вчера нищо не яде...

— Господине, желаете ли да ви сервирам нещо друго? — намеси се Мануела, която заместваше болния прислужник.

— Не, благодаря...

Големият салон имаше изглед към чистите води на Цима. Химене беше настояла да бъде мебелиран в стил Луи XV. Струваше й се, че ще бъде проява на вкус от нейна страна смесването на този стил с притежаваните картини от Реноар, Мане и Писаро, които постоянно украсяваха стените му. В дни на големи празници от сейфовете се изваждаха двете картини на Ван Гог — от епохата, когато лудостта го е карала да вижда три слънца в небето над Арл (приблизителна оценка между три и четири милиона долара), — един Гоген от Таити (над един милион долара) и един Винчи (неподлежащ на никаква оценка), за когото специалистите от най-големите музеи през известни периоди предлагаша на Омер един непопълнен чек. Той беше действително нещо изключително, но тайно в сърцето си Химене го намираще тъжен и в дисхармония със синкавите тонове на своя апартамент. Страхувайки се да не предизвика гнева на Омер, тя никога не се беше интересувала от произхода на този шедьовър.

— Не се безпокой, мамо... пролетта раздвижва кръвта му!

— Ренате!

— Защо не? На мен също ми действа пролетта!

— Ренате! — засрами се майка й... — Като че ли не се омъжваш след три дни.

— Нали затова се омъжвам за Курт, мамо!

— Госпожице Ренате — попита Мануела, — още малко суфле?

— Мануела, кажи ми искрено, като го няма Хулио, пролетта действа ли ти?

— Ренате, ти прекаляваш!... — стрелна я Химене със стиснати устни.

Това беше една вечеря у Клопе, приличаща на десетките други семейни вечери. С малка разлика: за първи път в живота си Омер Клопе се видя заплашван от смърт само преди два часа. Стомахът му се беше свил от ярост и апетитът му действително се беше изгубил. И дума не можеше да става да предупреди полицията. В Швейцария, още по-малко откъдето и да е другаде, банката не сътрудничи с жандармерията.

На разположение на Омер имаше цял арсенал от легални средства, за да заплати за обидата, нанесена му от този бандит. Той беше усетил, че Волпоне бърза и е на края на нервите си, желаейки да научи нещо, което никога нямаше да узнае. Докато Дженко Волпоне или в краен случай Мортимър О'Брайън не се покажеха на хоризонта, двата милиарда щяха да дават плодове в Шаан при приятеля Шмеелблинк. Ако някой от тях двамата беше преценил, че Итало Волпоне е достоен да бъде поверен в тайната, щеше да му съобщи номера на сметката. Случаят не беше такъв. Сега, ако Дженко Волпоне бе действително умрял, както утвърждаваше брат му (можеше ли един крак да докаже със сигурност самоличността на един несъществуващ труп), Омер винаги би успял да предаде капиталите (с отвлечение) на съмнителния О'Брайън. Или на която и да е друга личност, способна да му представи шифрования код и номера на сметката. Дори ако се отидеше по-далеч, допускайки, че по неизвестни причини самият О'Брайън също не се появи, Итало Волпоне имаше само един начин да потърси парите: съдилищата. Обикновено разследванията траеха с години, чиновниците притежаваха достатъчно скрупули, за да не решават нещата бързо. Понякога минаваха дори двадесет години. След като минеше този срок, нищо не доказваше, че отговорът им ще бъде положителен спрямо тези, които се считаха за тъжители.

Ако този малък агресивен бандит продължаваше да настоява, Омер щеше да предупреди един стар високопоставен приятел за заплахите, отправени към личността му.

Преди да е разбрал какво става, Итало Волпоне щеше да бъде обявен за нежелан в Швейцарската конфедерация и дискретно експулсиран.

Както много други, които се бяха счели за достатъчно влиятелни да повишат глас в една страна, в която мълчанието не е толкова необходимост, колкото добродетел.

Какво му беше казал, излизайки от бюрото? Аха... „Вие вече смърдите!“

— Татко, ако ми кажеш, без да ме лъжеш, за какво мислиш, ще ти подаря една целувка!

— За един крак — каза замислено Клопе.

— Ах! — победоносно каза Ренате. — Имах право! Пролетта ти действа.

Банкерът се усмихна:

— Мануела! Все пак ще взема малко суфле.

Лицето на Химене просия. Когато Омер се хранеше, тя беше на седмото небе.

Вече цял час те бяха в апартамента си на третия етаж. Опитът не беше успял! Той беше разчитал на пролетта и мислеше, че ще ѝ направи огромно впечатление, завеждайки я в Сорди, най-люксовия хотел на Цюрих. Всичко, което беше постигнал досега, беше една съблечена блуза и няколко милувки по голия гръб, без тя да му позволи да разкопчее сутиена ѝ.

Той още веднъж се опита да я привлече към себе си, поставяйки ръка на бедрото ѝ. Тя поправи полата си и седна.

— Мадлен... защо?

Тя стана, отправи се към прозореца, дръпна пердетата и залепи чело на стъклото.

— Какво съм ти направил, Мадлен?

Той отчаяно помисли, че ще загуби парите и ценното си време. Хлапачката беше упорита като муле. Като знаеше, че я желае до лудост, тя садистично се наслаждаваше, правейки му различни номера.

— Мадлен, аз ти говоря!

— Чувам те...

Тя искаше да я уважава, да не я третира като вещь, която се вижда веднъж седмично в една хотелска стая, докато другата, неговата жена... Без да повишава глас, каза:

— Ще се облека, Роже.

— Но ти не си съблечена! — възпротиви се той.

Тя гледаше как такситата изхвърляха все нови и нови клиенти пред хотела или ги отнасяха нанякъде. После отвори прозореца и пое дълбоко глътка студен и чист въздух.

— Мадлен...

Внезапно тя изкрещя. Някакъв огромен предмет, падащ от небето, едва не я закачи. Отстъпи крачка назад и с ужас осъзна, че това, което мина покрай нея със скоростта на чувал с олово, хвърлен от самолет, беше човек! Крещейки, за да не чуе ужасния звук от срещата на смазаното тяло с бетона, тя се втурна към вратата, отключи я и

излетя в коридора, крещейки отново и отново, сякаш нейните викове можеха да заличат кошмарното видение. Когато, уплашен, Роже изскочи от леглото подир нея, тя беше изпаднала в истерия. Това, което го шокираше най-много, беше, че клиентите могат да я видят по сутиен.

Той беше толкова уплашен от случилото се — без да смята скандала, който щеше да последва, общественото му положение и жена му — че пропусна една подробност: самият беше толкова гол, колкото когато за първи път се беше появил на бял свят.

Навсякъде вратите се отваряха...

— Отавио — каза гласът.

— Аз съм — отговори Итало.

Отавио беше „капорезими“ на фамилията Волпоне за цялата европейска част на Средиземноморския басейн. Той имаше различни резиденции: в Рим, Неапол и Милано, но никога не стоеше в тях, макар че редовно осведомяваше шефовете си за мястото, където можеха да го открият. Противно на необходимостта, която хората изпитват, да имат покрив над главата си, тези, които царуват над подземния свят, знаят прекрасно, че империята им се базира на бързината на информацията им и мобилността.

Дженко Волпоне беше изградил своята паяжина по такъв начин, че да може незабавно да бъде предупреждаван за всеки инцидент, заплашващ бизнеса му по всички краища на планетата. Нямахше град, където неговите кореспонденти да не можеха да се свържат с техен човек. Тази организация струваше огромни суми, но беше само капка вода в сравнение с огромните доходи, които се получаваха.

— Намерихме твоя човек.

Итало изпъшка от удоволствие:

— Жив ли е?

— Жив.

— Къде е?

— Той не е сам.

— Какво ме интересува! Къде е?

— С Ландо. Иди на ъгъла на Университатщрасе и Валденгардщрасе. Не е далеч от хотела ти. Можеш ли да тръгнеш

веднага?

— Да.

— Тогава отивай на Университатщрасе 7, третия етаж. Има само една врата. Той те чака там. Аз ще го предупредя.

— Отавио?

— Да?

— Благодаря!

Итало Волпоне затвори и си потърка ръцете с усмивка на малоумен. Значи тази малка мръсна твар е намерена! Най-после щеше да разбере какво е станало с брат му! Щеше да узнае номера на сметката, по която бяха вложени двата милиарда. Със собствените си ръце щеше да ликвидира О'Брайън, щом получише необходимите сведения.

Той позвъни в апартамента на Пиетро Белинцона:

— Предупреди Фолко! Ела веднага във фойето! Тръгваме!

Патрик Махони видя портиера да се втурва нанякъде, а всички присъстващи в хола да вдигат глави нагоре. Той се изправи, без да изпуска от ръка смачкания вестник, който препрочиташе за кой ли път. Навън виковете се усилваха. Портиерът мина пред него на галоп и се закатери по стълбата, прескачайки през четири стъпала. Без да размисля, Махони се втурна по стъпките му, подчинявайки се на някакъв вътрешен импулс, макар че задачата му беше да не се разкрива в никой случай. Впрочем, когато мускулите му се раздвизваха, подчинявайки се на волята на случая, всичко беше напразно. Нещо като животински инстинкт, типичен за полицаите и бандитите от висока класа.

Той достигна до площадката на първия етаж, където се намираха барът, балната зала, един малък ресторант, тоалетните и телефонните кабинни. Махони видя портиера как се стъписва с гримаса на отвращение. Всички глави на присъстващите се обърнаха към него.

Патрик се доближи, поглеждайки към площадката, която образуваше нещо като тераса, и изпита желание да повърне. Неговият приятел Каванаут, Големия Дейв, лежеше между два сандъка с цветя, сред локва от кръв и парчета мозък, залепнали по ризата му. Беше без сако. Една от обувките по странен начин беше сложена до главата му,

образуваща странен, ненормален ъгъл с шията. По простата причина, че тялото на Дейв лежеше по корем, а широко отворените и безжизнени очи гледаха към небето...

Махони незабавно възстанови професионалните си рефлексии. Каванаут не беше човек, който можеше сам да падне от прозореца. Някой му беше помогнал. Той спринтира към спрелия на етажасансьор, вмъкна се в него и едновременно натисна бутона с цифрата 6 и измъкна своя питон 357. По дяволите! Беше забравил, че се намира в Швейцария... Пистолетът се върна на мястото си. Махони не можеше да помогне на прострянния върху бетона Дейв, но може би имаше шанс да сложи ръка върху мръсниците, които го бяха хвърлили отгоре. Как бяха успели да го изненадат? Той изскочи от асансьора и се втурна по коридора, прекоси го по цялата дължина, отбелязвайки пътьом, че вратата на стая 647 е затворена. Махони повика камериерката, която беше отминал без да види, и която го гледаше с любопитен израз.

— Имате ли универсален ключ? Станал е нещастен случай. Отворете стая 647!

Тя остави количката и изпълни нареждането. Стаята беше празна. Кобурът и пистолетът на Каванаут бяха върху одеялото. Върху облегалката на един стол беше поставено сакото му. Махони бръкна във вътрешния джоб и усети кожата на портфейла. Прозорецът беше отворен. Пердетата, раздвижени от вятъра, се люлееха като морски вълни.

— Какво се е случило? — попита камериерката.

— Един човек падна от този прозорец. Видяхте ли някой в коридора?

— Не. Никой.

— Нищо ли не забелязахте преди малко?

— Нищо.

— Никой ли не е минавал?

— Нали ви казвам! — учуди се жената.

— Останете тук! Полицията сега ще дойде!

Махони се спусна на долния етаж, където беше стаята му. Камериерката се върна в 609, за да си прибере нещата. Две врати се отвориха към коридора: Фолко Мори и Пиетро Белинцона вдигнаха палец едновременно. Победа! Двамата вече знаеха кой е следващият

човек за ликвидиране. Една кавалкада от стъпки предизвести пристигането на служителите. Вратите им се затвориха едновременно.

От стаята си Махони се опита безуспешно да се свърже с Ню Йорк. Когато се убеди, че този проклет апарат няма да го свърже с Къркпатрик, поиска връзка чрез централата. После се приближи до прозореца. Полицейска кола и линейка бяха спрели пред входа. Със свито сърце Патрик видя санитарите да вмъкват носилка в линейката. Носилката беше покрита с чаршаф и от мястото, откъдето наблюдаваше сцената, Махони различаваше и най-малките подробности.

В главата му се въртеше само една идея — да отмъсти за смъртта на Дейв, чието изтерзано тяло лежеше под чаршафа. С горчива ирония той си помисли, че тялото на приятеля му ще лежи в моргата съвсем близо до крака, който беше причина за идването им в Швейцария. Какво се мотаят с този телефон? Къркпатрик трябва да му даде нови инструкции. За предпочитане: картбланш!

С или без помощта на местните полицаи истината за смъртта на Каванат трябва да бъде изяснена. Горко на Волпоне, ако беше замесен в това! В същия момент Махони го видя да излиза от хотела, минавайки на две крачки от линейката, която се канеше да потегли, придружен от Пиетро Белинцона. Завладян от мислите си, той пропусна цяла секунда да изтече, преди да осъзнае, че тези негодници се измъкнаха под носа му. Патрик грабна тренчката си и се втурна към вратата, напипвайки своя магнум в кобура под мишницата. Желанието му да си послужи с него все повече го завладяваше.

[1] Ругатни (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Какво правиш? (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Да (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Да. Сигурен съм. (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Не мога да повярвам... Ужасно е... (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Нищо (ит.). — Б.пр. ↑

[7] При прадедите (лат.). — Б.пр. ↑

7.

Всички подскочиха, когато звънецът издрънка. Инес отиде да отвори. Още не беше натиснала дръжката, когато вратата се отвори широко.

Орландо Барето направи крачка напред, за да посрещне Итало Волпоне, но той дори не го забеляза. Итало не виждаше нищо друго, освен Мортимър, чийто цвят на кожата беше станал пепелносив под пронизващия му поглед.

— Итало, ще благоволите ли да ми обясните... — изрече на един дъх О'Брайън.

С рязък жест Итало го сграбчи за реверите. После го вдигна във въздуха и го захвърли като парцал в банята, където Мортимър си удари главата в бидето. Преди да успее да направи някакво движение, дулото на маузер се заби под челюстта му.

— Два въпроса! — изръмжа Волпоне с налудничав поглед. — Първо! Как и чрез кого си ликвидирал брат ми?...

— Итало... — изплака О'Брайън с разкъравено лице, разтърсвано от спазми.

— Второ! Номерът на сметката! Давам ти пет секунди!

Волпоне разтвори устата му и напъха дулото на пистолета си навътре в гърлото на О'Брайън.

— Едно!... Две!...

Между изричането на цифрата „едно“ и цифрата „три“ Мортимър имаше време да осъзнае, че братът на дон Дженко не може да го убие, преди да е научил номера на операцията „Аут“. Да предаде номера на един чужденец, значи да потвърди, че е в течение на смъртта на дон Дженко, и да подпише смъртната си присъда. Това означаваше незабавна екзекуция. Мълчанието означаваше живот, кратък може би, но все пак живот...

— Четири!... — каза с монотонен и глух глас Итало.

За какво са тези номера? В погледа на Волпоне Мортимър прочете, че този луд тип ще натисне спусъка при цифрата пет. Каквото

и да му струва това. Дори никога да не сложи ръка върху двата милиарда.

— Падроне! — намеси се Белинцона. — Падроне!... Не тук, моля ви!

— Пет!... — изрече Волпоне, размърдвайки дулото на маузера в гърлото на О'Брайън.

Белинцона се осмели да се намеси. С вежливост, но влагайки цялата си сила, той отне пистолета от ръцете на Итало.

— Падроне! Ще вдигнем на крак целия град, ако го разстреляте тук. Няма да можем дори да излезем от сградата!

— Той има право! — намеси се внезапно Ландо, явно изпреварен от събитията. — Има право!

За всеки случай взе другата ръка на Итало и я поднесе към устните си:

— Бачио и мани!... Бачио и мани!... — мълвеше Ландо с респект.

Белинцона в това време беше насочил своя 38 лама супер към Заза и Инес.

— Коя е тази руса „възглавница“? — издърпвайки си ръката, попита Волпоне.

— Тя е с него — каза Ландо.

— А негърката?

— Тя е с мен. Жилището е нейно.

— Имаш ли кола?

— Да.

— Взимаме ги с нас.

— Къде? — попита Ландо, ококорвайки очи.

— Слушайте! — избърбори Заза. — Аз нямам нищо общо с това! Оставете ме да си вървя!

— Затваряй си устата! — кресна й Итало.

— Позволявам си да ви напомня, че се намирате в моя дом! — намеси се Инес.

Итало я погледна презрително. После се обърна към Ландо:

— Намери едно спокойно място. Извън града... Вземи блондинката до себе си. Пиетро, ти седни отзад с този боклук. Аз ще взема проститутката и те следвам!

Тъй като Ландо се двоумеше, той му скръцна със зъби:

— Чуваш ли ме? Тръгваме! Андиамо вия!

— Падроне... — намеси се Белинцона. — Не можем в това състояние да го изведем на улицата... — Той посочи О'Брайън. — Мутрата му е цялата в кръв.

— Почисти я!

Пиетро се хвана за първото парче плат, попаднало пред очите му: пенъоара на Инес.

— Долу ръцете! — възкликна тя.

— Слушай, маймуно, затваряй си човката! — изруга Волпоне. — Иначе ще те одера жива!

Без Ландо да посмее да се намеси, Пиетро дръпна материята, която оголи раменете на Инес. Тя остана съвсем гола, толкова впечатляваща, че дъхът им секна. После Пиетро хвърли пенъоара на Заза:

— Избърши своята свиня!

Заза отстъпи назад и поклати отрицателно глава.

— Мръсница! — възмути се Пиетро. — За бала си първа, но за неприятностите...

Той смачка на топка дрехата и грубо избърса неподвижния О'Брайън.

— По-бързо! — подхвърли нетърпеливо Волпоне.

Белинцона погледна към Инес.

— Не можем да я вземем така!...

— Губим време! — ядоса се Волпоне. — Хвърли й едно палто на гърба и да тръгваме!

Инес погледна с омраза към Ландо, който отмести погледа си. Тя измъкна едно огромно палто от черен визон и се уви в него.

— Първият, който мръдне — каза Волпоне на Пиетро, — куршум в крака. Да тръгваме!

Ландо излезе последен. След като всички тръгнаха, той тихо затвори вратата.

Една моментна разсеяност беше причина той отново да изгуби следите им. Когато беше видял всички клиенти да се качват на първия етаж, Рико Гато не се сдържа и ги последва. С изненада той позна русия мъж, когото беше забелязал преди няколко часа на летището.

Любопитно съвпадение... Без да се опитва да вади заключения, той се качи в стаята си, за да уведоми Еторе Габелоти за случилото се. След като се боричка десетина минути с телефона, без да успее да се свърже, Рико се върна във фойайето, за да не изгърве Итало. От една кабина, гледаща към входа на хотела, той последователно позвъни в апартамента на Белинцона и Волпоне. Безуспешно. Рико Гато реши, че те са се измъкнали под носа му. Единственото сигурно сведение, с което разполагаше досега, беше посещението на Волпоне в моргата.

Разочарован, Рико се върна в стаята си, седна до прозореца, за да дебне завръщането им, пушейки цигара след цигара и прелиствайки разсеяно настолната си книга, Стария завет. Откъде беше изникнал този дяволски автомобил пред моргата, препречвайки му пътя?

Три четвърти час по-късно беше видял Волпоне, последван от Белинцона, да се появява в хотела.

Според него мисията, с която беше натоварен, беше под възможностите му. За него беше огромно удоволствие да преследва хората, за които знаеше, че рано или късно ще трябва да ликвидира. А тук... За да упражни мисълта си, още от сутринта измисляше различни начини за ликвидирането на Волпоне, надявайки се тайно, че Габелоти скоро ще му покаже зелена светлина.

Професионалната съвест у него заговори и той напусна позицията си до прозореца, за да позвъни по телефона. Щеше да предупреди Габелоти, че Итало Волпоне е посетил цюрихската морга. Не беше нужно да съобщава, че на два пъти е загубил следите му. Ключът от стаята му беше на таблото и рано или късно Волпоне щеше да се върне. Да се спестят една-две подробности не значи да се лъже. Деветата заповед гласеше: „Не лъжесвидетелствай!“. Естествено, съществуваше и шестата: „Не убивай!“.

Това беше единствената Божия заповед, с която Рико не беше в хармония. Докато телефонистката съобщаваше, че му е даден Ню Йорк, той реши, че в някой от следващите дни ще се изповяда пред свещеник.

Едва вратата на стаята се беше затворила след него, и Патрик Махони чу телефона да звъни. Сигурно го бяха свързали с Ню Йорк. За момент той се подвоуми: дали да предупреди шефа си за смъртта на

Каванаут, като рискува да изтърве Волпоне, или да се залепи за него, за да го унищожи по-лесно? Преди да има време да си отговори, Патрик вече се спускаше по стълбите. Когато пушна двигателя на колата си, пред него се виждаше фиатът на Итало.

На различните кръстовища шофьорът сякаш се двоумеше коя посока да избере. Накрая колата спря на Университатщрасе, зад металносива, съвсем нова „Бюти гоуст П9“.

Сградата имаше четири етажа. Итало и телохранителят му в черно скочиха от колата и се вмъкнаха във входа. Махони успя да паркира двадесетина метра по-далеч, между две камионетки.

Той запали цигара, но ужасното лице на Дейв го преследваше. Нищо не доказваше, че Волпоне или телохранителят му са виновни за това падане. Тоест нищо не го доказваше логично. Но Махони беше готов да заложи дясната си ръка, че те бяха замесени.

Той си спомни усмихнатата физиономия на Дейв в бюрото на Къркпатрик: „Цюрих, представяш ли си! Приятна почивка!“. Махони горчиво си помисли, че тази сцена се беше разиграла на друг континент само преди двадесетина часа. Къркпатрик им беше поверил една на пръв поглед обикновена мисия: да разберат защо Дженко Волпоне е бил в Цюрих, как е успял да загуби крака си — ако се допусне, че това е неговият крак — и да проследят брат му, без да се намесват, преди да са получили нови инструкции.

От доста дълго време ФБР и американските данъчни власти даваха мило и драго, за да разберат по какъв начин огромните капитали на Синдиката, идващи от най-различни дейности, се изпаряват от САЩ. Колкото менгемето се стягаше, бандите бяха принудени да подкупват все повече и по-скъпо хиляди анонимни посредници — служещи в полицията, политически личности, адвокати и съучастници — разпръснати по шестте континента. Но машината, подхранвана от огромни количества „свежи“ пари, се въртеше без спиране и засечки — никой не проговаряше. Синдикатът плащаше огромни суми, без да мигне, когато и най-дребният „пънк“ се окажеше в затруднено положение дори заради някакъв дребен претекст, постигайки незабавното му освобождение. Адвокатите, криеци се зад професионалната тайна, внасяха гаранцията в брой, без никой да може да ги разпитва относно произхода на тези суми.

През това време нови попълнения с дълги и остри зъби се промъкваха непрекъснато в САЩ. Всяка година под патронажа на Коза Ностра стотици сицилийци влизаха нелегално в САЩ през Канадската „пътека“. Те пристигаха като туристи, с редовен паспорт — той струваше по-малко от три хиляди долара на бъдещите им покровители — правеха своя дебют като прости изпълнители. Ако се покажеха на висота, достатъчно жестоки, презиращи опасността, те дълго не оставаха в низините. Както техните сънародници, тръгнали от Европа без един долар в джоба, те мечтаеха да достигнат върховете и да контролират икономиката на страната със старите изпитани методи: подкупи, шантажи, убийства, изнудване и контрол над синдикатите. Това, че по-голямата част от техните „капи“ бяха завършили живота си трагично, не им правеше впечатление. Смърт с надупчване от куршуми можеше да се случи на другите, не на тях.

Макар че освен Вито Дженовезе, Гаetano Галиано и Томас Лучезе, починали от естествена смърт в затвора или другаде, всички други бяха загинали от насилствена смърт. Лъки Лучано — отровен, Алберт Анастазия — застрелян, Томас Еболи — убит, както и техните предшественици, Тони Ломбардо, Стив Фериньо, Алфред Минео, Салваторе Маранцано, Гаetano Рейна, Джо Айело, Филип Мангано, Джоузеф Пинцело. Днес фамилията Волпоне и Габелоти бяха на върха. За колко време? Ако Махони откриеше доказателства, че посещението на Волпоне в Швейцария е свързано с нелегално пренасяне на капитали, сицилиецът щеше да прекара остатъка от живота си в затвора по същото обвинение както Ал Капоне.

Освен ако между двете фамилии не избухнеше война. Освен ако той не беше замесен в смъртта на Дейв Каванаут... Освен ако не допусне някаква грешка... Освен ако... По дяволите! Той излезе от сградата. Махони го видя да побутва към автомобила си някаква негърка, която беше с една глава по-висока от него. Откъде ли се беше появила? В същия момент огромният му телохранител се отдръпваше, за да направи път на млада руса жена с уплашено лице, която беше държана под ръка от някакъв млад як мъж, латински тип. Телохранителят побутна към задната седалка на елегантната П9 някакъв невзрачен тип. В главата на Махони зазвъняха алармени звънци: този тип му беше познат! Откъде? Как? Кой? Пред очите му минаваха различни лица, а в ушите му звъняха разни имена.

Здравенякът седна зад волана на П9 — физиономията му беше като на сутеньор — русата до него, телохраниелят отзад с хилавия. Автомобилът потегли бавно, последван от фиата на Волпоне.

Махони натисна стартера и в мозъка му се появи отговорът на въпроса, който го тормозеше: хилавият мъж беше Мортимър О'Брайън, един от най-известните финансови адвокати в САЩ!

Невероятно! Огромните сини мухи, въртящи се из бараката, кацаха дори на върха на писалката! Без да се смята потта, която струеше на водопади по лицето му и падаше върху измачкания лист хартия. Независимо от горещината, достигаща до 45 градуса по Целзий, проливните дъждове, падащи по десет пъти на ден, и отвратителната храна Хулио Алмейда се беше привързал към Ботсуана.

Рудникът беше на двадесетина километра от Шукуду. По-голямата част от работниците бяха негри. Всяка вечер след воя на сирената всички мъже бяха претърсвани щателно от подозрителни, надменни и огромни пазачи. Преди три месеца, когато пристигна, Хулио беше толкова разочарован, че щеше за малко да потегли обратно за Швейцария. Любопитството, примамливата заплата, която му беше предложена, премиите за опасен труд, които щедро се раздаваха отначало, бяха изиграли своята роля. В тази страна имаше нещо примитивно, водно синьото небе и червената кал бяха част от пейзажа. После мъжкото общество и камионът, докарващ всяка седмица кохорта черни проститутки, използващи за работно място сламата около лагера, който, смеейки се, миньорите бяха нарекли „Край на скуката...“. Видяна отстрани, тази картина изглеждаше отчайваща за неосведомения човек... Но това, което Хулио беше приел като освобождение, се беше превърнало в катастрофа. Как да съобщи новината на Мануела?

Той смачка една муха върху шията си и надписа плика:

„Госпожица Мануела Родригес
при госпожица Ренате Клопе
Белеривщрасе
Цюрих, Швейцария“

После, забравяйки горещината, мухите и потта, се унесе...

„Моя Мануела,

Новината е лоша и не знам как да ти я съобщя. Една неприятна новина, която може би ще те зарадва. Плъзнали са слухове. Изглежда, че ще затворят рудника, защото не носи достатъчно печалба. Казват, че има други диамантени жили, но е опасно за експлоатация. Не могат да гарантират безопасността на хората. За три месеца има вече шестима мъртъвци. Вярно е, че са негри, но какво да се прави, като никой не се оплаква. В Европа не мога да спечеля и половината от това, което плащат тук. Признавам, че сбърках, като дойдох, мисля да се върна в Цюрих дори да не съм събрал пари за нашия магазин. Но засега ще почакам да видя какво ще стане. Благодарни на господарката си за роклите, които ти е подарила. Още ли са заедно с г-н Курт? Утре ще ти пиша пак. Целувам те, моя малка обожавана женичке!“

После се подписа „твой Хулио“, изглади хартията с опакото на ръката и я сложи в плика. Капка пот беше размазала половината от едно изречение, но Мануела щеше да разбере.

Прибави на гърба на плика:

„Хулио Алмейда
майстор в рудника
барака 11
Васенаарс Консолидейтид Шукуду
Ботсуана
Южна Африка“

Адресът беше безкраен. Но Хулио беше упорит, пък и не се знаеше какво можеше да дойде с пощата. Шум от смехове и бърбрене го накараха да наостри уши. Обезпокоен, беше забравил, че днес е

четвъртък и камионът с проститутките беше пристигнал. Само господ знаеше защо, но Хулио винаги беше пръв при посрещането им.

Така както хората не поглеждат какво има под носа им, така не поглеждат и какво държат в ръката си. Така те не знаят случайностите, които им помагат да живеят, както и причините за тяхната смърт. Омер Клопе обаче знаеше. В момента той наблюдаваше зелен правоъгълник с мраморни жилки, един от най-мощните двигатели в света — банкнота от един долар. Въпреки че беше доста измачкан — емисия от 1963 година — той беше издържал на многобройните докосвания на хиляди ръце, на десетките и стотиците прегъвания. Нито замърсяванията, нито грубото отношение, нито леките прегъвания по ъглите бяха успели да надделеят над превъзходната материя, от която беше направена банкнотата. Тези рани ѝ придаваха нещо вълнуващо и банкерът се учудваше, че никой досега не се е сетил да сравни, гледайки на светлината, продупчванията от карфици и игли, които я бяха осеяли, за да прилича на звездно небе.

Някой ден Омер Клопе щеше да остави името си, написвайки една ода за най-красивата банкнота — Негово Величество Долара. Според него този шедьовър, чието притежание превръщаше човека в крал или съблазнител, можеше да издържи сравнение с най-големите шедьоври, сътворени от човешки гений. В него нямаше нищо, което да не е идеално. Дори подписите на секретарите на съкровищницата бяха сухи и елегантни.

Само съставянето на композицията заслужаваше една монография от сто страници. В центъра като олтар сред църква, заграден от ореол, се изправяше портретът на Джордж Вашингтон, основателя и първия президент на Съединените щати, победил англичаните, освободил страната си и провъзгласил Конституцията, преди да се оттегли в родния си Маунт Вернон. Отгоре лежеше арката от думи, означаваща гордо самоличността ѝ „ONE DOLLAR“. Като развяващ се бандерол плющяха буквите, образуващи надписа „FEDERAL RESERVE NOTE“, придружавани отдясно и отляво — както Вашингтон през 1721 година от Лафайет и Рошамбо — от цифрата „1“, напечатана в четирите краища на банкнотата по височина.

Омер насочи лулата си към тези цифри, заградени от листчето, което можеше да бъде от чемшир или бадем, проблем, който той щеше да разреши, когато създадеше своето произведение. С одобрение Клопе прочете бележката под номера и серията (L — 28065447D): „THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ALL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE“.

Той обърна банкнотата: обратната страна също беше превъзходна! Набиваха се в очи орелът на американския Конгрес, държащ в клюна си знаменитата фраза „E PLURIBUS UNUM“^[1], голямата пресечена пирамида и окото над нея, от което излизаха светлинни лъчи, насочени към думите „ANNUIT COEPTIS“^[2], уравнивяващи кръга в горната му част. Основата, обогатена от „NOVUS ORDO SECLORUM“^[3], не отстъпваше по нищо на останалото.

С въздишка Клопе погледна за последен път орела, чиито нокти държаха маслинено клонче и снопче стрели, символизиращи отличния социален ред, царящ в света: ръка, протегната за ръкостискане, приятелство, братство и мир. Другата държаеше гръмотевица. За неверниците, за бандитите, за Волпоне.

Беше ангажирал трима въоръжени мъже, за да попречи на Волпоне да влезе отново в банката. Ако Итало беше достатъчно луд, за да опита да реализира заплахата си.

Когато колата напусна предградията на Цюрих, О'Брайън беше завладян от паника. Десетки пъти решаваше да скочи и толкова пъти куражът не му достигаше.

Белинцона изглеждаше сънен и безразличен. Колкото до красавеца зад волана, той беше достатъчно заангажиран, за да може да реагира. Заза до него беше няма като статуя. Мортимър се запита дали има шанс едно на хиляда да остане жив след това пътуване, което му се струваше едностранно.

Капиталният въпрос беше: как Волпоне е научил, че брат му е мъртъв? Как беше успял да го залови толкова бързо? Беше невъзможно да бъдат идентифицирани двамата убийци, които той беше наел да ликвидират дон Дженко. Мортимър не беше използвал нито посредници, нито познати при контакта си с тях. Никой не ги

познаваше в Ню Йорк. Никаква връзка не можеше да бъде установена между тях и него по простата причина, че те не знаеха кой е наемателят им. Преди две години Мортимър О'Брайън беше спасил един американец от полски произход, обвинен в тройно убийство, от електрическия стол. Наричаше се Етиен Кац. За да му покаже признателността си, осъденият му беше дал името и адреса на двама негови приятели в Неапол:

„Професоре, ако един ден имате нужда от каквото и да е... Не възразявайте, човек никога не знае!... Обадете им се от мое име, те ще направят за вас всичко, което поискате, ВСИЧКО!“

О'Брайън беше вдигнал рамене, складирайки в един ъгъл на паметта си телефонния номер, даден му от Кац, далеч от мисълта, че някога ще му потрябва. Три седмици след това Кац беше удушен в килията си от неизвестен затворник, отнасяйки със себе си тайните и мечтите си. Може би ако не беше Заза, идеята за убийство никога нямаше да възникне в мисълта на Морти. Не само искаше да я очарова, но огромните и скъпи подаръци, с които я отрупваше, бяха подкопали капитала му, наяден от молците вследствие на банковите спекулации.

Естествено, Морти имаше сметка в Швейцария. Но той искаше да направи удар, играейки на повишаването на лирата стерлинга, ангажирайки в играта по-голямата част от наличните си пари в брой. Посредством един познат, витаещ по високите среди във Вашингтон, беше научил, че американската съкровищница се готви да направи солидна инжекция в британската икономика. Лирата щеше да се качи щом новината се разчуеше, поне с 30 процента.

Пет седмици по-късно тя загуби още 20 процента от стойността си. В този момент Еторе Габелоти му довери под строга тайна подробностите по сключения с Волпоне договор. Касаше се до един непознат за финансистите от целия свят удар: да бъдат „изпрани“ два милиарда долара!

При този вид операции парите губеха при всяка операция до 1 или 2 процента от номиналната им стойност. Но когато те излезеха от

лабиринта пречистени, можеха да бъдат показани на бял свят и вложени в големия бизнес. Те бяха вече „изпрани“.

В този момент исканията на Заза бяха станали невъзможни и Джудит, съпругата на Морти, сякаш беше надушила нещо с несравнимия женски инстинкт, придобит вследствие двадесетте години брачен живот, тъй като и тя искаше все повече пари по най-различни поводи.

За да има мир, считайки се виновен пред нея, той беше задоволявал всичките ѝ искания. Една нощ се беше събудил с невероятната мисъл: ако Дженко умре, той, Мортимър О'Брайън, можеше да присвои двата милиарда долара! Естествено, тази идея беше абсурдна, кошмарна, невъзможна за изпълнение. Никой не можеше да се надява, че ще остане жив, след като е измамил Синдиката. Всички, които се бяха опитали да го сторят, бяха загинали от насилствена смърт, след невиджани мъчения и невероятни изтезания. Никъде в света нямаше достатъчно сигурно скривалище от мафията.

Отначало Мортимър беше отхвърлил идеята ужасен, че въобще е могъл да помисли нещо подобно. После от любопитство беше разиграл различните продължения, спирайки се на всеки кръстопът, за да предвиди възможни усложнения, ликвидирайки непознати, предугаждайки ходовете на противника, пресмятайки като калкулатор шансовете за неуспех, допълвайки всеки път процента на непредвиденото. За свое учудване беше установил, че ударът е възможен, макар че оставаха известни рискове в перспектива. Но два милиарда долара не заслужаваха ли да се опита?

Воден от апетит да се реваншира на живота, който го бе създал невзрачен вместо красив и обичан, малък вместо голям, мечтаещ да бъде водач на мъжете, той взе решението да убие Дженко Волпоне. Оттук детайлите на операцията се бяха развили в главата му с аритметична прогресия. Беше се свързал с двамата бандити в Неапол, без да споменава името си, базирайки се на Етиен Кац, благославяйки небето, че те са готови да изпълнят поръчката му. Тъй като се безпокоеше за впечатлението, което можеше да им направи името на човека за ликвидиране, не им беше доверил самоличността му. Без никаква гаранция за успешното изпълнение на договора от тяхна страна им беше превел в Неапол сумата от петдесет хиляди долара.

Машината беше пусната в ход. Натоварен с пълномощията на Еторе Габелоти, Мортимър беше дебаркирал в Цюрих в компанията на дон Волпоне. Два дни по-рано беше предупредил убийците за предстоящото пристигане на бъдещата им жертва, констатирайки с ужас и екзалтация, че те са готови да доведат докрай договора им.

Беше им описал Дженко, доставил адреса и дал разписанието на времето му в Цюрих. Останалото беше тяхна работа. Мортимър не желаше подробности по изпълнението на договора. В самолета, който го откарваше към Ню Йорк след срещата му с Омер Клопе, за момент беше прогледнал — твърде късно! — че неговият хазартен удар няма да успее. Беше започнал да се надява, че приятелите на Кац няма да успеят.

Едва пристигнал в Насау, той се убеди в обратното:

„Моля те да се обадиш на Джудит.“

Телеграмата, уговорена между него и убийците, която съвсем ясно показваше, че е направено непоправимото: Цу Дженко Волпоне беше мъртъв. Ще не ще, трябваше да се преклони пред неумолимия механизъм така, както беше предвидено по план. Беше забелязал, че лъжата, която щеше да поднесе, го отвращаваше повече от убийството.

Преди да се яви на срещата, организирана от Итало Волпоне за всички „капи“ и „консилиере“ на двете фамилии, той беше докладвал на дон Габелоти резултатите от мисията си.

„Номера?“ — беше го попитал Еторе след едно мъгливо изречение за добре дошъл.

— 21877.

Габелоти незабавно беше записал номера върху един бележник.

— Под какво име?

— „GOD“.

— Отлично.

Дон Еторе беше прибрал внимателно бележника в джоба си, преди да тръгнат.

Мортимър беше развълнуван: за първи път през своята блестяща професионална кариера не беше казал истината на своя клиент!

Истинският номер и кодовото название бяха отпечатани в паметта му: „828384 — Мамма“.

Но тялото на Дженко Волпоне се намираще някъде около Цюрих. Що се отнася до Габелоти, същият нямаше никаква причина да се съмнява в него. Неговата лъжа можеше да бъде изобличена само от Дженко Волпоне, а той беше там, откъдето не можеше да дава показания. По принцип Омер Клопе щеше да бъде ням като шаран, в случай че Еторе, който не знаеше дори името му, намери начин да му зададе въпроса. Още повече, когато се касае до един номер и код, измислени от начало до край.

На Мортимър оставаше задачата да изтегли влога и да изчезне със Заза...

Той погледна към русата жена, седнала пред него. Пълното пренебрежение, което тя бе проявила към него преди няколко минути, не беше го изненадало. Тя беше сметкаджийка, егоистка, студена и идиотка. Но той я обичаше. До този момент въпреки номерата, които му правеше, тя беше единствената жена, помогнала му да се почувства мъж.

Щеше ли тя също да умре? Той отхвърли възможността да се залови за спасителната мисъл: Итало нямаше никаква възможност да докаже, че той е организиран убийството на брат му. Можеше ли Волпоне да поеме риска да го ликвидира, преди да си е възвърнал двата милиарда? Мортимър беше единственият ключ към тях. Трейд Цюрих Банк никога нямаше да му върне парите, ако не притежава номера и кода.

Никой в света не можеше да накара Клопе да възстанови сумата, ако не притежава съответните подробности.

Един рязък десен завой хвърли Мортимър в обятията на Пиетро Белинцона. С ръмжене гигантът го отхвърли грубо в противоположния край на седалката.

Когато завоите не скриваха от погледа му синия фиат, нает сутринта от полица, Фолко Мори виждаше подскачащата му задна част пред себе си. Този също не трябваше да дочака изгрев-слънце. Така той няма да може да повтори пред шефовете си — без съмнение Къркпатрик — че Итало Волпоне е отвел на разходка Мортимър и

русата мадама в швейцарските предпланини. Естествено възникваше въпросът: дали е имал време да предупреди началниците си от Ню Йорк за смъртта на Каванаут?

Когато Итало и Белинцона бяха напуснали Сорди, Мори беше останал като ариергард, скрит във фолксвагена си зад дърветата. Беше видял как полицаят потегля по следите на Итало и Пиетро, надявайки се смъртно, че и другият преследвач ще се покаже. За нещастие той беше останал невидим. Жалко: Фолко гореше от желание да закръгли сметката си на трима.

Той направи бърза справка в паметта си: на летището трима бяха по следите на Волпоне. Двама бяха полицаи, въпреки че демонстрираха, че са непознати един на друг. Първият беше мъртъв. Вторият, в синия фиат, беше пред него. Единствено третият мъж беше загадка. Имаше вероятност да се окаже служител на някакво правителствено учреждение, паралелно на полицията, или „торпила“ на враждебна „фамилия“. В такъв случай не можеше да бъде друг, освен човек на Еторе Габелоти, единствения противник, имащ достатъчно широки рамене, за да си позволи шпионирането на Итало.

Що се касае до полицаи номер две, нямаше да става нужда да камуфлира убийството му в нещастен случай.

Пейзажът, през който пътуваха, даваше широки перспективи относно изчезването на едно човешко тяло със своята безлюдност и планински терен, покрит с гори. Преди да бъде открит трупът, много сняг трябваше да се стопи по склоновете. Фолко щеше да бъде далеч.

На един завой той обгърна с поглед гледката. Далеч пред него видя елегантната „Бюти гоуст П9“, последвана от форда на Волпоне, да се катери по величествените планини. Триста метра след тях се движеше фиатът на американския полицаи.

— Наслаждавай се, мръсно! — каза на висок глас Фолко. — Наслаждавай се! Не ти остава много време!

Наклонът изведнъж стана толкова стръмен, че той бе принуден да мине на първа скорост, за да го преодолее.

— Аз съм секретарят на господин Волпоне — каза Рико Гато.

— Аха! — безразлично измърмори пазачът на моргата.

— Нали знаете... Той беше тук сутринта. Помоли ме да потърся една вещ, която може би е загубил.

— Една вещ? Тук?

— Един часовник.

— Къде го е загубил?

— Ако ми позволите да погледна...

— Но къде?

— Където е бил моят шеф.

— Не мога да ви позволя да влезете.

— Защо?

— Само на семейството е разрешено. Трябва той да дойде лично.

— Господин Волпоне е много зает — каза Рико, измъквайки пачка банкноти от джоба си.

Чиновникът сякаш не го забелязваше. В САЩ това щеше да означава незабавната готовност да демонстрира десет ковчега и техните обитатели. Но това беше Швейцария.

— Вземете! — настоя Рико, подавайки му банкнотите.

Служителят ококори изненадано очи.

— Защо? Какво ще ги правя?

— За безпокойството.

— Какво безпокойство? Нали за това ми плащат!

— Тогава заведете ме! — започна да става нетърпелив Рико.

— Нали ви казах, че моргата е затворена за посетители!

— Какво трябва да направя, за да вляза?

— Както обикновено. Да почакате някой от вашето семейство да умре и да напишете заявление.

Рико Гато умираше от желание да забие един куршум между очите на този ужасен тип.

На телефона Еторе Габелоти щеше да се задави от бяс, когато Рико не можа да му каже нищо за самоличността на покойника, при когото Итало бе направил посещение.

— Може би часовникът на господин Волпоне е паднал в ковчега?
— наслука каза Гато.

— Но... Когато затварях, не видях нищо... — почеса се по главата служителят.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Щях да го забележа до този крак...

— Как така този крак?

Чиновникът погледна Рико с любопитство.

— Ами така. Един крак...

Гато беше толкова изненадан, че се изтърва:

— Господин Волпоне е дошъл, за да види един крак?

— Как казахте, че се наричате? — усъмни се служителят.

— Слушайте — започна да бие отбой Рико. — Проверете още веднъж... Ще дойда към края на работното време.

Той остави човека и се вмъкна в колата си под подозрителния му поглед. После се насочи към хотела. Дано Габелоти не побеснее, когато му съобщи новината. Чий крак? Сякаш можеше да знае!

Патрик Махони вече се досещаше как бе загинал Дейв. Никакво съмнение. Това не беше нещастен случай, както всички мислеха, а убийство. Достатъчно беше фордът на Волпоне и ескортираната от него бюти гоуст да се отправят към планината, за да забележи, че е преследван от фолксваген.

Той се проклрнаше за недосетливостта. Какво по-естествено от това, един човек да остане за прикритие и да ги наблюдава. По един или друг начин Дейв е бил привлечен до прозореца и хвърлен долу. С нескрита радост Махони констатира, че сега играта се повтаряше. Той погали с чувство на любов дръжката на своя магнум. Предполагаемият дивеч щеше да ликвидира ловеца!

Патрик усети, че това „ликвидира“ е нещо по-друго от „залови“, че оставя настрана функциите си на полицаи и задачата, с която го беше натоварил Къркпатрик. Сега единствената идея, която го беше завладяла, беше да отмъсти за Каванаут. После щеше да измисли хиляди причини, за да оправдае тази постъпка. Една беше достатъчна: законна самоотбрана. Първо трябваше да се опита да го накара да проговори. Щом като изтръгнеше признания, щеше да го ликвидира, стреляйки, докато бясната жажда за мъст не се уталожеше в горящите му слепоочия.

От известно време пътят лъкатушеше между гъсто посадените борове и гигантски ели, които скриваха дневната светлина. Тяхната синкава сянка придаваше металически цвят на осеяните тук-там петна сняг. Колкото по-нагоре се изкачваха, снегът ставаше по-дебел,

защитен от дърветата, недокоснат от други следи, освен тези на преминалите пред него два автомобила. Пътят ставаше все по-разбит, скривайки дълбоки ями под снега. Фиатът изкачи един много стръмен наклон. Едва достигнал върха на височината, и пред Махони се откри стръмен тридесетметров наклон. Той рязко спря. Колата се занесе и застана напреки на пътя.

Полицаят инстинктивно разбра, че нещата ще се развият тук. Изоставяйки за момент преследването, той излетя от колата, която преграждаше пътя, и залегна под дърветата. После се изправи и прекоси няколкото метра, които го отделяха от върха на височината. Там се затаи зад един дънер с пистолет в ръка. Мълчанието, което го заобикаляше, беше чудовищно. Чуваше се само задъханото му дишане. Този, който го преследваше, трябваше да се покаже всяка секунда. Шумът на двигателя на фолксвагена предизвика усмивка на лицето му: най-после!

Първо се показаха предните колела на колата, после се чу шумът от превключването на скорост, за да може шофьорът да използва пониската предавка като спирачка при спускането. Когато Фолко забеляза застаналия напреки на пътя фиат, беше много късно за реакция. Махони се намери с три крачки до вратата и я отвори със замах. С лявата си ръка той откъсна мъжа зад волана и го изхвърли в снега, където неуспелият да се опомни Фолко се удари болезнено в един дънер.

На два сантиметра от лицето му зееше огромното дуло на полицейския питон 357, гледайки право в дясното му око. Той се опита да вдигне глава, но получи тежък удар в гръкляна от опакото на ръката на Махони. Фолко поднесе ръце към гърлото си и се изтъркаля в снега. Патрик го претърси и измъкна портфейла му. После се отдалечи на две крачки, продължавайки да държи под дулото на пистолета си задъхващия се и храчещ бандит.

— Какво продаваш тук? — попита с леден тон.

Мори го погледна. Противникът му беше едър, костелив и разглеждаше паспорта му, на който бе отбелязано: „търговски пътник“. По начина, по който го беше претърсил, и по израза на лицето му за Мори не остана никакво съмнение. Полицаят щеше да го застреля.

Е, какво, пътуването свършваше дотук. Трябваше да се плаща. Не смъртта го плашеше, но фактът, че ще гние някъде, докато другите

щяха да продължат да се смеят, да любят, да се къпят в морето и да се пекат на слънце. Понякога си беше задавал с любопитство въпроса: къде щеше да се случи това? Вече знаеше отговора. В една гора, миришеща приятно, сред едно петно сняг, в края на месец април.

— По какъв начин уби приятеля ми? — попита Махони.

По акцента Фолко позна, че полицаят беше израснал, както и той, в Бронкс.

— Разбираш ли! — изръмжа Махони, лицето на който беше разкривено от ярост.

Мори се изправи с труд, побледнял, неспособен да възстанови дишането си. Моторът на фолксвагена, който не беше успял да изключи, ръмжеше с пукот. За какво да отговаря?

— Давам ти три секунди! — каза Махони. — Как уби моя приятел?

Мори видя, че пръстът върху спусъка побеля, и се отдалечи на три крачки.

— Какво те интересува? — подхвърли той, вдигайки рамене.

Какво друго можеше да му отговори. Полицаят повдигна дулото на своя питон. В момента, в който се канеше да натисне спусъка, Фолко понечи да бръкне с ръце в джобовете си.

— Ръцете зад главата! — заповяда Махони, както го беше правил десетки пъти по време на арест.

Мори послушно изпълни. Сега бяха лице срещу лице, на десет метра един от друг. Фолко Мори с ръце зад главата, Махони с пистолет до бедрото.

После се случи нещо странно. Махони видя как ръцете на бандита се изпънаха към него, а той самият как се изтъркаля в снега. Какво си мислеше пък този? Мислеше си, че ще може да се спаси от куршума, предназначен за него? Махони поиска да се засмее, но усети, че от устата му излиза гейзер от някаква течност, после видя трима или четирима Мори да тичат в различни посоки, дърветата да танцуват пред очите му, а небето да променя цветовете си, да става ту черно, ту пурпурно. Навеждайки глава, той видя с недоумение, че пистолетът му не е в ръката, а до краката. После се запита какво прави тук, легнал на земята, единствения стабилен елемент от пейзажа, който се въртеше пред очите му с невероятна бързина. Машинално поднесе ръка към шията си, чиято повърхност му се стори непозната. Имаше върху нея

някаква дупка с топли и разтворени краища, които държаха едно острие, прекосяващо го от край до край след река от кръв.

„Дано не ми е прерязал артерията...“

Това беше последната му ясна мисъл, преди да бъде погълнат от нощта и смъртта.

[1] От многото — едно (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Той одобрява начинанията (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Нова подредба на вековете (лат.). — Б.пр. ↑

8.

В четири след обяд Марджори въведе Карл Дойч в бюрото на Омер Клопе. Банкерът се вдигна, за да посрещне „Доктора“. След две вежливи фрази двамата мъже навлязоха в интересуващата ги тема.

— Не се сърдете, че насилих вратата ви — каза Дойч.

Омер махна с ръка.

— Бих ви помолил да забравите посещението ми, щом като изляза оттук.

— Мога ли да ви предложа едно уиски? — попита Клопе, измъквайки огромната бутилка уотърман.

Те се познаваха от десетина години и изпитваха един към друг взаимно почитание. Карл Дойч, австриец по рождение, беше изпитал доста мъчения, преди да принуди цюрихските банкови среди да забравят произхода му. Въпреки сходството на езика той не беше „местен“. Способностите му на комбинатор, желанието и готовността винаги да направи услуга, както и международните му контакти бяха принудили местната буржоазия да го приеме. Не беше рядкост високопоставени банкови служители да идват и да искат мнението му относно бъдещи техни клиенти. По магически начин Карл им даваше необходимите данни. До този ден предвижданията му бяха безпогрешни. Бяха му простили, че не практикува с достатъчно жар протестантската религия, за поклонник на която беше се обявил.

Редовността, с която привличаше чуждестранни капитали в Конфедерацията, разширяваше уважението към него. Карл Дойч ги насочваше към различните банки на Цюрих, Лозана и Женева според желанието си. Всички те желяеха и се опитваха да спечелят благоволенieto му. Не съществуваше голяма операция, в която да не взима участие, тайна — да не бъде негово притежание, и общество, колкото и да е затворено, в което да не се е промъкнал. Както богатите личности, така и правителствата в затруднение прибегваха до услугите му, когато имаха нужда от свежи парични ресурси. Дойч играеше на валутната борса, знаейки отлично в кой ден дадена валута щеше да понижи или да повиши курса си. Дойч можеше да достави незабавно

адреса на продавач, разполагащ с двеста танка „Тигър“, десет хиляди карабини МАС или сто автомата „Стен“.

Той беше способен да измъкне чрез известни само нему канали европейски или американски капитали, без да бъдат изгризани от данъчните власти. Последната му операция имаше за цел да измъкне под носа на европейските данъчни власти огромни суми национална валута. Италиански, френски и западногермански банки бяха създали съвсем легално едно учреждение: СИКАВ, на вниманието на бъдещите си клиенти. Под претекст, че съветват „добър пласмент“, те им предоставяха луксозна брошура, възхваляваща различни сделки с недвижимо имущество извън всяко подозрение. Терени във Флорида, строеж на милиардерско селище на север в Испания, участие в построяването на гигантски язовир в Квебек. Събраните капитали се насочваха към Лихтенщайн, за да се озоват в предприятие във Вадуц, управлявано от съвет от нотариуси.

Въпросните нотариуси, щедро заплатени от въпросните банки, които им плащаха, за да служат като подставени лица, съставяха един фиктивен договор с клиентите си, гарантирайки им участие като акционери във въпросния проект. По-нататък парите преминаваха през Холандските Антили, Брюксел, Амстердам и Насау.

До момента, в който се приютяваха в Цюрих, в тайна номерирана сметка под формата на японски йени или канадски долари, без която и да е от засегнатите страни да може да направи нещо: на книга и всъщност изтичането на национална валута беше съвсем легално.

От само себе си се разбираше, че пътьом Дойч прибираше своите проценти — минимални, разбира се — но като се вземе предвид колосалността на сумите... компенсирайки усилията си и комбинативния си ум. Изключително честен, но абсолютно без морал — в преувеличения смисъл на тази дума, придаден ѝ от някой бедняк — в делата си той не признаваше никаква пречка, никакви граници. Неговият гений се състоеше в това — да открие сред гората от интернационални закони и разпоредби вратичката, която позволяваше да бъде заобиколен легално законът. Трябва да се отбележи, че качествата му не останаха незабелязани от Синдиката.

На няколко пъти Карл Дойч беше успял да „пречисти“ огромни суми негова собственост, без ни най-малко да се интересува от произхода им. Беше му приятно да мисли, че сам успява да излезе на

глава, въоръжен само с откритията си, с мощната организация на американската съкровищница.

Тази любов към собствените идеи с добавка от малко поезия придаваше на делата му неповторимост, те бяха издялани с фантазия и лекота. Беше му се случвало да отказва на високопоставени правителствени служители предложените му високо заплатени постове на администратор.

По волята на случая капиталите, придобити по нелегален начин, служеха на онези, които бяха поставени, за да се борят с престъпността. Карл Дойч, услужлив, с преклонена глава, винаги готов за приятелска услуга, дърпаше конците на построения от него гигантски куклен театър.

— Наздраве! — вдигайки чашата си, каза Клопе.

— Наздраве! — отговори Дойч, изпразвайки своята на един дъх.

Омер му я напълни отново.

— Ето какво — въздъхна дълбоко Дойч, — аз много ви уважавам, господин Клопе. Затова ще ви помоля да не давате отговор на това, което ще ви кажа. Когато напусна това бюро, можете да правите каквото пожелаете. Става въпрос за една измислена и фантастична история, нямаща нищо общо с действителността...

— Разбрано — отговори Клопе, превърнал се на слух.

— Разказвам ви я само защото ми се струва, че по този начин ще ви окажа услуга. Впрочем сам ще прецените. Да предположим, казвам, да предположим, че един огромен капитал е доверен на едно от учрежденията в този град под формата на номерирана сметка. (Дойч забеляза как лицето на Клопе стана ледено.) Да предположим — продължи той, — че този капитал... да речем, транзитен... е собственост на една група съдружници от не швейцарски произход... Да речем, чуждестранни... например американски съдружници... чиито морал и действия са чувствително по-различни от нашите. Искам да кажа, че в техните очи хартията има по-малко значение, отколкото дадената дума...

Клопе прибра флакона с уотърман в чекмеджето. Беше си представял много неща за Дойч, освен че може да бъде във връзка с Волпоне. Та самият той не беше ли довереник на техните капитали?

— Да предположим, че вложителите на тези капитали, знаейки номера и кода, са неспособни в този момент да изтеглят парите си.

Задължението на един банкер е никога да не открива пред претендентите си, че е в притежание на това, за което предявяват претенции.

Достигнал до тази фаза на речта си, Карл Дойч се изкашля.

— Освен, ако, господин Клопе, тези вложители са луди или престъпници, които не се спират пред нищо, за да си върнат това, на което са собственици. В този случай, само в този случай, трябва да се направи изключение от правилото, добрият смисъл трябва да надделее пред правилото.

— Получихте ли поканата за сватбата на дъщеря ми? — попита Клопе.

— Разбира се.

— Имате ли намерение да присъствате?

— С удоволствие ще дойда.

Клопе стана, отблъсквайки креслото си.

— Мисля, че ще бъде по-добре да се въздържите. Забравете този прием, както аз вече забравих вашите предложения, от които нищо не разбрах.

Карл Дойч на свой ред се изправи съвсем побледнял.

— Съжалявам, господине. Дълбоко съжалявам. Надявах се, че ще ги приемете като приятелски жест.

— Довиждане, докторе — каза Клопе.

— Довиждане, господине — каза Дойч.

Обръщайки се, последният сякаш беше остарял с десет години в тези минути.

Той беше направил всичко възможно, за да избегне най-лошото.

На площадката Анджела Волпоне се подвоуми, преди да позвъни. С тупкащо сърце, тя имаше желание да се обърне и да избяга. За да не може да избегне това посещение, беше телефонирала на Франческа преди половин час. Сега, притисната до стената, тя се питаше дали ще ѝ достигне смелостта да съобщи на етърва си, че съпругът ѝ, дон Дженко Волпоне, е мъртъв. Анджела натисна звънеца.

Франческа се появи на вратата. Наближаваше петдесетте, но изглеждаше на повече. Може би отсъствието на светски живот или липсата на грим състаряваха чертите ѝ. След сватбата си с Итало

Анджела се беше срещала с нея само три или четири пъти. Всеки път те нямаше какво да си кажат, освен баналните всекидневни фрази. Много неща ги разделяха, макар че бяха жени на двама братя. С желанието за живот на своите двадесет и пет години Анджела се различаваше много от спокойната и уравновесена Франческа. Какво ли беше изтърпяла в живота си, че изглеждаше толкова уморена?

— Влезте, Анджела... Добре дошла.

Апартаментът беше като собственичката. Въпреки огромното празно пространство всичко изглеждаше тихо и спокойно. Сиво, скучно, сякаш извън времето, което течеше навън. С една дума, анонимно. По старите стилни мебели се чувстваше майсторската ръка на неизвестния мебелист. Сякаш от Осмо авеню човек изведнъж се озоваваше сред природата.

— Желаете ли чаша кафе?

Анджела отклони с жест предложението. Водена от Франческа, тя седна на канапе близо до прозореца. Франческа седна насреща ѝ и зачака.

— Итало ми позвъни от Цюрих. Имам лоши новини.

Лицето на етърва ѝ се сви.

— Касае се за съпруга ви... дон Дженко. Станало е нещастие...

Анджела не беше в състояние да издържи изгарящия поглед и премести очи върху сгърчените ръце на Франческа, положени върху коленете ѝ.

— Нещастие? — промълви тя.

Въпреки резервираното държане на Итало Анджела се беше опитала по откъслечните разговори в семейството да си представи миналото на етърва си.

Възпитана постарому от родителите си, които държаха хлебарница в италианския квартал на Ню Йорк, така както са възпитавали в родния им край в началото на века. Забрана да отива на танци, да разговаря с младежи, да излиза след вечеря. Бащата на Франческа я възпитаваше с една мисъл — да я запази чиста и непокътната за бъдещия зет, който щеше да го замести на старини. Избраникът беше дон Дженко. Тя го беше дарила с две дъщери, по-голямата, Джейн, беше на годините на Анджела.

— Той... той... — изправи се Франческа.

Анджела прехапа устни и наведе глава. После се изправи и се хвърли в прегръдките на етърва си. По раменете, които потрепераха, тя разбра, че Франческа плаче. Но по лицето ѝ нямаше нито една сълза.

— Къде е той? — с чужд и решителен глас произнесе тя.

Анджела не знаеше какво да отговори. Беше чудовищно да признае, но Итало не беше уточнил нищо по телефона.

— Питам ви къде е мъжът ми? — повтори Франческа. — Какво му се е случило?

— Не знам — борейки се със сълзите си, отговори Анджела. — Итало трябва да ми се обади. Не ми каза нищо повече. Той ще се заеме с всичко.

Франческа се строполи по корем, удрайки с юмрук по пода. От гърдите ѝ се изтръгна нечовешко стенание.

— Знаех аз, че ще ми го убият! Знаех! А сега ще убият и Итало!

Ужасена, Анджела постави ръце пред устата си, за да не закрепци.

Всеки път, когато се опитваше да намали, Итало свиреше с клаксона, давайки му да разбере, че трябва да продължи. Каквото и да правеше, пътят свършваше тук, в една поляна, в чийто горен край се извисяваше постройка, към която бяха пристроени плевня, обор и сайванти. Ландо загаси двигателя, излезе от колата и зачака фиата на Итало да спре до него. Той се втурна да отвори вратата на Волпоне, без да посмее да погледне към задната седалка, на която седеше Инес.

— Устройва ли ви тук?

— Тичай да видиш дали е обитавана — каза кратко Итало, без да става от седалката.

Борейки се със снега и калта, които цапаха мокасините му, Ландо потегли към постройките. За всеки случай той похлопа на първата врата. Нищо. Залепи око на една цепнатина, без да може да различи нищо. После заобиколи централната сграда и бутна една врата, която се отвори със скърцане. Утъпканата земя беше покрита със стърготини. Хвърлени до стената, лежаха различни земеделски сечива: лопати, мотики, търнокопи, вили. В средата се възвисяваше

електрически трион. Ландо прекара пръста си по острието, покрито с прах и ръжда.

Явно от есента никой не беше стъпвал тук. Той се измъкна и се покатери по възвишението, сигурен, че обувките му са погубени окончателно. На билото Ландо обгърна с поглед фантастичния пейзаж, който се откриваше пред него. На пръв план бяха огромните борове, ограждащи изкопания от пороите овраг. В далечината се забелязваха опиращите в небето, обгърнати в мъгла върхове, покрити със сняг.

Обръщайки се, Ландо видя фермата, сгушена в единия край на поляната, скрита под сянката на огромните борове. Започна ядосано да слиза, проклинайки снега, който се вмъкваше в обувките и чорапите му.

— Е? — попита Валпоне.

— Окей!

— Измъквай тия глупаци от колите.

Ландо кимна на Пиетро Белинцона, който поведе пред себе си слезлите първи от колата Мортимър О'Брайън и Заза. Волпоне слезе от форда, бутайки Инес пред себе си. За момент всички спряха. Заза и Морти бяха държани в респект от огромния Пиетро, а Итало Волпоне поддържаше разсеяно Инес, която като че ли не виждаше никого и нищо.

Над групата надвисна мъртвешка тишина. Когато до тях достигна шум от двигателя на автомобил, Итало вдигна ръка. Никой не се помръдна. На поляната се показа фолксвагенът на Фолко Мори. Той го паркира успоредно на другите две коли, изключи двигателя, издърпа ръчната спирачка и мълчаливо се присъедини към останалите.

— Откъде идваш? — запита го Итало.

— Бях отзад.

— Ние не те видяхме... — учуди се Белинцона.

— Бях спрял.

— За какво? — настоя Пиетро.

— Ей така.

Волпоне кимна с глава и пое по пътя за сайванта. Всички тръгнаха мълчаливо след него. Пред постройката Итало се обърна и каза на Пиетро и Мори:

— Вкарайте ги вътре.

На Ландо:

— Ти остани тук.

Когато Заза, Мортимър, Инес, Фолко и Белинцона изчезнаха вътре, Итало започна да чертае с върха на обувката си по снега.

— Ти познаваш ли брат ми? — попита той, без да гледа към Ландо.

— Да. Видях го преди три дни.

— Къде?

— В града. Покани ме в бар „Континентал“.

— Защо?

— Дон Дженко искаше да го придружа до гарата.

— Придружи ли го?

— Да.

— Разкажи по-подробно.

Ландо го погледна неуверено.

— Какво да разкажа?

— С такси ли отидохте?

— Не. — Ландо се изкашля. — С нея. — Той посочи с глава металносивата бюти гоуст.

— Твоя ли е?

— Дон Дженко ми я подари.

— Кога?

— Като минавахме покрай витрината. Каза, че иска да ми остави един спомен. Той я купи за десет минути. Аз я опитах незабавно, откарвайки го на гарата.

— Изпрати ли го до вагона?

— Той не пожела. Оставих го пред входа на гарата.

— Не го придружи поне до гишето за билети?

— Той ми заповяда да си тръгна.

— Знаеш ли закъде щеше да пътува?

— Не.

— Как се чувстваше той?

— Кой?

— Брат ми! — започна да нервничи Итало.

— Добре. С отлично настроение. Шегуваше се.

— Кой ви е следял?

Ландо направи учудена физиономия.

— Следял? Никой. Не съм забелязал нищо.

— Познаваш ли този, когото залови?
— Мортимър О'Брайън. Адвокат.
— Виждал ли си го с брат ми?
— Не. Когато се срещнах с дон Дженко, той беше сам.
— Ти се наричаш Барето, нали?
— Орландо Барето. Ландо.
— От колко време си в нашата фамилия?
— От девет години.
— Добре ли си заплатен?
— Прилично.
— От днес ти повишавам заплатата. Двойно.
— Но, падроне?... — смутено се възпротиви Ландо.
— Не си ли съгласен?
— Да! — живо каза той. — Но...
— Вземи това! — нареди му Волпоне, пъхайки му една пачка банкноти в ръката. — Десет хиляди долара.
— Но защо?
— Малък аванс. Ти обичаше ли брат ми?
Ландо поклати утвърдително глава.
— Той е мъртъв — каза Итало. — Знаеш ли кой го ликвидира?
— Ликвидира?
— Този мръсник О'Брайън! Слушай ме добре! Ще му задам един-два въпроса. Когато привърша с него, той няма да се върне в Цюрих. Разбираш ли ме?
— Да — каза Ландо, който вече се досещаше.
— Русата му „възглавница“ също. Готов ли си да ми помогнеш?
— Да.
— Коя е тази негърка?
— Ние сме заедно.
— Държиш ли на нея?
— Как така! — задави се Ландо, учуден, че гласът му е станал толкова глух.
— Тя не трябва да се върне.
— Но, падроне...
— Ще те обезщетя.
— Но тя нищо не е направила! Тя не е в играта!
— Възможно е. Просто ѝ липсва късмет.

— Но...

— Не искам свидетели! Ще си намериш друга. Курви колкото искаш!

— Изслушайте ме, падроне...

Итало го погледна с мътен поглед.

— Казах ти, че ще получиш обезщетение!

— Знам! Знам! Не става въпрос за това! Веднага ще се забележи отсъствието й! Тя има връзка с всички баровци в Цюрих! Съдии, банкери!... Там, където залових О'Брайън, в тази банка...

— Коя банка?

— Трейд Цюрих Банк! Тя спи със собственика!

— Коя?

— Инес!

— Клопе?

— Да! — предпазливо каза Ландо, чувствайки, че по неизвестни причини пред него се отваря една вратичка. — Той е луд по нея! Напълно откачил!

Волпоне бързо размисли.

— Ти казваш, че тази негърка спи с Омер Клопе?

— Точно така! Клопе!

— Искаш ли да я запазиш непокътната?

— Тя е „редовна“.

— Искаш ли да я заведеш до Цюрих невредима?

— Ако си отвори устата, аз сам ще я ликвидирам!

Волпоне го погледна с любопитство.

— Ти имаш доверие в една жена?

Ландо не се подвоуми ни най-малко:

— В нея — да!

— Добре, но аз — не! Освен ако я направим съучастничка в убийство! Слушай ме добре, Барето... Ако тя вземе да откача, отговаряш с главата си! Ясно ли е?

— Ясно.

Волпоне го побутна по рамото.

— Не се безпокой, ако малко я малтретираме. Просто така... За забавление...

Той влезе в сайванта, последван от Ландо.

Курт Хайнц погледна родителите си: та те не разбират нищо! Всичко в този тристаен апартамент в стария град му изглеждаше бедно и невзрачно. Когато беше дете, кварталът му се струваше прекрасен, пълен с тайни и чар. Къщата беше на три етажа. Курт беше роден на първия. Тук щяха да дочакат смъртта си родителите му.

Кириггасе започваше от ъгъла на Цвинглиплац, изкачваше се към старата църква на Гросмюнстер и свършваше недалеч от фонтана с конете, до Хиршенграбен. Дълги години този кръстопът беше всичко за Курт. Тук беше затворена неговата вселена, извън която се простираше семейната среда.

Той горчиво си спомни за усилията, които трябваше да положи, за да се измъкне от тази невзрачна среда, чиито канони изискваха всеки Хайнц, неизвестен сред неизвестните, да се ожени за друга, също така неизвестна, без да остави спомен за себе си в ничия памет. Доколкото знаеше, той бе първият, успял да се измъкне от пашкула. Майка му и баща му бяха ужасени. Идеята, че техният син щеше да склучи брак с едно момиче, чиито родители заемаха много високо положение в обществото, вместо да ги изпълни с гордост, ги караше да се чувстват виновни. По всякакъв начин те предупреждаваха Курт за опасностите от този неравен брак.

Сякаш отговаряше на тайните си мисли, баща му добавяше: „Всъщност стореното е сторено... Но не си въобразявай, че ще се чувствам удобно“.

„Ти си професор, Курт — добавяше майка му. — Ако направите това, което сте намислили, много хора ще се настроят против нас.“

Курт беше вдигнал ядосано рамене. Дълбоко в себе си знаеше, че имат право. Затова ги обвиняваше още повече. Както обикновено идеята се беше родила след едно предизвикателство към Ренате. Един от редките случаи, когато той искаше да я предизвика в действителност. За съжаление после стана много късно, за да отстъпва.

Бяха се разговорили за сюрреалистите. Ренате беше завладяна от ексцентричните им идеи. Курт се мъчеше да докаже тяхната грешка, че реалността е по-важна от фантастичните им измислици, че има по-важни неща от това — да давиш мухи в мляко, когато две трети от планетата страдат от недояждане.

— Ти си неспособен да мечтаеш! — беше му казала Ренате. —
Още по-лошо: ти си прекалено нищожен, за да живееш сред мечти!
Липсва ти необходимото зрънце лудост, бедни ми Курт. Знаеш ли какво
ми каза един ден Салватор Дали, на мен, Ренате? Той мечтае да
организира един ден корида, в която убитите бикове и матадорите
победители да бъдат вдигнати от арената с хеликоптери, увити в розова
материя.

— Е, и?

— Нищо. Не ти ли се струва фантастично?

— Ненормална щуротия!

— Ти няма да имаш смелостта да ме отвлечеш с хеликоптер!

— Защо не, скъпа? Защо не... Защо не в деня на сватбата ни?

— Защо не? — подхвана веднага идеята Ренате с блестящи очи.

— Всъщност защо не...

— Винаги си ми казвал, че мразиш мръсните буржоа в този град.

Докажи го! Съгласен?

— Съгласен.

— Няма ли да се уплашиш в последния момент?

— Аз!?

Ето как беше направена щуротията на шега, за една дума. С
необходимата сериозност те бяха изработили проект, достоен за
шокиране на достойните граждани на Цюрих, които щяха да бъдат
поканени на церемонията. Всеки път, когато Ренате предлагаше нова
идея, Курт я подтикваше към крайности, от глупост изработваше нови
детайли, подобрявайки съществуващите. Избрана тема беше: „Всичко
наопаки!“. Сега, три дни преди сватбата, нямаше никакъв изход за
бягство.

На Курт му прилошаваше, представяйки си люлката под
хеликоптера, украсена с цветя, и как те, двамата, се издигат към небето
в нея. Сигурно голяма част от студентите му щяха да присъстват на
събитието, обявено в местната преса с голям шум, под внимателното
око на родителите си. След това дебилно шоу не му оставаше нищо
друго, освен да даде оставката си. Какво щеше да прави после? Той не
знаеше. Може би касиер в банката като баща си?

— Казвам ти, Курт — прекъсна мислите му таткото. — Майка ти
и аз сме поставели в отвратително положение!

— Вие нямате чувство за хумор! — скръцна със зъби Курт.

— Ами ако въжето се скъса? — обезпокои се Уте.

Тя беше едра, масивна, миролюбива и трепереше при мисълта, че може да обезпокои някого. Уте имаше силни селски ръце с малки нокти, чиято основа почти не се виждаше. Вечер лягаше последна, след като се увереше, че всички светлини са изгасени, кухнята е в ред и вратата заключена здраво. Той изпушваше лулата си след вечеря и заспиваше редовно между 22 и 22 и 10. Нито един детайл не липсваше на тези персонажи, сякаш слезли от календарите, даже кукувицата, която се показваше всеки четвърт час от стенния часовник, за да обяви изтичането на едно време, което с нищо не се беше променило.

— Вие нищо не разбирате — каза Курт. — Ренате е неспокойна натура.

— Страх ме е, че ще загубиш положението си — наведе очи Уте.

— Какво от това — смело каза Курт, който тайно се страхуваше от същото.

— Всички жертви, които сме правили аз и баща ти! Бихме искали... мечтаехме... баща ти и аз...

— Какво?

Той искаше да изкрещи: „Мечтаехте да съм като вас“. Но задържа думите си, разбирайки по въздишката на баща си, че той се беше досетил. Друга планета, други измерения. Какво да добави повече?

— Добре. Сега трябва да тръгвам... Роклята ти готова ли е, маман?

Тя кимна.

— Ще видиш! Ти ще си най-хубавата!

Той си я представи в големия салон на Клопе, огромна като нефтена кула, в отвратителната дреха с цвят на зелена ябълка, от евтина материя. Неприятен момент!

— Довиждане, татко...

Той го целуна по гладките като на дете бузи, които никога не бяха достигнали мъжката твърдост. Самият той, Курт, беше ли мъж?

Въпреки всичко носеше панталони и една от най-богатите наследници го беше избрала за съпруг. С несигурна крачка Курт слезе по десетте стъпала на етаж. Когато беше дете, се плъзгаше по перилата до долу, крещейки от удоволствие.

Виждайки появата на Волпоне, му се искаше да потъне в земята. Наелектризиран от предстоящите страдания и сигурната смърт, Мортимър се опита да атакува:

— Итало! Кълна се в живота си, че не разбирам вашето поведение! Това е чудовищно недоразумение!

Със замислен поглед Итало обгърна сайванта, стърготините, паяжините и циркуляра. Недалеч от последния имаше метална плоча в земята. Волпоне кимна на Пиетро, който я повдигна, откривайки празнота, широка два и дълбока осемдесет сантиметра. В нея се намираха електромоторът на резачката и голям електромер, снабден с прекъсвач.

— Остави тази дупка отворена! — нареди той на Пиетро.

— Итало! — викна, изправяйки се, О'Брайън. — Имам право на обяснение!

Волпоне се обърна към него, сякаш сега го забелязваше.

— Ще го получиш — каза тихо.

Хвана го подръка и го отведе настрана от другите, в дъното на сайванта. По времето на пътуването кръвта беше започнала отново да тече от ранената уста на О'Брайън. Но той дори не се опита да я избърше.

— Ето какво — каза спокойно Волпоне, — брат ми е убит.

С последни усилия Мортимър се сдържа да не наведе очи.

— Какви ги разправяте? — задъха се той.

— Млъквай! — изръмжа Итало. — Аз говоря! Ти ще ми дадеш номера и кода на сметката, в която Дженко е депозирал двата милиарда.

— Итало! Не мога! Това значи да предам Дженко!

За да не го убие на място, Итало стисна с две ръце слепоочието си, оставяйки следи от пръсти в бледата плът.

— Слушай добре, нещастнико, слушай добре! Преди да те убия, ти предлагам една сделка. Ако проговориш веднага, ще те ликвидирам бързо, с куршум в главата, както подобава на мъж. Давам ти дума, че мадамата ти също няма да страда.

— Как?! Вие искате...

— Иначе ще проговориш във всички случаи. Ще ти одера кожата сантиметър по сантиметър и ще те оставя да изгниеш жив! Какво

предпочиташ?

— Италo! Кълна се, че грешите — измърмори Мортимър. — Кълна се...

— Пиетро, сложи плочата на място и докарай блондинката върху нея.

— Вие да не сте полудели? — разбунтува се Заза Фини. — Какво общо имам с вашите каша? Аз съвсем слабо го познавам този тип!

Белинцона изви ръката ѝ зад гърба и я доведе върху металната плоча.

— Какво да правя сега? — попита той.

— Ще я обесиш — спокойно каза Волпоне.

— Мръсници! — изкрещя Заза.

Тя се опита да ритне Пиетро, който я стисна в мечешките си лапи.

Инес реагира неочаквано:

— Дълго ли ще траят щуротиите ви? Студено ми е. Искам да се прибера.

— Застани до този мръсник — нареди ѝ Фолко, посочвайки О'Брайън.

— Не зная какво имат срещу вас — каза Инес на Мортимър, — но за бога, кажете им каквото ги интересува! Не виждате ли, че всички ни ще избият!

По сигнал на Волпоне Фолко подаде въже на Ландо, който прехвърли края му през една греда под покрива. После под заинтересования поглед на Пиетро направи клуп.

— Сложи го на врата ѝ! — нареди Италo.

С разширени от ужас очи Заза потърси помощ с поглед.

— Мортимър! — задъха се тя. — Мортимър!

— Оставете я! — преглътна О'Брайън. — Оставете я!

Белинцона завърза ръцете ѝ зад гърба, докато Ландо фиксира края на въжето в една халка на стената.

— Мортимър! — изкрещя с последни сили Заза.

Тя се мъчеше да се изскубне от ръцете на държация я Фолко.

— Плочата! — каза Италo.

Заза се завъртя около себе си като завързан кон, ритайки с единствената си обувка, която беше останала, по желязната плоча. Белинцона я вдигна и дръпна.

Лишена от опора, Заза увисна в празнотата, ритайки с крака.

— Вие сте отвратителни! — изкрещя Инес.

Тя се наведе, за да вдигне едно желязо, но получи удар зад врата и коленичи, стенойки, докато Фолко, който за миг беше оставил Заза, за да я удари, се върна на мястото си. Инес започна да повръща, докато очите на Заза изскочиха от орбитите и тялото ѝ след един последен спазъм заприлича на парцалена кукла.

— Пиетро! — нареди Волпоне. — Позабавлявай се с негърката.

Белинцона погледна към Ландо, който, побледнял, стискаше юмруци. В ръката на Итало се появи маузер.

— Барето! — настоя Волпоне. — Пусни мотора.

От гласа му идваше такава заплаха, че Ландо не се помръдна, когато Пиетро понесе Инес зад един куп отрязани дърва и я хвърли върху куп стърготини.

— Барето! Казах нещо!

Ландо направи две крачки, коленичи до отвора, след като отстрани тялото на Заза, за да достигне прекъсвача. После го включи. Назъбеното колело започна да се върти бавно, после набра скорост. За да не чува това, което ставаше зад гърба му, Ландо се изправи, взе машинално парче дърво и го поднесе към ножа. То беше прерязано машинално, сякаш представляваше кибритена клечка.

— Доведи го! — каза Итало на Мори.

Фолко го побутна напред, държейки ръцете му зад гърба.

Зад дърветата се чу крясък. Ландо се смръзна. Итало се правеше, че не чува нищо. Чуваше се гласът на Белинцона: „Мръсница“, последван от глухи удари и шум на борба.

— Барето, сложи го да легне пред триона и го дръж...

О'Брайън отдавна беше преминал границата на ужаса и сега правеше отчаяни жестове, без да може да произнесе някакъв звук. Грубо вдигнат от Ландо и Мори, той се намери легнал по корем върху желязната плоча на машината, с глава на десет сантиметра от въртящия се циркуляр.

Повръщайки жлъчка, Мортимър успя да овладее речта си и успя да произнесе две срички:

— Мама, Мама!

Итало не разбра, че О'Брайън му предаваше кодовото име, което толкова очакваше. Той помисли, че викът, идващ от устата на жертвата

му, е апел за помощ, още един отказ. Всичко се завъртя пред очите му. За секунда лицето му се покри с пот. Пред очите му затанцуваха бели пламъци, превръщайки се в картини... Брат му, казвайки след падането от колелото: „Не се плаши... Не боли...“, и Анджела, жена му, чийто връх на гърдите сякаш докосваше с устни, и отново Дженко, жив, после кракът му, мъртъв...

— Мръсник... — изкрещя той, — мръсник... — забравяйки кой е той, за какво е тук и какво трябва да прави...

Когато пламъците пред очите му спряха танца си, той видя, че продължава да държи главата на О'Брайън за косите. С тъп, невиждащ поглед Итало погледна към Орландо и към Фолко, които обърнаха смутено очи встрани.

Той видя, че е покрит с кръв.

После забеляза, че нищо не свързваше кървавата глава в ръцете му с тялото на Мортимър О'Брайън.

В същото време заедно с нея той беше отрязал последната връзка на веригата, свързваща го с двата милиарда долара.

ВТОРА ЧАСТ
В ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

9.

Ренате Клопе позвъни на Мануела за закуската — силно кафе, джус от пресен грейпфрут, ягодов конфитюр, яйца на очи с бекон, — стана и сподавяйки една прозявка, отвори гардероба, на вратата на който бяха надраскани с тебешир три черти. Заличи с върха на пръстите си една от тях.

„Още два — помисли тя, — още два...“

В деня, когато Курт и тя бяха определили датата на тяхната сватба, Ренате беше начертала сто двадесет и пет черти, така както постъпват затворниците, за да пресмятат нощите, които им остават да прекарат в затвора. Тя и сега не знаеше кое я беше накарало да се реши на тази сватба. Той беше пълна противоположност на това, което обикновено я привличаше. На нея ѝ харесваха красивите, разпуснати, небрежни и мързеливи младежи с руси коси.

Курт беше среден на ръст, кестеняв, винаги напрегнат и Ренате с труд отхвърли думата, която не ѝ се искаше да произнася, но която беше най-точна — беден. Винаги нащрек срещу несъществуващи опасности, неспособен на пълно отдаване, на лудории, той щеше да носи на плещите си до края на дните си тежестта на заобикалящия го свят, хвърляйки се с наведена глава срещу обществените проблеми, неспособен да посрещне открито собствените си грижи.

— Добро утро, госпожице. Добре ли спяхте? Остават само два дни.

— Добро утро, Мануела. Забравили сте черния пипер.

— Отивам да го донеса.

— Мануела... Имам един важен въпрос... Защо се омъжвам за него?

— Защото го обичате!

— Не познахте!

— Ще ви донеса черния пипер... Трябва да хвърлите око на сватбеното меню.

— Тук ли е?

— Върху таблата.

Тя отново избухна в смях, преди да се скрие. Ренате взе луксозната папка, върху която с готически букви беше написано сватбеното меню. Тя не можа да сдържи смеха си, препрочитайки малкия шедьовър, който с Курт внимателно бяха съставили.

„26 април 1977 година
Отлежало шампанско 1936
Кафе
Сорбе на чувствата
Шарлота с шоколад
Сиренета
Агнешка плешка по провансалски
Хапки
Коктейл от пресни домати
Гъши черен дроб
Миди от Белон
Аперитиви
Дом Периньон 1961
Клико розе 1929“

Луи Филипон, известният френски готвач, който пристигна на следващия ден у Клопе заедно със своя екип, не беше направил никакъв коментар, когато Ренате му предложи гореспоменатото меню.

Този сноб, безчувствен към швейцарския хумор, беше останал невъзмутим пред това „всичко наопаки“. Под предлог, че брачната церемония, предшестваща този... „Всъщност какво ще е това — помисли тя, — обяд или вечеря?“ — ще се състои в три часа сутринта, той се беше възползвал да поиска двоен хонорар. „Нощна тарифа“ — сериозно беше добавил Филипон.

Ренате се питаше докъде може да отиде, без да отиде твърде далеч. Беше погъделичкала Курт, за да разбере неговите граници. Той беше разтърсен от предложението ѝ — да се облече с муселинена рокля, докато тя щеше да е в смокинг. Той се хвана и започна най-сериозно да се кълне, че ако не се съгласява, то е заради студентите си, а не заради самия него.

Всъщност това радваше Ренате: Курт се хващаше на нейната вечна система на предизвикателство, поставяйки на първо място собствената си боязън, че няма да може да повтори това, на което тя е способна.

Бедният Курт! Неговата въображаема интелигентност, гладът му за култура, екранът, който поставяше между реалното и измисленото със знанията, добити след къртовски труд, правеха от него лесна плячка за дъщерята на един голям цюрихски banker.

— Черният пипер, госпожице...

— Мануела, аз вече знам! Знам защо се омъжвам за него! Имам нужда от човек, когото да изтезвам през целия ден!

— До деня, в който той самият ще започне да ви изтезва — каза не без хитрина камериерката. — Приготвила съм ви бежовия костюм.

— Благодаря. Ще облека небесносиния.

— Нямате късмет. Приготвила съм и него.

Сега Ренате се засмя. Тя обожаваше Мануела и окуражаваше склонността ѝ да възразява. Когато тя се показваше достатъчно забавна, а това се случваше често, Ренате ѝ подаряваше роклите, които вече нямаше да облича. Това вбесяваше Курт: „Но ти я третираш като слугиня!“.

— Мануела, моят годеник претендира, че съм ви третирила като слугиня!

— Но аз съм слугиня! — смееше се съучастнически Мануела.

Едно нещо ценеше Ренате у Курт: в леглото той беше абсолютно пасивен. Тя се възползваше от него като вещ, която може да използва за каквото ѝ дойде наум. По време на многобройните си пътувания и връзките, които бе имала, тя беше срещала фалократи — завоеватели, които въпреки качествата си я бяха оставяли незадоволена. След като си беше дала дума да не мами съпруга си след женитбата, тя понякога съжеляваше, че не е срещнала физическата мощ, за която се хвалеха, че притежавали нейните приятелки.

Но бяха ли искрени те?

Все пак ѝ оставаше един малък шанс. След като беше решила да шокира с откачеността си града, трябваше да бъде такава докрай. Своя ергенски живот Ренате беше твърдо решила да погребее с последна лудост, преди да започнат радостите на семейния живот и бебешките истории. Следобеда, който щеше да предшества нощта на брачната

церемония, тя щеше да излезе на улицата и да опита късмета си с първия мъж, когото срещне. След като случаят създава крадеца, защо обстоятелствата да не бъдат изградени от удоволствието?

Трионът се връщаше към него на равни интервали, придружени от неприятната вибрация всеки път, когато отрязваше един от крайниците му. Итало се изви, за да избегне захапването му, извика и се събуди. Беше облян в пот и светлината влизаше на вълни през цепнатините на щорите. Предната вечер дори не беше помислил да пусне пердетата. Вдигна телефона, чийто звън продължаваше да му пробива тъпанчетата. Без да дочака да разбере кой е събеседникът му, Итало се оригна в слушалката „Момент...“, стана и, залитайки се отправи към банята, където започна едновременно да пикае и да пръска лицето си с вода: проклето събуждане! Беше спал само два часа, прекарвайки нощта в редене на пасианси, но нито един не беше успял. Дори миниатюрната рулетка не му беше донесла облекчение. Никой от избраните наум номера не беше излязъл. Беше се насочил сто и осем пъти към нулата, но безрезултатно. Когато се отказа от нея и избра единадесет, топчето легна три пъти подред на нея сякаш случайно. Той не успяваше да се концентрира. Мислите му непрекъснато го връщаха към кървавата глава на О'Брайън.

Защо беше избрал такава лека и незабавна смърт за него? Беше решил да го изтезава с часове, за да го накара да плати за смъртта на брат му. След като го накара да говори. Умирайки, тази отрепка му беше изиграла ужасен номер. Дженко мъртъв, О'Брайън обезглавен, нишката се беше прекъснала. Двата милиарда на фамилиите Волпоне и Габелоти можеха да бъдат върнати само след съгласието на банкера.

Той вдигна лежащата на леглото слушалка:

— Ало!

Позна гласа на Моше и помисли, че сега ще има караница.

— Итало, чуваш ли ме?

— Не викай толкова силно!

— Има ли нещо ново за Дженко?

— Не.

— Това е лошо... Слушай... Нещата не вървят! Карл Дойч е бил при твоя човек в банката.

— Е, и?

— Пратили са го по дяволите.

Волпоне усети как гърлото му се сви. Още един отлетял шанс.

— Нищо не можем да измъкнем оттам — прибави Юделман. —
Лошо, лошо!

— Това ли е всичкото неприятно, което имаш да ми кажеш?

— Не. Габелоти ме вика спешно.

— Какво?

— Казах ти, че ме вика!

— И ти ще отидеш! — задуши се Итало. — Откога този торбар
ти дава заповеди?

— Ти забравяш, че сме съдружници.

— Кажи му да върви на майната си!

— Той ще ме пита докъде е стигнала операцията. Това е негово
право.

— Не отивай!

— Не намираш ли, че и без това имаме достатъчно
неприятности? Искаш и той ли да се прибави към тях?

— Печели време! На обяд ще уредя всичко!

— Мисля, че ти казах...

— Млъквай! Знам какво трябва да направя!

— Итало! Ако Дженко беше жив, щеше да ти каже същото, което
ти казвам! С твоите методи ще стигнеш доникъде!

— Както личи, тези на Карл Дойч също не са фамозни —
подхвърли злобно Итало.

— Единственият ни шанс да се измъкнем с чест, това е да
открием О'Брайън.

— Почакай! — каза Итало. Внезапно разбра, че не ще посмее да
каже на Моше случилото се с О'Брайън. Трябваше му време, за да
помисли. После вдигна слушалката. — Един тип ми донесе аспирин.
Черепът ми се пръска!

— Какво да кажа на Еторе? За Дженко?... Ако не възразяваш, по-
добре е да го осведомим. Без това ще научи.

Итало погледна часовника си. Девет и десет. След по-малко от
три часа щеше да се разиграе последната му карта с Клопе.
Неприятното беше, че не можеше да изпълни нито една от заканите си.

Сега животът на банкера беше изключително ценен. Най-много можеше да се опита да го сплаши. Да се опита...

— Моше! Ако не се подчиниш, ще те изхвърля от фамилията.

— Това е твое право. Но аз имам задължение спрямо дон Дженко. Той не искаше война. Ще направя така, че заветите му да бъдат изпълнени. Заради него и заради теб, за да те предпазя.

— Върви на майната си!

— Ако не успея, прави каквото искаш!

— Досаждаш ми!

— Остави банката, послушай ме! Почакай да се срещна с Еторе... Трябва да говоря... Трябва...

Итало Волпоне затвори рязко. Да го слуша повече означаваше да се съгласи с аргументите му. Това той не желаше, макар че тайно в душата си беше съгласен с него.

Досега никой, дори брат му не беше успял да го разубеди да не прави нещо, което си беше наумил. Каквито и да са последиците.

Беше казал, че ще бъде при Клопе на обяд. Щеше да изпълни обещанието си.

Излизайки от долепената до банята му сауна, Еторе Габелоти се покатери върху кантара. С незаинтересован вид той констатира, че стрелката се удари в неномерираната зона, показваща максимума. Все пак понякога му се случваше стрелката да показва под 125 килограма, над които блокираше. Когато всичко вървеше добре. В противен случай той компенсираше страха и безпокойството си с всичката течна и твърда храна, която му попаднеше подръка. Неговият личен доктор му беше обяснил, че неговата „булимия“ не е породена от някакъв реален глад, а е следствие на психосоматична болест — думата беше толкова необикновена, че той я беше запомнил. Естествено, беше потърсил значението ѝ в един медицински справочник, беше помислил, че става дума за намаляване на интелектуалния му потенциал, и се беше втурнал към хладилника, намиращ се в стаята, за да изгълта една огромна кутия с желирано свинско: как щеше да властва над своята империя, ако наистина беше откачен?

Той хвърли поглед към своето гигантско тяло с разширен стомах, чиито тлъстини обаче не можеха да скрият превъзходната му

мускулатура. Някога, когато беше на тридесет години, можеше да вдигне двама яки мъже, по един във всяка ръка, и да ги хвърли като чували на три метра разстояние. Но днес тази работа беше оставена за неговите „пънкс“.

Кармине Кримело и Анджело Барба, неговите „консилиере“, го очакваха в съседната стая, долепено до стаята му помещение. Облече бяла риза и тъмносин костюм, който криеше поне тридесет килограма от теглото му, завърза връзката около врата си и се напръска с тоалетна вода. Със съжаление беше отстъпил на настояванията на Моше Юделман за тази финансова асоциация, временна, разбира се, между неговата и тази на Дженко фамилия. Почти десет години тези враждебни кланове си нанасяха смъртоносни и чувствителни по броя на жертвите удари. Когато усетиха, че федералните власти вадят кестените си от огъня с техните ръце, бяха сключили примирие, разделяйки си взаимно зоните на влияние. Но да обединят усилията си! Еторе Габелоти, който не се доверяваше никому, а най-малко на Дженко, имаше чувството, че се опитват да ги изиграят, ето резултата!

Кримело и Барба станаха от креслата при неговото влизане. С едно махване Еторе ги покани да седнат. Отвори хладилника, сложи пред себе си бира, която подправи с малко коняк, изгълта две парчета шунка, които преди това беше навил като палачинки, и започна да наблюдава двамата мъже с горчив и подигравателен израз на лицето.

— Неприятно е, нали, да те вдигнат от леглото в три сутринта?

Двамата му помощници направиха неохотно жестове на съгласие.

— Какво да се прави, не мога да заспя... Скучно ми е, когато ви няма... Чувствам се загубен... Трябва да сте поласкани от това, нали?

Изгълта сместа наведнъж и машинално напълни отново чашата си, този път с чист коняк.

— Когато съм разстроен, размислям... размислям... Никак не е лесно... — Еторе изгълта половината от коняка на един дъх. — Всъщност имате ли новини от О'Брайън?

— Трябва ли да имаме? — попита Кримело.

Габелоти не отговори направо на въпроса.

— Рико Гато ми се обади от Швейцария. Според вас какво може да прави Бебе Волпоне в Цюрих?

Той разклати бавно останалото от коняка на дъното на чашата си. Кримело и Барба, които добре познаваха този небрежно загрижен вид, решиха, че барометърът показва буря.

— Ходил е в моргата — каза Еторе.

— В моргата?

— Да, в моргата! На всеки може да се случи да се преклони някога там, нали?

— Пред кого? — вмъкна Барба.

— Пред един крак.

— Пред крака на кого? — настоя Анджело, разменяйки неразбиращ поглед с Кримело.

— Ако имах компетентни сътрудници, щях да знам — тихо каза Габелоти. — Рико Гато не можа да ми каже. Смешно, нали?

Кримело и Барба неспокойно се размърдаха на креслата си. Барба се хвърли пръв в огъня.

— Дон Еторе, не бихте ли казали какво ви безпокои?

— Прекарани сме! — изкрещя Габелоти, разбивайки чашата си върху масичката. — Ако аз съм прекаран, значи съм заобиколен от тъпащи! Не се учудвате, нали? Братът на моя съдружник прави екскурзии около моргата, а в това време довереният ми човек изчезва!

— О'Брайън?

— Да! О'Брайън! Ако Волпоне са смъкнали макар и косъм от главата му, ще ги смажа!

Кармине Кримело се изкашля.

— Падроне, какво ви кара да мислите...

— Нищо! — прекъсна го яростно Габелоти. — Малкият ми пръст ми говори! В този момент ни мамят, а ние си смучем безпомощно палците! Сякаш случайно Мортимър О'Брайън не е показал признаци на живот след Насау! Няма го в кантората му, жена му не знае къде е и мацката му е неуловима! Чертеж ли искате? Волпоне ни измъкват парите!

— Минутка — намеси се Барба, — минутка...

Той изпитваше огромен респект към дон Еторе, но петте години медицина, която беше изучавал, преди да постъпи на служба при него, му напомниха за поставената диагноза: параноя на основата на мания за величие, придружена от делириум на преследване.

— Може би О'Брайън просто се е скрил с мацето си?

Габелоти го погледна зло.

— Когато знае, че има два милиарда в играта?

— Мисля, падроне, че рано биете тревога — допълни Кармине.

— Така ли ти се струва? Ако тези мръсници са го очистили, какво ще им попречи да изчезнат с парите?

— Вие, дон Еторе, вие! — с достойнство каза Анджели. — Вие имате също номера на сметката! Достатъчно е да телефонирате, за да изтеглите авоарите!

— Ако още са там — измърмори Габелоти.

— Какво по-лесно от това да проверим?

— Свързах се с Филип Диего — неохотно призна Еторе. — Той познава банкера. Сега е при него.

— В три часа сутринта?

— В Цюрих е девет.

Барба се помъчи да намери отговор на това, че тази теория е идиотска, но успя да намери само един еквивалент.

— Волпоне може да са всякакви, но не са луди! След подобно изпълнение Комисията ще ги осъди безапелационно на смърт!

— Първо трябва да ги открие! — каза вироглаво Габелоти.

— Но те не се крият! Току-що казахте, че Итало е в Цюрих!

— Почваш да ме дразниш! — изгърмя Габелоти, чувствайки, че аргументите му се свършват. — Като ти казвам, че тук има нещо гнило, можеш да ми вярваш!

Анджели Барба се оттегли в предпазливо мълчание. Никога не смееше да атакува направо Габелоти, когато нюхът му се намесваше противно на всякаква логика. Трябваше да се заобикаля с малки крачки, без сблъсквания...

— Моше Юделман? — наслуки каза Кримело.

— Да не мислиш, че съм те чакал, за да помисля за това! — изръмжа иронично Габелоти. — Всеки момент ще се появи!

— Жената на Итало в града ли е? — настоя Кармине сякаш неволно.

Габелоти намъкна в устата си наведнъж половин пакет бисквити. Дъвчейки, той му хвърли презрителен поглед:

— Ти си въобразяваш, че това е достатъчно като разменна монета? Когато два милиарда са в играта, колко тежи една мадама?

— Тук ли е? — настоя Кримело.

— Да — предаде се Еторе. — С двама мои хора на гърба.

Срещата беше забележителна по своята краткост. Филип Диего беше въведен в бюрото на Омер Клопе от Марджори в 9 часа и 1 минута. В 9 часа и четири минути излезе. По-скоро удивен, че опитът му се увенча с пълен неуспех. Филип Диего нямаше още четиридесет. Въпреки това беше един от най-брилянтните адвокати от новата генерация. Във възрастта, в която поетите търсят, художниците се съмняват, а музикантите изнамират своите гами, той имаше двадесет и три чиновници, заемаше четиристотин квадратни метра площ на две крачки от Ратхауза, седалище на общинския и кантоналния парламент, разполагаше с апартамент в Париж, вила в Лондон, ловджийска хижа в Гастаад, имение в Сент Пол де Ванс и няколко терена на Бахамските острови. Отракан мъж, той събираше в една и съща личност предимствата на младостта и зрелостта, чара, опита, физическото равновесие, живия дух и умерения скептицизъм, които объркват клиента.

Клопе и той се бяха срещали много пъти във връзка с международни сделки, в които всеки от тях, очарован от способностите на другия, измъкваше колкото можеше по-голяма изгода от това сътрудничество.

Влизайки в приемната на банкера, Диего реши да играе докрай с качествата си на директен, хапещ и благоразположен човек.

— Скъпи приятелю, познавам достатъчно добре правилата, за да допусна, че ще ми отговорите. Въпреки това едно подсказване от ваша страна ще бъде особено ценно за мен, за да мога да успокоя един мой клиент, който е и ваш. Току-що ми се обади от Ню Йорк, където се измъчва с подозрения. Името му е Еторе Габелоти. Познавате ли го?

Виждайки, че Клопе не реагира, Диего се насили да се усмихне.

— За една сделка, само за една, но много голяма, той е свързал своите интереси с тези на Волпоне. Тук става интересно. Габелоти изпитва ужас от пътуване със самолет, което му пречи да пристигне сам, за да участва в сделките. Що се касае до вас, той е упълномощил своя довереник О'Брайън. Става така, че съдружникът му Волпоне не е дал никакви признаци на живот от три дни. Също и О'Брайън. Моят клиент се безпокои. Преди да даде разпореждане за прехвърляне на

авоарите, които той притежава при вас, изпитвайки уважение към своя съдружник, моят довереник настоя да се свържа с вас. Той иска да се убеди, че нито О'Брайън, нито Волпоне са действали без него. Моят въпрос, по-точно неговият въпрос, е: тези авоари все още ли са на разположение на Трейд Цюрих Банк?

Омер Клопе напусна фотьойла си, застана пред остъклената, оградена със светло дърво веранда и хвърли поглед към синьото небе, по което плуваха няколко облачета.

— Какво чудесно време!

Разстроен от неуспеха, Филип Диего се замаскира зад една непринудена усмивка. Предназначена не за Клопе.

— Толкова по-зле! Във всеки случай ще кажа на моя клиент, че съм се опитал...

— Възхитен съм от срещата ни — каза студено Клопе.

— Аз също! Габелоти притежава номера на сметката си. Ще му кажа да се яви сам!

— Довиждане, метр.

Край на срещата.

Моше Юделман се беше съгласил да дойде при Габелоти в три сутринта само за да предотврати незабавното избухване на войната между двете фамилии. За няколко часа обстановката беше станала толкова напрегната, че най-малката грешка можеше да поднесе фитила към огъня. Когато донът научеше това, което Моше трябваше да му довери, никой не можеше да предвиди реакцията му.

След разговора си с Итало дълго време Моше се беше колебал дали да каже истината на Габелоти, или да се опита да го успокои, споделяйки само някои подробности, без да му каже основното. Един бърз поглед на положението му беше подсказал, че трябва да се спре на първото решение. Щом като Габелоти иска да го види, значи подушва нещо нередно. По-добре да играе чистосърдечно.

Фактът, че Еторе му определяше среща в подобен час, не го успокои ни най-малко. Рефлекторно, но ненужно, той беше наредил на Виторио Пицу да го придружи. Пицу беше „сотокапо“ на фамилията от петнадесет години. Той имаше власт над тримата „капорежими“, лейтенантите Алдо Амалфи, Висенте Бруторе и Джозеф Дото.

Тези трима лейтенанти често се бяха сблъскали в миналото с клана Габелоти. Те приемаха заповеди от Виторио Пицу и ги предаваха на „командосите“, всеки от които властваше над многобройни „пънкс“. Някога, когато редовно участваше в схватките, Пицу беше дал безчислени доказателства за ума и верността си. Преди да заеме този висок пост, Виторио не се беше отказал да се заеме с черна работа, където естествената му жестокост и пълното отсъствие на чувства бяха свършили чудеса. Когато колата им се спря пред огромния хангар на осми кей, през мозъка на Юделман мина една мисъл.

— Въръжен ли си? — обърна се към Виторио.

— Както винаги.

— Остави ютията си в колата.

— Защо?

— Направи ми удоволствие! Не отиваме на война.

— Имаш ли желание да излезеш оттук?

— Виторио! Не се прави на дете. Ако искат да ни очистят, никакво значение няма дали си „зареден“ или не. Остави го в кутията за ръкавици.

Пицу поклати отчаяно глава.

— Защо ме взе със себе си?

— Искам да имам свидетел и подкрепа в нужда. Но не с изстрели.

— С Габелоти човек никога не може да бъде в безопасност. Сам ли ще бъде?

— Не знам, Виторио.

— Какво?

— Остави го. Повярвай ми...

Със съжаление Пицу измъкна своя парабелум смит и уесън, 39 калибър, вълн от кобура. Сложи го в кутията за ръкавици под куп пътни карти.

— Много умно! С подобни лели сякаш съм гол.

— Ела!

Небрежно стоящите в преддверието двама мъже не ги обидиха с обиск. Виторио Пицу почувства допълнително съжаление. Но когато влезе в бюрото на Габелоти, той констатира с безпокойство, че донът е заобиколен от трима свои хора. Анджели Барба и Кармине Кримело, двамата му „консилиере“, и човекът, който смени лагера си, Карло

Бадалето. Някога той беше под заповедите на Пицу. Мисълта, че неговият някогашен подчинен носи изкуствени зъби след удара с глава на Итало, му достави удоволствие.

Виждайки ги да влизат, Еторе Габелоти кимна за поздрав. По външния му вид личеше, че е прекарал безсънна нощ. По гладката кожа на бледото му лице, под очите му се бяха формирали дълбоки торбички тлъстина. Юделман усети незабавно промяната на настроението. Преди три дни, в Насау, при срещата на двата клана, настроението беше близко до еуфория. Сега витаеше атмосфера на подозрение и заплахи.

— Моля, седнете — покани ги Габелоти.

Юделман и Пицу седнаха на крайчеца на задниците си, един до друг, с лице срещу доната, заобиколен от дясната си страна от Кримело и Барба и отляво от Карло Бадалето.

Еторе започна без предисловие:

— Моше, извиках те, за да ти поставя няколко въпроса, свързани с нашите пари.

— Слушам ви — каза Юделман.

— Когато Дженко ни изпрати телеграмата си — „Аут“, парите трябваше да се трансформират на другия ден, да речем най-много след два дни, от тази швейцарска банка. Забелязах мимоходом, че ти ме държиш в неизвестност. Очаквах от приятел, какъвто си ти, да ми телефонираш, за да ме известиш за промените. Ти не го направи. Дон Дженко също. Аз съм разочарован. Питам те — да или не, нашите два милиарда трансформирани ли са?

— Още не, дон Габелоти.

— Мога ли да те попитам защо?

— Дори да не бяхте ме поканили, аз се готвех да ви поискам среща, за да говорим по този въпрос.

— Защо си взел със себе си Пицу?

Моше не посмя да му отвърне, че той самият го приема с трима души от своя антураж.

— Страхувал си се, че няма да бъдеш приет — иронизира думите си нежно Габелоти.

Юделман учтиво се усмихна, докато Бадалето се задуши от смях под студения поглед на Пицу.

— Аз мога да изляза — оглеждайки се наоколо, каза Пицу.

— Не мърдай! — протестира Габелоти. — Ти си добре дори при нас, Виторио. Не сме ли съдружници?

После отново се обърна към Моше:

— Слушам те.

Моше концентрира мислите си, събра ръце пред себе си и изрече:

— Има известно забавяне.

— Защо? — бащински го окуражи Габелоти.

— Случи се голямо нещастие. (Той видя Габелоти да разменя светкавични погледи с Кримело и Барба.) Дон Дженко Волпоне е мъртъв.

Напрежението се покачи с много градуси изведнъж, ако се съдеше по мъртвата тишина, която настъпи внезапно в стаята.

— Това е действително голямо нещастие! — каза Габелоти. — Какво се е случило?

— Дон Дженко е претърпял нещастие в Цюрих. Кракът му е намерен върху скарата на един локомотив.

— Кракът му? — искрено се учуди Габелоти. — А с него самия какво е станало?

— Тялото му все още не е намерено. Брат му е там.

— Как разбрахте за нещастиято?

— От полицията в Ню Йорк.

— Искаш да кажеш, че полицията е идентифицирала крака на Дженко?

— Дженко се снабдяваше с обувки при Биаска. Швейцарските полицаи са изпратили обувката на тукашните си колеги. Биаска е потвърдил, че това е действително обувката на Дженко. За нещастие Итало го потвърди. Кракът, намерен в Цюрих, е на дон Дженко.

— Дълбоко съжалявам, Моше! — каза Еторе. — Моите сътрудници също. Дон Дженко беше мъдрец, „уомо ди респетто“^[1]. От свое име и от името на цялата ми фамилия изказвам искрените си съчувствия и съболезнования. Кога ще бъде погребението?

— Мисля, че Итало няма да реши нищо, преди да открие тялото на брат си.

— Ако някой ми беше казал преди три дни нещо подобно, за нищо на света не бих му повярвал — кимна Габелоти. — От какво точно е загинал дон Дженко?

Юделман, когото спокойното държане на Еторе не можеше да измами, се запита за част от секундата дали трябва да продължи разговора по-нататък.

Габелоти долови двоумението му.

— Продължавай, Моше, продължавай!... Тук сме само приятели. Смъртта ни дебне отвсякъде и ние трябва да си помагаме взаимно, когато това е възможно.

— Дон Еторе, за момента никой не е наясно в тази история...

— Бъди по-ясен, Моше.

— Въпреки тежката загуба, преди да започне разследването си, Итало е помислил за нашите общи интереси.

— Какво значи това?

— Той е посетил банката, където сме депозирали капитала си, за да ги прехвърли по-нататък по установения ред.

Габелоти изрази учудването си.

— Итало? Какво общо има той с това? Определил ли го е някой, без аз да знам, да се занимава със собствените ми работи?

— Не! — прекъсна го Юделман. — Не, дон Еторе! Итало е искал да ни спести загубата на време и по този начин да ни окаже услуга...

— Извинявай, Моше, но не мога да разбера добре какво искаш да кажеш... Някой помолил ли го е за това? Ако това е така, за каква услуга става въпрос? И кой го е помолил за това?

Въпреки слабостта, която го беше завладяла, Виторио Пицу си беше заповядал пълна неподвижност. Разпитът, а това не беше нищо друго, освен разпит, вземаше неприятна посока. Ако Моше не го беше накарал да остави оръжието си, може би щяха да имат шанс да се измъкнат от това гнездо на оси. Виторио поглади дискретно с показалеца на дясната си ръка един въображаем спусък.

Юделман смутено прочисти гърлото си.

— Итало беше потресен от смъртта на брат си. Приемам, че може би е действал под натиска на емоциите, прибързано, но той е мислел само да изпълни това, което би направил дон Дженко на негово място. Да ускори трансфера.

— Затова ли е ходил в банката?

— Да, дон Еторе. За да активизира операцията.

— Без никой да го е упълномощил за това?

— Може би е мислел...

— Какво?

Юделман мъчително преглътна.

— Тъй като Дженко е мъртъв, той трябва да го замести временно начело на фамилията.

— Като съветник на Волпоне той информира ли те за намеренията си?

— След като ги беше реализирал.

— Като какъв се е представил в банката?

— Като брат на дон Дженко.

— Това оказа ли се достатъчно за деблокиране на фондовете?

— Не, дон Еторе. Получил е отказ.

В последвалата мъртвешка тишина Еторе взе бутилка коняк и напълни догоре чашата си, без да покани никого да последва жеста му. Той замислено завъртя стъкленика съд между пръстите си. В този момент Пицу можеше да се закълне, че чува тиктакането на часовниците на присъстващите. Габелоти погълна течността, без да поема въздух, машинално избърса устните си и втренчи поглед в очите на Юделман, когото започна безмълвно да фиксира.

— Има нещо, което ме безпокои — каза накрая той със замислен вид. — Как Итало, който никога не е бил нищо друго, освен брат на брат си, който не представлява никого, освен себе си, може да си позволи да действа от мое име? С тъгата не се обяснява всичко...

— Вижте, дон Еторе, по-добре да ви кажа... Итало мисли, че върху дон Дженко е извършено покушение.

— Покушение? Ти сериозно ли говориш? Кой може да посегне на един толкова уважаван и богат на приятели човек?

— Не зная — рече Юделман.

— Виждаш ли, това е несериозно. Но аз ти благодаря, че ме осведоми. Все пак ти си отговорен за нашето съдружие, но в никакъв случай не носиш отговорност за импулсивните постъпки на брата на твоя падроне. Всъщност знаеш ли, че нямам никакви известия от Мортимър О'Брайън?

— Не зная — каза с неутрален глас Моше.

— Това е твърде неприятно — продължи Габелоти. — Както ти е известно, моят консилиере знае номера на банковата сметка. Нищо ли не знаеш за него?

— Аз? — учуди се Юделман.

— Ти или Итало...

— Откъде бих могъл да знам?

— Вярно, извинявай... Просто си задавам въпроси сам, разбираш ли? Ти ми съобщаваш, че дон Дженко е убит, че брат му поема инициативата, и аз установявам, че О'Брайън е изчезнал. Какво би помислил ти, Моше?

— Мисля, че всичко това е смущаващо.

— Ах! Виждаш ли? Аз също.

Моше се самоизтезаваше, оставяйки да минат думите, които му идваха на езика. Трябваше ли да каже на Габелоти, че единственият човек, на когото смъртта на Дженко е от полза, това е О'Брайън?

— Искаш да добавиш нещо?

— Не... не...

Думите пареха на езика му. Единственият човек, който би могъл да помогне на дон Волпоне да умре, може да бъде само О'Брайън. Как да му го каже? Как да обяви на Габелоти, че собственият му консилиере се е опитал да го метне?

— Говори, Моше, говори! Става въпрос за нашето мирно съществуване, на всички ни!

— Е, добре... — започна Юделман, смутен от добродушния поглед на Еторе, — имайки предвид важността на извършваната от нас операция, питам се дали е случайност, че...

— Че?

— Че от тримата имащи достъп до номера на сметката единият е мъртъв, а другият — изчезнал.

Изричайки това, Моше наведе очи и започна да разглежда ноктите си.

— Моше, ти си напълно прав. Но кажи ми, ако беше на мое място, в моята кожа, нямаше ли да си обезпокоен? Аз съм третата личност... Надявам се, че нищо няма да ми се случи.

Карло Бадалето, който се намираше на седмото небе, чак изхълца от удоволствие. Еторе се направи, че не го чува.

— Е, Моше? Какво мислиш за това?

Идеята, че Габелоти се забавлява, след като е замислил някаква машинация срещу Волпоне, за миг го порази. Струваше му се, че е сбъркал, когато отхвърли становището на Итало. Струваше му се абсурдно подобно твърдение. Но сега, пред тази тежка и леко

завоалирана ирония, той прецени какви шансове има, за да излезе жив оттук. Минимални! Тъй като нямаше нищо за губене, той се хвърли във водата.

— Голямо нещастие е, че не можахте да отидете заедно с дон Дженко в Цюрих.

— Ти знаеш, че не мога да летя със самолет — пресече го Габелоти.

— Знам, дон Еторе... знам. Но ако можеше да бъде подкрепен от присъствието ви, може би дон Дженко щеше да е между нас сега...

— Какво искаш да кажеш, Моше?

— Двамата „капи“ и никой друг.

— Означават ли това, че мислиш, че Мортимър не е бил на ниво?

— Не, не, дон Еторе! Ни най-малко не се съмнявам в компетентността на вашия консилиере!

— Тогава?

— Мортимър О'Брайън винаги е бил на висота. Но той си остава един простосмъртен. Той има своите слабости...

Габелоти го погледна с удивление. Той тихо изрече:

— Ти мислиш, че Мортимър би могъл да измами своя падроне?

— Не съм казал това! — живо протестира Юделман. — Как бих могъл да хвърля такова сериозно обвинение без доказателства? Не!... Просто бих искал да налущкам истината...

Без да обръща внимание на Пицу, Еторе изгледа един по един Анджело Барба, Кармине Кримело и Карло Бадалето.

— А ако Моше има право? Кажете ми, Моше, ако моят консилиере е допуснал грешка, как виждаш нещата?

— Не виждам нищо, дон Еторе. Не мога да си позволя да съдя отсъстващи.

— Почакай, ще ти помогна... Да предположим, че Мортимър е полудял... не може да не си съгласен с мен, че за да поемеш такъв риск, трябва да си луд!... Но това е без значение. Да предположим, че той иска да сложи ръка върху парите ни...

Той повдигна брадичката си въпросително към Юделман, за да се убеди, че последният следи мисълта му.

— Да предположим — откликна Моше.

— Много добре... Според теб как се е случило всичко? Стигнал ли е О'Брайън до убийство, за да се сдобие с фондовете?

Юделман запази неподвижността си и мълчанието, което си наложи.

— Не забравяй, че се касае само за едно предположение — усмихна се Габелоти. — Възможно ли е?

— Това е една от възможностите — предпазливо се съгласи Юделман.

— Добре, добре... Поне си честен, Моше... Значи Мортимър премахва Дженко, задига парите на Синдиката и офейква... Така ли е, Моше?

Юделман разпери отчаяно ръце.

— Не съм бил там, дон Еторе. Вие казвате това.

Габелоти се изправи като пружина въпреки сто двадесет и петте си килограма и изпрати фотъойла си на другия край на стаята.

— За тъпаци ли ни взимаш?

Пицу, замръзнал под погледите на хората на дона, се стараше да не отлепва ръцете си от масата, нито да прави резки жестове, можещи да предизвикат нежелателна намеса.

Моше зададено прошепна:

— Дон Еторе... аз не разбирам...

— Ти ще разбереш — изкрещя с разкривено от бяс лице Габелоти. Той хвана Моше за раменете и го разтърси, като че ли беше фиданка. — Ако Дженко действително е мъртъв, само неговият брат боклукчия може да го е убил! И О'Брайън случайно е убил! Измъкнал му е номера чрез изтезания! Този нещастен тъпак си въобразява, че моят консилиере ще опере пешкира! Слушай ме добре! Ако нещата са се стекли така, както ги обрисовах току-що, не му давам и два дни живот! И не само на него! Кълна се, това ще стане с всички, един по един, жени, мъже, деца, вие всички, Волпоне!

Юделман стана бял. Освен заплахите на Габелоти неговото третиране на фактите го остави без глас. Неспособен да произнесе нито дума, той гледаше с ококорени от изненада очи. Моше усети, че Пицу го дърпа за ръкава.

— Ела, Моше... ела!

Юделман се изправи, но краката му не го държаха. Всички около масата го последваха. Със стиснати юмруци и издути жили на шията Габелоти изплю едно последно предупреждение:

— Кажи на тази кофа за боклук, Итало, че знам всичко, каквото върши! Всичко!... Ако мръдне само малкия си пръст, ще го очистя! От този момент взимам работата в свои ръце! Колкото до теб, чакам те тук в три часа! Махай се от очите ми!

По-късно, в колата, първото нещо, което Пицу направи, бе да си прибере пистолета от кутията за ръкавици.

— Сторих всичко възможно да предотвратя войната — каза с треперещ глас Моше. — Но Итало е луд и Габелоти също е луд!

Пицу набързо се прекръсти:

— Първо предупреди Итало, че в Цюрих за задника му има залепена „торпила“ на Габелоти. Този мръсник се изпусна, че е в течение на всичко.

— Ще видим... ще видим! — въздъхна Моше.

Сега, без да бъде песимист, можеше да очаква най-лошото.

[1] Уважаван човек (ит.). — Б.пр. ↑

10.

След като изпрати Филип Диего, Омер направи необичаен за него жест. Въпреки ранния час той отпуши своя флакон с уотърман, наля си глътка и я гаврътна. Най-последно в ръцете му бяха всички необходими елементи, за да възстанови играта. Значи един трети човек, Габелоти, когото Диего спомена, е в притежание на номера.

Въпреки обвиненията, отправени от Итало, Омер не можеше да си представи О'Брайън организиращ убийство, за да си присвои незаконно капиталите. Още повече че неговият шеф, Габелоти, изглежда, принадлежеше към същото общество, както и Волпоне. Това означаваше бърза присъда, без процес, в случай на предателство.

Интуицията, че денят няма да мине, без Габелоти или О'Брайън да влязат във връзка с него, не го напускаше. Системата и номерираните сметки е много проста: достатъчно е да съобщиш номера на сметката и кодовото наименование, за да получиш незабавно съответните суми.

Клопе беше леко излъгал, когато отказа на О'Брайън да препрати фондовете под претекст, че има нужда от подписа му. Ако се беше придържал към духа на професионалната етика, трябваше незабавно да деблокира двата милиарда. Но както свещениците в особено тежки случаи имат право да нарушат тайната на изповедта, bankerите, за успокоение на душата и съвестта си и заради висшите интереси на клиента, имаха право да тълкуват законите.

Той натисна бутона пред себе си. Срещу него се отвори пано от светъл бук, което се завъртя около оста си. Показа се телевизионен екран, можещ да бъде включван във всички помещения на банката. Той бързо забеляза в централния вход тримата мъже, ангажирани да попречат на Итало да влезе в банката. Девет и половина... Този луд нямате да се появи преди дванадесет, както беше обещал. Омер беше наел хора от агенцията, която го снабдяваше с блиндиращи коли за превоз на парични суми. Тримата имаха право да носят оръжие. Волпоне няма да успее да се наложи в случай на спречкване. Клопе подробно бе описал на ангел хранителите външните белези на

Волпоне, когото трябваше да отблъснат в случай на необходимост. Успокоен, той позвъня на Марджори.

— Господине?

— Отивам при зъболекаря. Нали срещата ми е за десет часа?

Марджори погледна в черния бележник.

— Да, господине.

— Ще се върна преди дванадесет. Обикновена консултация.

— Добре, господине. Напомням ви за речта, която трябва да произнесете в три часа в Гросмюнстер.

— Благодаря ви, ще имам предвид.

Пред няколко привилегирани членове на един колеж на старейшините, към които се присъединяваха някои членове на синодалните асамблеи, Омер тренираше в продължение на един час, в същата катедрала, в която Цвингли бе проповядвал през 1519 година Реформата, последвалите я борби срещу католиците, преди да настъпи мирът в 1531.

Той се укори, че не бе изучил темата както обикновено. Сватбата на дъщеря му на другия ден, исканите неизвестно от кого два милиарда, неприятностите в диамантената мина в Ботсуана и заплахите, тежащи срещу „Континентал Моторс Карс“, времето не му беше стигнало да се запознае в подробности с темата. Господ знае защо, но неговата аудитория знаеше колкото и той на тема Цвингли и щяха да му създадат усложнения. Ръката му беше върху бравата, когато Марджори го повика:

— Господине! Телекс... Току-що...

— Ще закъснея, Марджори. Ще го видя по-късно.

— Идва от САЩ. КМК.

— Покажете го!

Клопе го прочете и сякаш небето падна върху главата му. Текстът гласеше:

„Осма катастрофа в Лондон. Скъсване на кормилното стебло. Чакам инструкции.

Мелвин Бост“

Той усети, че Марджори не се е помръднала и го наблюдава.

— Е? Какво чакате? Върнете се на мястото си!

Секретарката смутено се измъкна. Клопе си спомни тайната среща преди три дни с Мелвин Бост.

— Колко бюти гоуст са в движение?

— В целия свят? 482 326.

— Сигурен ли си, че тези катастрофи не са случайност?

— Седем катастрофи по една и съща причина, това не е случайност, а факт.

Мелвин Бост беше уточнил прогнозата на ординаторите. На езика на цифрите това означаваше, че четиридесет и осем инцидента са „предвиждани“ спрямо всички П9 в движение.

— Това не означава — беше добавил той, — че тези катастрофи действително ще се случат. Само, че те *могат* да станат.

Заради това *могат*, което не даваше никаква осигуровка, Омер, претегляйки, от една страна, рисковете, носени от водачите на „Бюти гоуст П9“, и от друга — сто и петдесетте милиона, които щяха да отидат за смяната на съмнителната система, беше оставил всичко без последствие. „Остави на другите да бъдат застрашени...“ — беше помислил той. Но какво да се прави? Да се затвори заводът, да се фалира, да обречеш на безработица към шест хиляди работници и петстотин специалисти, десетки инженери?...

Самият Мелвин Бост беше настоял, въпреки мнението на Клопе, да не се взема никакво решение, докато не стане нов инцидент.

И ето ти на! Сто и петдесет милиона долара! Трейд Цюрих Банк щеше да скочи в пропастта заедно със завода. Освен ако... Освен ако... А ако това беше само една черна серия? Защо да не почака? Мелвин Бост беше категоричен: никакъв друг инцидент може да не се случи въпреки недостатъците на стоманата, съставляваща кормилното стебло, който да очерни престижа на фирмата.

Почувствал се изведенъж зле, Омер реши да не предприема нищо, преди да изтекат три дни. След сватбата на Ренате той ще вижда ясно нещата. Позвъни на Марджори.

— Господине?

— Отивам при зъболекаря. Предупредете го, че ще закъснея няколко минути, но че съм тръгнал.

Доктор Аугуст Щрол имаше едно изключително натоварено разписание. Той беше последният човек на света, когото Омер би

желал да накара да чака.

Почти в същия момент, в който Итало Волпоне беше разбуден от Моше Юделман, Инес с мъка отвори очи. Всъщност тя не беше затворила очи през нощта, преживявайки това, което разумът ѝ отказваше да приеме — бяха я изнасилили!

Преди две-три генерации, в родното племе на Бужумбура в Бурунди практиката изискваше младите девствени момичета да бъдат дефлорирани от старите жени, които им пробиваха химена с помощта на дървена палка. Мъдростта на африканците им беше подсказала, че едно младо момиче никога не прощава на мъжа, който я е направил жена. По същия повод на Запад претендират, че вторият брак е винаги по-успешен от първия.

Инес, която беше познала толкова много мъже, от интерес или от желание, никога не беше имала сексуални отношения, без да ги желае. Когато този дебел, ужасен и потен тип я беше хвърлил върху купа от стърготини, смазвайки я с тежестта на тялото си, тя се беше заклела със студена решителност, че той ще умре. Само смъртта би могла да премахне от съзнанието ѝ спомена за това отвратително лице, чиито устни лакомо търсеха нейните, докато дългите му вулгарни ръце насилваха бедрата ѝ. След кратка съпротива, хапане и драскане с нокти той я беше зашеметил с един удар и я беше обладал, докато тя изпаднаше в полусъзнание, с бруталността и грубостта на бик.

Тя хвърли поглед към Ландо, който се изтягаше в един фотьойл, срещна бдителния му поглед и отмести очи, мъчейки се да придаде на лицето си пълно безразличие. Стана, като се погрижи да обвие тялото си с едно одеяло. Жестовете ѝ бяха машинални като при събуждане. Захапа ябълка, изстиска един грейпфрут в чаша, постави и чаша за кафе, и започна да приготвя горещата течност.

— Аз също бих искал — каза, протягайки се, Ландо.

Тя изплю семките от ябълката, взе бучка захар от метална кутия и се заключи в банята, без да произнесе нито дума. Всъщност Орландо Барето я отвращаваше толкова, колкото и Пиетро Белинцона.

Ландо изгълта сока от грейпфрут, който тя си беше приготвила, прекара пръсти по наболата си брада и се запита как би трябвало да се държи по-нататък. От опит знаеше, че любовницата му не е от жените,

които могат да бъдат манипулирани. За какво би послужило обяснението, че при най-малката намеса от негова страна щеше да последва смърт и за двамата. Както Заза и Морти О'Брайън, Итало Волпоне не би ги оставил да излязат живи от дъскорезницата. Той започна да съжалява за времето, когато беше професионален футболист. Ако не беше неговата неконтролируема ярост, можеше да направи блестяща кариера. За нещастие бяха го включили в черния списък на всички италиански клубове. Когато в играта ставаше горещо, когато противниците го притесняваха, Орландо бе решавал, че не е достатъчно да се бори с крак и рамене, за да се освободи, и бе започвал да хапе. Първия път, когато между зъбите му бе останало едно ухо, той се беше заклел, че това е само рефлекторно.

Беше отишъл в болницата при обезобразения играч с хиляди извинения и го беше обезщетил с двумесечната си заплата. От своя страна ръководителите бяха приели инцидента като следствие на напрежението и сгорещаването при борбата. Втория път той беше забил зъбите си в носа на противников играч и никакви аргументи не можеха да го спасят. Беше изключен завинаги от всички професионални отбори. Тогава Ландо потърси по-безславни, но по-доходни начинания. Влизайки във фамилията Волпоне, за него бе започнала нова кариера.

Понякога му идваше лудата и безумна мисъл да хапе. Орландо се чувстваше нещастен, но нищо не можеше да направи. Преди два дни, при Инес, когато беше взел птицата в ръка и усетил топлия дъх близо до устата си, не беше успял да овладее желанието си да я обезглави. Както се случи предния ден с Мортимър. Пред очите му отново се появи Итало, бял като платно, с дрехи, намокрени от струята кръв, държаш в ръцете си главата на адвоката, докато тялото му, разтърсвано от конвулсии, се гърчеше върху металната плоча на триона, преди да се плъзне на пода, където замръзна много секунди по-късно. В този момент беше разбрал, че Итало Волпоне става луд, когато яростта го овладее. Струваше му се, че излиза от някакъв кошмар, когато Фолко взе главата на мъртвеца от ръцете му. След това им бяха необходими три четвърти часа, за да закопаят поотделно двете измъчени жертви, блондинката и О'Брайън. Главата по една странна приумица на Итало беше заровена отделно, в дупка, която Ландо изкопа под ужасения поглед на Инес.

С ъгъла на окоето Орландо погледна към лошо закопчания панталон на Пиетро Белинцона, мислейки си с горчивина, че колосът се беше възползвал от капитала му, без да плати нито сантим. Това, което последва, беше още по-тъжно. Волпоне дивашки беше зашлевил Инес, тихо заплашвайки я със смърт. От този момент тя трябваше да изпълнява заповедите му, каквито и да са те, без двоумение или съпротива. Беше ѝ задал десетки въпроси относно разписанието на времето на Омер Клопе, навиците му, сексуалните му мании. Инес беше отговаряла механично, откривайки в същото време пред Ландо детайли, за които той дори не можеше да предположи, че са възможни. Клопе и тя бяха правили любов върху дюшек от банкноти и облигации! На Ландо се плащаше, за да знае, че Цюрих под привидно провинциалния си вид и спокойствие криеше един интензивен развратен живот, сякаш монотонността и редовността без грешки на професионалния им живот изискваха едно тайно разточителство между избраници, зад затворените стени на изискани имения, луксозни апартаменти. Много пъти беше участвал, горд от сексуалните си способности, които му бяха помогнали да премине вратата на тези храмове на „дреболийката“.

Той спря газта под кипящата вода, която започваше да се разлива във воденоструерата. Инес се появи отново, направи се, че не забелязва, че сокът ѝ е изпит, и си приготви нова чаша.

— Дълго ли ще останеш няма? — попита Ландо.

Тя изля врящата вода върху кафето, поставено на филтърна хартия. Сега беше облечена с панталон и поло. Видяна откъм гърба, тялото ѝ беше гъвкаво и мъжко, като на баскетболист.

— На теб говоря! — настоя Ландо.

Тя сипа кафето в чашата, добави бучка захар, премазвайки я с дръжката на лъжичка, носеща монограма на хотел Рона. В момента, в който я поднасяше към устните си, Ландо я изби с един удар от ръката ѝ. Въпреки смущението, което той изпитваше към нея, не биваше да се забравя кой тук е господар. Тя взе гъба от мивката, клекна и изчисти от мокета петното от кафе.

Побеснял, Ландо я хвана за раменете и я повдигна насила.

— Искаш да ти смачкам мутрата ли?

Тя го погледна. Не можеше да се отгатне дали изразът ѝ беше зареден с безразличие или презрение.

Инес процеди през зъби:

— Махай се.

Той избухна в престорен смях.

— Вместо да ми правиш физиономии, трябва да ми благодариш, че си още жива! Ако приятелите ми не те бяха очистили, аз трябваше да го сторя! Ти знаеш ли кой е Волпоне? Чувала ли си да се говори за Синдиката? Те са тези, за които работя! Могат да ме смажат като муха.

Тогава тя произнесе първото си изречение през този ден:

— Ти си действително една... муха.

В гласа ѝ се чувстваше безразличие.

— Ако не правиш точно това, което ти е казано, не отговарям за кожата ти! Те могат всичко, те знаят всичко! Защо откачаш? Защото тази дебела свиня малко те посмачка? А после? Та ти не си девственица, нали? По-скоро трябва да ми целуваш ръцете, че попречих на Волпоне да те ликвидира, както имаше намерение! Няма свидетел... Впрочем ти нямаш никакъв избор... Трябва да вървиш с нас, докато те постигнат това, което искат. И да забравиш всичко!

— Аз вече забравих — каза тя.

— Ти още не си преминала моста — подхвърли ядосано Ландо.

— Знаеш какво да правиш днес след обяд, ако ти се нареди, нали?

— Да.

— Ще го направиш ли?

— Да.

— Много добре.

Той посегна да я прегърне. Инес живо се изскубна от ръцете му.

— Не ме докосвай!

— Какво?

— Ще направя каквото ми се нареди, но повече не искам да ме докосваш!

— Добре — неловко се засмя той, — добре... Щом като ти изпълняваш... Сега трябва да изчезвам... Разбира се, ще бъде също толкова глупаво от твоя страна да предупредиш ченгетата, както и да се опитваш да напуснеш града. Първо, ти си под наблюдение, няма да минат двадесет и четири часа, за да те направят нарязана на филийки. Или да изплакнат красивата ти мутра с киселина. Освен това не забравяй, че си свидетелка и съучастничка в двойно убийство. Нали ти беше тази, която изкопа трапа за Заза? Ясно ли е?

— Да.

— Чао.

Той още не беше затворил вратата, когато тя залепи ухо върху нея. Стъпките му се отдалечиха надолу по стълбите. Тя завъртя два пъти ключа, сграбчи телефонната слушалка, набра номера на външните комуникации и завъртя номера на САЩ.

Във Филадельфия имаше човек, който щеше да се отзове на нейния зов за помощ: Роки, нейният малък брат. „Малък брат“ беше само една метафора. Роки беше висок два метра и двадесет сантиметра и съвсем гол тежеше сто и тридесет килограма. Преди да бе станал професионална звезда в баскетболното първенство на източното крайбрежие, той беше университетски шампион по десетобой и победител в „Голден Глоувс“ за всички категории. Като на шега. Както останалите осем братя на Инес, Роки беше много мързелив. В семейството обаче той беше най-надареният. Не само от гледна точка на физиката. Роки беше способен да се измъкне незабавно от определена ситуация, дори и най-щекотливата. Ако някой беше способен да отмъсти за нея и да я измъкне от това гнездо на оси, където я беше намъкнал този боклук, този мръсен сутеньор, това можеше да бъде само Роки.

— Рок? Инес! Слушай ме добре, Роки!...

Капитан Къркпатрик направи недоволна физиономия.

— Как можете да го пиете сутрин?

— Наздраве! — рече Скот Демпси, усмихвайки се развеселен.

Той натопи устните си в чашата с кока-кола, докато Къркпатрик глътна от уискито си.

Скот Демпси беше слабичък, непрекъснато усмихващ се човечец. Винаги облечен в туид, със смачкана вратовръзка и побелели слепоочия, приличаше на един от онези вечни студенти, които бродят из университетските лабиринти.

Макар че той сам смразяваше кръвта на „капите“ от петте нюйоркски фамилии. Беше един от малцината, които имаха пълна власт над тях. От двадесет и две години беше чиновник в СЕК, най-мразения от гангстерите държавен механизъм. „Секюрити енд Ексчейндж Комишън“ имаше задача да контролира финансовите

операции и борсовите залагания на всички американски организми. Често се случваше Демпси нищо да не може да докаже, когато операциите бяха организирани с непостижими за него методи. Но той не оставаше измамен и чакаше с безкрайно търпение и най-малката тяхна грешка. След това митниците се намесваха и неговите разорени от огромните глоби жертви се озоваваха в „дупката“ за десетки години.

— Е, и? — лакомо попита Къркпатрик.

— Нишката се оказа точно такава, каквато мислехте, че е. Мангизите са измъкнати под носа ни.

— Можете ли да докажете нещо?

— С ваша помощ. Ако извършат някаква грешка в Цюрих. Имате ли новини оттам?

— Още не. Имам двама души, които като сянка следват Волпоне.

— Направих проверка на декларациите им в техните филиали в чужбина относно инвестициите им, балансите и текущите им сметки. Повярвайте ми, този Юделман действително не е който и да е! Свалям му шапка!

Къркпатрик и Демпси си сътрудничеха ръка за ръка от десетина години. Тяхното изкачване по служебната стълбица те дължаха на помощта, която си оказваха взаимно. Полицаят предупреждаваше Демпси за раздвижванията сред влиятелните членове на Синдиката, а чиновникът му помагаше по-добре да се ориентира в безкрайните зигзаги на техните комбинации.

— Ако моите хора установят, че Итало Волпоне посещава банки, достатъчно ли ще бъде?

— За съжаление не! Винаги може да каже, че е влязъл, за да потърси тоалетна.

— А банкерът?

— Един швейцарски банкер никога не изплюва камъчето. Всички остават като камъни, дори след нашите последни договори с тях. Забележете, никога не казват не, просто проточват нещата и искат доказателства. Това е един порочен кръг. Без доказателства е невъзможно да ги накараме да говорят. А без банкерите откъде ще вземем доказателства?

— Но това е отвратително! — яростно констатира Къркпатрик.

— Всичките пари от наркотиците, изнудванията, проституцията и контрабандата на оръжие минават през Женева или Цюрих!

— Ако не бъде Швейцария, ще бъде другаде — философски забеляза Демпси. — Ливан, също така Бермудите, Кипър, Коста Рика, Монако, Панама и Нови Хибриди. Когато Хонконг падне в ръцете на комунистите, всичко ще продължи в Либерия, Холандските Антили, в Кампионе д'Италия, в Йордания или другаде.

— А Волпоне?

— В общи черти съм осведомен. Голяма част от печалбите им принадлежат на едно американско предприятие „Електрикал Лимитед“. Капиталите съвсем естествено фигурират в актива на баланса им и употребата им следва обичайния търговски път. Поне така изглежда на пръв поглед.

— Щом като само така изглежда, значи има мошеничество — възкликна Къркпатрик. — Какво ви пречи да ги сгащите?

— Много бързо се палите! Играта е ясна на Моше Юделман. Капиталите на „Електрикал Лимитед“ са вложени във временни борсови операции, извършвани от дружества за експорт-импорт, чиито действия, реални на книга, остават фиктивни, що се касае до доставката на стоките.

— Няма да е далеч денят, когато, за да си ченге — изръмжа Къркпатрик, — ще трябва да си завършил математика, право, икономика или политика, без да говорим за нуждата да се говори на петдесетина чужди езика... Продължавайте — прибави уморено той. — Какво значи „доставка на стоката“?

— Както няма доставки, така не съществува и товар. Всичко става на хартия. Например декларирате, че купувате хиляда тона зърно. Естествено, те няма да бъдат доставени в една кръчма. Вие не ги виждате никога, макар че фигурират в регистрите на канторите за внос на чуждите компании и в декларациите за данъчното, както името на кораба, пристанищата, откъдето са тръгнали, и количеството и вида на стоката. Всъщност тези хиляда тона не съществуват. Тяхното товарене и разтоварване се извършва на място, ако мога да се изразя така, защото всъщност нищо подобно не става в пристанища на страни, чиито власти не са разположени да отговарят на нашите анкетьори. Ако допуснем, че въобще ги оставят да влязат в страната... Така фиктивно пътуват милиони килограми кафе, какао, захар или пшеница, от които никой никога не вижда нито зрънце. Следите ли мисълта ми?

— Не. Вашите дяволски зърна не съществуват може би, но парите отиват някъде, нали?

— Точно така. В графа „Загуби“.

— Какви загуби?

— Днес на борсата се губи много и често. Разбира се, трябва доста да се потруди човек, но при тези стотици милиони долари си струва да се разориш.

— Искате да ми покажете до каква степен съм глупав, така ли?

— „Капите“ на Синдиката се грижат да бъдат покрити в срок. Те купуват същото количество стока, което вече са продали на зелено, тоест без да го притежават, тъй като цената на тази стока е била понижена в тяхна полза.

— Слушайте, Демпси, бъдете по-ясен!

— Добре. На източното крайбрежие Волпоне контролира десетки казина. Естествено, той не е сам. Предположете, че прибира един милиард от нелегалния трафик. Как да се появи този милиард на бял свят?

— Когато си помисля, че съм капитан и печеля само хиляда и петстотин, за да издържам семейството си! — изръмжа Къркпатрик.

— Много просто...

— Да, но за вас!

— Достатъчно е да обяви този милиард, допълнителен и сигурен, като доход от казината. После да го инвестира в едно от тези экспорт-импортни дружества, за които ви говорих преди малко. Сякаш по волята на случая административните им съвети служат само за паравани, тези дружества са собственост на същата група, на фамилията Волпоне. Следва катастрофата при игра на борсата и милиардът е загубен. На нивото на казината данъчният доход ще бъде нула.

— А парите, боже мой? Парите?

— Ще бъдат вложени в други дружества от чужбина, просто изпарили се. Нищо общо със САЩ.

— И вие приемате, че едно казино може да има такива загуби, след като е реализирало такива печалби?

— Принудени сме... Казината, контролирани от Волпоне декларират, че са вложили капиталите си в предприятия, също контролирани от него. Нормално е съответното дружество, което играе

върху повишаване на цените на една стока, да препоръча в издаваните от него бюлетини...

— И бюлетини ли издава?

— Ами да... Иначе как може да предложи покупка на този товар, обещавайки огромни печалби?

— Има дни, в които мечтая да бъда само един „дюстабанлия“, един обикновен глупав полицай регулировчик... Добре, а после?

— Детска игра. Лесно е на това дружество да докаже добрата си воля, обявявайки загубите си, които то поема от собствените си фондове. В същото време то повлича в тези загуби и казиното. Накрая казиното губи петстотин милиона, а предприятието — един милиард. Логично и уравновесено.

— Демпси, знаете ли какво ще ви кажа? Нищо не мога да разбера, абсолютно нищо! От вашите обяснения получавам световъртеж!

— Трябва да се потрудиш доста, ако искаш да забогатееш. А още повече, за да запазиш това богатство. Иначе всички ще станем богаташи... Къде ще остане удоволствието от това...

Къркпатрик напълни догоре чашата си с уиски, натопи два пръста, масажира с тях слепоочието си и гаврътна останалото.

— Смилете се над един слаборазвит интелектуалец! Вие, умниците, си представяте, че един простосмъртен може да ви разбере, без да получи мозъчно сътресение! Аз бях този, който ви съобщи за тази история с крака в Швейцария, Волпоне и всичко останало... Но аз бях ясен! Тогава бъдете добър да ми обясните ясно, ако случайно съм улучил мишената, какво прави дон Волпоне в Цюрих?

— Трансфер на капитали. Трябва да се пречистят „мръсните“ пари, за да се избегне от контрола на СЕК. Как? Разпределяйки географски инвестициите, търсейки убежища в чужбина, запазвайки пълната отговорност на анонимните дружества в САЩ и запазвайки целия си капитал. Защо Швейцария? Защото тя е един данъчен рай, който осигурява дискретни и компетентни хора, които управляват техните тръстове и постигат в някои от кантоните 8,5 на сто вместо 33 на сто, както е у нас.

— Нищо не доказва, че е имало трансфер, че фондовете ще останат в Швейцария...

— Да, нищо. Кой може да го каже? Сигурно е обаче, че парите ще се появят там, където нито вие, нито аз можем да направим нещо.

— Защо Волпоне си блъска главата с тези комбинации, вместо да наеме един самолет и да пренесе парите?

— Много е опасно. Ако митницата го спипа, Волпоне отива право в дранголника. Без да говорим за сто процента загуба, тъй като след заплащането на глобата няма да му останат пари да си купи един фас. Кръгът: казино, експорт-импорт, фалшиви предприятия, е идеален... Никакъв възможен контрол. Цените са свързани с политически сътресения, водещи до значителни изменения... За две години цената на кафето се повиши пет пъти... За да се направи една чиста загуба върху това, достатъчно е едно чуждо учреждение да продава, когато цените са най-ниски, и да купува, когато са най-високи, а всъщност и продавачи, и купувачи са от една и съща къща майка. Това е! Схванахте ли?

В стаята влезе цивилен инспектор и подаде на Къркпатрик един телекс. Капитанът го погледна разсеяно, после го прочете повторно.

Демпси видя ясно как под червената корона от коси кръвта се отдръпва.

— Нещо неприятно? — попита той.

Без да отговаря, полицаят прекара пръсти през косата си и подаде на Демпси посланието.

„Капитан Къркпатрик

Централен комисариат, 6-о авеню, Ню Йорк

Моля ви да се свържете незабавно с лейтенант Блеш от кантоналната полиция в Цюрих относно смъртта на инспектор Дейв Каванаут.“

— Някой от вашите момчета ли? — попита Скот Демпси.

— Да — отговори Къркпатрик, вдигайки телефона. — Най-младият. Три деца сираци.

Имаше две места в Цюрих, където Омер Клопе се чувстваше действително като у дома си: кабинета на доктор Аугуст Щрол и

кабинетът в собствената му банка.

Доктор Щрол беше на петдесет и две години и имаше величествена осанка, както и една неограничена любов към всичко, което беше свързано със стоматологията. Два пъти в годината прекарваше в САЩ, за да се запознае с последните новости в стоматологичната хирургия. Нито пародонтологията, нито присажданията имаха и най-малките секрети за него. Неговата жена беше изключително привлекателна брюнетка, стоматолог като него, и изпитваше към съпруга си, който беше на възрастта на баща ѝ, една професионална адмирация. Всъщност д-р Щрол беше професор на Ингрид, преди да стане неин съпруг. Нито шестте години брак, нито двете им момченца, родени след брака, бяха намалили взаимните чувства, които ги владееха. Общата им работа имаше такъв финес, че кабинетът им избираше внимателно клиентелата си. В града всеки, който що-годе означаваше нещо, мечтаеше да има челюсти марка „Щрол“.

Аугуст често казваше на Клопе, че е сбъркал призванието си. Банкерът показваше едно изключително любопитство към работите и търсенията на доктора, който му казваше често: „От вас щеше да излезе чудесен стоматолог!“. Понякога Клопе получаваше поздравления за перфектната си дентиция. „Ако няхах клиенти като вас, бързо щях да стана безработен!“

Кабинетът беше хармонично декориран във водно синьо и черно, ускоряващи отпускането на нервните клиенти. Освен това, когато се отправяха към зъболекарския стол, прожекторите се запалваха и нежният глас на Ингрид шепнеше: „Отпуснете се... Отпуснете се напълно...“. Клиентът изпитваше само едно желание: да си отвори устата, да се остави да му гаят венците опитните ръце на Аугуст Щрол и музиката на Вивалди да се разнася из кабинета по време на интервенциите.

— Омръзна ми да чакам — тихо каза доктор Щрол, когато Омер влезе в хола.

— Секретарката ми не ви ли предупреди? — учуди се Клопе.

— Шегувам се. Не сте закъснели дори с три минути. Как се чувствате?

— Добре... добре — каза bankerът с израз, който нямаше нужда от думи.

Щрол го намери напрегнат и загрижен. Ингрид се появи. За кой ли път Омер беше учуден от красотата ѝ, от безкрайната гъвкава линия на тялото, което се очертаваше под бялата престилка. Ако имаше петнадесет сантиметра повече височина и черна кожа, щеше да бъде двойник на Инес. Аугуст проследи погледа му. Без да се формализира, той се почувства горд, че вкусът му е потвърден от адмирацията, която оказваше на жена му огромното множество от мъжката клиентела на кабинета.

— Отпуснете се, господин Клопе, отпуснете се — произнесе Ингрид.

Омер отвори уста. Доктор Щрол се наведе над него.

— Погледни, скъпа, погледни... Виждала ли си такива перфектни зъби?

— Не забравяйте утрешното месечно почистване на зъбния камък — каза Клопе.

Точно над главата си той забеляза под тънката материя на престилката формата, която образуваха върховете на гърдите ѝ.

— Отпуснете се! — прошепна тя. — Отпуснете се...

Без да удостои Пиетро с нито една дума, Итало Волпоне тресна вратата на форда и прекоси с тежки стъпки площадката пред банката. Беше точно дванадесет.

След като беше събуден от телефонното повикване на Моше, сутринта му мина в организиране на предстоящите събития. Ако за нещастие Омер Клопе не се преклонеше пред ултиматума му, щяха да последват серия от репресалии, класирани в градация към кресчендо. Орландо Барето, Пиетро Белинцона и Фолко Мори знаеха точно какво да правят, за да разбият съпротивата на банкера.

Итало беше наредил да доведат негърката. Тя изглеждаше отпусната, откъсната от реалността, приемайки с мълчание и съгласие заповедите му, отговаряйки спонтанно на въпросите, от отговора на които зависеше изпълнението на неговия план. Итало не се интересуваше по какъв начин Ландо бе постигнал такова послушание от нейна страна. Важното беше, че тя бе матирана.

Токовете на Волпоне сухо ехтяха по мраморния под на банковия хол. Той се отправи наляво, минавайки покрай чиновници и

безразлични клиенти. Предния ден трябваше да се отнесе до информатора, за да се разбере къде е кабинетът на Клопе. Без да се опасява от нищо, чиновникът беше му посочил третия етаж. Днес нямаше нужда от насочване. Стигайки в края на коридора, където се намираще вратата за горните етажи, Итало беше подръпнат дискретно за ръкава.

— Мога ли да бъда полезен с нещо, господине?

Той отстрани с ръка нахалника и мина. Другият направи две стъпки и твърдо, но възпитано му прегради пътя.

— Съжалявам, господине. Тази част на сградата е забранена за посетители. Гишетата са в залата.

Волпоне му хвърли убийствен поглед:

— Не ме интересуват вашите гишета! Имам среща с Клопе.

— В такъв случай бъдете добър да ме последвате. Ще ви представят.

Итало внезапно хвана ръката на събеседника си. Под ръката си той усети твърдата топка на солиден бицепс. Волпоне го дръпна. Другият не се помръдна нито сантиметър.

— Ще се отместиш ли, или да ти строша главата? — изръмжа Итало.

— Моля ви, господине... Без скандали.

Внезапно двама здравеняци го обградиха като в клещи.

— Неприятности? — запита единият.

С жест, който за всеки друг, освен за Волпоне би минал за машинален, той сложи ръка на рамото му. Този контакт беше достатъчен за Итало, за да прецени теглото му на стотина килограма и че той също беше тук, за да му попречи да влезе.

— Казвам ви, че Клопе ме чака!

— Но, разбира се, господине... Ние ще го предупредим.

— Ще смачкате дрехите на господина!... — обади се трети.

Под претекст да почисти костюма на Волпоне, той го опипа дискретно, както правят митничарите по аерогарите преди отлитането на самолет. Волпоне не носеше оръжие.

— Как се казвате, господине?

По начина, по който бяха застанали, Итало нямаше никакъв шанс да пробие баража им. Той мислено си обеща да накара банкера да заплати за тази допълнителна атака. Би приел да стрелят, но да го

дърпат за ръка тези горили, както се бърка обикновен крадец, това не можеше да понесе.

— Ето визитната ми картичка — каза той.

Пъхна лявата си ръка във вътрешния джоб на самото си. Този, който го държеше за ръката, го пусна. С дясната си ръка Итало го сграбчи през панталона за тестисите и с всички сили дивашки ги изви. В същия момент левият му крак се вдигна, за да удари като камшик гениталните части на втората горила. Третият избягна като по чудо насочената към очите му „вилаца“ — показалец и среден пръст — която се стрелна към него. Но Волпоне срещна празнотата на края на своя жест и се озова с лице срещу зеещото дуло на един маузер от едър калибър.

Двамата пазачи се извиваха върху пода, скимтейки се държаха под корема. Полузадушен от ярост, с ускорен пулс, Волпоне изглежда с омраза този, който го заплашваше.

— Стреляй, глупак! Хайде, стреляй! Какво чакаш?

— Излезте! — каза мъжът. — Бързо!

„Без скандали! — беше уточнил Клопе. — Ако този тип се появи, задоволете се да го сплашите и го изхвърлете навън.“

Той сведе очи към отпадналите от борбата негови другари и се подпря с гръб на асансьорната врата. Итало видя този, когото беше ритнал, да пълзи на четири крака, тръскайки глава като боксьор в ноцдаун. Горилата се изправи бавно, подпирайки се на стената. На свой ред измъкна своя маузер и го насочи към Волпоне.

— Боли ли, а, скапаняк? — изсмя се Итало.

Пазачът, който беше останал на пода, повърна. Итало се завъртя на пети и гордо излезе от хола. Между тълпата, която бързаше, никой не беше забелязал сцената. Той погледна часовника си: дванадесет и шест минути. Ултиматумът беше отхвърлен. Бойните действия бяха открити.

11.

Лейтенант Фриц Блеш държеше бързото си издигане в редовете на кантоналната полиция на типично швейцарските си качества: гъвкавост, ефикасност, упоритост и чувство за дълг.

В Цюрих, въртящия се кръстопът на света, за двадесет и четири часа ставаха толкова насилствени и престъпни събития, колкото и в която и да е друга европейска столица.

Разликата се състоеше в това, че чужденецът изпитваше чувството, че нищо не се случва. Тук не можеха да се видят полицаи с палки в ръка, студентите като че ли изпитваха удоволствие да учат, работниците не манифестираха по улиците, а когато два автомобила се сблъскаха, собствениците им слизаха, представяха се един на друг, разменяха застрахователните си карти и изпиваха по чаша заедно, докато ремонтната кола откарваше останките от колите им в съответния гараж. Емигрантите работници не членуваха в профсъюзи, армията, състояща се от доброволци, не се включваше в никоя група, а левичарството бе поддържано от няколко интелектуалци, които се прибраха разумно вечер в комфортните си апартаменти; цюрихци ги сочеха за безопасни бърбивци. С една дума — рай.

Жителите на града уважаваха полицията. Тя безразлично пазеше и бедни, и богати. Всъщност бедни нямаше и когато Фриц Блеш прочиташе някой пасаж в „Дневникът“ на Андре Жид, той постъпваше като всеки швейцарски гражданин, просто вдигаше рамене. Въпросният текст, който всъщност касаеше Люцерн, а не Цюрих, беше датиран от 10 август 1917 година и казваше следното: „Каква чистота навсякъде! Не смееш дори цигарата си да хвърлиш в езерото. Няма надписи в писоарите. Швейцария е горда, но на мен ми се струва, че точно това ѝ е необходимо: боклук“.

Това, което се набиваше в озадаченото око на Фриц Блеш, беше думата „писоар“. Той познаваше достатъчно добре творчеството на Жид, за да знае, че животът му беше преминал в посещение на подобни заведения. Колкото до боклука, господи, и тук имаше толкова,

колкото и другаде, трябваше ли да се прави от него букет по японски, за да го пъхат под носа на туристите!

Тук се намесваше изкуството на полицията: без вълнения! Винаги тихо! Всичко беше толерирано в границите на разумното, докато не смуцаваше обществения ред. Мошениците биваха дискретно отблъсквани, убийците експулсирани през границата, а ревнивите мъже трябваше да бъдат любезни да извършват семейните си убийства другаде: в Хамбург, Лондон, Рим или Париж. В Швейцария се любеха на четири езика, необходимото бе достъпно за всички, само прекаленото беше необходимо. Всеки ден границите се отваряха пред тълпи чужденци, които донасяха своите валути. Без никакъв расизъм ги третираха като равни с равни.

Естествено, кантоналните власти не държаха на това — чужденците да оправят проблемите си на тяхна земя. Под претекст, че търсят достъп до номерираните сметки на мафията, американски агенти бяха отворили една цепнатина в системата. Беше договорено, че за огромните афери с наркотици и проституция можеха да получават известни сведения.

Разбира се, Фриц Блеш не пропусна да направи връзка между наследения от местната морга отрязан крак и „случайно“ падналия от прозореца на хотел Сорди американски полицай преди три дни. Той трябваше по пътя на логиката да отсее всички настанени в града американци в момента на драмата. Но те бяха толкова много! С всичките тези дипломати, мошеници, честни и нечестни бизнесмени Цюрих представляваше такъв кипящ бульон от идващи и заминаващи хора, че трудно можеха да бъдат доловени всички подробности. Въпреки това една бърза анкета му позволи да узнае, че след смъртта на Дейв Каванаут друг американски поданик, Патрик Махони, пристигнал със същия самолет от Ню Йорк, не се е появявал в своя хотел. Сметката му беше останала неуредена, а куфарът — прибран в гардеробната. А този Махони след проверката се оказа редовно включен в листата на хората на капитан Къркпатрик от централния комисариат на Шесто авеню.

Имаше място предположението, че е бил във връзка с Каванаут. С други думи, американците му слагаха пръчки в колелото във връзка с поверената му афера на негова територия. По-точно на територията на кантоналната полиция. Фриц Блеш не харесваше...

Когато му доложиха, че Къркпатрик е на телефона, естествено възникна въпросът: дали Къркпатрик ще играе честно играта, или ще се опитва да му пробутва измислици. Капитанът имаше любезността да го запита дали говори английски. Да. С германски акцент, но какво значение имаше това?

— Как се случи, лейтенант?

— Освен версията за нещастен случай нищо друго не е установено досега от разследването.

— Мислите ли?

— Докато не се убедя в обратното. Приемете съболезнованията ми.

— Благодаря.

— Можете ли да ми помогнете малко? Със задача ли е бил Дейв Каванаут в Цюрих?

— Почти... Съвсем обикновено разследване.

— Можете ли да бъдете по-точен?

— Следене.

— Аха... И кого е следил?

— Някакъв итало-американец, заподозрян във връзки със Синдиката.

— Име?

— Слушайте, лейтенант... Дейв Каванаут има три деца. Аз предупредих вдовицата му... Това е ужасно... Ще направите ли необходимото, за да репатрирате тялото?

— Веднага след като приключи аутопсията, капитане.

— Кога?

— Медицинският протокол ще ми бъде представен тази вечер. Ще се погрижа за всичко.

— Благодаря.

— Капитане...

— Да?

— Само един човек ли имате в Цюрих?

Къркпатрик се подвоуми за секунда.

— Двама.

— Инспектор Махони?

— Точно така.

— Върнал ли се е в Ню Йорк?

— Пардон?

— Питам дали Патрик Махони се е върнал в Ню Йорк?

— Не мисля... Не знам нищо за това...

— Аз също, капитане. Вашият човек не се е връщал в хотела си.

— Откъде знаете?

— Заминал е, без да си плати сметката — студено каза Фриц Блеш.

В Швейцария, повечето откъдето и да било, такива неща правеха впечатление.

Излизайки от банката, Итало Волпоне се намъкна във форда и подхвърли на седналия зад волана Белинцона:

— Потегляй!

Беше побледнял от ярост, връхлитан от идеи за отмъщение и отчаян, че не може да вземе с щурм Трейд Цюрих Банк незабавно, за да отмъсти за изтърпяното унижение. След като върне парите, банкерът трябва да умре. Но не веднага. Ще му даде време да позабрави, да се наслаждава на живота. Точно когато не очаква, ще получи куршум в главата или колата му ще експлодира, или ще бъде отровен в някой ресторант, ако не бъде прегазен от подлудял камион.

— Къде отиваме? — попита Белинцона.

— Млъквай! В хотела!

Пиетро преглътна думите, които напиреха в устата му. Той хвърли поглед в ретровизъора и забеляза сивия опел да се отлепва от тротоара. На волана беше човекът, който се опитваше да ги следи още от пристигането им в Цюрих и когото Фолко Мори беше засякъл на летището. Белинцона се подвоуми, Фолко беше помолил да не осведомява Волпоне, че освен Заза Фини и Мортимър О'Брайън още двама американски полицаи бяха преминали в един по-добър свят благодарение на техните грижи.

„Ще имаме време, когато ни са по-малко неприятностите“ — беше отсякъл Фолко.

Мимоходом Пиетро беше оценил скромността на колегата си. Все пак се безпокоеше от продължилото мълчание по случая. Реакциите на Итало Волпоне бяха ненасочени, но винаги враждебни. По разочарованата физиономия, която беше направил, след като беше

бутнал О'Брайън под триона, Пиетро беше разбрал, че Итало усеща щуротията, която е извършил. Нямаше ли и той да сгреши, ако продължава да мълчи?

— Падроне...

Волпоне сякаш не го чу. Белинцона рязко завъртя волана, за да избегне автомобила на една паркираща дама.

— Падроне...

— Какво? — излая Итало.

— Някакъв тип ни следи.

— Къде?

— С един сив опел.

— Откъде знаеш? — попита Итало, борейки се с желанието си да се обърне.

— Фолко го засече, когато кацахме. Беше в същия самолет.

— Говедо! Полицай ми е заседнал на гърба и ти мълчиш?

— Не е полицай, падроне...

— Откъде знаеш? — избухна Волпоне.

— Фолко ще ви обясни. Вие бяхте толкова зает... Ние също не сме стояли без работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Фолко ще ви обясни... — повтори Белинцона, опита се да се измъкне от опасния терен, в който беше навлязъл. Нали Фолко предполага, че това е „торпедо“ на Габелоти. Всъщност... може би.

— Завий по първата улица вдясно — нареди Волпоне. — Продължавай да караш. Трябва да размисля.

Той се обърна, давайки си вид, че търси нещо на задната седалка, и видя опела.

— Къде е Фолко?

— Отзад. Зад гърба му.

— Завий наляво.

Пиетро взе завоя на площада под безразличния поглед на един полицай.

— Виждаш ли го? — попита Итало.

— Да. Да го притисна ли?

— Давай по кея и млъквай! Като пристигнеш пред парка, завий наляво и карай към „Комодоре“.

„Комодоре“ беше огромен хотел, съвсем наскоро построен, пред който Волпоне беше минал предната вечер.

— Ще спреш пред хотела и ще се направиш, че си тръгваш. Гарирай там, където намериш. Ще остана три минути в салона. Всичко, което трябва да вършиш, е да не изпускаш нито за минута от очи човека си.

— Имате ли нещо наум?

— Гледай пътя!

Зданието беше пред тях, извисявайки се с тридесетте си етажа над растителността на парка. Белинцона бавно спря на чакълестата алея. Дангалак, дегизиран като адмирал, се втурна, за да им отвори вратите. Белинцона отново потегли, следвайки една камара стрелки, които го отведоха на открит паркинг. Тук той почака, докато някаква флиртуваща двойка в „Аустин“ му освободи място. Когато се приближи на двеста крачки от главния вход на хотела, Пиетро видя Фолко Мори да подава банкнота на портиера, както седеше зад волана на кремавия фолксваген. Размениха бегли погледи. Двамата поотделно влязоха в хотела.

Итало Волпоне мереше нервно с крачки фоайето, поглеждайки често часовника си, сякаш чакаше някого. На двадесетина метра от него „торпедото“ разглеждаше разсеяно трите окачени менюта на ресторанта на „Комодоре“. Белинцона започна да прелиства купчината списания, оставени на бюрото на главния портиер. Той взе наслуки едно, приближи се до Итало, показвайки му някакви весели ловци, завръщащи се от сафари в Кения, на една от страниците. После прошепна полугласно:

— Този, който разглежда менюто пред ресторанта, е нашият човек.

— Кой ти каза да идваш при мен?

— Падроне, той видя, че аз ви доведох с колата. Ако не съм с вас, ще си помисли, че съм зад него. Фолко е там.

— Къде?

— Пред книжарницата.

— Върви да попиташ нещо администратора.

— Какво? — учуди се Белинцона.

— Каквото и да е! Важното е да поговориш с чиновника и след това да дадеш вид, че ми казваш нещо.

Белинцона тежко се отдалечи. Волпоне го видя да пита нещо един от чиновниците, който веднага се обърна към другите клиенти. Когато Пиетро се върна, каза:

— Часът е дванадесет и половина.

— Последвай ме.

Те прекосиха фойето. Рико Гато, който ги наблюдаваше в огледалото, върху което беше окачено менюто, реши, че отиват да се срещнат с някого. Много му се искаше да се реваншира за неуспеха в моргата. Габелоти беше вбесен, че не може да научи нищо повече за анонимния крак. Фолко видя Белинцона и Волпоне да повдигат някаква завеса в дъното на фойето, зад една внушителна мраморна колона. Когато те се скриха от погледа му, той тръгна след тях. Фолко незабавно остави поста си при книжарницата и небрежно го последва.

Зад завесата имаше широка стъклена врата, която осигуряваше достъп до огромна банкетна зала с пригответени маси, посипани с цветя. В най-далечния край беше издигната малка, подредена с цветя естрада, виждаха се чаша с вода и стъклена гарафа. Липсваше само ораторът. Тълпата също. В момента залата беше съвсем безлюдна.

Леко обезпокоен, Рико Гато се запита дали отново не бе изгубил следите на Волпоне. Изведнъж го осени идеята, че щом Итало се опитва да избяга от него, значи е разбрал стопроцентово, че някой е по петите му. Това променяше всичко! Волпоне го вмъкваше в клопка, за да го ликвидира.

Рико докосна дръжката на беретата, лежаща в своя калъф отляво на гърдите му. С ръка, пъхната под сакото, той се приближи до естрадата, без да се крие или да прикрива шума от стъпките си. Когато я наближи на пет метра, Гато се метна надясно, измъквайки пистолета си: нищо...

Предпазливо натисна дръжката на вратата, останала скрита досега от погледа му зад естрадата. Езичето щракна. Кракът му ритна вратата, докато тялото му се дръпна назад. Пред него се откри дълъг, лошо поддържан коридор. Двадесет метра по-надалеч имаше две други врати. Той предпазливо отвори лявата. Зад нея се откриваше дълга спираловидна стълба, водеща нагоре и надолу по етажите. Ако Волпоне и Белинцона бяха поели по нея, преследването му щеше да свърши дотук. Твърде късно беше да ги достигне. Но имаше и друга възможност...

С изострени сетива Рико натисна дръжката на втората врата, върху която с червени букви беше написано: „Опасност“, допълнено с класическата рисунка на череп и две кръстосани пищялки. Тя беше метална и вероятно заключена. Той я опита. Както първата, тя също се отвори без усилие. Тесни железни стъпала водеха към платформа, надвиснала над цистерна с размерите на цялото помещение. Сред лабиринта от тръби машинарията на „Комодоре“ живееше своя вътрешен живот, придружен от глухия шум на централата.

Рико се усмихна загадъчно. Мястото беше достатъчно широко, за да укрие батальон морски пехотинци. Теренът му прилягаше отлично. Ако Итало и неговата горила го бяха примамили умишлено, за да го очистят, щяха да получат неприятни изненади.

След като прекара неподвижно около тридесет секунди, заслушвайки се за най-малкия шум, той огледа всичко, което се откриваше пред него. Мисията, с която го беше натоварил Еторе Габелоти, беше изчезнала от паметта му. Все още нащрек, Гато се спусна в празнотата под него и се намери върху платформата, пет метра по-надолу, после с нов скок се претърколи по стълбите, за да се скрие зад вибриращата топлоцентра, чийто глух шум изпълваше помещението.

Всичките му сетива бяха наострени. Той остана така две минути, без да се случи нищо аномално.

Изведнъж му се стори, че става смешен. Ами ако Волпоне и Белинцона бяха тръгнали по другата стълба? Ами ако тук нямаше никой и тази игра на войници беше излишна?

За да бъде сигурен, трябваше да постави живота си на карта. Трябваше да прекоси откритото пространство в разстояние на тридесетина метра, да прекоси една стълба, дълга десет крачки, и да се скрие в най-отдалечения край, от който идваше задавеният механически шум.

Съвсем близко, отляво, някой изсвири първите осем такта на „Мостът над река Квай“. Рико се претърколи и наслуки изстреля три куршума към мястото, откъдето идваше мелодията. Незабавно до него достигна мяукането на многобройни изстрели, рикоширащи в металната стълба. Един от тях удари точно на мястото пред цистерната, където преди половин секунда се намираше главата му.

Оттам се изтръгна струя пара, разпръсквайки се из огромното пространство, сякаш искаше да го завладее.

Приведен, Рико се обърна наляво и стреля още два пъти. После с учудване констатира, че оръжието пада от ръката му под въздействието на удар с чук в дясното му рамо. Зад него някой го хвана за косите и болезнено удари главата му в цистерната. Гато загуби съзнание.

Фолко Мори се наведе над тялото на Рико и измъкна с труд забития до дръжката нож в пробития от край до край бицепс. После погледът му падна върху Белинцона, който се хвърли към залитация Итало с блуждаещо лице.

— Падроне, вие сте ранен!

Итало поклати глава и се опита да го отблъсне с ръка. С ужас Пиетро забеляза малката дупка, която се беше появила върху сакото, точно на мястото на сърцето. Белинцона разгърна пешовете, очаквайки да види една ужасна рана: ризата на Волпоне беше чиста, нито капка кръв...

Без Итало да може да реагира, той пъкна ръка във вътрешния джоб на сакото му. Все още невярващ, Пиетро измъкна тестето от петдесет и две карти, от които малкият Волпоне никога не се разделяше. Първата беше асо купа, пробита точно на мястото на червеното сърце. Последната, която Белинцона не се постара да обърне, беше недокоснатата.

Той искаше да възкликне, да благодари, да благослови, да крещи, че е станало чудо. После прошепна:

— По дяволите!

Станалото надминаваше въображението му.

— Кой е този? — попита Волпоне, без да коментира случилото се.

Той автоматично грабна тестето от ръцете на Белинцона и го пъкна в джоба си. Макар и разтърсен от удара на куршума, който картите бяха спрели или отклонили, Итало не забрави нито за секунда целта на пребиваването им в машинната зала. Мори му подаде паспорта на човека, чийто ръкав на сакото се напояваше бързо с кръв. На първата страница пишеше: „Енрико Гато. Агент на недвижимо имущество. 256 Вашингтон авеню. Маями“.

Човекът отвори очи... Той видя три враждебни силуета, надвесени над него, и разбра, че ще умре.

— Кой те изпраща? — запита Волпоне.

Рико Гато поднесе ръка към раната си, без да произнесе нито дума.

— Помогнете ми! — заповяда Итало.

За секунда Гато бе изправен на крака. Итало даде знак на Белинцона.

— Погрижете се да не вика!

Докато Пиетро запушваше с огромните си лапи устата на Рико, Итало го притисна с всички сили върху стоманената повърхност, откъдето със свистене излизаше струята пара. Раната влезе в съприкосновение с парата. Гато се опита да напегне мускулите си, за да се измъкне от режещата болка, от която очите му излизаха от орбитите си, от която плътта му се сваряваше под материята на сакото и чиято сила беше такава, че тримата мъже с труд го удържаха върху нажежената повърхност.

— Кой те изпраща? — повтори Волпоне.

Рико го погледна с невиждащи очи. Итало бързо го обърна, за да не бъде засегнат от струята пара.

— Габелоти! — промълви с една ужасна конвулсия Гато, който нямаше какво да губи.

Волпоне намъкна двете си ръце в устата му, разтваряйки челюстите му. С цялата тежест на тялото си го обърна и притисна лицето му към резервоара, придържайки разтворената уста така, че струята да бие точно в устната кухина. Кожата на Рико Гато стана тъмночервена, после побеля като сварено месо. Той отдавна беше мъртъв, когато Волпоне, дърпан от Пиетро и Фолко, отскочи назад, пускайки неподвижното тяло.

— Ножа!

Мори му подаде ножа си. Итало се наведе над тялото, но положението му попречи на двамата телохранители да видят какво прави. След секунда той уви нещо в носната си кърпа и се изправи.

— Изчезваме ли? — попита Пиетро, хвърляйки обезпокоен поглед към вратата, през която бяха влезли.

— Секунда! — каза Итало. — Вземете го и ме последвайте!

Белинцона и Мори с безразличие вдигнаха тялото.

— Паспортът му у тебе ли е? — обръщайки се към Фолко, попита Волпоне.

— Да.

— Тук.

Те се намериха пред кръгъл капак, повърхността на който бе около три метра, сякаш венчаеше върха на огромния цилиндър. Върху капака имаше колело, което Итало развъртя и повдигна, за да открие огромен отвор.

— Хвърлете го вътре!

Фолко и Белинцона направиха няколко крачки напред и усетиха върху лицата си страшната горещина, която лъхаше от зейналия отвор. Те бързо плъзнаха в него тялото на Рико Гато. Волпоне сам затвори капака и завинти колелото. След това произнесе надгробното слово на починалия:

— Точно това, което му е нужно. Това е пещ за сметта.

Въпреки парата, която почваше да запълва машинното отделение, те достигнаха до бетонната, водеща към задния двор на хотела стълба, без да срещнат никого.

По-късно, когато се завърнаха в собствения си хотел, Волпоне подаде на Пиетро банкнота от сто долара, когато той се канеше да паркира колата.

— Купи ми часовник и го качи в стаята ми.

— Какъв часовник?

— Часовник! Също и хартия. Ще направя един колет.

— Добре — каза Пиетро.

Той вече свикваше с новия си шеф и знаеше, че е по-добре да не му задава въпроси.

Химене Клопе въздъхна. Тя беше слушала историите за евреи и победени, които трябваше незабавно да съберат багажа си в един вързоп и да обърнат страницата, която досега представляваше животът им. Макар че като слушаше подобни разкази, приемайки ги разсеяно — това можеше да стане само с другите! — тя потръпваше, усещайки с кожата си това, което чувстваха жертвите.

Както беше обещала на Ренате, тя трябваше да напусне собствения си апартамент за срок от четиридесет и осем часа. Никой, дори тя, не трябваше да знае какво се върши в навечерието на тайната вечеря.

След по-малко от час екип от здравеняци щеше да наруши патриархалното спокойствие на нейните фотьойли Луи XV, да разбърка подреждането на нейните Писаро, Реноар, Мане. Щяха да се покажат на бял свят, измъкнати от сейфовете, Ван Гог, Гоген и Винчи, за да посрещнат спотовете^[1] под бдителните погледи на многобройните „горили“, ангажирани за случая. Те щяха да живеят денонощно в апартамента до деня на сватбата.

„Но къде ще спят?“ — беше попитала Химене техния шеф.

„Не се безпокойте, госпожо, ние сме свикнали. Просто на земята.“

Тя тайно се безпокоеше, че ще бъдат небрежни, че тяхната миризма ще се наслой по стените на големия ѝ приемен салон, че стъпките им ще оставят съмнителни следи по савойския килим, разпилян върху кобалтовосиния мокет.

Но лудориите на дъщеря ѝ я безпокояха повече, отколкото тези домашни неудобства. Сватбата на Ренате щеше да бъде нещо шокиращо, нещо немислимо. Химене не се беше противопоставила под страх от жестоки репресалии. Ренате държеше с желязна ръка баща си: когато нещо ѝ хрумнеше, горко на онези, които се противопоставяха! За да успокои майка си и да разсее страховете ѝ, тя хитро я беше утешила: „Мамо, аз не искам от теб Перу! Отстъпи ми апартамента, това ще ми е достатъчен подарък!“.

Един предварително отровен подарък, който рискуваше да настрои срещу тях благородниците от града. Дори някои от тях бяха отказали поканата под най-различни предлози. Те гледаха с особено око на една брачна церемония, която щеше да се състои в три часа сутринта. Други бяха аплодирани: „Колко оригинално! Най-последно благодарение на вас Цюрих се раздвижва! Каква забавна идея!“.

Докато очакваше събитието, Химене трябваше да се настани като обикновена простосмъртна на горния етаж, в един четиристаен апартамент. Тя отдавна искаше да го наеме, но какво да прави с него, боже мой! Само че я беше страх хората да не помислят, че имат парични затруднения. Тя провери мислено съдържанието на тоалетната си чанта. Камериерката беше приготвила три сандъка горе... Омер се беше въздържал от коментар, но беше очевидно, че той ще изпие горчивата чаша до дъно, ако се съди по тежките му погледи, които

хвърляше от време на време. На вратата се позвъни и тя отвори, без да пуска чантата си от ръце. На прага стояха двама „едрогабаритни“.

— Семейство Клопе?

— Точно така...

Този, който четеше инструкциите си, написани на хартия, изглежда, я взе за прислужница. Иначе как трябваше да се разбира това, което последва:

— По-добре си тръгвайте, защото тук ще става, каквото ще става!

Белинцона, Барето и Мори гледаха любопитно как Бебе Волпоне завързва пакета със златна връвчица. Един добре направен пакет, обгърнат с амбалажна хартия в бежов цвят. Итало я потупа, за да се убеди в солидността ѝ. Явно задоволен, той залепи пригответения етикет, носещ адреса на получателя.

— Фолко, ще го занесеш на аерогарата. Искам да замине с първия самолет за Ню Йорк. Даваш го лично, за да бъде връчен лично. Ясно ли е?

— На кого да го връча? — попита Фолко. — Не познавам никого тук...

— Барето? — Итало се обърна към Ландо.

— Ще отидеш в бюрото на „Карго“ — каза Ландо. — Ще потърсиш Елизабет. Тя ще се справи.

— Нищо интересно — засмя се Бебе Волпоне. — Това е сувенир... Един часовник... Подарък... Просто не желая да плащам мито.

— Падроне — протестира Белинцона, — таксата за един часовник от осемдесет и четири долара няма да е кой знае каква...

— Млъквай!

После се обърна към Фолко:

— Ела при мен, щом колетът замине. Искам да ти кажа две-три думи.

Мори повдигна едната си вежда.

— Добре.

Итало се обърна към Пиетро:

— Слез във фоайето и ми донеси две тестета по 52 карти.

— Отивам.

Следващите му думи бяха за Орландо Барето:

— Отиваш веднага в някоя агенция за даване на апартаменти под наем и наемаш един голям или някоя вила, или нещо подходящо... Плащаш за шест месеца в аванс. Измисли нещо за дипломати или както искаш, все ми е едно. Искам да спя там тази вечер. Ей!... Не бързай! Имаш ли наличност?

— Малко...

— Малко не значи достатъчно... Вземи това. — Той пхна в ръката му дебела пачка прегънати банкноти. — Не се мъчи да ги броиш. Десет хиляди долара. Сега разкажи ми нещо за твоята мадама.

— Тя прави всичко необходимо, всичко!

— Разказвай!

— Току-що говорих с нея. Обадила му се е у тях.

— Кога?

— Той ще се съгласи.

— Какво му е казала, че иска от него?

— Да го види.

— Поначало тя ли предлага?

— Не. Клопе фиксира времето на срещите им.

— Няма ли да му се стори странно?

— Според Инес няма. Тя е разучила разписанието му за утре.

— Тя готова ли е?

— Да.

— Обясни ли й добре, че присъдата е само временно отложена?

— Тя го знае.

— Добре. Изчезвай!

Ландо се подвоуми дали да постави въпроса, който му стоеше на върха на езика.

— Е? — окуражи го Волпоне.

— Вие ми казахте да предплатя за шест месеца, така ли?

— Е, и? Въздухът е хубав тук, нали?

— Да, падроне.

Итало го почака да затвори вратата, преди да извади портативната си рулетка от чекмеджето на един шкаф. Той реши да си даде аванс от шест завъртания, преди да излезе нулата. После хвърли топчето...

Според него достатъчно дълго се беше мяркал из този хотел. По-добре беше да смени адреса. В най-лошия случай престоят му в Цюрих нямаше да трае повече от три дни. Като се вземат предвид средствата, които смяташе да употреби, за да пречупи съпротивата на Клопе, този срок беше повече от достатъчен. Какво значение имаха десетте хиляди долара, хвърлени на вятъра за една ненужна квартира? Той случайно докосна джоба на халата си и усети допира на тестето карти, което беше спасило живота му. Итало спря движението на топчето, преди да е спряло в някоя от клетките. Като всички запаянковци той беше суеверен и му се струваше, че не трябва да изпитва съдбата два пъти заради дреболии. Още повече след невероятния шанс, който беше спасил живота му.

Докато той набираше номера на Анджела в Ню Йорк, Фолко Мори, който се движеше с фолксвагена си по посока на летището, приближи към очите си поверения му от Волпоне пакет: кому Итало изпращаше този колет?

Името на получателя, написано с печатни букви върху етикета, го накара да подскочи от изненада: Еторе Габелоти.

Около двадесетина души го слушаха внимателно. Между тях и две жени. Естествено, след това не се предвиждаше дискусия, но между членовете на бившия колеж, примесени с делегати от Синодалната асамблея, всеки можеше да го прекъсне, ако се намери спорна или съмнителна точка в доклада. Веднъж или два пъти Клопе внимателно беше прекъсван поради някаква грешна дата.

Беше му трудно да следи нишката на доклада си: за първи път в живота си, особено когато се касаеше за Цвингли, мислите му бяха на друго място. Макар че мястото беше много подходящо за преклонение и концентрация на мислите. Малката група се намиреше в библиотеката, инсталирана в бивша крипта, подпираща западното крило на базиликата. Както обикновено, за да се добере дотук, Омер беше прекосил огромното пространство на храмовото преддверие, чиито страни бяха заети от трифориум^[2]. Беше преминал покрай фреските, увековечаващи паметта на мъртвите герои Феликс и Регула, хвърлил поглед на стъклописите на Джакомети, които той считаше за

прекалено модерни за смазващото величие на Гросмюнстер — най-големия римски религиозен храм в цяла Швейцария.

Тук Цвингли беше преподавал Реформата. Но днес неговите мании бяха погълнати от сериозния и чувствен глас на Инес. Тя беше позвънила точно когато Омер сядаше на масата за последната вечеря преди сватбата на дъщеря си. Благодарение на щастливото хрумване лично да вдигне слушалката, изпреварвайки Химене, която се беше втурнала към нея, той беше принуден да отговаря на въпросите под любопитния поглед на съпругата си. Никога досега Инес не се беше свързвала с него в собствения му дом. Нито където и да е другаде. Той даваше сигнал за срещите им.

— Имам желание да ви видя...

Той беше познал гласа ѝ, без тя да се назовава по име.

— Това е невъзможно...

— Кога?

— Мога ли аз да ви се обадя (Последните думи бяха предназначени за Химене)... в бюрото ви?

— Какво ще правите днес след обяд?

— За съжаление съм зает. Ще говоря в Гросмюнстер в петнадесет часа.

— Ще ми липсват. А утре? (Тя никога не беше произнасяла подобни думи: вие ми липсват!)

— Денят ми е доста натоварен.

— Кажете, може да ви помогна, мислейки за вас...

(Как ли Химене не беше забелязала червенината, избила по бузите му...)

— Имам срещи през цялата сутрин, една конференция в началото на следобед и посещение при зъболекаря в четири часа.

— А после?

— В семейството ни има сватбено тържество. Приготвления...

— Тогава може би вдругиден?

(Той имаше чувството, че Инес не проговаря, а пее блусове.)

— Не!... Не!... Омъжвам дъщеря си!

(Това беше глупаво. Никога не ѝ беше говорил за частния си живот. Какъв идиот!)

— Жалко... Знаете ли какво правя сега, слушайки гласа ви?

— Не.

— Милвам се. Съвсем гола съм върху моето легло... с разтворени бедра...

Омер избухна. Химене, която не го изпускате от очи, му правеше знаци, че куенелите^[3] изстиват.

— Моля да ме извините... На масата съм... (Той отчаяно се залови за една фраза, която разбираше, че е глупава, но не можеше да не я произнесе...) Вие не вечеряте ли?

— Никога, когато се милвам... дребни бели човече... Жалко... Чао!

Тя затвори. Той се помъчи да продължи разговора...

— Като искате, скъпи приятелю... Считано от двадесет и седми... Ще бъда в бюрото си в часа, който ще ви е удобен... Но моля ви! Довиждане.

Как се презираше в този момент!

— Искаш ли да ги затопля отново? Твоите куенели?

— Не, благодаря. Ще ги изям студени...

После беше забил нос в чинията си.

— Кой беше?

— Клиент...

— Но ти не се чувстваш добре?!...

— Напротив!

— Пребледнял си.

— Наистина ли? Имах тежка сутрин.

Точно преди три четвърти час той беше присъствал пред екрана на монитора на влизането на Волпоне в Трейд Цюрих Банк. Някакъв лош контакт на бутоните беше попречил на наслаждението от унижението на сицилиеца. Беше неспособен да премести камерата в коридора на партера на нивото на асансьорите. Според това, което разказваха телохранителите, тъкмо там Волпоне е бил обуздан. Във всеки случай той беше присъствал на неговото измъкване от банката... Какъв приятен спектакъл...

— Ако Калвин успя да съкрати процедурата на посвещението, ако успя в това пасторите да бъдат избирани от вярващите, ако успя да отхвърли присъдата на епископа, все пак не трябва да се принизява ролята, която изигра за това и Беше...

— Пардон? — учудено заекна Клопе.

Зает с мислите си, той беше забравил свещеното място, където се намираще, и хората, които го заобикаляха, спорещи върху неговото гледище по разискваната доктрина. Откога ли се беше отплеснал?

— Безе! — повтори събеседникът му, докато учудените погледи на всички се концентрираха върху Клопе. — Теодор де Безе.

Това беше по-силно от него. Погълнат от фонетичното значение на думата, което демоните незабавно му набиха в мозъка — Б-е-з-е. Клопе бе погълнат от вълнуващото зрелище на Инес, изпълняваща ритуала си, с бедра, разтворени под сто и шестдесет градуса в една безкрайна и безпогрешна права линия. Тогава за втори път през този ден прозвуча ледената фраза, произнесена не от Химене, а от някакъв делегат на синодалната асамблея: „Господин Клопе, вие май не се чувствате добре?“.

— Не... не особено... — прошепна той.

Събеседниците му бяха обърнали гръб на входната врата на библиотеката. Омер обаче беше с лице към нея. Над главите им той видя как тя се отвори бавно и в очертанията ѝ застана фантастичният силует на Инес, станал още по-огромен вследствие на палтото от визон, което тя обичаше много и което стигаше до глезените ѝ. Със замръзнал поглед банкерът си потри очите: това не можеше да бъде нищо друго, освен сън, всеки момент щеше да се събуди...

Главите една по една се завъртяха в обратна посока, там където окончателно беше замръзнал погледът на Клопе. Едни прочистиха учтиво гърлата си, друга се размърдаха нервно върху столовете си, двете дами смръщиха лицата си, но всички без изключение го гледаха, сякаш очакваха някакво обяснение за това невероятно обстоятелство.

Горките, те още нищо не бяха видели! Клопе, оглушен от случилото се, се опита да се съвземе. Той стана и заекна — възможно ли беше този глас да е неговият?

— Моля да ме извините... Тази дама е моя приятелка... Сега ще се върна... Продължете без мен...

Тя беше на десетина метра от него, горда, усмихваща се, недостъпна като кошмар. Той направи три несигурни крачки към нея. Тя го спря с грациозен, царствен жест.

Тогава пред всички присъстващи Инес разгърна бавно полите на палтото си: под мантото тя беше абсолютно гола и Омер, въпреки неуместното положение, в което беше изпаднал, не можеше да не се

възхити за секунда от тъмния шоколад на кожата ѝ, върху която се открояваше черен като нощта, светец с матов отблясък, огромният триъгълник на пубиса.

Смаяни, но неизпускащи нито троха от видяното, въпреки достойното изражение на лицата им, свидетелите пазеха мъртвешка тишина: дори в Евангелието не беше описана, не можеше да съществува никъде по света подобна креатура!

Здраво стъпила на краката си, продължаваща да се усмихва с така предоставено тяло, Инес отвори уста:

— Съжалявам, Омер... Мислех, че си привършил с приятелите си... Продължавайте... Ще ви чакам в нашата стая...

Тя им обърна гръб с грация на кралица, завъртайки с това движение визоновото палто отзад напред, показвайки възхитителния си задник под един екстравагантен ъгъл.

В течение на три или четири секунди той се огъваше под гъвкавата ѝ, бавна походка. Онемялата аудитория чуваше само почукването на токчетата на обувките ѝ по каменните плочи на криптата, придружени от задъханото дишане на бившите колежани и делегатите на Синода. Облак парфюм се смеси с миризмата на стари книги и мъртвия отблясък на студения камък.

Скърцайки, вратата се затвори: видението беше отлетяло.

[1] Светлинни петна, прожектирани върху екран или друг предмет. — Б.пр. ↑

[2] Галерия, която се намира между мястото за хора и главната врата на църквата. — Б.пр. ↑

[3] Кнедли (ит.). — Б.пр. ↑

12.

Анджело Барба се размърда във фотьюла си. Всеки път, когато Габелоти минаваше покрай него, той усещаше движението на въздуха, предизвикано от сто двадесет и петте килограма плът. Донът беше побеснял. Той мереше надълго и нашироко с крачки салона, хвърляйки яростни погледи към съветниците си. Малко по-далеч в своя ъгъл, Карло Бадалето чакаше бурята да отmine.

Яростта сякаш изостряше булимията на дон Еторе. Огромното плато, пълно с малки сандвичи, постепенно се изпразваше, поглъщано от Габелоти, който пхаше разсеяно ръка в него при всяко отиване и връщане.

Само преди час Филип Диего го беше информирал за неуспеха на мисията си с Омер Клопе. Еторе беше стигнал дотам, че обвини адвоката в некадърност и отсъствие на дипломатичност.

— Защо не го повикате лично и не дадете заповедите си директно? — беше предложил с леден тон Диего.

— Това съвет ли е?

— Не. По-добре да не се водят подобни разговори по телефона.

— Тогава? След като сте неспособен да ми дадете по-добър съвет!

Наум им идваше една идея. Но двамата не споменаха за нея. Габелоти, тъй като не искаше да споделя с никого мислите си, дори и с този адвокат, минаващ за един от най-доверените — ами ако Волпоне беше приготвил за него участта на О'Брайън? Филип Диего — със съмнението да не получи отказ от Габелоти: можеше да му бъде доверен номерът на сметката и незабавно да бъде наредено прехвърлянето на капитала, ако Волпоне не ги беше изпреварил.

— Защо не напишете писмо?

— Защото това ще бъде най-големият идиотизъм!

Диего знаеше това добре. Измъкването на капитали и неплащането на данъци бяха черните овце на американското правителство. Всяка кореспонденция, адресирана до Швейцария или

до друг данъчен рай, ставаше незабавно подозрителна в очите на ФБР, СЕК или данъчните власти. Писмата бяха огромен риск за изпращача.

— Колко жалко, че не можете да се явите лично — каза наслуки адвокатът.

Габелоти отговори с ругатни. За кой ли път страхът от летене пречеше на бизнеса му. Това беше по-силно от него. Просто той не можеше да се качи на самолет! По силата на логиката това му изглеждаше глупаво, но всяка фибра на тялото му крещеше, че той ще умре още при излитането, щом вратата на самолета се затвори зад него.

Каква глупост! Не можеше да пише, да телефонира, нито да довери някому номера, даден от О'Брайън. Още по-малко сам да се яви в Цюрих. Освен да отиде в Европа с кораб, което щеше да му отнеме минимум пет-шест дни, през време на които двата милиарда сто пъти щяха да отлетят или да сменят собственика си.

На края на търпението и на нервите си, неможещ повече да остане в неведение, той реши да предприеме един добре пресметнат риск: да се обади на Клопе и да му довери номера на сметката си, като му се представи. За нещастие, когато се свърза с Цюрих, там беше петнадесет часът, времето, в което Омер влизаше в Гросмюнстер.

— Кога ще се върне?

— Не преди утре сутринта, господине.

— Няма ли телефон, по който мога да се свържа с него? — настоя Габелоти, който не желаше да има работа с друг, освен с банкера.

— Не, господине. Желаете ли да ви свържа със заместник-директора господин Гарнхайм?

Габелоти беше затворил. Той грабна последните сандвичи от платото и ги напъха в устата си, гълтайки ги почти без да дъвче.

— Поне Рико да беше се обадил... — намеси се Кримело.

Еторе повдигна рамене.

— Дон Еторе, струва ми се, че изпускаме най-важното — каза Барба. — Разбирам и разделям съмненията ви. Има нещо, което може да ни успокои: Бебе Волпоне е в Швейцария, нали? Мислите ли, че ако беше опитал да направи нещо, нямаше да изчезне нанякъде?

— Има нещо гнило! — изгърмя гласът на Габелоти. — Аз не вярвам на нито дума от това, което ни разказа Юделман. Искат да ни

приспят! Аз съм откъснат от всичко, без никакви новини!

— Кога трябва да се появи отново Моше?

— Чакам го. Ако нищо ново не ни съобщи, ще ги атакуваме незабавно.

Луи Филипон огледа един по един десетте мъже, които щяха да го последват в предстоящото пътуване. Сцената се разиграваше в почетния салон на „Добрият клюн“, ресторанта, който донесе славата му. Отбелязан с „три звезди“ в продължение на единадесет последователни години в „Мишлен“, „Добрият клюн“ стана гордостта на френската гастрономия. Старото, изолирано, недобре поддържано помещение на брега на Дюранс се беше уголемило вследствие на неизвестния феномен на обуржоазяването в течение на годините. Всички доходи на Люсиен и Жинет Филипон бяха вложени в модернизацията и подновяването на ресторанта.

Ден след ден, когато не царуваше на касата, където правеше мили очи на клиентите, Жинет обикаляше из старите ферми, от които купуваше за жълти сантими рустически мебели, часовници от времето на баба й, свещници от бронз, статуи от мед, двестагодишни масички, покрити с патината на времето от неизвестни мебелисти, любители на перфектното и изящното.

Днес нито една важна персона, заминаваща от Париж за Ривиерата, не можеше дори да помисли да не прекъсне пътуването си, за да навлезе по зелените пътеки, водещи към „Добрият клюн“ под автомагистралата, към неговата клиентела от световни знаменитости.

Филипон бяха притежатели на осем Златни книги, изпъстрени с автографите на знаменитости, посеяни с дитирамби относно качествата на кухнята, превъзходното обслужване, рафинираната изба и топлотата на гостоприемството. Беше се намесил снобизмът. Беше модно да се посрещат като звезди Филипонови в най-известните салони. Веднъж в годината, от средата на октомври до края на ноември, двойката излизаше в отпуск. Луи Филипон не отиваше къде да е. На лов в Кения за едър дивеч или на риболов за еспадон край Бермудите, в преследване на зубри в Полша или участие на търг в Лондон, в салона Кристи, ако имаше информация, че ще се продава някаква ориенталска картина или друг рядък обект.

Жинет Филипон, която по-скоро беше тлъстичка, се обличаше при Ив Сент Лоран, а Луи предпочиташе бреговете на Темза или римските шивачи. В гаража чакаха едно спортно бентли и едно ферари. По неизвестни скрупули Филипон се беше въздържал да купи ролс-ройс, най-вероятно за да не обиди някои от клиентите си, макар че Жинет мечтаеше за нея, убеждавайки мъжа си, че механиката е еднаква и само разликата в предната маска на двата автомобила не променя нищо в класата им. Когато Жинет ставаше упорита, той пускаше следната формула, за да я обезоръжи: „Ролс... Ролс! Та нали всички го имат. Не намираш ли, че това звучи малко обществено?“.

Жинет, убедена от аргумента, беше преглътнала горчивия хап без съпротива. Животът ѝ минаваше в непрестанни опити да премахне дванадесетте килограма в повече, наследство от пубертета. В тази тиха борба, белязана с периодичните курсове за отслабване, с масажи, сауни и различни диети, килограмите винаги побеждаваха.

Когато най-известните имена на Франция се вкарваха в разноски, за да приемат Филипонови, той беше този, който поглъщаше повечето от съмнителните блюда, които им се поднасяха. Не че Луи беше зависим от своята половинка. Още повече че в годината, която бе започнал да спекулира на борсата и да играе голф, се беше обадила за първи път язвата му. От спекулация на спекулация — след една добра вечеря при него bankerите ставаха бърбиви — Филипон се бе снабдил със солиден пакет акции, поверени на Трейд Цюрих Банк. Химене и Омер не пропускаха да посетят „Добрият клюн“, когато почиваха на Лазурния бряг. Луи се беше запознал с малката Ренате, когато тя бе едва на дванадесет години. По това време съкровено то ѝ желание беше печена царевича.

Тогава Луи току-що беше отворил своето заведение. Кариерата му бе започнала като мияч на чинии в един марсилски ресторант. После малко по малко той се бе заинтересувал от кухнята, подтикван и окуражаван от шефовете си, които охотно споделяха с него своите специалитети. Те бяха единодушни в откритието си — Луи Филипон се беше показал добър и надарен ученик. Малко фантазьор, но надарен. Малкият Филипон подобряваше и подменяше съставките на ястията, по своята същност перфектни, така че понякога всичко изглеждаше противно на известните принципи, скандализирайки

каноните на кулинарията — неспособен да имитира, той бе започнал да създава.

При него едно и също ястие никога не се приготвяше по един и същи начин. През цялото време, обхванат от манията за създаване, той прибавяше, отнемаше и разбъркваше по нещо ново. Не беше рядкост младите стажанти или чираци да го наричат „метр“. Далеч от мисълта да протестира, Луи не им правеше забележки, тайно удовлетворен от отдаваната му почит.

Междувременно журналистите отбелязваха успехите му, коментираха изказванията и описваха пътуванията му. Луи, който знаеше какво е животът, никога не бе поискал сметката, когато те му гостуваха. Опитен в човешките отношения, той ставаше бесен в кухнята. Обхванат от своите демони, крещеше, тъпчейки омлета с трюфели, направен недостатъчно пенлив от несръчен помощник, изгонвайки незабавно готвача, осмелил се да му противоречи по някой въпрос на неговата доктрина, тормозейки шест миячки на чинии, когато някоя сосиера му се струваше недостатъчно блестяща.

Сметките му бяха доста солени, но сандвичите с пресни домати, агнешкото с аромати от Прованс, „Откачената“ салата, гъшият дроб, скаридите, пълненото артишок^[1] оставяха в сърцата на клиентите му спомен, достатъчно ефектен, за да запълни празнината в банковите им сметки. Разбира се, Луи Филипон никога не пътуваше, за да показва таланта си извън своето заведение. Целият свят се извървяваше при него, предварително имайки грижата да си запази маса. Принципът бе нарушен сега само от приятелски чувства към Омер Клопе, който в трудното начало беше препоръчал услугите му на „златната“ швейцарска клиентела.

— Жан?

— Метр?

— Какво е това около шията ти?

Чиракът се изчерви силно...

— Вратовръзка...

— Това аз наричам сиджимка! Да не би да искаш да загубим престижа си в Цюрих? А колкото до вас... — Той се заразхожда между сътрудниците си с чувство на превъзходство. — Колбасари, пекари, сладкари, бармани, помощник-готвачи, препоръчвам ви да не забравяте колко необикновено е нашето пътуване! Няма да казвам, че

сме френски посланици, но трябва да се считаме за такива! Трябва да покажем на Швейцария какво могат да създадат специалисти като нас от едно блюдо по поръчка! Никакви декларации пред местната преса преди нашето представяне... Разчитам на вас! А сега на път!

След тези думи той целуна Жинет и напъха войската си в минибуса фолксваген, чиято врата затвори собственоръчно. След което скочи в своето ферари. Посока — Маринян. Без да го иска — жестът показваше класата на бъдещата младоженка — тя беше наела за него целия отсек първа класа на полета Марсилия — Цюрих. Луи не искаше да пътува със своите служители, затова реши да пътува във втора класа: известността му беше достатъчно голяма, за да мине за ексцентрик.

Само великите не се боят от разсъбличане пред обществото.

За да се доберат до Зоненберг, трябваше да преминат през терен за голф, после наляво по Зоненбергщрасе, после наляво по Ауроращрасе.

— Не си избрал лош квартал — потвърди Волпоне.

— Вие искахте нещо по-добро — изкашля се Ландо.

От двете страни се виждаха разкошни вили, оградени от високи стени.

— Тази улица се нарича Банкерска — прибави Ландо.

— Защо?

Барето с достатъчно широк жест очерта изключителния изглед към града, безупречните поляни с разхвърляни по тях цветя, които се виждаха през решетките от ковано желязо. Беше четири часа след обяд, времето беше топло и въпреки напрежението, пулсиращо в слепоочието му, Итало не можеше да не се възхити от аромата на пролетта.

— Имаш ли достатъчно пари?

— Останаха ми хиляда долара. Платих девет хиляди, не само за три, не за шест.

Той хвърли поглед към Волпоне, за да прецени дали не е ядосан.

— Виждам, че не скучаєте тук, в Цюрих! — възкликна Итало.

Ландо облекчено погали акселератора на своята „Бюти гоуст П9“. Това се казва автомобил! Досега я бе само галил, но като

преминат тези неприятности, ще я понастъпи, както си знае, по аутобана. За момент Ландо си спомни за дон Дженко Волпоне, който му беше направил този кралски подарък. Каква класа! Итало беше по-малко приятен от брат си със своите внезапни нервни избухвания, агресивен, но затова пък какъв шеф! Когато Ландо му беше докладвал за мисията на Инес, в очите на Итало се четеше скрито възхищение. Трябваше два пъти да повтори случилото се, уточнявайки известни забавни моменти, които го бяха развеселили:

— Каква физиономия е направил този пикльо, когато тя му е показала мацата си?

— Изглежда, очите му са изхвъркнали от орбитите си.

— А останалите, когато Инес им е показала задника си под носа им?

— Като ударени от гръм!

Итало доволно бе поклатил глава. Все пак той не беше присъствал на спектакъла. Когато бе запитал Инес за подробностите, тя беше подхвърлила:

— Направих каквото ми каза. Остави ме сега на мира.

Ландо беше принуден да повярва на честната ѝ дума.

— Ето, тук е, падроне...

Той насочи автомобила, преминавайки през тежък бронзов портал, който беше оставил отворен по време на посещението си заедно с дамата от агенцията. С много голям труд се беше освободил от нея, притеснен от наложената му роля на джентълмен, с която явно не беше свикнал. Ако не беше така, щеше да я изрита навън с ругатни. Тя много искаше да му докаже, че сребърните прибори са на мястото си, да преброява един по един ножовете и вилиците, да му демонстрира, че нищо не липсва в тоалетните, дори функционирането на казанчетата с вода и изправността на електрическите крушки. Тя непрекъснато повтаряше като папагал:

— Съжалявам, че ви губя времето, но госпожа Дейвис е много дребнава!...

Ландо отчаяно беше изтърпял кваканията ѝ в продължение на половин час.

— Случва се и по-лошо — лаконично бе отвърнал той, хвърляйки поглед на собственик върху вилата.

Всъщност това беше един малък замък, състоящ се от два етажа и покрив, снабден с прозорци, отварящи се към сиви керемиди. Фасадата беше бяла, както и дървените щори. На площадката се достигаше по модерна двойна стълба с шест стъпала, образуващи партера, заедно с масивна врата в черно, увенчана с бронзова, боядисана в златно топка вместо звънец.

— Сега ще ви покажа всичко — каза Ландо.

Докато той измъкваше някакъв ключ от джоба си, Итало хвърли поглед към градината. Растителността беше толкова зелена, че приличаше на килима на рулетка. Цветята растяха мързеливо в подножието на гигантски кедри. Той си помисли за Анджела: ето едно място, където би ѝ се харесало. Тя често споменаваше, че нищо не ѝ е необходимо, за да бъде щастлива, освен една добре гарнирана с книги библиотека, малко зеленина и свободно време.

„А аз? Къде ме виждаш в тази програма?“

Вместо отговор тя се притискаше към него и му хапеше ухото. Той мислено си обеща, щом се измъкне от това тресавище, ще я заведе в Сицилия.

— Имам чест — каза Ландо.

Волпоне престъпи прага на приемната, която бе увенчана с лампион и картини от типа на онези, дето никой не разглежда и дето изобразяват прадеди в бойни доспехи и различни битки. Той бутна вратата на приемната, която извеждаше в градината.

— Колко стаи има тук?

— Вече не знам — намеси се Ландо, — тринадесет или четиринадесет...

Веждите на Волпоне се вдигнаха:

— Тринадесет?

— Повече или по-малко...

— Тичай да ги преброиш и се върни веднага! Телефонът работи ли?

— Да.

— Къде е?

Ландо му го посочи върху старинна табуретка.

— Има и друг, в стаята ви.

— Стаята ми? Ти ли избираш вече вместо мен?

— Но тя е най-хубавата — искрено каза Ландо.

Итало го освободи с небрежен жест на ръката си. Барето се беше показал послушен и полезен, но си оставате един сутеньор. По неизвестни причини Итало го мразеше. Макар че проституцията беше един от основните стълбове на богатството на Волпоне. Разбира се, по една индустриална стълбица, по която жените се считаха за глави добитък, нищо повече. Между експлоататорите и експлоатираните не съществуваше никакъв контакт.

Във всеки случай благодарение на негърката на Ландо Омер Клопе беше загубил това, на което държеше най-много: социалното си достойнство.

Но това бе само началото. Волпоне беше предвидил една експлоатация на три етапа, за да скърши съпротивата на банкера. В началото — значимостта. На второ място — личността. На трето — семейството.

Итало погледна с неприязън телефона. Трябваше да информира Юделман за това, което досега беше тайна: смъртта на О'Брайън. Много често при спорове с Дженко Моше беше смекчавал нещата и постигал съгласие. Консилиерето изпитваше почти бащински чувства към по-малкия Волпоне. Итало го знаеше. Точно затова той търпеше от Моше неща, които не позволяваше никому другиму. Юделман знаеше това и понякога казваше точно това, което му бе на ума, или открито изразяваше несъгласието си по дадени въпроси. Узнавайки, че Итало е унищожил последния им шанс, щеше да избухне...

Почти със съжаление той набра номера на Моше. Телефонът успя да звънне само веднъж...

— Аз съм — каза Итало.

— Боже мой! — изписка Юделман. — Търся те от часове! Къде си?

— На същото място.

— Зарежи всичко, Итало! Зарежи го! Ще стане лошо, много лошо! Върни се!

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Слушай, Итало, страхувам се! Достатъчно глупости извършихме! Още една крачка и всичко ще рухне!... Ти си под наблюдение!

— Вече не. Въпросът е уреден.

— Уреден?

— Казах ти, че е уреден! — избухна Волпоне. — Не ти ли е ясно?

— От хотела ли се обаждаш? — предпазливо попита Моше.

— Не. Можеш да говориш спокойно.

— Габелоти полудява! Казва, че се мъчим да го измамим!

— Защо слушаш тази дебела свиня? Падаш ми...

— Тази свиня ще ни ликвидира всички! Всички!

— Наистина ли? — прозя се Волпоне.

— Той вече не знае какво говори! Казва, че ти си наредил да премахнат О'Брайън!

— Това не е така.

— Знам! Но това не променя нищо!

Итало пое дълбоко въздух и спокойно каза:

— Аз не съм карал никого да убива този негодник. Сам го очистих.

По линията настъпи тишина. После се промъкна свръхнапрегнатият глас на Моше:

— Но ти си луд!... Луд!...

— Беше нещастен случай! Разпитвах го и той ми се подигра!

— О, не!... — изстена безнадеждно Юделман. — Не... Това е твърде глупаво!... Ти нищо не си разбрал...

— Ще се разплача!

— Добре. Сега Габелоти може да прави каквото си поиска. Комисията ще го одобри!

— Ти глух ли си? — почервеня Волпоне. — По-добре питай Габелоти какво правеше О'Брайън в банката, когато го спипах? Хайде! Сега какво ще ми кажеш?

— Итало, аз се срещах с Габелоти!... Не знам какво се е случило...

— Аз пък знам! Този мръсник е организиран убийството на брат ми, за да свие нашите мангизи! А сега, след като си смъкнал гащите си пред него, ще си мисли, че може да плюе върху мен и занапред!

— Итало!

— Млъквай! Щом като си приятел с него, питай го какво е правил приятелят му при Клопе?

— Итало!... Ами ако О'Брайън е работил за своя сметка?

— Нещастник! — презрително подхвърли Итало. — Да не мислиш, че се намираш в някое кино?

— Забравяш едно нещо! Габелоти има номера още от самото начало! Достатъчно е да каже само една дума!

— Откъде знаеш, че не го е направил? — Волпоне се задуши от гняв. — Защо е изпратил тази измет О'Брайън? А? Обясни ми!

— Итало, ще бъда откровен... Не зная какво става... Има много неясни неща... Да се караме — няма да стигнем до нищо добро. Може да загубим всичко!

— Без мен! Брат ми е мъртъв и парите ни може би са отлетели нанякъде! Няма какво да губя, няма!

— Дай ми един шанс...

— Не се бъркай повече!

— Върни се в Ню Йорк! Ще се обясним с Еторе! Картите ще са на масата!

— Питам се, като си толкова тъп, как Дженко те е държал досега?

— Тогава ще отида сам! — отсечено рече Моше. — В интерес на фамилията!

— Фамилията — това съм аз! — изкрещя Волпоне.

— Итало, за последен път те моля: върни се в Ню Йорк.

— Върви по дяволите!

— Те ще те ликвидират! — с нисък, леден глас каза Моше. — Но няма да позволя да подхвърляш на опасност живота на Франческа, на децата, на Анджела...

Итало се облеци.

— Анджела? — изтръгна се от гърлото му.

— Ако до няколко часа не се върнеш, нека Бог да ни пази! — каза Моше Юделман.

После настъпи тишина.

Зашеметен, Итало дори не намираше за необходимо да върне слушалката на мястото ѝ. Мозъкът му за момент остана парализиран пред вълната адреналин, нахлула в него, докато шумът от поставянето на слушалката резонираше в ушите му. Моше имаше право: Анджела!... Трябваше да я предупреди да се скрие незабавно!

— Това е ужасно! — възкликна Ренате. — Трябва да са легнали, за да имат чувството, че са изправени.

— Разкошно! — възкликна Курт. — Само тези, които няма да бъдат пияни, ще имат чувството, че са препили...

Те лежаха по гръб в това, което преди два часа беше традиционният приемен салон на цюрихската буржоазия. Дори Химене сега не би могла да го познае. Работниците бяха откачили всички картини и ги бяха фиксирани на стената нагоре с краката.

— Погледнете! — възкликна в екстаз Оскар Хепбрауер. — Когато картините са шедьоври, те са толкова красиви и така, и обратно закачени!

Оскар представляваше абсолютният авторитет по декорации в Цюрих. Беше завършил през 68-а изящни изкуства, в същата година бе атакувал Сорбоната, бе окупира Одеон, бе приготвял бомби с пълнеж от бои за своите колеги, рисуващи заплашителни лозунги по стените на Париж. Това бяха оръжия, които струваха много в очите на златната цюрихска буржоазия. Той притежаваше двойния ореол: като човек и на крайностите, и на действията.

Защитавайки антиконформистки идеи, Оскар изпадна във възторг от идеята на Ренате: „Всичко наопаки“. Беше се трудил три седмици, за да изработи проекта. Сега нещата се оформяха пред очите му. Работниците му бяха фиксирани на тавана материя, която представляваше нарисуван под. За по-голяма реалност върху нея бяха закрепени столове със седалките надолу.

— Няма ли да може да се закрепят и един фотойл Луи XV? — попита Ренате.

— Много е тежък — отсеке авторитетно Оскар. — Мисля, че нощната масичка ще свърши същата работа... Пол! Масата!

— Сега... Сега!...

— Защо да не сложим и малко отпадъци? — намеси се Курт, който не желаше да изостава в тази абсурдна ситуация.

— Банално... — забеляза Оскар, — твърде банално. Лайната трябва да се използват с мярка... И без това са навсякъде... Това дава...

— Оскар! — прекъсна го Ренате. — А дрехите? Сякаш някой е разпръснал дрехи по пода!

— Да не прекаляваме!... Първо основните линии. Подробности след това... погледнете вашия Писаро!... Това небе надолу! Изключително!

Той се присъедини към Ренате и Курт на пода, извивайки се смешно, за да може да провере главата си между краката.

— Какво ще се получи с Винчи, а? Представяте ли си? Един Леонардо нагоре със задника? Невиждано! Пол, какво става с масата?

Общо бяха десет души. За да не прекали с търпението на родителите си, Ренате искаше всичко да бъде свършено в съвсем кратки срокове.

— Картбланш! — беше казала тя на Оскар. — Взимаш хора, колкото са ти необходими, и работиш ден и нощ. След сватбата целият бардак да се махне веднага.

Хепбрауер, който не отстъпваше пред нищо, още повече пред един тлъст чек, беше кимнал с разбиране. Всички вестници щяха да пишат за това. Тъй като имаше много приятели в местната преса, събитието щеше да му послужи за отлична реклама.

— А това не е ли красиво? — попита той, сочейки един работник, носещ полилей, чиито фалшиви кристали бяха залепени обратно на земното притегляне с помощта на лепило. — Носещата му част ще излиза от пода... Искам да кажа от тавана! — Той се коригира навреме, пъшкайки. — Ще разхвърлям три-четири из помещението... Я покажи... Хюберт! Горе вляво ще сложим масата и бутилките! Готово ли е?

— Ето...

Бутилки с алкохол от всички възможни марки бяха закрепени по същия начин, както полилеят, върху гладката стъклена повърхност на една масичка с къси хромирани крака.

— Прибави и букет цветя!... Внимавай там горе! Да не прекалим с тежестта!

Той се обърна към двамата годеници и им намигна съучастнически.

— Ах, приятели! Каква прелест! Какъв вкус! Всички дълго ще говорят за вашата сватба!

Курт взе ръката на Ренате в своята. С напредването на работите идеята им се превръщаше в реалност и той започна да изпитва известно смущение. Неговото вътрешно дребнобуржоазно чувство

започваше да се бунтува срещу този алогизъм, който го прелъстяваше толкова на думи. Но машината се беше завъртяла... Беше твърде късно да даде вид, че се противопоставя. Изведнъж реши да подсили нещата.

— Оскар, кога ще сложиш тавана си на пода?

— По-късно, по-късно!... Деца, не искам да ви гоня, но ми забавяте темпото!... Разрешавам ви да идвате тук всеки два часа... Ще видите как напредваме. Дотогава ще трябва да завърша пода върху тавана.

Щом като усети допира на ръката на Курт, Ренате измъкна своята, без да мисли. Нещата изглеждаха извън нейния контрол. Само от инат тя беше обърнала всичко с краката нагоре. Сега, когато този затвор все повече се разширяваше, тя разбра, че капанът се е затворил.

— Идваш ли?

— Да вървим — съгласи се Курт.

— Ренате! — възкликна Оскар Хепбрауер. — Макар че си мислила за всичко, все пак съм ти запазил няколко изненади! Ще ги видите, деца!... Ще ги видите!...

Моше Юделман влезе в бюрото на дон Еторе като овца на заколение. Кармине Кримело, Анджело Барба и Карло Бадалето го разглеждаха сред дългата враждебна тишина. Моше дори не ги погледна. Той направи две крачки към Габелоти и проговори с твърд и решителен глас:

— Дон Еторе, мога ли да говоря с вас на четири очи?

— Излезте — каза на своите хора Габелоти, махайки с ръка.

— Един момент, падроне — намеси се Бадалето.

Той обискира набързо Юделман, който запази невъзмутимото си презрително изражение на лицето.

— Навън! — повтори дон Еторе на Бадалето, повдигайки рамене. Карло затвори вратата зад себе си.

Габелоти повдигна едната си вежда и погледна Моше.

— Слушам те...

Пристигайки при дон Еторе след безрезултатния разговор с Волпоне, за Моше не беше трудно да прецени, че този жест представлява израз на добра воля, що се касае до него самия. Ако беше

сбъркал и Итало се окажеше прав, толкова по-зле за него: той нямаше да излезе жив от това здание.

— Дон Еторе — започна той, — бяхте ми казали да се върна и ето, аз съм тук. Доброволно. Вярвам в чувството ви за справедливост и в мъдростта ви. Не съм член на вашата фамилия, но ние всички сме деца на едно семейство — Синдиката. Ние достатъчно поработихме с вас, за да не допускаме оръжието да надделее над разума.

Хрускайки фъстъци, Габелоти го слушаше внимателно. Фактът, че Юделман се беше върнал, за да попадне в ръцете му, беше добро предзнаменование. Неговите хора след доста безплодни опити бяха успели да открият личния телефон на Омер Клопе. За нещастие Еторе нямаше шанс, така както и преди това в банката. Някакъв женски глас беше съобщил, че банкерът не е у дома си, и го беше помолил да назове името си. Тъй като той отказа, връзката беше брутално прекъсната. За момента не му оставаше друго, освен да чака и да се моли Волпоне да не ликвидира сметката. Това, че Юделман се намираше тук, показваше обратното.

— Всъщност трябва да знаете, че съм тук против волята на Итало Волпоне.

— Свърза ли се? — попита Еторе, не успявайки да скрие любопитството си.

— Да.

— Още ли е в Цюрих?

— Да.

Габелоти погълна пълна шепа фъстъци, после подаде кутията на Юделман, който му благодари с кимване на глава.

— Каза ли ти какво прави там?

— Убили са брат му — напомни Моше.

— Това го казва той.

— Разрешете, дон Еторе... Тази история ни е извадила от релсите. Всеки от нас рискува да произнесе думи, които не мисли, думи, породени от гняв. Преди известно време вие хвърлихте върху Итало сериозни обвинения. Аз не се съгласих с тях. От своя страна Итало също ви обвини. Аз отново не се съгласих. Моето съкровено желание е да се установи истината и да се сложи край на това недоразумение, което рискува да разруши нашето начинание.

— След като твоят дон е мъртъв, от чие име говориш?

— От мое име, в името на разума и на общия ни интерес. Трябва да добавя, че след смъртта на дон Дженко неговият по-малък брат е упълномощен за момента да го замести начело на фамилията.

— Итало е един безотговорен тип!

— Не, дон Еторе. Итало е един обикновен човек, който до този момент не е носил никаква отговорност на плещите си. Импулсивен, инат, Итало Волпоне е убеден, че вашият съветник е действал зад гърба ви за своя сметка.

Моше издържа кръвнишкия поглед на Габелоти, макар че по гръбначния му стълб течеше студена пот. Ако някога този гигант разбереше, че Мортимър О'Брайън е мъртъв и че лично Итало го е убил, това щеше да означава безмилостна война, до последния жив човек. Естествено, първата надгробна реч щеше да бъде за Моше.

— Твоето мнение също ли е такова? — попита с неутрален тон Габелоти.

— Всички сме грешни, дон Еторе. О'Брайън също не прави изключение. Итало предполага, че брат му не е умрял случайно.

— Аз не съм убеден! — подхвърли Еторе с глас, пълен със закана. — Искаш ли да знаеш какво мисля за всичко това? Докато О'Брайън не се появи пред мен от плът и кръв, за да ми каже лично какво мисли за това, никой не може да ме убеди, че той ме е предал! Твърде удобно е да се хвърли вината върху един човек, който отсъства и не може да се защити! Много лесно! Не е нужно да си пророк, за да разбереш кого устройва това!... Итало Волпоне!

— Има едно радикално средство, за да се убедим, дон Еторе. Това ще ни помогне да излезем от задънената улица. Трима души притежават номера на банковата сметка. Дон Дженко, Мортимър О'Брайън и вие. Достатъчно е да се позвъни в Цюрих и всичко ще дойде на мястото си.

— Ако не съм го направил досега — излъга Габелоти, — това е от уважение към моя приятел Дженко!

— Ако Бебе Волпоне е сгрешил с посещенията си в банката, без да ни предупреди — излъга на свой ред Моше Юделман, — това е, защото смъртта на неговия брат го е накарала да мисли, че вашият съветник се готви да ви изиграе кален номер. Сега той ви моли чрез мен, обадете се в Цюрих незабавно и дайте нареждане за трансфер на фондовете ни!

Габелоти се направи, че влиза в играта. Той погледна часовника си.

— Сега е твърде късно. В Европа е осемнадесет часа. Банката е затворена.

— Тогава утре, дон Еторе, щом отворят. Ние имаме пълно доверие във вас.

Габелоти се замисли.

— Всъщност знаеш ли как да се свържа с Итало?

— Разбира се.

Еторе рязко бутна телефона към Моше.

— Повикай го. Искам да говоря с него.

— Добре.

Маскирайки недоволството си, Юделман взе слушалката. Дотук той се надяваше, че играта върви по негов почин, без да влиза в конфликт, да се спестят човешки жертви и да се върнат двата милиарда. До момента преградата между двата варела с експлозив беше той. Сега, ако тези два варела се докоснеха, експлозията щеше да бъде неминуема. Между плещите му отново потече студена пот. Моше приятелски се усмихна на Габелоти, който не го изпускаше от погледа си.

— Хотел Сорди? Искам да говоря с господин Волпоне...

— Момент, моля...

За изненада гласът на телефонистката от Цюрих се чуваше из цялата стая: Габелоти беше включил някакъв усилвател към телефона. Моше мислено се помоли Итало да не е в хотела.

— Апартаментът на г-н Волпоне не отговаря.

— Дайте ми рецепцията... Рецепцията?

— Да, господине.

— Ключът на господин Волпоне на таблото ли е?

— Господин Волпоне не живее вече в хотела, господине.

— Моля?!

— Господин Волпоне поиска преди два часа сметката си. Вече не е в хотела.

Моше почувства, че се втечнява.

— Не е ли оставил някаква бележка?

— Никаква, господине.

Моше затвори, без да смее да погледне към Габелоти. Сега Итало беше някъде в града, без контрол, готов да върши всевъзможни щуротии. Веднъж се мре: Моше вдигна безнадеждно рамене.

— Сега, дон Еторе, вие знаете толкова, колкото и аз...

Може би трябваше да прибави, че бе умолявал Итало да се върне в Ню Йорк, да не се бърка в нищо, докато той не уреди нещата, но се чувстваше много уморен.

— Може би е на път към Ню Йорк... или ще ме търси у дома.

Юделман стана бавно.

— Къде отиваш? — запита Габелоти.

— Прибирам се. Щом се свържа с него, ще ви телефонирам.

— Моше — каза приятелски дон Еторе, — имаш уморен вид.

Той заобиколи бюрото си и постави на рамото му огромната си, наподобяваща свински бут ръка.

— Бих искал да ти предложа своето гостоприемство. Освен това ще си ми необходим при разговора с банката. Все пак ние сме съдружници. Почини си... Симеоне ще ти покаже стаята... Симеоне!

Симеоне Феро се появи незабавно, сякаш ухото му през цялото време бе останало залепено на ключалката.

— Падроне?

— Искам да придружиш моя съдружник Юделман до стаята за гости. Гледай нищо да не му липсва!

— Добре, падроне.

Моше се усмихна тъжно, със свито сърце.

— Имате право, дон Еторе, ще си отпочина малко. Вярвайте, че съм ви благодарен за гостоприемството.

— Удоволствието е за мен — усмихна се Габелоти.

Щом като Симеоне и Моше напуснаха стаята, ръката му се приближи до интеркома. После натисна бутона и каза кратко:

— Приберете Анджела Волпоне!

[1] Зеленчук, който образува глави като зеле. — Б.пр. ↑

13.

Когато седяха, двамата негри с нищо не привличаха вниманието към себе си, освен с изключително красивите черти на лицата си.

Единият, с малко по-светла кожа, беше облечен с тази небрежност, която характеризира американските студенти. Върху тенис фланелката му беше изписана с огромни размери цифрата 11. Якето му беше с протрита кожена яка, а на краката си имаше баскетболни кецове в светлосин цвят. Другият носеше поло с цвят бордо, сако от туид, панталон с цвят на горчица и спортни тъмнокафяви обувки.

Двамата бяха братя по кръв, имаха титли на принцове и произлизаха по права линия от кралския род на кибондо. Първият, Амаду Тезе, известен в САЩ под името „Роки“, беше един от петте най-добре платени баскетболисти в света. Куаку Туаме, неговият брат, по-малък с една година, се намираше от три седмици в Сакле, недалеч от Париж, поканен от изследователския щаб на КАЕ — Комитета по атомна енергетика. Въпреки младостта си — Куаку беше само на двадесет и две години — той се считаше за една от големите надежди на своята генерация в областта на ядрената енергия и представяше серия от доклади върху бързите неутрони.

Роки и Куаку имаха още шест братя. Най-високият беше два метра и двадесет и осем сантиметра, най-ниският — два метра и три сантиметра. В семейството му казваха с обич Джуджето. Куаку и Роки бяха на средна височина. Два метра и шестнадесет за първия и два метра и двадесет за втория. В Бужумбура, където се бяха появили на бял свят, тяхната височина не правеше впечатление. Роки бе направил всичко възможно, за да привлече брат си на баскетболното поприще, където неговите данни щяха да му позволят да забогатее за кратко време, но Куаку не се интересуваше от пари. На него му харесваха научните търсения. Понякога, за да раздвижи мускулите си, той стъпваше на някой стадион, обличаше стар спортен екип и просто прегазваше намиращите се там атлети на всички дисциплини: спринт,

скок, хвърляния и така нататък. После се изкъпваше и изчезваше, както бе дошъл.

Роки му бе телефонираше от Ню Йорк.

— След осем часа ще те взема от Париж. Намери начин да си свободен.

— За колко време?

— Един или два дни.

— Къде ще ходим?

— В Цюрих. Ще ти обясня. Семейни работи.

От незапомнени времена думата „семеино“ беше свещена в племето кибондо. Да обидиш някой от тях, означаваше да си спечелиш за враг цялото племе. Тази желязна дисциплина в клана беше позволила той да бъде запазен почти два века, макар че в Бурунди племенната култура се предаваше само от уста на уста и никой не можеше да посочи някаква дата с точност по-малка от четвърт век. Във всеки случай, доколкото всички си спомняха, племето кибондо бе устояло на всички атаки, било то от Кения, Танзания, Конго или Уганда.

Времената сега бяха други... Пет от осемте братя ходеха в университети, двама, между които Роки, бяха професионални спортисти, най-малкият — Манго — бе останал при своя баща — краля на племето кибондо.

Като наследница сестра им Инес беше на последно място след всички мъжки чедата, включително Манго. Осемте момчета я обожаваха. Тя пътуваше из цяла Европа, за момент се беше установила в Рим, след това в Лондон и Париж, където нейната красота се появяваше на първа страница на модните журналы.

— Какво точно й се е случило? — Куаку беше запитал брат си.

— Някакъв тип в Цюрих не се е държал с нея с нужния респект.

Въпреки че двамата принадлежаха към елита на своите професии, завършили образованието си в САЩ, приемани в известни затворени кръгове, където бяха развълнували огромното мнозинство от бели мъжки сърца, изразът „липса на респект“ правеше техния цивилизован лак да се стопи незабавно, за да даде място на племенния атавизъм на кибондо. Това, че сестра им е била потърпевша, им се струваше неприемливо. Инес винаги е могла да съперничи на когото и да е.

— Била ли е подложена на унижения? — заинтересува се Куаку.

— Не ми е известно. Просто ме помоли да ѝ се притека на помощ. Мисля, че ще ти достави удоволствие да се присъединиш към мен.

— Благодаря — каза протичко Куаку. — Предполагам, че лесно ще открием този тип?

— Доколкото разбрах, те са няколко. Веднъж съм бил в Цюрих на една демонстрация срещу „Харлем Глобтротърс“. Малък град. Освен ако не са избягали, ще се справим бързо.

Когато самолетът докосна земята и те се изправиха, за да вземат пътните си чанти, по лицата на пътниците се появи нескривано любопитство.

В същия момент на една друга писта на летището — номер осем, се приземяваше самолетът Марсилия — Цюрих. На борда му се намираше в пълен състав гастрономическата бригада на Луи Филипон, предвождана от самия него.

Анджела Волпоне се срамуваше от реакцията си предната вечер. Вместо да подкрепи Франческа по време на нейната криза на отчаяние, тя се бе прибрала вкъщи неспособна да сподели тъгата на етърва си. Чак сега тя си даваше сметка, че след шест месеца брачен живот все още не беше влязла истински в семейство Волпоне.

Нейното минало на независим човек в университета, вкусовете ѝ, начинът на живот, всичко я разделяше от затворения в себе си клан, в който жените само очакваха в отречение. Тъй живееха сицилийските фамилии от незапомнени времена. Анджела обаче не беше от Сицилия и не знаеше вкуса на нещастieto.

Случило се бе нещо ужасно с нея. Тя бе лудо влюбена в един мъж, от когото я разделяше всичко. Нещо животинско, отречено, което бе почувствала като удар с кама в Лондон, когато Итало бе влязъл в библиотеката и погледите им се бяха кръстосали за пръв път.

— Каква книга търсите?

— Има ли някакъв наръчник, който да ми покаже как да се избавя от двама досадници?

Тя никога не можеше да забрави тези две изречения, които бяха запечатали общата им съдба. Вечерта той бе дошъл да я вземе. Тя

свършваше работа в деветнадесет и лично заключваше помещенията. Петнадесетте лири, които ѝ връчваха всяка седмица, не стигаха за сносен живот, но баща ѝ — собственик на малък магазин за рибарски стоки в Амалфи, ѝ добавяше необходимото.

Тя беше на двадесет и три и доколкото ѝ бе известно, единственото момиче, останало девствено на тази каноническа възраст. Не се хвалеше с това. Някои от университетските ѝ колежки имаха сексуални отношения още от тринадесет години. Когато биваше поканена от някое момче на нейната възраст, нещата никога не отиваха по-далеч, макар че нито бащата, нито майка ѝ не ѝ бяха давали никакви специални препоръки. Това бяха неща, за които не се говори в семейството.

Анджела беше красива. С огромни очи, черни коси, нежни устни, устни на момиче наред едно почти овално лице, чиято чистота на линиите беше като на жена. От само себе си се разбираше, че тя получаваше съблазнителни предложения, но противно на момичетата от своята генерация Анджела мислеше, че физическата любов трябва да заеме място в живота ѝ, когато се появи онова — другото.

През някои пролетни вечери тя усещаше как у нея се събуждат непознати неща, едно брутално желание да даде всичко, което е пазила досега у себе си. През такива вечери тя се съмняваше дали не унищожава в себе си нещо важно, точно, крехко, като времето...

Итало я бе завел в малък ресторант, собственост на италианец, в един отдалечен квартал — Едуар. Анджела го беше наблюдавала, като се хранеше, неспособна да преглътне нито хапка, хипнотизирана от това лице, бледо, с горящ поглед, идващ сякаш от дълбоко, едновременно непроницаемо и гладко.

— Не сте ли гладна?

— Да...

— Дори не сте се докоснали до ястието си. На колко години сте?

— Двадесет и три.

Той бе избухнал в смях, поглъщайки своите скампи.

— Двадесет и три? Наистина ли?

— Да. Защо? Какво е смешното?

Тя беше толкова сигурна, че ще завърши вечерта у него, дори си бе приготвила на дъното на чантата четка за зъби. Той щеше да бъде. Никой друг. Достатъчно дълго бе чакала...

— Американец ли сте?

— Само по паспорт. По кръв съм сицилиец.

— Анке ио соно италиана.^[1]

— Ди дове?^[2]

— Амалфи. Успяхте ли да се отскубнете от досадниците?

— Да. Какво ще вземете като десерт?

— Кафе.

По-късно, когато напуснаха ресторанта, той беше отворил вратата на автомобила, беше се настанил зад волана, запалвайки цигара.

— Какво желаете сега?

— Кога?

— Сега.

Анджела бе отговорила, без да се замисля:

— Каквото искате.

— Спокойно, раздвижено, привлекателно, поетично, корсиканско, всъщност какво?

— Каквото искате.

— Имате ли малко време?

— Да.

За него цялото й време бе свободно, колкото би пожелал. Тя се озова заедно с Итало в Мейфеър — игрален клуб, където кракът й никога не бе стъпвал.

— Имате ли късмет?

Беше играл в продължение на два часа, забравяйки напълно за нея, впил очи в картите, които крупнето раздаваше. Като че ли тук го познаваха. Сумите, които Анджела хвърляше на зеленото сукно, бяха достатъчни една студентка да преживее цяла година. Банко!... Банко!... Банко!...

— Спечелих единнадесет хиляди лири. Вие ми носите щастие. Сега ще делим наполовина!

— Но вие сте луд!

— Това са само хартийки!... Ето, вземете! — Той се опитваше да напъха в чантата й огромен пакет банкноти, който бе разделил на две, на око. — Не правете истории за нищо. Ако бях загубил, нямаше да се поколебая да ви изпрося пари за бензин. Аз съм по-обикновен от вас. Е, да или не?

Сцената се бе разиграла пред вратите на клуба. Тя го погледна изпитателно, за да улови в думите му подигравка. Той просто изглеждаше възбуден.

— Наистина ли не искате?

— Не.

— Но това е вашата част. Сигурна ли сте?

— Да.

— Толкоз по зле. Хей...!

Някакъв просяк се беше приближил до тях. Със свито сърце Анджела бе видяла Итало да му напъхва в ръцете огромния куп банкноти. Просякът, челюстта на когото беше увиснала от изненада, се отдалечи, крепейки с две ръце шапката си, пълна до ръбовете с неочакваната манна. Анджела се беше вмъкнала в автомобила с подгъващи се крайници.

— Когато се разделям с нещо, то е завинаги.

Тя беше достатъчно развълнувана, за да може да отговори. В нейната стая се пазеха празните бутилки от кока-кола и когато се събираха достатъчно, тя ги занасяше на сладкаря, за да може да си купи цигари с получените пари. Тя го намрази заради този жест и напъха по-надълбоко в чантата си четката за зъби.

— Сърдите ли се?

— Да. Вие се подигравате с мизерията!

Смехът му бе прозвучал свежо, спонтанно, с нотка на забава.

— Може би трябва да попитате за мнението ми, преди да ме съдите така категорично.

— Искам да се прибера у дома.

— Добре. Само не забравяйте, че все още имате право на половината от печалбата ни. Искате ли я?

— Не — процеди през зъби тя.

— Както обичате... Ще ви помоля да ме извините за момент...

Той бе разделил на две останалата част от парите, после бе поставил половината на седалката и с другата беше слязъл от колата. Готова да се разплаче, Анджела го беше видяла да се приближава до някакъв цветар, който се готвеше да влезе в клуба с ръце, пълни с рози. Итало се беше върнал, държейки в ръка червена роза.

— Ще приемете ли едно цвете?...

Тя не бе отговорила.

— Половината? — учтиво каза Итало. Той разкъса внимателно розата на две и я подаде галантно.

Тя се направи, че не вижда. Той я постави върху коленете ѝ и потегли.

— Всъщност — подхвърли той с небрежен тон, когато потеглиха, — тук има още малко пари от спечелените в казиното. Както знаете, половината е ваше. Искате ли я?

— Вие мислите, че това е весело?

Той направи две нови пачки, после ѝ подаде едната.

— Да или не?

Тя вдигна рамене и извърна главата си. Итало натисна бутона, който автоматично отваряше страничното стъкло. Парите отлетяха, грабнати от скоростта и вятъра.

— С риск да стана досаден, напомням ви, че половината от печалбата ми е ваша. Искате ли я?

Тя се изправи и погледна право пред себе си. Предложените банкноти поеа пътя на другите. В ръката му останаха две банкноти по една лира. Когато спряха пред дома ѝ, той протегна едната.

— Това е вашата част. Искате ли я?

Тя потърси дръжката на вратата. Той нави банкнотата, запали я и поднесе огъня към цигарата си.

Тя не беше отворила уста по време на пътуването и сърцето ѝ се разкъсваше от претърпяното унижение и необяснимото желание, което мозъкът ѝ се стараше да крие по-надълбоко.

— Ще ми помогнете ли? — попита тя, сочейки вратата. — Искам да изляза.

— Веднага. Анджеела... Остана последната... Искате ли вашата половина?

Той скъса банкнотата на две.

— Моля ви да ми отворите вратата!

Итало направи две топчета от единствената банкнота, останала от единадесетте хиляди лири, и ги хвърли през прозореца.

— Явно е, че не обичате да делите нищо...

Той заобиколи колата и ѝ помогна да слезе.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Още нищо не беше загубено. Те бяха един срещу друг, не можейки да откъснат поглед един от друг. Тя първа се обърна и си тръгна. Той не направи никакъв опит да я задържи. Анджела тръгна с решителни стъпки по стъпалата на фамилия пансион, после се забави, след това още и още, докато се спря окончателно, за да се обърне бавно.

Итало Волпоне се бе облегал на вратата на автомобила си, цигарата му бе замръзнала в ъгъла на устните и само огънчето се червенееше. Видът му бе сериозен и замислен. Когато я видя да слиза към него, сякаш несигурно, той не направи нито крачка към нея. После я изчака да се приближи.

— Ключовете ли сте си забравили?

— Не.

— Бихте ли ми направили една услуга?

— Да чуем първо...

— Нямам нито стотинка — каза той, правейки усилие да се усмихне. — Рискувам да ме приберат в дранголника за скитничество. Може ли да ми услужите с петдесет пенса?

— Нямам толкова — беше отговорът ѝ.

Те паднаха в обятията си, без да могат да разберат кой от двамата първи е направил крачката. Това не беше целувка, а сближаване, като всеки от тях усещаше другия, всичко бе казано помежду им, без да е произнесена нито дума.

Итало я погали по косата с тих смях.

— След като не пожелахте да си приберете парите, всъщност какво искате?

— Вас.

След това, докато той наемаше квартира в Дорчестър, тя не беше желала да го предупреди. За първи път в живота си легеше гола в леглото на мъж. Бе успяла да запази мълчание. Нейните приятелки често бяха повтаряли, че мъжете са ужасни с девствениците. Тя бе стиснала зъби, докато той я обладаваше, отнесена от една вълна на страдание и удоволствие. Никога не бе си помислила, че на света съществува нещо подобно — едновременно ужасно и сладко.

След това бе загубила съзнание...

— Не исках да ти го кажа...

— Но защо?... Защо?...

— Беше ме страх, че може да се откажеш... О, Итало, така те желаех!

На другата сутрин тя не отиде на лекции. Следобедът мина, без да се появи в библиотеката. Вечерта дойде, а тя все още се намираше в леглото. Той беше непрекъснато в нея, буквално. От време на време някакъв прислужник оставяше в хола закуски и фини вина, прозрачни и студени като езерна вода. Сутринта те продължиха да се любят. На обяд решиха да не мърдат от леглото. На следващата нощ спаха само два часа.

Следобеда на третия ден, връщайки се от банята, Анджела каза:

— Не знам дали е нощ или ден. Вече не си спомням името си...

После влюбено се беше отпуснала на гърдите му. Той постави ръка под брадичката ѝ, като я повдигна нагоре с нежност.

— Ще ти кажа името ти... Ти се казваш Анджела... Анджела Волпоне.

Те направиха сватбата петдесет и осем дни по-късно в Ню Йорк. Дженко, братът на Итало, подари на младоженката диамантена гривна, чиято стойност не подлежеше на измерение. Празникът стана в хотел „Пиер“. Бяха дошли стотици гости. На въпросителните погледи на Анджела Итало отговаряше с весело примигване. Когато се нанесоха в огромния апартамент на Парк авеню, тя не можа да се въздържи да не възкликне:

— Господи, откъде взимаш пари за всичко това, за такъв разкош?

— Дженко и аз се занимаваме по малко... Плодове и зеленчуци на едро... Не се справяме зле...

Понякога у тях се организираха покер-парти с приятели на Итало. Всички демонстрираха висок респект към нея. По малко в главата ѝ изкристализира една идея, която не смееше да произнесе. Една вечер, не можейки да се въздържи, тя постави въпроса полу на шега:

— Итало, кажи ми, моля те, ти гангстер ли си?

Той си придаде трагичен вид, тръшна се в един фотьойл и започна да стреля във въздуха, изобразявайки с ръката си пистолет.

— О, ужас, какъв ужас! Да, признавам си! Аз съм ужасен човек! Нарязвам на парченца малки дечица и ги ям сурови с краставички и горчица! Не ме предавай на полицията, умолявам те!

И двамата се посмяха на тази шега. Но предната вечер, когато Франческа се строполи, крещейки от мъка, узнавайки за смъртта на своя съпруг, от устата ѝ се беше откъснала тази ужасна фраза: „Знаех, че ще го убият! Сега ще убият и твоя!“.

Анджела потрепери... Този вик още ечеше в ушите ѝ. Изведнъж се почувства сама и изгубена в огромния апартамент. Звънецът издрънча. Беше изпратила Фиорентина, прислужницата, за вестници. В същия момент телефонът иззвъня... Сърцето ѝ заби силно... Итало! Тя вдигна слушалката.

— Анджела!

— Итало!

Звънецът се чу отново на входната врата. Анджела каза бързо:

— Почакай, любов моя! Фиорентина звъни! Сега ще се върна!

Остави слушалката и забърза към вратата. Като че ли Итало викаше нещо... Анджела рязко отвори вратата. Без да погледне към Фиорентина, забърза към телефона. Изведнъж ръката ѝ се намери в желязно менгеме. Очите ѝ се напълниха с ужас, когато видя двама мъже, приличащи си като близнаци с онези, които идваха у тях да играят покер. Само че лицата на влезлите бяха непознати за нея.

— Госпожа Волпоне? — учтиво попита този, който държеше ръката ѝ. — Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, но трябва да ме последвате. Един човек желае да разговаря с вас.

Опитвайки се да овладее обзелия я страх, Анджела се помъчи да освободи ръката си. Напразно! Сякаш я бяха стиснали гигантски клещи.

Когато се опита да изкрещи, този, който досега мълчеше, постави ръка на устата ѝ. В същия момент дулото на пистолет се заби в ребрата ѝ.

— Без номера, госпожа Волпоне... Ние не ви желаем злото. Скоро ще се върнете у дома си...

Странен вкус на метал се прокрадна в устата на Анджела. Под налягането на внезапния шок краката ѝ се подгънаха и тя загуби съзнание.

Докато единият мъж я крепеше, другият внимателно постави слушалката на мястото ѝ.

След това, което му се случи, Омер Клопе желаше да потъне вдън земя. Забравяйки, че е с кола, той напусна Гросмюнстер пеш, бродейки по улиците напосоки, без да знае накъде отива, без да посмее да погледне никого в очите, мъчейки се да скрие от паметта си кошмарната сцена. Трябваше да се съвземе, да бъде сам, да се опита да разбере какво беше накарало Инес да демонстрира голотата си пред събранието на старейшините и представителите на синодалното събрание.

Омер напразно се мъчеше да обясни на присъстващите с безразличие, че тази черна гигантка е позната на дъщеря му и той я е виждал само веднъж в живота си... Тя, изглежда, заслужаваше съжаление за този акт на внезапна лудост. Всички неохотно се бяха съгласили, влагайки много фалш в съчувствията си. Една от представителките на нежния пол беше предложила да извикат полиция, за да прибере „болната“ — тя беше настояла на тази дума — в най-близката психиатрична клиника. Тази сцена, която се беше разиграла пред тях, рискуваше да се повтори на улицата, пред бременни жени или деца, които можеха да бъдат травмирани за цял живот. „Но не колкото и аз!“ — мислеше Омер, без да знае къде да се дене от срам.

Като промърмори някакви извинения, той ги помоли да свършат службата без него, докато предупреди властите относно страдащата нещастница. Дали му бяха повярвали?

Те продължиха, сякаш нищо не се беше случило. Обаче подозрителните им погледи го преследваха до вратата на криптата.

Клопе вдигна глава и забеляза, че по навик бе поел към дома си. Само това липсваше! В апартамента вилнееха сега агресорите, повикани от собствената му дъщеря.

Той зави надясно към банката. Имаше чувството, че минувачите го гледат, прочитайки в очите му колко бе виновен. В техните погледи сякаш имаше безапелационна присъда. Апартаментът му бе затворен за него, улицата — враждебна, на никого не можеше да се довери, докато чака скандалът да избухне, единственото му убежище оставаше личният кабинет. Там можеше да се скрие, за да преглътне горчивия хап.

Той не можа да се изплъзне от бдителния поглед на Марджори.
— Отвсякъде ви търсят, господине!

Омер я погледна с бялото на очите.

— Няма ме.

— Господине...

— Няма ме за никого! Излезте!

Тя направи познатата му гримаса, означаваща неразбиране на душата ѝ, и наранена гордост.

— Нека да не ви угодя, господине, но човекът настоява... Въпросът е на живот и смърт за вас!... На трета линия... Каза ми, че е от страна на Инес и че вие ще разберете... Щях да си запиша...

Тя се отдалечи със стиснати устни, поразително наподобяваща настръхнала кокошка. Дали вече знаеше?...

Треперейки, Клопе натисна бутон номер три.

— Да? — Той опипа възела на вратовръзката си.

— Това, което ви се случи с Инес, е само предупреждение. Съвсем по приятелски. Неприятно за един човек с вашето положение. Предположете, че се разчуе из фала!...

Омер стисна зъби, познавайки гласа на Итало Волпоне. Първият му жест бе да затвори. После се въздържа. Трябваше да разбере.

— Инес е малко странна, нали знаете... Способна е да се похвали навсякъде... Вече ѝ попречих да сподели случилото се с вашата жена...

— Какво искате — процеди с метален глас Клопе.

Гласът насреща до този момент беше внимателен, изведнъж придоби познатата агресивност.

— Вече говорихме! Ако утре по това време всичко не бъде уредено, неприятностите ви тепърва ще започнат!

Клопе въздъхна, преглътна слюнката си и сухо изрече:

— Вървете на майната си!

Под натиска на чувствата си, за първи път в своя живот, той бе произнесъл ругатня.

След като инспектира кухнята, Луи Филипон направи гримаса. Той си каза на глас: „Това не е кухня, а изложба на домакински електроуреди“.

После погледна към бригадата си.

— На война като на война! Ще работим с каквото разполагаме.
Отворете касите.

Беше предвидил всичко необходимо в тази авантюра. Три тежки каси, пълни с пособия, го бяха преварили в Цюрих. Двама от помощниците му разтвориха капациите им с помощта на дълги клещи.

— Господа, готови ли сте? — попита Филипон.

— Да, господине.

— Добре. Ножове за обезкостяване?

— Тук.

— Резачка за лук?

— Да.

— Шпатули за риба?

— Да.

— Специални ножове?

— Да.

— Лъжици за разбъркване?

— Да.

— Кухненски вилици?

Мълчание, последвано от потракването на метал в метал.

— Повтарям — нетърпеливо повиши глас Филипон. —

Кухненски вилици?

— Намерих ги!

— Игли за зашиване?

— Да.

— Сатъри?

— Тук са!

— Марля?

— Да.

— Преса?

— Да.

— Разбивачка?

— Да.

— Дървена шпатула, миксер, крива лъжица?

— Тук са.

— Много добре... много добре — доволно кимна Филипон. —

Кирил?

— Професоре?

— Извади материала от каса номер две и го номерирай поред.

— Добре, професоре...

Помощникът му се наведе над касата и започна да вади инструментите един по един, повтаряйки на глас:

— Тамиз, мандолина, тиган... дъска за рязане...

Филипон го прекъсна, за да изпита за последен път Валентин, най-младия член на бригадата:

— Валентин, след като обичаш музиката, обясни ни какво е мандолина?

Младежът, който беше на малко повече от четиринадесет, почервеня от удоволствие, радостен, че ще може да покаже знанията си. Той започна като на молитва:

— Мандолината е нож-робот с регулиращо се острие...

— За какво служи то?

— За рязане на тънки филийки, професоре.

— На какво?

— На зеленчуци за градинарска супа, на картофи чипс...

— Добре... добре!... Кириле, продължавай!

— Тенджери, плоча за пържене... Вакуумна тенджера... китаец.

— Валентин?

— Професоре?

— Китаец?

— Китаец е металически гевгир. От тънка стоманена мрежа... За сосове, подложки, бульони...

— Отлично! Ако продължаваш така, ще направя от теб един първокласен майстор на сосовете!

Останалите одобриха сервилно с кимане малкото отклонение на шефа си.

— Люк, подправките!

— Нито една не липсва, шефе! Копър, тим, мента, магданоз, градински чай, розмарин, карамфил, дафинов лист...

С жест на ръката, типичен за командирите, когато искат да вземат думата пред войските си, Филипон го прекъсна:

— Много от вас се питат какво правим тук, в Цюрих... Ще им отговоря... Тук сме, за да атакуваме! Няма да пропусна нищо! Нито ще толерирам каквото и да е! Вие сте посланици на чужда земя на голямата, велика френска кухня. Ще ви преценяват, ще ви критикуват,

ще ви провокират... Въпреки че на тази вечеря всичко ще бъде наопаки, искам да бъде превъзходна! Направете ми тази чест, направете тази чест на мадам Филипон, която за нещастие беше принудена да бди над къщата майка. Бъдете достойни за „Добрия клюн“! А сега на работа.

Всеки зае поста си сред движещите се вълни от дъски за рязане, тенджери и тигани. Малкият Валентин ръгна с лакът Кирил. Посочвайки с възхищение шефа им, той прошепна:

— Вярно е, че е досадник, но как хубаво говори!...

Както и да се развиеха събитията по-нататък, войната между Габелоти и по-малкия Волпоне изглеждаше неизбежна. Задържайки Моше Юделман и взимайки като заложница Анджела Волпоне, Габелоти окончателно прекъсна мостовете, свързващи двете фамилии. И без това щеше да породи неизбежен проблем пред останалите четири нюйоркски фамилии.

Според Моше Итало сам се беше обявил за новия капо на фамилията Волпоне. Как можеше той да се надява на милосърдието на членовете на мощната Комисионе с неговото буйно минало? Ако въобще се появи... Неговото внезапно изчезване от хотела не вещаеше нищо добро за Габелоти. Имаше две възможности: или беше разбрал, че банката ще остане затворена за него и е длъжен да се прибере в САЩ с подвита опашка, или беше успял да сложи ръка на двата милиарда на Синдиката. В този случай и човекът, и парите щяха да бъдат трудно достижими.

Най-отчайващото нещо за дон Еторе бе, че трябваше да чака още дълго, преди да си изясни ситуацията. Според разликата в часовете в Ню Йорк щеше да бъде три часа през нощта, когато банките в Цюрих щяха да отворят вратите си. Какво ли ще му отговори Клопе, когато чуе номера на сметката?

Той отвори минихладилника, замаскиран под дървено пано в стената, и за да успокои нервите си, измъкна няколко филии меден хляб, бутилки бира и пакет масло. После машинално намаза с масло няколко хапки и веднага ги погълна. Без да е жаден, но с настървение погълна своята трета бутилка с бира. Да чака, без да знае, за него бе равносилно на бавно побесняване.

Събитията следваха своя курс, без той да може да ги промени или да се намеси. Мерките, взети срещу Волпоне, не бяха кой знае колко силни, в случай че този мошеник вземеше решение да изчезне с двата милиарда. Колко ще тежат двата живота — на един съветник и на една законна съпруга, ако от другата страна на везната се поставят двата милиарда?

Малко преди това Томас Мерта и Франки Сабатини му бяха съобщили, че Анджела Волпоне ги е последвала „без истории“. Той им бе поръчал да не я докосват. Що се касае до Юделман, Габелоти бе отишъл дотам, че помоли Симеоне Феро, неговия ангел пазител, да му прави компания и да задоволява исканията му незабавно. Еторе уважаваше съветника на фамилията Волпоне. Но маркирайки верността си към Итало, Моше беше подписал смъртната си присъда: бе заложил на лошия кон.

За да намали спазмите, породени в коремната кухина вследствие безпокойството и отчаянието, Габелоти погълна нови две бутилки бира. Резултат обаче не последва. Стомахът му се разбунтува и той едва успя да задържи няколко оригвания. За да го успокои, Еторе погълна четвърт филия, намазана с масло.

Как можеше да го убеждават, че Мортимър ще има смелост да го предаде? Той преряза със зъби половин филия и я изгълта, без да дъвче. Та О'Брайън се страхуваше от всичко. Най-много от него — Габелоти. Когато смръщаваше едната си вежда, Габелоти с удоволствие виждаше дребничкия човек да се смаява още повече.

Той погълна наведнъж последното парче хляб с масло, после се задави, закашля и бе принуден да се подпре на стената със зачервено лице, за да си поеме дъх и да не се задуши. Неговият антураж беше останал в кабинета му, тъй като той не можеше да понася повече смутеното мълчание на хората си. Прегънат на две, Еторе отвори нова бутилка бира. На вратата се почука.

— Да! — извика той с мъртвешки глас.

Анджело Барба показа предпазливо главата си:

— Не се ли чувствате добре, дон Еторе?

Още невъзстановен от кашлицата, Габелоти му направи знак с ръка да каже какво иска.

— Пакет за вас. Изглежда е от Швейцария...

Кашлицата на Габелоти секна изведнъж. Той погледна Анджели през просълзените си очи.

— Кой го донесе?

— Куриер от летището.

— Дай го!

Еторе предпазливо пое малкия, внимателно опакован с бежова хартия колет. Отгоре бяха отпечатани името и адресът му. Нямаше следа от име на изпращача. Липсваха марки и пощенски печат.

— Откъде знаеш, че е от Швейцария?

— Току-що е пристигнал със самолета от Цюрих. Куриерът ми каза.

Габелоти претегли на ръка колетчето. Беше много леко, за да съдържа някаква клопка. Въпреки това Еторе небрежно го подаде на Анджели Барба.

— Отвори го. Нещо ми влезе в кривото гърло...

Той се обърна и се отдалечи на подходящо разстояние, близо до хладилника, поставен до главата на леглото му. После коленичи да търси бира, съзнавайки, че в случай на експлозия леглото ще го запази от евентуални хвърчащи предмети. Разклащайки бутилката под леглото, Габелоти промърмори:

— Сигурно е някакъв номер на Рико Гато...

В стаята се чу шумът на разкъсаната хартия. Еторе инстинктивно се наведе още надолу, доколкото му позволяваше големият корем.

— Е, какво? — промърмори той недоволно, без да променя позата и положението на тялото си.

— По дяволите! — възкликна Анджели.

— Какво?

— Елате да видите, дон Еторе...

Габелоти най-после се изправи с бирата в ръка: ако нещо трябваше да експлодира, досега да бе свършено с тях.

— Отвори ли го?

Анджели се приближи и му подаде отворения пакет. Без да го поема с ръка, Габелоти с изненада погледна часовника, който обгръщаше втори, по-малък пакет. Формата и големината на последния бе като кокоше яйце. Барба машинално го поднесе към ухото си.

— Часовникът върви...

На гривната на часовника висеше съобщение, написано с печатни букви: „СПОМЕН ОТ ЦЮРИХ“.

Анджело смъкна хартията, която беше покрита с печати, надписи и рисунки. Разяждан от любопитство, Еторе го грабна от ръцете на Анджело, разгъна го и видя в ръцете си кибритена кутия, която постави внимателно върху масата.

Върху хартията, фиксирана с кламери, се виждаше фотографията на Рико Гато. Всъщност това бе първата страница от паспорта му. Габелоти прочете: „Енрико Гато — агент по недвижимо имущество — 256, Вашингтон авеню — Маями“.

Барба и Габелоти размениха в тишината погледи, пълни с разбиране. Изоставяйки всяка предпазливост, Еторе вдигна кибритената кутия, върху която имаше печат на известна електронна фирма от Цюрих, и бързо я отвори.

Върху тънък пласт от памук, осеян с кафеникави петна, лежеше малко парче кърваво месо, съсиреците на което издаваха сладникав мирис. Преодолявайки отвращението си, Еторе Габелоти погледна отблизо. Беше човешки език.

Езикът на Рико Гато.

[1] Аз също съм италианка (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Откъде? (ит.). — Б.пр. ↑

14.

Сутринта на 26 април 1977 година Итало Волпоне се събуди, когато слънцето беше току-що изгряло. Както винаги, когато не си беше доспал, той се запита къде се намира, не успявайки да се ориентира в тази стая, облечена в кадифе, леглото с колони, увенчани с балдахин, тежките тъмни мебели, които не му говореха нищо. През полуотворения прозорец долитаха птичи гласове. През завесите се процеждаше някаква златиста светлина, която падаше на ивици върху вълнения бежов килим.

Той се протегна, прозя се, почеса се по главата и погледна часовника си: шест и половина. Изведнъж всичко се появи пред очите му...

Лицето му се вкамени, той скочи от леглото и се вмъкна в облицованата с черни керамични плочки баня.

Вчера, когато разговаряше с Анджела, тя му беше казала, без да му даде време да ѝ обясни, че отива да отвори на Фиорентина, той беше изкрещял по телефона да не отваря. Въпреки това тя се беше отдалечила. След това никой не се върна на телефона. Няколко секунди по-късно, докато Итало се измъчваше, връзката бе прекъсната. Той набра номера отново, но нито Анджела, нито Фиорентина се обадиха. Полудял от безпокойство, Волпоне набра номера на Моше Юделман. Отново никой. Итало трескаво беше потърсил сотокапото, верния Пицу, чиято съдба от двадесет години бе неразривно свързана с фамилията Волпоне.

Апартаментът на Осмо авеню, който обитаваше той, остана ням. Сякаш всички, които му бяха близки, бяха изчезнали внезапно от града. Докато въртеше непрекъснато трите телефонни номера, успя междуременно да се свърже с тримата капорезими на фамилията: Алдо Амалфи, Висенте Бруторе и Джозеф Дото.

За негова най-голяма изненада никой от тях не знаеше за смъртта на своя дон. Проклинайки Юделман, който не бе спазил наставленията му, Итало ги информира, че смъртта на брат му не променя с нищо делата на фамилията. После им обяви, че поема ръководството на

клана, и им заповяда да мобилизират всички налични „командоси“, за да открият Моше и Анджела.

После завъртя отново номера на жилището си, откъдето най-после се обади Фиорентина. Господарката ѝ беше я изпратила за вестници, но когато се бе върнала, апартаментът се беше оказал празен. С буца на гърлото Итало се помоли Анджела да е при Франческа, вдовицата на Дженко.

Франческа му беше отговорила с мъртвешки глас, че не е виждала жена му от вчера вечерта. Сменяйки изведнъж тона, тя поиска обяснения относно смъртта на съпруга си. Напълно объркан, той не можа да намери думи. Беше му невъзможно да даде подробности. Франческа плачеше безутешно, умолявайки го да ѝ каже къде е тялото на Дженко, пред което тя искаше да коленичи за последен път, преди да го приюти земята. Итало измънка, че ще ѝ се обади... че ще се погрижи за всичко.

Поставяйки слушалката, той изпита чувството на обвиняем, завладян от някаква виновност, срещу която съвестта му се разбунтува: той нямаше никаква вина за миналото. Клопе трябваше да разбере за своя сметка, че не трябва да се играе безнаказано с нещастията на другите! Отговорът на банкера срещу неговите заплахи го беше хвърлил в състояние на бяс, достатъчно силен, за да може да бъде задържан дълго...

Той разтвори завесите, примижа, за да избегне силната слънчева светлина, която блестеше право в лицето му. В градината на вилата всичко беше чисто и тихо, както в първата сутрин от раждането на света. Нямаше никаква следа от човешки живот по обсипаните с цветя пътеки, из които бръмчаха пчели. Лилавият и белият люляк обгръщаха желязната ограда и едва забележимо се люлееха под милувката на лек вятър, който караше да трептят най-високите клонове на кедрите, прегъваше нежните стръкчета на маргаритките, по които играеха бели пеперуди.

Беше несправедливо, че такъв спектакъл е възможен, че всичката тази пулсация съществуваше, докато тялото на брат му гниеше неизвестно къде...

Той се откъсна рязко от тази смазваща красота, от това обещание за живот и цветя в края на април. Имаше нужда да запази в себе си мощта на своята омраза. Итало обърна гръб на слънцето, върна се в

банята, за да застане под душа, отваряйки крана с ледена вода. Докато студеният душ хапеше кожата му, той преброи до сто.

Обличайки чисто бельо и един от вечните си черни костюми, слезе в кухнята. Цялата къща още спеше. Итало отвори кутия с кафе, пригответи си чаша и се пригответи да прекрачи в градината, когато изведнъж почувства някакво присъствие до себе си, макар че не беше чул никакъв шум.

— Надявах се аз да ви направя кафе — каза Фолко Мори.

— Имам да говоря с теб.

— Аз също.

— Започвай.

— Ето... време е да знаете. Всичко стана твърде бързо след пристигането ни в Цюрих. Вие имахте много работа и нещастieto, което ви застигна, което застигна всички ни, изглежда, ви попречи да видите какво става зад гърба ви...

Гласът на Фолко беше спокоен и тих. Бебе Волпоне го наблюдаваше с любопитство под сянката на притворените си клепачи. Мори винаги го заинтригуваше със своето държание, с резервираността си и с мълчанието си. Имаше чувство за дистанция.

— И какво се случи зад гърба ми? — попита Итало, смучейки цигарата си.

— Аз очистих двама души — каза Фолко, без да мигне.

— Кога?

— След като пристигнахме тук.

— Защо?

— Те ви следяха още от Ню Йорк. Бяха в същия самолет, както и ние.

— Габелоти?

— Не. Когато убих първия, не знаех нищо. Със съжаление трябва да ви кажа, че той се оказа полицай. Нюйоркски полицай.

Итало се сдържа да не потрепери.

— Как го уби?

— Падна от осмия етаж на хотел Сорди. Нещастен случай.

— Нещастен?

— Никои никога не може да докаже противното. Освен Белинцона и аз самия, вие сте единственият, който знае истината.

— Вторият... Пак ли полицай?

— Да. От същата бригада. Централният комисариат на Шесто авеню. Хора на Къркпатрик. Когато тръгнахте за планината с О'Брайън, блондинката му и негърката, той се беше залепил за вас.

— Ти къде се намираше в това време?

— Най-отзад. Той се оказа по-труден от първия. За малко да ми види сметката. Просто имах шанс.

— Къде е тялото?

— Петстотин метра преди дъскорезницата. Замъкнах го в една пукнатина.

Волпоне отмести очи и загледа края на цигарата си. После бавно каза:

— Може би очакваш поздравление?

— Не очаквам нищо. Просто ви осведомявам. Това е.

— Ти си се съмнявал, че той също е полицаи.

— Ако не бях постъпил така, сега щяхме да бъдем затворени за убийството на блондинката и на Мортимър О'Брайън.

Итало хвърли фасата си. Той падна върху една маргаритка и изгори тичинките ѝ. После, въздъхвайки, се обърна към Фолко:

— Правилно си постъпил, Фолко. Не си имал никакъв избор. Аз ти благодаря.

Приятелски го потупа по рамото. Фолко искаше да каже нещо, но се появи Пиетро Белинцона, изненадан, че ги вижда. Беше облякъл намерен в някакъв гардероб халат. Цветът му беше виолетов и на нивото на плещите беше готов да се спука.

— А пък аз мислех, че съм станал пръв...

Той заглуши една прозявка. Жестоката му физиономия беше синкава от наболата брала. Пиетро се обърна към слънцето:

— Гладен съм.

— Първо и последно предупреждение — каза ядосано Волпоне. — Ако за в бъдеще вдигнеш и малкия си пръст, без да знам, ще те изхвърля от фамилията!

Посрещнат така студено, гигантът се ококори.

— Какво съм направил?

— Помогнал си на Фолко да очисти двама полицаи, а аз не знам нищо!

Белинцона погледна Фолко с обвинение в очите. Ако досега не бе казал нищо на Итало, то беше по негово желание.

— Мислех... — преглътна той.

— Ти няма да мислиш заради мен! Аз съм този, който издава заповеди.

— Пиетро няма вина... — намеси се спокойно Мори.

— Теб не съм те питал! — изръмжа Волпоне. — Казах ти какво мисля. Трябваше да ме държиш в течение! Искам да знам всичко, всичко! Ясно ли е?

Видът му бе заплашителен. Белинцона и Мори не се помръднаха. Птиците в градината, чиято песен бе прекъсната от шума на гласовете им, подновиха писуканията си. Итало насочи пръста си към Белинцона.

— След два часа ти ще имаш страшен зъбобол!

Изненадан от тази неочаквана фраза, Пиетро погледна към Фолко, но последният не се помръдна.

— Фолко!...

— Падроне?

— Знаеш ли защо съм дошъл в Цюрих?

— В общи линии — последва незабавен отговор.

— Един лайнен банкер блокира парите, които моят брат му е доверил. Не искам той да умре... Поне засега. Искам да го унищожа. Ако за нещастие той умре, сбогом на мангизите! Искам да проговори!... Разбираш ли ме?

— Да.

— Цюрих започва да става нездравословен за нас. Трябва да се действа бързо! Пиетро!

— Си?

— Как ще реагираш, ако си на мястото на Габелоти и разбереш, че един от твоите хора е ликвидиран?

Белинцона потърка брадата си. Тя изскриптя под пръстите му.

— Ще оглавя един екип и ще дойда на място, за да раздавам правосъдие.

— Точно така! А ти, Фолко? Ако си на мястото на Къркпатрик и двама от твоите хора изчезнат?

— Ще постъпя по същия начин. Ще предупредя швейцарските си колеги.

Волпоне кимна с глава.

— Ти го каза. Това означава, че не след дълго на задника ни ще увиснат много хора... Още един повод да побързаме и да си свършим работата. Всичко зависи от банкера. Главата му е доста твърда. Все пак по-малко от моята! Искам да го поставя на колене. Вчерашното предупреждение се оказа недостатъчно. Днес ще го настъпим по-сериозно по мазолите!

Фолко направи скептична физиономия:

— Ако знае, че ще го щадим, ще бъде трудно да блъфираме...

На устните на Итало се появи зла усмивка.

— Ще разговаряме след два часа за това. Готов съм да се обзаложа, че ще ме разбере... Слушайте ме добре... В девет и половина двамата ще отидете на Цвайерщрасе 9. Ще се качите на третия етаж. Ще позвъните на вратата на зъболекаря. Фамилията му е Щрол. Професор Аугуст Щрол. Ще се покаже жена му, Ингрид. Тя ще ви каже, че нямате уговорен час. Белинцона ще си държи челюстта с ръка. Ще кажете, че страда ужасно от мъдрец.

Пиетро, който едва сега се събуди окончателно, издаде въздишка на облекчение.

— Преди малко ме уплашихте, падроне... Когато влезем в кабинета, какво ще правим?

В очите на Итало заигра жестоко пламъче.

— Ще ти кажа...

— Защо да чакаме, дон Еторе? Не само че Волпоне ни е измамил, но ни прави на глупаци!

За стотен път от началото на дългата нощ Габелоти погледна часовника си. Беше почти три сутринта. Влиятелните членове на фамилията, групирани около него, дълго време не знаеха как да се държат в случая. Кармине Кримело и Анджело Барба бяха на мнение да се почака отварянето на Трейд Цюрих Банк в Швейцария, за да бъдат окончателно наясно за съдбата на двата милиарда долара. След това, ако положението позволяваше, трябваше да се премине към незабавни репресии. Карло Бадалето пък непрекъснато апелираше към ликвидиране на Моше Юделман и Анджела Волпоне. Яростно. В неговите очи изпращането на езика на Рико Гато бе доказателство за

неговото коварство, а същевременно се явяваше като невероятно предизвикателство.

— Аз ви казвах, че Итало Волпоне е ненормален! Ако усети, че се колебаем, ще ни ликвидира един по един.

За да успокои нервите си, Габелоти нареди да донесат в кабинета му една петкилограмова кутия хайвер. Знаейки ненаситната му лакомия за храна, неговите хора въпреки честите подканвания почти не се докоснаха до нея от страх да не го разсърдят. Въпреки това на дъното на кутията бяха останали няколко зрънца, които дон Еторе изстърга и разстла върху парче хляб с масло. Той го задъвка механично, глътна чаша водка, последвана незабавно от бутилка бира. Водката предизвика у него жажда. До този момент Габелоти се задоволявате да слуша своите консилиере и лейтенанта си, без да взима ничия страна, само с вдигане на рамене, когато Бадалето ставаше много буен.

Всъщност той го намираше твърде боязлив. Какво значение имаха животът на Моше и на Анджела. Ако Волпоне действително го беше предал, цялата му фамилия щеше да плати за това, от най-дребния командос до самия Итало, за когото той щеше да посвети живота си да го намери и убие със собствената си ръка. Независимо колко време ще е нужно, каква цена трябва да се заплати, но рано или късно той щеше да сложи ръка върху него! Само че бизнесът стоеше винаги преди отмъщението.

— Кармине, колко е часът?

— Три и една минута.

Часовникът на Габелоти показваше два часа и петдесет и девет минути. Той толкова дълго беше сдържал разрушителния бяс, че не можа да се въздържи и вдигна телефона: в Цюрих беше девет сутринта. Банката отваряше вратите си. След второто позвъняване отсреща се чу глас.

— Обаждам се от много далеч. Искам да говоря с Омер Клопе. Аз съм негов клиент. Работата е лична, много важна и спешна!

Всички се вкамениха в мълчание, което можеше да се реже с нож: най-после всичко щеше да се изясни!

Точно в девет часа и тридесет минути на третия етаж на Цвайерщрасе девет един слаб, облечен в черно мъж позвъни на вратата на професор Аугуст Щрол. Той държеше под ръка един гигант, който опипваше челюстта си с израз на ужасно страдание.

Висока, високомерна и привлекателна, лично Ингрид Щрол се появи на вратата.

— Господа?

Фолко Мори посочи Пиетро Белинцона:

— Вече един час, откак го е хванало. Ще умре от болка.

— Имате ли уговорен час? — намръщвайки се, попита Ингрид.

— Ние сме пътници. Трябваше да ви телефонираат от нашия хотел, от „Континентал“.

— Няма такова нещо.

— Не мога да оставя приятеля си в състоянието, в което е.

За да потвърди думите му, Пиетро изръмжа от болка.

— Съжалявам — каза Ингрид. — Цялата ни седмица е запълнена. Мога ли да ви посоча името на някой колега?

— Не, не! — протестира Фолко. — Моят приятел иска да бъде лекуван само тук. В хотела ни казаха, че професор Щрол е най-добрият специалист в Цюрих.

Ингрид се подвоуми само за секунда.

— Седнете за минута. Професорът в момента работи. Ще проверя какво може да се направи.

Тя се завъртя на токовете си. За секунда Пиетро и Фолко се възхитиха на изящната ѝ талия. Те се намираха в чакалня, която по-скоро приличаше на разкошен салон, отколкото на преддверие на страданията. Върху ниска масичка лежаха зъболекарски списания на четири езика: немски, английски, френски и италиански. Обширни канапета от лилава кожа, килими, стени, покрити с някаква материя с цвят на охра, върху които се намираха старинни гравюри, представящи вадачи на зъби на някакъв градски площад през Средните векове.

— Тук не трябва да се окачат такива свинцини — забеляза Белинцона. — Това обезкуражава клиентелата. Теб досега болели ли са те зъби?

— Не.

— Мен също. А знаеш ли защо? Когато бях хлапак, получих един удар с бейзболна тояга по средата на муцуната. Корените са мои, но

останалото...

Той разкриви устните си и показа една двойна златна редица на нивото на венците.

— Така съм по-богат, нали?

— Затваряй си устата! — подхвърли с ъгъла на устата си Мори.

Ингрид се появи отново. Белинцона хвана с две ръце челюстта си и наведе с гримаса глава.

— Професорът има посещение в десет часа. Ако се открие някаква пауза между две интервенции, ще ви прегледа. Изключено е да ви направи каквото и да е днес.

Тя протегна на Пиетро чаша с вода, придружена с бяло хапче.

— Вземете го. Ще облекчи болката ви.

Белинцона подуши чашата със съмнение.

— Пий! — заповяда Фолко.

Пиетро постави хапчето под езика си и изпи с отвращение водата. Веднага след като Ингрид изчезна, той го измъкна от устата си и го напъха в един от джобовете си.

В десет без пет Ингрид се появи отново.

— Ако обичате да ме последвате.

Тя ги въведе в кабинета, където блестящите хромирани детайли му придаваха вид едновременно на операционна зала и на ядрена електроцентрала. Във въздуха се носеше някаква лека музика.

— Мога само да ви прегледам... — каза Аугуст Щрол на Белинцона. — Моля, седнете...

— Това жена ви ли е? — попита Фолко Мори, посочвайки Ингрид.

Щрол смръщи вежди, разменяйки бърз поглед със съпругата си.

— Пардон?

— Тя има разкошен задник — забеляза спокойно Фолко, повдигайки полата на Ингрид.

В същия момент той притисна с дясната си ръка върху гърлото ѝ бръснач, докато Белинцона насочваше своя валтер към корема на зъболекаря.

— Покажи още веднъж — настоя Пиетро.

Фолко задържа вдигната полата на Ингрид.

— Но тя не носи кюлоти, тази мръсница! — възкликна Пиетро.

Кръвта, която се отдръпна от лицето на Аугуст Щрол, сякаш нахлу в бузите на Ингрид. Фолко използва момента, за да произнесе речта си:

— Против вас нямаме нищо. Това няма да ми попречи да й прережа гърлото, ако вие не изпълните нарежданията, които ще ви дам!

— Вие няма да искате да прережат гърлото на тази малка мръсница, вашата жена? — настоя Белинцона фалшиво заинтересован. — Ей! Знаеш ли защо не носи слип? Сигурно я чука права между две вадения на зъби!

— Нищо не си разбрал — каза Фолко. — Докато той оперира, тя разтваря бедрата си и болката на клиента преминава.

Белинцона избухна в смях. Един от поводите за неговата симпатия към Фолко беше това изключително чувство за хумор, което той не загубваше никога, даже и в най-деликатните положения.

Въпреки че гърлото му беше пресъхнало, краката му се огъваха и целият трепереше, Аугуст Щрол успя да произнесе с мъка:

— Кажете колко искате и си вървете!

— Нито стотинка — каза Фолко, помъквайки със себе си Ингрид навътре в помещението.

Той повдигна една завеса и се намери в някакво помещение три на два метра, където бяха поставени върху етажерки гипсови отпечатъци на челюсти. Смръзнала се от страх, Ингрид се отпусна към него като парцалена кукла. Мори се обърна към Пиетро и му кимна в знак на задоволство.

— Става ли? — попита го Белинцона.

— Да. Ще остана тук с нея.

— Слушайте... — намеси се професорът с несигурен глас. — След минута един мой клиент ще дойде...

— Точно така — прекъсна го Мори с леден тон. — Заради него сме тук. Докато ти се занимаваш с него, не забравяй, че ние сме тук и те наблюдаваме.

— Всъщност... какво желаете?

Белинцона не можа да сдържи своето хълцане. Прекара внимателно ръба на ръката си върху гръкляна на Аугуст Щрол с неповторим жест.

— Ще ти бъде казано... Ако не го свършиш... жена ти... кльц.

— Без да става дума за куршума в корема, който ще получиш като премия — прибави Фолко с невъзмутима физиономия.

Той започна да му обяснява внимателно какво се очаква от него. Щрол клатеше безнадеждно глава в знак на несъгласие, с пълни със срам очи.

— Ако предпочиташ да видиш как жена ти ще умре, преди да умрете ти и твоят клиент, твоя работа — заключи Фолко с безразлично повдигане на раменете.

На вратата се звънна: Омер Клопе пристигаше.

— Иди да отвориш... — спокойно каза Мори.

Белинцона пусна зъболекаря, който залитна, после се присъедини към Фолко, чийто бръснач лежеше върху гърлото на Ингрид.

— Не забравяй, че те наблюдаваме. При първата дума, при първия поглед, при първото движение вън от нашето желание ще последва касапница.

Те изчезнаха зад завесата заедно с Ингрид Щрол.

— Повтарям ви, че това е невъзможно!... — за последен път протестира професорът. — Той ще разбере...

До него достигна ехото на приглушения вик на Ингрид. Ужасен, Аугуст забърза към вратата. Когато отвори, за да даде път на банкера, беше десет часът и тридесет и две секунди.

Пресичайки хола на собствената си банка, Омер Клопе имаше чувството, че поздравът на чиновниците, колкото и да беше обикновен, беше пълен с ирония. Невъзможно беше да не са в течение на скандала от предната вечер. Присъстващите сигурно щяха да проговорят. Събитие с такива размери не можеше да остане тайна в град като Цюрих. От времето на своята фондация през епохата на Каролингите преди повече от хиляда години достойните синове на Гросмюнстер никога не са били свидетели на смразяващото представление на тази чернокожа гигантка, показваща се безсрамно гола пред едно събрание на теолози. Сякаш Бог беше чакал толкова векове, за да може по-добре да накаже един banker за неговите грехове.

Омер беше прекарал половината нощ в размисъл, смазан от чувство на непоносима виновност. Химене щеше да научи, дъщеря му

щеше да научи, целият град, цялата страна щеше да научи! С цялата сериозност, вземайки за база на размисъла си една от най-хубавите картини на Гоген: „Кои сме ние? Откъде идваме ние? Къде отиваме?“, той беше направил пълен преглед на съвестта си. Не изглеждаше никак брилянтно... цялата разлика между това, което той мислеше, че е, и това, което всъщност беше, тежеше жестоко върху разкъсаната му от съмнения душа. Колко години щеше да живее още? Какво беше извършил, за да заслужи своето спасение? Беше ли дал на единствената си дъщеря възпитанието, което следваше да даде? Ако беше така, защо тази сватба се оказваше изведнъж възможна? А Химене, на която така малко се беше отблагодарил за нейната безкрайна вярност, мамейки я с една проститутка, как щеше да реагира, след като научеше?

Беше се молил за добродетели, беше извършил злото! Беше съдник, сега — осъден! Наказан в това, на което най-много държеше, социалното му положение. Оставаше му само да плати за това. Още от утре, след като Ренате щеше да стане госпожа Курт Хайнц — тази сватба в три часа сутринта — каква щуротия! — щеше да постъпи спрямо съвестта си, каквото и да му струваше това!

Срещата му с Мелвин Бост беше оставила горчив вкус в устата му. Поради слабост или интерес беше отказал да погледне сериозно на положението, създадо се в „Континентал Мотор Карс“. Това беше чудовищно, невинни да умират поради икономически интереси. Омер не трябваше да позволи това. Каквото и да струваше, той щеше да даде нареждане всички концесионери да заменят дефектната част в тяхната „Бюти гоуст П9“. Нека после фирмата се сгромоляса, ако такава е била волята божия.

Клопе беше определил срок три години — да привърши замисленото. Той нямаше син, който да го наследи. Ренате не се интересуваше от финанси, а нещастният Курт не беше в състояние да управлява банката. За какво повече да работи? Защо му е този капитал, който е средство сам по себе си, но също и край на всичко? Омер и Химене бяха осигурени до края на дните си. Дори да вършеха лудории, нямаше да успеят да похарчат дори една стотна от това, което притежават.

Марджори го очакваше пред вратите на кабинета му (дали знаеше?).

— Спешно, лично и важно. Личността чака на телефона.

Клопе погледна часовника си: 9 часът 01 минута.

— Така ли? — разсеяно промълви той, вдигайки слушалката.

— Господин Омер Клопе?

— Да.

— Ние не се познаваме, но аз имам сметка при вас.

— Слушам ви.

— Вие вече сте срещали моя довереник, Мортимър О'Брайън.

В главата на Клопе се запали малка червена лампа. Човекът, с когото говореше, не можеше да бъде друг, освен довереника на Филип Диего, съдружникът на Дженко Волпоне, Еторе Габелоти. Незабавно номерът на сметката затанцува пред очите му: 828384, както и кодовото название „Мамма“. Щом се касаеше за сума от два или повече милиона, паметта му работеше сама, без да бъде насилвана.

— Първо ще ви дам номера. След това ще ви помоля да изпълните някои мои нареждания.

— Слушам ви.

— 21877. Кодово название GOD.

Клопе спокойно прие удара, смръщвайки вежди. Значи подозренията към О'Брайън се оказаха основателни. Малкият нечестен човек беше дал фалшив номер на своя господар... Той искрено съжаляваше, че едно човешко същество може да падне толкова ниско. За съжаление Клопе не можеше да помогне на Габелоти, така както и на Волпоне. Гласът му прозвуча студено и официално:

— Съжалявам. Зная за какво говорите.

— Моля? — задави се събеседникът му.

— Информацията ви не отговаря на нищо, съществуващо в нашето учреждение.

— Какви ми ги разправяте? Какво значи това?

— Съжалявам, господине. Имате грешка. Довиждане.

Той затвори и позвъни на Марджори.

— Ако същият човек позвъни, предайте му, че отсъствам.

— Добре, господине.

Тя несръчно излезе от кабинета. Оставаше му три четвърти час, преди да посети зъболекаря. По навик той надраска няколко цифри на парче хартия.

Преди пет дни Дженко Волпоне бе депозирал двата милиарда в Трейд Цюрих Банк. Омер незабавно ги бе предоставил на Йожен Шмеелблинк в Шаан — банкера на bankerите. Тази игра на писаница, напълно легална и банална, му носеше дневна печалба от 109 588 долара. Умножено по пет, това правеше 547 940 долара.

В това състояние на духа той не успя да прогони въпроса, който се появи в мислите му: на кого е изгодно престъплението? Наистина това не го засягаше и ако мозъкът му не бе обременен с други угризения, тези думи никога не биха му дошли наум.

Трябваше със съжаление да констатира, че до този момент престъплението — ако имаше такова — носеше печалба само на него.

Три леки почуквания и едно по-силно и Орландо Барето отвори вратата. Итало Волпоне се промъкна в стаята.

— Къде е тя?

— Заключена в стаята си.

Волпоне влезе при Инес. Тя беше полулегнала върху куп от възглавници до радиатора на парното. Лявата ѝ ръка беше хваната с белезници към радиатора. Тя остави списанието, което държеше, и хвърли безразличен поглед към Итало.

— Знаеш ли да пишеш? — попита грубо той.

Ландо го погледна изненадано. Как можеше да задава такъв въпрос на една жена, която бе следвала три години в университет? Той самият не си беше доспал. Според заповедите на своя патрон Ландо бе заключил Инес, която след случката в дъскорезницата не го бе удостоила нито с поглед, нито с дума, нито с жест. Тя запазваше презрителна, враждебна тишина. Беше договорено, че той ще ѝ предава телефона всеки път, когато я потърсят. Веригата, свързваща ръката ѝ с парното, беше твърде къса, за да може сама да го достигне. Така беше решил Волпоне. Той мислеше, че гигантката трябва да отговаря, за да не събуди подозрение у някой от своите клиенти. Разбира се, Орландо вдигаше слушалката след всяко позвъняване, откривайки по този начин един нов аспект в живота на приятелката си. Момичетата, които разговаряха с нея, разказваха забавни истории, заливайки се от смях. Освен това бяха звънели двама чужденци: германец и италианец. Първият — фотограф, вторият — импресарио.

Инес мило бе отказала да позира за списанието „Базаарс“ с бижута за три милиона около шията си. Имаше и няколко изречения, разменени на африкански диалект.

— Двама мои братовчеди — бе обяснила Инес. — Минават през Цюрих. Дипломати. Ще дойдат тук.

Ландо се беше ядосал.

— Не можа ли да им кажеш, че ще отсъстваш!

— Не сме се виждали от две години. Носят ми подаръци. Щом като не искаш, не им отваряй...

— Ако произнесеш още една дума на твоя африкански, ще ти счупя главата.

Ландо я желаше ужасно и се насилваше да бъде груб с нея. Всъщност той я съжаляваше и това го караше да се гневи.

— Пиши каквото ще ти продиктувам! — нареди Волпоне, подавайки ѝ хартия и писалка.

Тя посочи с очи белезниците.

— С това не мога.

— Дясната ти ръка е свободна!

— Аз съм левачка.

— Отключи я!

Ландо отключи белезниците с малкото ключе. Инес потърка китките си и се изправи с гъвкавостта на лисица. После протегна ръка, за да вземе хартията и писалката.

— Момент — каза Итало. — Искам една твоя фотография. Гола.

Тя отвори някакво чекмедже и измъкна един албум. После го прелисти и измъкна една снимка. Итало хвърли бегъл поглед и я прибра в джоба на сакото си. Инес легна на леглото по корем, взе с лявата си ръка писалката и постави листа пред себе си.

— Слушам ви — каза на Волпоне, без да го гледа.

При други обстоятелства Омер Клопе щеше да обърне внимание на смутения вид на професор Щрол, на неговото меко, бягащо ръкостискане. Но той беше толкова замислен, че не обърна внимание на това.

— Мадам Щрол не е ли тук? — попита от вежливост Омер.

— Сега ще се върне... — с нисък глас измънка Щрол, обръщайки се с гръб към банкера, за да скрие погледа си, който неминуемо щеше да го издаде. — Разположете се, моля ви... На ваше разположение съм...

Той започна да рови в инструментите върху металното блюдо. Клопе тежко се отпусна върху покрития с черна кожа диван, служещ като фотьойл и като операционна маса според наклона, на който биваше поставен. Замислен, той се остави да бъде завладян от нежната музика на Вивалди, все още вгълбен в мислите си, обмисляйки телеграмата, която щеше да изпрати до Ерик Мортед, неговия директор на „Васенаарс Консолидейтид“. Както за своите „Бюти гоуст П9“, излизаци от конвейерите на СМС, Клопе не желаше миньорите в Ботсуана да понасят излишни рискове. Щеше да изпрати незабавно необходимите суми за обезпечаване сигурността на миньорите. Само тогава щеше да се съгласи на нови проучвания.

Внезапно банкерът бе ослепен от мощния прожектор, който Щрол беше насочил към него. Ръцете на професора се появиха в светлинния поток, дълги и бели. Те мърдаха, сякаш нищо не ги свързваше с китките и раменете на тялото, което оставаше в сянка. Клопе, напълно заслепен, не можеше дори да различи силуета на Щрол. Той затвори очи, за да избяга от хилядите слънца, експлодиращи в ретината му. После усети, че професорът му завързва салфетка около врата. Омер остана учуден от мълчанието му. Обикновено Щрол не прекъсваше неизчерпаемите си истории, на които се смееше сам, наставяйки ги една след друга, докато накрая те поддействаха хипнотично върху клиента.

— Добре ли се чувствате? — осведоми се Омер Клопе.

— Да, да... Сега заедно ще направим малка равносметка...

Аугуст Щрол желаше да му изкрещи да бяга. За да се убеди, че не сънува, той хвърли поглед към завесата, зад която жена му с бръснач върху гърлото бе задържана от двамата агресори. Завесата се откряна, откривайки лицето на херкулеса от панаира, който му отправи окуражителен поглед. До него с разширени от ужас очи стоеше Ингрид, държана от втория мъж с глава, опъната назад, и с острието на бръснача върху гръкляна.

За да не полудее, Аугуст Щрол се впусна в безкраен професионален монолог. Трябваше да бъде спокоен, за да не привлече

вниманието на банкера. Последният теоретически знаеше поне толкова, колкото и зъболекарят, като всеки фанатик на дадена тема.

— Сега имам отговора на въпроса, който ми поставихте онзи ден... Наведете се леко наляво... Така... Да... Мерси... Нали знаете, по повод на разрушаването на зъбния емайл... Това не е възможно, преди да се разруши апатитният кристал...

— Аха — забеляза Клопе.

— Дръжте устата си отворена. Органичните материи се вмъкват в минералната основа. Както знаете, криогенните бактерии в мнозинството си не са протеолитични...

Омер Клопе вдигна ръка, за да вземе думата. Той усети, че ръцете на Щрол пускат челюстта му.

— Има и една друга възможност: постепенно разтваряне на органичната основа на зъбния емайл.

Плувнал в пот, професорът не можа да преодолее изкушението да погледне към завесата. Гигантът показваше признаци на нетърпение. Той отговори механично на въпроса на Клопе.

— Малко вероятно, скъпи приятелю... малко вероятно... Всички съставки на емайла са разтворими. С РН 7 в дестилирана вода само 1,2 на сто от емайла се разтварят за пет седмици...

„Нищо няма да стане. Клопе незабавно ще усети клопката, щом се опитам да го упоая... Ще пита защо? Какво да му кажа? Той много добре знае, че зъбите му са в отлично състояние... Но ако не го направя, другите зад завесата... Ингрид...“

Щрол вече нямаше нито време, нито възможност да избира. Под въздействието на страха, който притискаше стомаха му, той се засмя фалшиво и нещастно:

— Ще опитаме нещо ново, изключително ефикасно... От Швеция. Дръжте устата си затворена! Ще трябва да повдигна венеца на нивото на четвъртия кътник. Леко възпаление... Искам да го видя по-отблизо...

Омер неразбиращо смръщи едната си вежда.

— Отпуснете се... Отпуснете се... Някакво възпаление на нивото на венеца. Често се случва...

Докато говореше, Щрол манипулираше с маската, която беше свързана с гъвкава тръба с минибутилката, съдържаща азотен двухлорид.

— Поемете дълбоко два-три пъти въздух...

Клопе замръзна. Нали вчера Щрол го бе преглеждал? Такова възпаление не се получава за една нощ. Искаше да проговори, когато усети, че Щрол поставя маската на лицето му.

— Не мърдайте... отпуснете се... вдишвайте...

Сам не разбирайки защо, Омер направи опит да се изправи. Рефлекторно той пое дълбоко въздух и незабавно усети, че силите му го напускат. Омер вдигна ръка, за да протестира, хвана се за ръкава на професора и изведнъж изпита необходимост да поеме въздух. Последва дълбоко вдишване и маската обхвана цялото му лице. Ръката на Щрол стана непоносимо тежка, като метален блок, и прожекторът го обгърна със студени и кристални избухвания.

Той загуби съзнание. Дълги секунди след това професорът продължаваше да държи маската върху лицето му. Когато се убеди, че банкерът спи дълбоко, обърна пълните си със сълзи очи към своите палачи.

— Не мога... — изстена Щрол. — Не мога...

Той избърса потта, която струеше по челото му, и изкрещя:

— Не мога!

Здравенякът направи четири крачки към него и тежко го зашлеви.

— Хайде, започвай, глупако! Или искаш да пуснем малко кръвчица на жена ти?

С шумящи слепоочия Аугуст погледна безнадеждно към Ингрид. Тя беше бяла като смъртник. По лицето ѝ само очите изразяваха ужаса, който изпитваше в момента. Върху гърлото ѝ бръсначът не се помръдваше нито милиметър.

Той разбра, че тя ще умре, ако не действа незабавно. Борейки се с непреодолимото желание да повърне, зъболекарят взе клещите и потърси най-добрия ъгъл за атака. Залавяйки един от кучешките зъби с инструмента, Щрол натисна надолу. Неподвижната глава на Клопе последва движението. Професорът я блокира, натискайки с лакът върху челото. Раздвижвайки инструмента нагоре-надолу, той размърда зъба. След това с нещо като голям нож разтвори венеца, прерязвайки лигамента, който държеше костта към челюстта. Натисна с клещите... Още веднъж... Нещо изпука. Под любопитния, неутрален поглед на

Белинцона Щрол хвърли мокрия от кръв зъб върху металическото плато. След това атаката продължи към следващия кучешки...

Когато горната челюст на Клопе се оголи напълно, лишена от всичките му зъби, професорът, покрит със студена пот, хвърли умоляващ поглед към Белинцона. В очите му не се четеше никакво милосърдие, а няма заповед да продължи.

Най-голяма трудност създадоха кътниците с техните разклонени корени. Сдържайки бунтуването на стомаха си, зъболекарят потърси помощта на един елеватор, с който, заклещвайки го между костта и корена, измъкна кътниците от тяхната алвеола.

— По-бързо!... — изръмжа Белинцона, когато зрелището започваше да отегчава.

Осем минути по-късно всичко беше свършено. В устата на Омер Клопе нямаше нито един зъб. Погледът на Щрол падна върху металното блюдо, където в малки локвички кръв лежах извадените зъби. Погледът му се изцъкли и краката му се подгънаха. Той бавно се свлече на пода.

Белинцона изрази с лицето си нескрито презрение. Той грубо разтвори устата на банкера, пъкна пръст в нея и с едно бързо кръгово движение се убеди, че венците не оказваха никакво съпротивление. Работата беше извършена съвестно. Явно доволен, Пиетро избърса пръста си в сакото на Клопе.

Фолко Мори пусна Ингрид, прибирайки бръснача. Младата жена залитна. Минавайки покрай нея, Белинцона я погледна мило. Огромната му лапа се издигна във въздуха и плесна по челото със сух плясък Ингрид. Тя бавно се свлече на пода. Фолко отключи вратата на стаичката, в която се пазеха протезите. Тя водеше към служебната стълба, по която той спокойно заслиза, докато Пиетро внимателно заключи вратата след себе си.

Една минута се изтърколи. В пустия кабинет нищо не се помръдваше. Магнетофонната лента продължаваше да се върти, дифузирайки музиката на Вивалди. Телефонът звънна десетина пъти, после се умълча.

Омер Клопе леко се раздвижи. Отвори изумено очи, повдигна пръсти към устата си и констатира, че са пълни с кръв.

Поглеждайки надолу, забеляза неподвижното тяло на Аугуст Щрол. Той обходи с поглед стаята и забеляза неподвижното тяло на

Ингрид. Престилката ѝ се беше вдигнала нагоре, откривайки нежните форми на бедрата. Тя лежеше напреки пред вратата.

Отказвайки да възприеме станалото за момент, той се изправи, залитайки, използвайки подпорките на фотьойла, като се приближи до едно от огледалата, обковани с бронз. Без да може да се познае, Клопе дълго гледа към човека, който го наблюдаваше от стената. Лицето му беше покрито с кръв, както и салфетката, обвита около врата му. Той видя също как от устата му се стичат широки струйки кръв, рисувайки вертикални линии по брадата му.

Сърцето му биеше като парен чук. Той концентрира остатъка от куража си, за да се убеди в това, което смътно предугаждаше. Клопе отвори уста.

Окървавените му венци представляваха гладка, лишена от релеф повърхност. Сякаш преди сто години той бе седнал с превъзходни зъби в този омразен фотьойл. Сега на тяхно място нямаше нищо. По бузите му потекоха сълзи. Омер се отдръпна зашеметен от огледалото, което отразяваше постигналото го нещастие.

Ингрид беше седнала на килима и го гледаше с разширени от ужас очи. Телефонът иззвъня. С жест на робот, без да обръща внимание на мъжа си, който тихо стенеше, тя вдигна слушалката. Сякаш нищо не бе чула, толкова безизразно беше останало лицето ѝ. Подаде слушалката на банкера. Той машинално я пое. Жестовите на двамата бяха бавни като на забавен филм.

Макар и шокиран, Клопе незабавно позна гласа на другия край на жицата. Той никога нямаше да го забрави — гласът на Итало Волпоне.

— Второ и последно предупреждение... Ако авоарите не бъдат деблокирани преди 13 часа, не отговарям нито за вашия живот, нито за живота на семейството ви.

Клопе нямаше сили да изхрани голямото парче съсирена кръв, което се беше образувало в устата му. Той го премести с език, мъчейки се да успокои дишането си, и засрича с глас, обезобразен от липсата на зъбите му:

— Пукни!

15.

Това, което се беше случило, надминаваше нейния усет за реалност. Повече от шестнадесет часа тя беше затворена в тази богато обзаведена стая, натъпкана с книги по етажерките покрай стената, със стереоуредба, телевизор, всички видове напитки и най-важното — звънец, на който незабавно се отзоваваше дебела симпатична жена, готова да изпълни и най-малките ѝ желания. Освен най-важното: да разбере защо е тук, при кого и докога.

Анджела се бе опитала да я накара да проговори, но жената отговаряше с усмивки, като истинска няма, задоволявайки се да изпълнява всички желания, отнасящи се до комфорта, тоалетните принадлежности и храната.

Не бяха по-приказливи и двамата мъже, които я бяха отвлекли. Освен две-три фрази, произнесени, преди Анджела да загуби съзнание, те не бяха отваряли уста. Тя смътно се досещаше, че това отвличане е свързано по някакъв начин с мъжа ѝ. Сега съжеляваше, че не го бе разпитала по-подробно за бизнеса му. През целия ден тя се движеше в този миниатюрен затвор напред-назад, констатирайки, че вратата му нямаше дръжка от вътрешната страна, както прозорецът не притежаваше система за отваряне. Лъскавите стъкла пропускаха светлината, но нищо не се виждаше навън.

Освен дебелата жена никой друг не бе влизал при нея. Към три и половина сутринта най-последно нещо се случи. След като почука на вратата, в стаята влезе някакъв огромен мъж.

— Идвам да ви поднеса извиненията си за неприятния начин, по който моите служители ви доведоха тук. Имате ли всичко, което ви е необходимо?

— Кой сте вие?

— Приятел на съпруга ви. Даже повече, Итало и аз сме съдружници. Наричам се Еторе Габелоти. Но може би ви събудих?

— Искам да се прибера вкъщи!

— Позволете първо да ви дам едно обяснение. Аз току-що пристигам. Наречданията ми са зле изтълкувани. Бях предупредил да

ви изяснят причините на моята покана.

При друг случай думите му можеха да предизвикат усмивка. Анджела се изправи.

— Покана? Доведоха ме насила с насочен към корема револвер.

— Тези хора вече са наказани. Опитайте се да разберете... Вие знаете, че Итало е в Цюрих във връзка с наша обща работа. След като се случи нещастieto с брат му, когато ние всички много уважавахме, стана ясно, че тази смърт може да не е естествена. Итало беше много обезпокоен. Когато научих, че някакви личности, които таят омраза към него и към мен, готвят някакви неприятности по отношение на вашата личност, счетох за необходимо да ви доведа у дома, за да бъдете въвн от опасност.

— Искам да си отида!

— Можете да го направите, но не ви съветвам. Може би по-късно ще ми благодарите. Лей е италиана?^[1]

— Ло соно, ма...^[2]

— Ди дове?^[3]

— Слушайте, господине. Бях отвлечена вчера след обяд, а сега е четири часа сутринта и аз не искам да ви притеснявам с присъствието си. Можете да ми вярвате, че ще предам на Итало начина, по който съм третирана под вашия покрив. Сега ви моля да ме изпратите в моя дом.

— Виждам, че сте ми сърдита, но аз изпитвам твърде силни чувства към Итало, за да допусна такъв риск. Още веднъж настоявам да прекарате нощта под моя покрив.

Анджела усети, че очите ѝ се напълват със сълзи. Тя захапа устни, за да не се разплаче. Итало беше дървото, зад което се криеше цяла гора. В очите ѝ бе само той. Нейните приятели бяха или в Англия, или в Италия. В Ню Йорк ѝ бяха познати няколко ресторанта и два-три музея. Брачното им легло за нея беше центърът на света. Всичко останало не значеше нищо. Но Итало го нямаше и тя се чувстваше сама и незащитна в тази неразбираема и ужасна ситуация. Зад фалшивата любезност и маниери на този откачен се чувстваше някаква решителна мощ. Колкото и да бе невероятно, опасността лъхаше от него, когато се усмихваше. Тя не беше истеричка и реши за момента да се преклони пред неизбежното. Понеже я беше страх, подхвърли иронично:

— Ставам в девет часа, обичам кафето си без захар, а беконът на омлета трябва да бъде добре изпържен.

Габелоти се поклони, доколкото му позволяваше големият корем.

— Ще ви бъда много признателен, ако приемете. Всичко ще бъде според желанията ви. Отново поднасям извиненията си.

Анджела се обърна нервно в леглото си. Този тип с неговата слонска любезност бе успял да ѝ внуши ужасен страх. Тя прошепна тихо:

— Итало!... Итало!... Къде си?

Беше пет часа сутринта и тя загаси светлината.

Всички обичаха Моше Юделман във фамилията Волпоне. Повече от всички — Виторио Пицу. Но в очите на този сотокапо съветникът имаше един сериозен недостатък — беше поет. Моше считаше, че меденият глас и преговорите са достатъчни, за да бъде разрешен и най-заплетеният случай. Виторио беше убеден, че това не е така. Беше неизбежен моментът, в който се стигаше до употреба на оръжие, за да се запазят собствените интереси и да се наложи своята гледна точка. Така, когато Моше бе споделил с него, че отива да се хвърли в лапите на Габелоти, Виторио се бе опитал да го разубеди, обяснявайки му причините за безпокойството си. Юделман обаче не искаше да чуе нищо.

— Няма да уредим каквото и да било, ако се предизвикваме взаимно.

— Ти си достатъчно откачен, за да отидеш там, но знай, че няма да се върнеш!

— Отивам. Сам. И ще се върна! Не се намесвай, Виторио!

Пицу бе дал вид, че се съгласява, но веднага беше наредил на Висенте Бруторе да предостави двама командоси, които дискретно да проследят Моше. Вито Франчини и Куинто Фавара, и двамата в джинси, дългокоси, с каски на мотоциклетисти на главите, бяха възседнали една мощна хонда, поставяйки я малко по-далеч от жилището на Габелоти „повредена“, не забравяйки да отбележат часа, в който Юделман бе влязъл в сградата.

След това Пицу бе наредил да се открият всички свободни командоси под командването на тримата „лейтенанти“: Алдо Амалфи,

Висенте Бруторе и Джозеф Дото. Във всеки полицейски комисариат имаше поне един полицай на заплата при Волпоне. Виторио засега не желаше да ползва тази последна възможност, освен ако нещата станеха безнадеждни или Анджеला Волпоне, за която нищо не подсказваше, че е отвлечена, не се завърнеше в дома си. Пицу имаше свои съображения... Две възможности. Първата не беше валидна в случая. Лудата любов между Итало и Анджеला беше обект на многобройни незлобливи шеги във фамилията Волпоне. Бебе Волпоне се беше заклел, че никога няма да се ожени. Подгонен от тълпи жени, мразен от многобройни съпрузи, той не разбираше защо, след като може да ги притежава всичките, трябва да се задоволи само с една. Беше достатъчно Анджеला да спре очите си на него, за да се ожени за нея шест седмици по-късно в Ню Йорк. Оттогава нямаше ден да не бъдат заедно.

Преобразен, Итало се прибираше вечер у дома, вместо да обикаля игралните заведения до зори и да прекара нощта с последния парцал, срещнат по пътя му към дома. Що се отнасяше до Анджеला, тя желаше винаги да го има на разстояние не по-дълго от една целувка. При тези условия не беше невъзможно, не познавайки истинската професия на съпруга си, тя тайно да отиде при него в Швейцария.

Втората възможност, която за съжаление изглеждаше за Пицу вероятна, щеше да предизвика конфликта по-рано от предвиденото.

Взимайки инициативата в ръцете си, дон Еторе може би беше отвлякъл Анджеला като евентуална разменна монета. Ако това беше вярно, Итало никога нямаше да прости предизвикателството, значи войната щеше да завърши със смъртта на единия или другия.

Виторио погледна часовника си. Нямаше вече никакво съмнение, Моше беше влязъл при Габелоти предния ден на обяд и до пет часа сутринта на другия ден не се беше появил. Или дон Еторе го държеше като заложник, или го беше ликвидирал в изблик на гняв. Освен трите часа, през които бе успял да поспи, блед от умора, Пицу редовно бе получавал информация от Вито Франчини и Куинто Фавара, които се сменяха, за да му докладват на всеки тридесет минути, че Юделман още не е излязъл от дома на Габелоти.

Той набра, гримасничейки, новия номер на Итало в Цюрих, който му бе предаден от Висенте Бруторе. Беше крайно време за действие, но Виторио нямаше да помръдне и малкия си пръст, преди

да получи зелена светлина от Итало. Последният за щастие се обади веднага.

— Виторио е на телефона...

— Къде се губиш, глупако? Търся те навсякъде! Анджела! Къде е Анджела?

— Кръстосах целия Ню Йорк. Още нищо... падроне. Продължаваме.

Макар и разделени от хиляди километри, Виторио подскочи пред гневното избухване на Итало:

— Искам жена си! Ясно ли е! Искам жена си!

— Да, падроне.

Гласът на Волпоне трепереше от бяс, когато изкрещя:

— Ще ви избия всички, ако стане нещо с нея! Всички! Ти отговаряш за това с главата си!

Пицу с мъка преглътна.

— Мислех... — промълви той.

— Не мисли нищо! Намери я!

— Да, падроне. Ще я намеря. Но питам се... Анджела не може без вас. Може би се е опитала да ви намери?

— Тя щеше да ми се обади. Анджела винаги ми се обажда! След като се хвалиш, че можеш да мислиш, не помисли ли за Габелоти?

— Да.

— Е, и? Какво очакваш, за да го атакуваш? Къде е Моше?

— При Габелоти.

— Глупак! Откога?

— От вчера на обяд.

— Но ти си луд! Всички сте откачили! Чертеж ли искаш? Порко Дио ди мерда!^[4] А аз тук се мъча...

— Чакам вашите заповеди, падроне...

— Къде беше, когато ги дадох? Взemi Амалфи, Бруторе, Дото! Доведете Юделман!

— Разбрано... — За да покаже, че никакви съмнения повече не съществуват относно йерархията, която заема Итало, Виторио добави:
— Разбрано, дон Волпоне.

Като вманиачен меломан лейтенант Фриц Блеш беше зает с проблема, който създаваше завършващата нота, тази, която завършваше гамата в „до“ и която, след като я разработеха, дразнеше човешкото ухо. Човешкото съзнание е съставено така, че винаги има нужда от една последна брънка във веригата, било то в една картина, музикално произведение или чиста логика. И така въпросите, които си поставяше Фриц Блеш, оставаха досега без отговор. Един крак, докаран като трофей от един локомотив, без да може да бъде открит законният му собственик, американски полицаи, който изчезва, без да си плати хотела, и неговият колега — за когото аутопсията бе показала, че не е пил нито капка — се пребива върху балюстрадата на хотел „Сорди“ след падане от осмия етаж. Всичко това в центъра на Цюрих в разстояние на пет дни.

След последния им разговор капитан Къркпатрик не се беше обаждал и Блеш се мъчеше да открие в случилите се събития, които бяха без явна връзка помежду си, причините, за да може да възвърне душевния си комфорт. Според него се касаеше за афера с наркотици, участниците в която — чуждестранни полицаи и членове на мафията — бяха избрали швейцарската територия, за да решават проблемите си.

Но това не беше всичко. Предния ден един от неговите инспектори му беше позвънил, че в машинното отделение на хотел „Комодоре“ е имало престрелка. Местните служители са били алармирани от струи пара, излизащи от приземието. Около една от пробитите цистерни са били намерени няколко куршума, чието произхождение сега се опитваха да установят в лабораторията на градската полиция. Освен това е имало многобройни следи от куршуми по стените. Но нито ранени, нито трупове.

Блеш, който вярваше само на себе си, реши да отиде на място, за да извърши допълнително разследване. Сега трябваше да свърши най-неотложната работа. Той провери в тефтерчето си номера на директора на митниците. За в бъдеще нито един американски гражданин, чието име има италиански оттенък, нямаше да влезе в страната, без Блеш да бъде уведомен. Що се касаеше до тези, които искаха да излязат, те щяха да бъдат задържани под някакъв претекст, докато се изясни дали са пристигнали като туристи или по друг повод.

Не мотоциклетът привлече вниманието на Мауро Цилино, а двамата мъже с каски и с кожено облекло, които циркулираха между машината и отворения цяла нощ „Пъб“ петдесетина метра по-далеч.

Мауро Цилино беше „пънк“ във фамилията Габелоти. Той приемаше с безразличие заповеди от тримата „капорежими“ на дон Еторе: Карло Бадалето, Франки Сабатини, Симеоне Феро или в особени случаи лично от самия Томас Мерта, който командваше всички.

Апартаментът на дон Еторе се беше разпрострял на петстотин квадратни метра на осмия етаж. На долния стаж същото пространство беше запазено за прием на посетители, за бюра и квартира на личната охрана на Габелоти. Никой не можеше да проникне на осмия етаж, до който водеше отделен асансьор, без да бъде пропуснат от бдителните командоси. Никой не можеше да влезе, без да бъде обискиран, с изключение на някои редки посетители, като политически личности и адвокати, имащи преки връзки със Синдиката.

Сградата изцяло принадлежеше на една компания за недвижимо имущество, която бе собственост на Габелоти. Томас Мерта бе настоял една от стаите на първия етаж да бъде отделена за непрекъснато наблюдение на централния вход на сградата. По този начин тя беше пазена като крепост. Нищо не можеше да убегне от погледа на наблюдателя на първия етаж, който незабавно съобщаваше за всяко подозрително движение на торпилите от седмия етаж.

Може би за шести път, в разстояние на четири часа от началото на дежурството си, Мауро Цилино видя един от мотоциклетистите да се връща от Пъба и да разменя няколко думи с колегата си, който човъркаше в картера на хондата. Последният се изправи и се насочи към Пъба. Цилино, заинтересуван от тяхното странно движение в пет часа сутринта, реши да предупреди дежурния на седмия етаж. Той не го бе направил до този момент, тъй като бе зает с гледане на уестърни по телевизията, пиейки бира, а най-вече да не бъде смъмрен, че безпокои за дреболии тези от седмия етаж. Вдигайки телефона, Цилино разказа за откритието си и получи в отговор поток от упреци. Не за това, че е съобщил, а за това, че не го е направил по-рано.

— Мануела...

— Госпожица Ренате?

— Защо ли се омъжвам за него?

Пъшкайки, Мануела остави таблата със закуската върху леглото.

— Всяка сутрин ме питате. Отговорът е винаги един и същ.

— Но той не ми харесва — забеляза Ренате, подреждайки косите си. — Аз не го обичам. Имате ли писмо от Хулио днес?

— Още не. Може би след обяд.

— Забравили сте черния пипер.

— Всяка сутрин го забравям.

— Ще ви уволня! Мануела...

— Госпожице?

— Какво му пишете? Във вашите писма...

Мануела се замисли.

— Ами... че ми липсва...

Ренате се запита дали би могла да изпита същото, ако се касае за Курт. Не, това не беше възможно. Никога нямаше да може да напише подобно нещо.

— А той? Какво ви пише?

— Същото... — избухна в смях Мануела.

Ренате се опитваше да разбере какви са връзките, които свързват две същества, когато се обичат. Дали можеха да повтарят едни и същи неща безкрайно число пъти, думи, износени от толкова устни, но желани за ухото на другия, сякаш са съвсем нови.

— Това сигурно е скучно...

— А, не, госпожице! Толкова е хубаво да го знаеш, да си сигурна. Хулио е като мен. Исква да му пиша. Колко е красива роклята ви! То е за днес, нали...

— Да. Днес.

— Каква фантастична сватба...

— Да — намръщи се Ренате. — Ще ми донесете ли черния пипер?

— Това не са полицаи — забеляза Томас Мерта. — Това са торпеда на Волпоне. Сега ще им дадем да разберат, след това, което направиха с Рико Гато.

След апела на Мауро Цилино двамата дежурни командоси дори не трябваше да будят сотокапото. Докато дон Еторе и Анджело Барба си почиваха, Томас Мерта, заедно с Франки Сабатини, Симеоне Феро и Карло Бадалето, бдеше. Два часа и половина преди това, в три часа сутринта, те бяха присъствали с наведени глави на най-фантастичната криза от бяс, която до този момент бе завладявала Еторе Габелоти.

— Фалшив номер! — крещеше донът. — Този гнил боклукчия, това спукано лайно О'Брайън, ми е дал фалшив номер! Той! На мен!

Смръзнали се от страх, тримата лейтенанти и двамата му съветници се молеха кризата да премине по-бързо. В по-особени случаи Габелоти беше способен на всичко, по-специално — да обвинява собствените си хора. В случая Карло Бадалето изигра ролята на жертвената овца.

— Ти искаше да очистиш Юделман! Да застреляш Анджела Волпоне! Нещастен тип! Отвътре съм предаден, от мръсниците, които храня! Знаех си, че Итало е достатъчно тъп, за да се опитва да ме мами! Ако бях ви послушал, трябваше да очистя цялата фамилия Волпоне! Вие сте некадърници! Сега той ще се счита за задължен да отмъсти за отвличането на жена му и задържането на Моше! А в това време двата милиарда ще седят на топло в Швейцария, докато някой тъпак от Секюрити енд Ексчейндж Комишън ги надуши! Докато вие си играете на война, на оловни войничета!

Карло Бадалето има нещастieto да вметне забележка:

— Дон Еторе, ако Итало е толкова чист, както казвате, какво прави в Ню Йорк?

Габелоти го погледна с унищожителен израз:

— Затвори своята мръсна кретенска уста!

Увисналите му бузи затрепериха от бяс, когато застана пред своя лейтенант.

— Имаш ли още нещо да кажеш? Чуваш ли? Говори!

Бадалето разбра, че ако отвори устата си, ще умре. Той мъчително поклати с отрицание глава и се примъкна към стената, където започна да съзерцава някаква картина, представляваща докери, разтоварващи цитрусови плодове, като очакваше всеки момент да получи куршум във врата. Преди четири години дон Еторе беше стрелял от упор в един „пънк“, който си бе позволил да се пошегува в момента, в който получаваше мъмрене за лошо свършена работа.

Нещастникът с рамо, строшено от куршума, бе имал сили да падне на колене и да целуне ръцете на Габелоти, преди да загуби съзнание и да бъде откаран от колегите си при доктора на фамилията. Само жестът на пълно подчинение му бе спасил живота.

— Ще отида при Анджела Волпоне да се опитам да поправа идиотщините ви!

Еторе бе излязъл като вихрушка с кървясали от ярост и безсъние очи. Неговите лейтенанти се бяха спогледали смутено: беше ли толкова наивен техният дон, за да допусне, че подобно предизвикателство може да бъде измито с добри думи?

— Франки, изкарай буика от гаража — рече Томас. — Ще минеш бързо покрай тях, без да им обръщаш внимание. Щом като се загубиш от погледа им, върни се от другата страна на квартала и паркирай в пресечката, без да угасваш двигателя. Брой седем минути от момента на излизането ти оттук. Симеоне, след шест минути и половина сядай зад волана на понтиака, влез бавно в улицата със запалени фарове, за да те усетят, и карай бързо към тях. Те ще скочат на тяхното дяволско мото и ще избягат. Франки, щом ги видиш, че идват, потегляш и ги премазваш.

Той погледна часовника си.

— Готови! Давай, Франки!

Куинто Фавара се връщаше с бързи крачки от Пъба, стесняван в марша си от облеклото на мотоциклетист. Когато се приближи достатъчно, за да бъде чул от Вито Франчини, подхвърли:

— Свързах се с Висенте! Изчезваме!

Свали забралото на шлема си и прекрачи над седалката. Вито Франчини не загуби нито секунда за обяснения. Той натисна кика на хондата, която незабавно започна да мърка. Тихо амбриране, първа скорост и Вито с леко движение на бедрата освободи стойката. В същия момент Куинто го потупа по рамото. Обръщайки се, Франчини видя, че към тях се движи голяма черна лимузина със запалени фарове. Той се усмихна и подаде газ. Някоя кола на света, та било то и от Формула 1, не можеше да се задържи зад един мощен мотоциклет. Машината практически ги оставяше на едно място. Поне докато достигнеше до скорост двеста километра в час. После всичко се

стабилизираше и автомобилът скъсяваше дистанцията. Вито отскубна хондата от място така устремно, че Куинто трябваше да се вкопчи в гърба му, за да не падне. За шест секунди скоростта достигна сто и шестдесет и улицата започна да бяга отстрани като полудял тобоган. Денят щеше да започне след час. По улицата нямаше никакво движение. Франчини с ръмжене премина на четвърта. В същия момент на около осемдесет метра пред себе си, на пресечката, той видя друга кола, която бавно му затваряше пътя.

Беше твърде късно да спре, трябваше да премине. Автомобилът, понтиак купе, стоеше неподвижно, затваряйки четвърт от пътя. Вито разбра маневрата: щом като хондата се опита да премине, автомобилът щеше да напредне и да ги смаже.

За част от секундата мотористът разбра, че единственото спасение е в зигзагообразното движение. Той зави наляво, за да даде вид, че е паднал в клопката. Както се очакваше, понтиакът напредна, за да му затвори пътя. Това и очакваше Вито. Той премина на трета, даде газ докрай и хвърли машината надясно. Вече чувстваше, че е преминал, когато върхът на стойката му закачи крайчеца на бронята на понтиака. Франчини се изви, за да възстанови равновесието. Не му достигна част от секундата. Предното колело закачи тротоара вдясно. Мотоциклетът се подхлъзна и полетя със сто и осемдесет километра в насрещните бетонни стени, които експлодираха в лицата на Франчини и Фавара.

Химене не искаше да споделя страха си с Омер, но колкото повече се приближаваше часът на сватбата, толкова повече той нарастваше. Когато Ренате, смеейки се, сподели с нея начина, по който тя и Курт щяха да напуснат тържеството, Химене изпадна в паника. За да не даде вид, че е старомодна, тя даваше вид, че се съгласява и с най-налудничавите идеи на Ренате. Най-много се страхуваше да не я обявят за неразбираща. После, през нощта, тя сънува кошмари: хеликоптерът издигаше люлката с новобрачните. Те правеха жестове за сбогом към гостите, които аплодираха толкова силно, че покриваха шума на мотора.

Изведнъж се чу вик на ужас. Въжето започна да се къса. Люлката като по чудо запази равновесието си между земята и небето, после

започна да се приближава към земята с движението на падащо листо. В нея сякаш нищо не се беше случило, Ренате и Курт продължаваха да махат с ръце. Тогава люлката се издигна към небето, за да се стовари върху покрива на Трейд Цюрих Банк.

Тя се запита кой би могъл да разтълкува съня ѝ: пастор, психиатър или просто тълкувачка на бурни сънища?

След като разговаря с Анджела Волпоне, Габелоти се прибра в стаята си. Ако продължаваше да не спи, щеше да се превърне в истерик. Мерките, които трябваше да вземе във връзка с предателството на О'Брайън, не можеха да бъдат импровизирани. Беше необходимо да бъде спокоен и отпочинал. За нещастие сънят не идваше. В пет и половина, без да успее да заспи, той наметна халата си и премина от стаята си направо в салона. Не беше момент за това убийствено и мрачно настроение. Трябваше да се опита да оплете Юделман, за да може мирът между двете фамилии да бъде възстановен. Поне докато завърши операцията „Аут“. Въпреки претенциите за власт на Итало Юделман бе и оставаше мозъкът на фамилията. Бебе Волпоне нямаше нито опита, нито хладнокръвието, което му бе необходимо, за да остане начело на своя клан. След него никой, който да го наследява.

Отваряха се доста интересни перспективи за деня, в който всемогъщата Комисионе щеше да се събере, за да разисква съдбата на Волпоне, чиито задължения на капо представляваха опасност за целия Синдикат.

— Доведете ми Моше! — нареди сърдито Габелоти.

Томас Мерта му предостави кана с кафе и куп филии, намазани с масло лично от Карло Бадалето, който бързаше да възстанови доброто разположение към себе си от страна на своя дон. Еторе погълна машинално няколко, топейки ги в кафето.

Бадалето се върна заедно с Юделман. Личеше, че съветникът не бе спал, така както и останалите. Лицето му бе посърнало, а цветът землист. Под очите му се бяха образували торбички. Начинът, по който се придвижваше, показваше отчаяние и умора.

Дон Еторе го потупа приятелски по рамото:

— Моше, прости ми, че те събудих така рано. Ще ми направиш ли удоволствие да приемеш чаша кафе с мен?

Габелоти си сервира и побутна таблата към Моше.

— Време е да ти дам някои обяснения. Дължа ти ги, Моше. Ще те помоля да вярваш в това, което ще ти кажа пред свидетели.

Томас Мерта и Карло Бадалето размениха бързи изненадани погледи.

— Ние сме съдружници, Моше. Това, което се случи на един от нас, засяга всички ни, независимо от фамилията, към която принадлежи. Тази афера ни подлуди. Погледни ме! Въобще не съм мигвал. Защо? Защото размишлявах. Има неща, които не знаеш и които не бих искал да ти доверя, преди да съм ги уредил окончателно. И да не те безпокоя напразно. Вчера бях предупреден от двама мои хора, че ще се опитат да отвлекат Анджела Волпоне. Сещаш се защо... Кой щеше да отнесе калая в очите на съпруга ѝ? А? Аз! Дон Еторе! Опитват се да ни разединят, Моше! Има изтичане на сведения! Не са малко хората, които искат да вкарат нашите две фамилии във война...

Габелоти погледна осъдително към Бадалето.

— Нали виждаш, че сандвичите се свършиха?

Бадалето се измъкна.

— Смъртта на дон Дженко — продължи Габелоти — повдига много въпроси. Така, когато разбрах за тази история с отвличането, бях обхванат от страх. В главата ми беше само едно: да спася жената на Итало. Веднага изпратих двама мои хора, за да я доведат на сигурно място в моя дом. Съгласен ли си с мен?

За да не се задави, Моше наведе глава към каната с кафе. Когато почувства, че се е успокоил, той каза сериозно:

— Не можеше да се постъпи по-добре, дон Еторе. Аз ви поздравявам. За предпазливостта. И ви благодаря от името на Итало.

— Тази услуга е съвсем естествена между нас! — протестира, без да мигне с око, Габелоти. — Тази нощ обясних на Анджела причината за моята постъпка. Така е! Какво съм аз за нея, само един „рифардо“, един чужденец! Настоявах в знак на приятелство тя да завърши нощта в моя дом. Тя се съгласи. Щом като се събуди, ще се видите.

Юделман много искаше да го попита защо самият той бе задържан, но навреме се въздържа. Беше се намесил някакъв нов

фактор, който принуждаваше Габелоти към мирни действия.

— Докато спях, успяхте ли да влезете в контакт с банката, дон Еторе?

— Опитвах се, Моше, опитвах се — лъжеше право в очите на Юделман Габелоти. — Клопе го нямаше. Не исках да поверявам номера на някаква писарушка. Ще се обадя след малко пак.

Габелоти напусна стола си и се приближи към прозореца. После разсеяно погледна осем етажа по-надолу, към улицата. На двеста метра, на ъгъла на улицата, видя униформени полицаи да чертаят по тротоара с тебешир, там където лежаха две човешки тела, покрити с одеяла. Еторе се обърна към Томас Мерта:

— Какви са тези ченгета там долу?

Мерта вдигна рамене.

— Някаква катастрофа с мотоциклет, дон Еторе. Нали знаете, децата днес карат като откачени...

Дискретно и адмиративно шушукане посрещна при влизането в кухнята Луи Филипон. Съдружниците и помощниците му преустановиха за момент работата си. Бяха хипнотизирани от якето му от черен кашмир, връзката на райета в жълто, идеалния ръб на панталона и фланелата с антрацитен цвят. Филипон поддържаше тезата, че кухненското изкуство трябва да се практикува в смокинг, като камерната музика. В разгара на подготовката той се появяваше изискан и далечен, движейки се между тенджерите в безупречните си костюми, без миризмата на маслото и различните подправки да се отразят на аромата, който се носеше от него. Докато в същото време останалите му сътрудници, изцапани с мазнина, се задушаваша пред нагорещените печки.

— Е, как е? — запита той, давайки вид, че не разбира защо всички го гледат.

Той взе няколко сиви обелени крeветки^[5] и ги нарязва на парчета, не по-големи от оризени зърна. После постави парче масло и парче арпаджик в малка тенджера, прибави яйце, след като се убеди, че не е пукнато в кипящата вода. Три минути след това извади яйцето, премахна върха му, извади с помощта на лъжичка жълтъка и го напълни с нарязаните крeветки. После го постави в специална

поставка, увенчавайки върха му с черупка, пълна с фрагменти от нарязаните креветки. След това отрязва две тънки дълги парчета хляб, постла малка покривка на ъгъла на масата и седна да дегустира произведението си.

Луи Филипон никога не започваше да приготвя удоволствието на другите, преди да е поел нещо деликатно самият той.

Виторио Пицу намери за необходимо да предупреди своите лейтенанти:

— Това е наша работа, не на нашите командоси. Итало държи на това, аз също! Това е въпрос на чест! Никой не може да вдигне ръка върху член на нашата фамилия, без да рискува кожата си!

Алдо Амалфи, Висенте Бруторе, Джозеф Дото се съгласиха безрезервно с него. Техните функции на капи ги подчиняваха повече на организирането на убийствата, отколкото на самите убийства. Насилието и смъртта бяха тяхно кредо по време на младите им години. Сега това им липсваше.

— Те задържат Моше. Възможно е да са отвлекли Анджеला Волпоне.

— Ще очистим ли Габелоти? — попита Амалфи.

— Ликвидираме всички, които се съпротивляват, Висенте. Изпрати незабавно четирима командоси на място. Облечи ги като боклукчии. Да вземат една боклукчийска кола и да чистят тротоара пред къщата. Да се въоръжат с автомати и ръчни гранати.

Бруторе кимна. Колата не представляваше проблем. На всеки ешелон на градската администрация фамилията Волпоне поддържаше богато платени хора, готови да вършат услуга, без да задават въпроси. Портиерът на централния гараж на градското кметство беше от тези хора.

— Ще го предупредя — каза Бруторе.

След това всички заедно си разпределиха бъдещите роли. Те преминаха последните метри, които ги деляха от сградата на Габелоти. Автомобилът, който ги бе докарал дотук, остана малко по-назад с човек зад волана, готов да ги прибере, щом завършеше операцията.

Виторио видя боклукчиите да метат небрежно тротоара пред сградата. Те бяха четирима и даваха вид, че не забелязват Пицу,

Бруторе, Дото и Амалфи, които се приближаваха към тях. До тротоара бе спряла товарна кола за прибиране на боклук с цветовете на кметството. Пицу доволно погледна към Висенте Бруторе. Все пак не успя да запази пълно спокойствие, когато забеляза полицейската кола. Денят още не беше дошъл и жирофарът на покрива ѝ хвърляше жълти отблясъци наоколо.

Виторио погледна към един от боклукчиите въпросително.

— Катастрофа с мотоциклет — процеди последният през зъби, без да спира да мете. — Пътят е свободен.

Пицу се намръщи.

— Ти каза ли на Франчини и Фавара да се приберат? — Той адресира въпроса си към Бруторе.

— Да, защо?

— Нищо, нищо... Да вървим.

Без дори да подозират, в момента големият шанс бе на тяхна страна. Те инстинктивно се бяха приближили до сградата с долепени до стените гърбове. А на първия етаж Мауро Цилино, който бе сигнализирал за двамата мотоциклетисти на пазачите от седмия етаж Джулиано Матарела и Нито Кризафули, продължаваше да бди на прозореца. Само че вниманието му бе раздвоено. Той бе присъствал на възхитителния начин, по който хората на дон Еторе се бяха справили с мотоциклетистите. В момента телевизорът му бе загасен. Реалните случки бяха съвсем друго нещо! Той наблюдаваше бегло дейността на полицаите, които вмъкнаха труповете в дошлата линейка и се готвеха да напуснат местопроизшествието. Всичко на улицата бе спокойно. Под прозореца няколко души с червени престилки и гумени ръкавици изпразваха кофите за боклук и метяха. Когато Пицу и тримата лейтенанти се вмъкнаха във входа на сградата, погледът на Мауро Цилино бе насочен на другата страна. И той не ги забеляза.

В асансьора, който ги придвижваше към седмия етаж, Амалфи, Бруторе, Дото и Пицу пазеха гробно мълчание. Те знаеха, че вратата на асансьора води право във фойето, където пазеха най-малко двама души. От рефлексите на тези мъже зависеше успехът на операцията.

Асансьорът въздъхна и спря на седмия етаж. Шансът отново бе на тяхна страна: Матарела и Кризафули отвориха вратата, без да се опасяват, предполагайки, че това са капорезимите Симеоне Феро и Франки Сабатини, завръщащи се от наказателната експедиция срещу

мотоциклетистите. Вратата още не се беше отворила напълно, когато Виторио Пицу, който се показва първи, изстреля по един куршум в главите им. Те се строполиха, облени в кръв, докато Дото, Амалфи и Бруторе, изблъсквайки Пицу, се вмъкнаха в салона с револвер в едната и граната в другата ръка. Пред тях се откри напълно обстановката в стаята. Габелоти, който дъвчеше филия, не успя да я преглътне. Карло Бадалето с полуподгънати крака пхна ръка под сакото си, както и Томас Мерта, чийто пистолет беше наполовина измъкнат. При вида на Пицу и хората му те прекратиха своите движения и се вкамениха като статуи.

Седнал срещу Габелоти, Моше Юделман се изправи като дяволче от кутийка и изкрещя:

— Не стреляйте!

— Как си, Моше? — попита Виторио, без неговият смит и уесън парабелум 39 да се отмести на милиметър от целта си — сърцето на дон Еторе.

Моше кимна утвърдително с глава.

Габелоти се обърна към него и осъдително поклати глава:

— Моше, твоите приятели по особен начин влизат в моя дом. Ти ли ги покани?

Той седна и поднесе към устата си чашата с кафе.

— Това е недоразумение — каза Моше.

— Къде е Анджеला Волпоне? — със зъл поглед попита Пицу.

— Спи... освен ако не сте я събудили. Моше... обясни им...

— Така е — кимна Юделман.

— Доведете я! — заповяда Пицу.

— Карло!... — обади се Габелоти.

— Отивам, падроне!

— Не мърдай! — скръцна със зъби Виторио. — Алдо, върви с него!

Амалфи побутна с пистолета си в слабините Бадалето, отправяйки се към вратата.

Еторе Габелоти, който подуши мириса на смъртта, знаеше, че в този момент кожата му не струва и два цента. Той се помъчи да си придаде ядосан вид, макар че краката му трепереха.

— Сега, господа, искам обяснение за вашето неприязнено държане.

— Ние сме в мир! — бързо каза Моше. — Приберете оръжията си!

Никой не се помръдна.

— Възможно е — подхвърли Пицу. После се обърна към Габелоти: — Вашите двама хора в антрето искаха да стрелят срещу нас, без да имат повод за това. Те са мъртви.

Дон Еторе вдигна очи към небето и каза осъдително на Моше:

— Значи нито те, нито ние имаме шанс. Джулиано Матарела и Нито Кризафули бяха хората, които щяха да ми кажат името на мръсниците, които искат да отвлекат Анджеला Волпоне!

След като продиктува писмото, Итало Волпоне лично заключи Инес отново за радиатора. Той и Орландо преминаха в салона.

— Ако тия загубени братовчеди се появят, какво да правя? — попита Ландо.

— Ще я освободиш. Сядаш в един ъгъл. Ако нещо ти се види подозрително, каквото и да е, стреляй направо през джоба. Твоята негърка е „осветена“. Ще я пазя в резерва още известно време, не повече... Какво да се прави... Тя не е от нашите и рано или късно ще проговори.

Орландо прехапа устни. Той не можеше да се противопостави на екзекуцията на любовницата си, но за нищо на света не би участвал в нея.

— Имам планове за теб — продължи Волпоне. — Белинцона ще те смени всеки момент. Той довършва една работа, която съм му поверил. Ще се прибереш вкъщи, ще се избръснеш, преоблечеш, за да изглеждаш хубав. Искам да си във форма. Трябва да съблазниш едно лице.

— Кого, падроне?

— Дъщерята на банкера, Ренате Клопе.

Въпреки респекта, който изпитваше към Волпоне, Ландо го погледна, като че ли бе марсианец.

— Но, падроне, тя се омъжва тази вечер. Целият град говори за това!

— Още един повод да покажеш какво можеш.

— В навечерието на сватбата й? Чистосърдечно казано, падроне, какво значение има за нас дали ще спя с нея или не?

— Не спори повече! — каза сухо Волпоне с недобър поглед. — Първо преспи с нея. С останалото ще се занимая аз!

— Добре, падроне.

Той се приближи до малко огледало. Не беше се прибирал у дома от предната вечер и приличаше по-скоро на човек от гората с небръснатата си физиономия и смачканата риза. Да спи с нея... Лесно е да се каже... Той дори не знаеше как изглежда тази „възглавница“. Отгоре на всичко не му бе до това. Съдбата на Инес го безпокоеше.

Той размишляваше върху най-добрия начин да се облече, когато на вратата се позвъни: три пъти късо и два пъти дълго, според начина, уговорен между членовете на фамилията. Влизайки в стаята, Пиетро Белинцона му отправи нахален поглед:

— Къде е твоята красавица? Бих легнал с удоволствие с нея!

— В стаята си. Окована. Итало не иска да я закачаме.

Студеният тон на гласа му изненада Пиетро.

— Да не ми се сърдиш, че я прекарах?

— Не.

— Бойна задача. Не съм я наранил, нали знаеш... Без да те дразня, все пак тя е твоя „работничка“, колко мъже е познала! Един повече, един по-малко, това е без значение...

Ландо повдигна рамене.

— Добре, остави това... Възможно е двама нейни братовчеди да я посетят.

Белинцона го погледна обезпокоен.

— Тук? Но ти си откачен!

— Волпоне е в течение.

— Той ти е разрешил да пуснеш тези типове тук?

— Да. Ако се появят, ще я отвържеш и ще си отваряш очите.

— Негри ли са?

— Дипломати.

— Дипломати, на задника ми... Негри! Какво точно каза Итало? Какво трябва да правим?

Ландо за момент се подвоуми. После със съжаление изплю камъчето:

— Ако нещо ти се стори подозрително, стреляй незабавно.

— Ако така продължава, всички ченгета от страната ще тръгнат подире ни! Без да броим американските... Не трябваше да допуснем тук тези маймуни!

Ландо се обърна. Чертите на лицето му бяха разкривени от ярост.

— Престани да ми натякваш какво трябва и какво не трябва да правя! Не са ме питали! Тя говори по телефона с тях, а не аз!

— Я виж! — подигра го Пиетро. — Ти май се впрягаш!

— Чао! — отвърна Ландо, вземайки сакото си от облегалката на стола.

— Един момент — намеси се Белинцона. — Покажи ми я първо.

Ландо възбудено отвори вратата на стаята.

— Добър ден, кукло — подхвърли Пиетро.

— Ако я търсят по телефона, ще я оставиш да говори, но ще слушаш разговора през втората слушалка. Заповед на Итало.

— Ако иска да прави пипи, ще я оставя да го прави на земята?

Ландо му подаде ключа от белезниците. В този момент на вратата се почука силно и се чуха смехове и говор на висок глас.

— По дяволите, ето ги! — бързо каза Ландо, пъхайки ръка в джоба си.

Белинцона го последва. Преди да могат да реагират, Инес се провикна с тон на весело настроение и изненада:

— Hey boys! I'm coming!^[6]

Белинцона ѝ хвърли яростен поглед.

— Кажи, че си заета! Давам ти пет минути, за да ги изхвърлиш навън! След това аз ще го направя!

За да придаде повече тежест на думите си, той показа своя валтер ПП, пъхнат в джоба му. Ландо коленичи, за да отключи белезниците. С две крачки Белинцона се намери седнал в един фотьойл, близо до антрето, с дясната ръка в джоба, метнал на коленете си някакво списание. Ландо, забелязвайки, че Инес го следи, се настани върху канапето и я бутна напред:

— Отивай да отвориш.

Без да бърза, Инес свали веригата от вратата. В очертанята ѝ се видя само един огромен букет люляк. След това двама невероятни типове се вмъкнаха в апартамента, навеждайки се, за да преминат през рамката на вратата. Белинцона ужасен погледна към краката им, сякаш искаше да се увери, че не са качени на кокили. Нова изненада: това

бяха собствените им крака и беше съвсем очевидно, че двамата негри носеха 52 или 53 номер обувки. За да се увери, че не сънува, Белинцона се изправи. За първи път в живота си той усети, че неговите 188 сантиметра ръст са толкова нищожни, а деветдесетте и осем килограма незначителни. Двамата с Ландо размениха учудени погледи.

Изправен, върхът на косата на Барето достигаше до възела на вратовръзката на по-ниския, облечен в сако от туид с цвят на горчица, бяла риза и фланелен панталон. Другият беше с дънки, кецове, кожено яке и тенис фланелка. Те захвърлиха букетите си, подхванаха един по един Инес и направиха по няколко валсови стъпки, смеейки се щастливо и тупайки се един друг по раменете.

— Мръсни негри!... — пъшкеше Инес, мъчейки се да ги плесне по бузите. — Искате да ме убие ли?

Внезапно двамата братя се спряха, забелязвайки, че в стаята има двама чужди хора. „Фланелата“ се изкашля.

— Sorry^[7] — извини се този, който беше с коженото яке.

„Фланелата“ учтиво кимна с глава и Белинцона, хипнотизиран от тези огромни габарити, се запита дали няма да си удари главата в тавана. Любопитно, той, който винаги се бе смятал за висок, за първи път усети какво чувстват ниските, усети как желание за агресия започва да го обхваща заради това, че го надминават с повече от една глава.

Виждайки смущението на братята си, Инес им се притече на помощ. Обръщайки се към Пиетро и Ландо, тя весело подхвърли:

— Мога ли да ви представя моите братовчеди?... Куаку... Роки.

Двамата чернокожи демонстрираха пленителни усмивки. Съвсем естествено те направиха по една крачка към Барето и Белинцона с протегната широко разперена ръка. В този момент въпреки природната им недоверчивост, под впечатлението на тези природни феномени, направиха фатална грешка. Рефлексът им изигра лоша шега: машинално извадиха десните си ръце от джобовете, разделяйки се по този начин с pistolетите си. Това, което се случи, стана толкова бързо, че дори кобра не би го забелязала.

Като двойка акробати, олекнали внезапно като сапунени мехури, Пиетро и Ландо се озоваха във въздуха, описвайки с телата си светкавична дъга. Преди да докоснат земята, Ландо бе получил удар с ръба на длан зад врата, а Пиетро — тежък ритник в слънчевия сплит.

Телата им срещнаха пода с трясък, от който апартаментът потрепери. Незабавно сто и двадесетте килограма на Роки и Куаку ги притиснаха с тежестта на валяк към земята. Като светкавици оръжията им преминаха в ръцете на гигантите. Роки се изправи.

— Той ли беше? — попита, сочейки Ландо.

— Не — каза Инес, — дебелият.

— А този? — настоя Роки...

Тя погледна към изпадналия в безсъзнание Ландо с презрение.

— Нищо... джудже...

— Отивай да си приготвиш багажа и остани в стаята си. Ще те извикаме, като свършим — каза Куаку.

Инес се завъртя на токовете си, без да погледне назад. Вратата на стаята ѝ хлопна. Сега вече Роки и Куаку никак не се усмихваха.

Белинцона изпъшка, размърда се и отвори едното си око.

— Нещастни негри!

Никой от двамата братя не си направи труда да отговори. Те размениха по няколко думи, без да насочват дори пистолетите към повалените на килима командоси на Волпоне. Докато Ландо се съвземаше, Белинцона видя Куаку да подхвърля нагоре някаква монета.

— Тура — каза Куаку.

Роки се наведе в същия момент заедно с него, за да се увери в резултата.

— Загуби! Ези!

Пиетро се изсмя.

— На какво играете, черни мутри? На задниците си ли?

— На твоя — студено каза Куаку.

— Тъпи негри — небрежно подхвърли Белинцона.

Куаку учудено го погледна.

— Ей, Роки! Мисля, че тази дебела свиня ти говори...

— На мен...? Не...

— Мръсни черни педераста — изплю се Белинцона.

Роки и Куаку избухнаха в свеж млад смях, без Пиетро да може да разбере причината за смеха им. Той тежко се изправи на крака. Гигантите не му попречиха, наблюдавайки го с ъгъла на очите. Роки на свой ред измъкна една монета.

— Ези или тура?

— Оставам на тура — каза Куаку.

Роки подхвърли швейцарския си франк във въздуха.

— По дяволите! Печелиш... — със съжаление каза той.

Куаку хвърли оръжието си на дивана и застана срещу Белинцона. Пиетро, израснал сред безмилостните схватки между докерите на Ню Йорк, никога не се беше страхувал от никого. На тринадесетгодишна възраст той беше оглавил, всявайки терор, бандите от малолетни в района. Всички тези млади хора имаха нещо общо: мразеха негрите. Случваше се Синдикатът да използва чернокожи изпълнители за най-мръсните задачи, които пънките не искаха: да събират доходите от лотарията, да продават наркотици на малки дози, но нищо повече. Всички без изключение ги считаха за нещо средно между бабуин и домашно куче. Туземци...

— Сестра ми претендира, че не си се отнесъл с нужния респект към нея — каза тихо Куаку.

— Тази мръсница сестра ли ти е? — възкликна Пиетро. — Като я възседнах, тя смърдеше!

Въпреки че беше нащрек, готов за схватка, той не успя да разбере нищо. Нито да вдигне ръце, за да се защити. Три последователни удара, под различни ъгли, нанесени с невиждана скорост, го засегнаха в черния дроб, сърцето и челюстта с тежестта на хидравличен чук. Белинцона прибра биволския си врат между плещите и се втурна с главата напред, включвайки в атаката цялата тежест на своите 98 килограма. Сляпата му атака никога не бе оставяла дори минимални шансове на противниците му. Черепът на Белинцона беше твърд като гранит. На осемнадесет години, за да забавлява своите приятели, той беше разбивал дървените прегради между седалките в железниците.

Той се втурна напред... Куаку само се завъртя около себе си. Когато Пиетро премина покрай него, той протегна крака си. Противникът му се плъсна с цялата си тежест на пода. При това някаква ниска масичка се превърна в прах. В същия момент Ландо се втурна яростно към Куаку, който в момента беше с гръб към него. В ръката си той държеше останките от някаква стъклена лампа, която току-що бе строшил.

— Son of a bitch^[8] — спокойно каза Роки.

Без да се изправя от фотъйола, от който досега не бе се помръдвал, той протегна огромната си ръка, сграбчи ръката на Ландо,

обезоръжавайки го с едно извиване, нанасяйки му в същия момент тежък удар с крак в стомаха. После се изправи. Никой от двамата братя не беше показал до момента и най-малкия признак на задъхване. Само очите им блестяха от омраза и презрение.

Куаку повдигна с една ръка Белинцона като вързоп мръсно бельо. Той разкопча панталона на колоса и го смъкна надолу. Белинцона дойде в съзнание, когато Куаку разкъса гащетата му с бяс, превръщайки ги в парцали.

Очите на Пиетро се завъртяха диво. Той се опита да се освободи. Куаку го разклати назад-напред и удари три пъти главата му в цокъла на някаква абстрактна статуя. В краката на Роки Ландо, обхванат от спазми, повръщаше пяна.

Куаку се наведе над Белинцона и прошепна нещо на ухото му. Пиетро, пред чиито очи се разстиляше червена мъгла, поклати глава, протестирайки. Роки, с гръб към тях, в един от ъглите на стаята, правеше някакви странни движения, сякаш уринираше, без да се интересува какво става зад него.

Куаку, чиито пръсти на ръката лесно можеха да обхванат една баскетболна топка, хвана с отвращение главата на Белинцона.

— Слушай ме добре — каза той, без да повишава глас. — Ти ще изтърпиш сега същото, което си извършил със сестра ни. Негрите не са дупедавци... Ти ще станеш такъв!

Белинцона изведнъж си даде сметка, че няма никакво оръжие и силите му не са повече, отколкото на едно дете. Той отново поклати глава. Огромното му тяло беше разпънато на мокета полуразсъблечено, а огромните му бедра и задница напомняха бутове на свиня, легнала под ножа на касапина. От очите му потекоха сълзи на безсилие.

— Don't do that, brother, don't do that!...^[9]

Без да му обръща внимание, Куаку се обърна към Орландо, чието лице бе придобило зеленикав цвят и се обливаше в пот.

— За теб няма да има нищо... Искаме да видиш как твоят приятел ще бъде подреден. А знаеш ли защо? Той никога няма да ти прости, че си бил свидетел на това. Ще се страхува, че някъде може да проговориш.

Куаку го погледна и заключи:

— Той ще те очисти!

— Don't do that!... — изстена Белинцона. — Kill me, but don't do that!^[10]

— Затваряй си устата, ясно ли е? Роки?

— Ready^[11] — каза Роки.

Всички глави се завъртяха към него. Сега той беше с лице към тях и това, което видяха Орландо и Белинцона, ги ужаси. От разкопчания панталон на Роки се показваше фалос с нечовешки размери, надут и насочен вертикално с такава сила, сякаш нищо не бе в състояние да го накара да се наклони надолу. Куаку се наведе бързо, обърна като палачинка Белинцона, седна на плещите му и насочи в главата на гиганта собствения му револвер.

— Стреляй мръсно! Стреляй! — изкрещя Белинцона.

Куаку го хвана за ухото и удари челото му в земята. Ужасен, Ландо затвори очи, но веднага след това ги отвори, смразен от чудовищния спектакъл. Той видя Роки да възсяда Пиетро, който плачеше като дете, дращейки с нокти по пода.

— Това не... това не...!

— Копеле! — изръмжа Роки.

За момент тялото му се задвижи нерешително, докато мускулестите ръце се забиха в меката и белезникава плът на Пиетро. В тази модерна дамска стая, в центъра на Цюрих, сякаш се бяха върнали времената на примитивните народи.

В този момент двамата братя с нищо не приличаха на ядрения учен и професионалния шампион. Две животни с озверели очи прилагаха закона на джунглата.

Въпреки отчаяните движения на своята жертва Роки успя да се придвижи напред. Той форсира движението.

На отчаяния вик на Белинцона отговори ехото на победния вик, дошъл от дълбочината на вековете.

[1] Италианка ли сте? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Италианка съм, но... (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Откъде? (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Ругатня (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Скариди (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Хей, момчета! Аз идвам! (англ.). — Б.пр. ↑

[7] Съжалявам (англ.). — Б.пр. ↑

[8] Кучи син (англ.). — Б.пр. ↑

[9] Не прави това, братко, не прави това! (англ.). — Б.пр. ↑

[10] Не прави това!... Убий ме, но не го прави! (англ.). — Б.пр. ↑

[11] Готов съм (англ.). — Б.пр. ↑

16.

— Какво ти е? — Химене запита Клопе. — Видът ти е съвсем смешен...

Тя остави роклята си, която преглеждаше, и сложи ръка на съпружеското рамо.

— Заради Ренате ли?

Омер я потупа по ръката, но погледът му оставаше далечен и отсъстващ.

— Искаш ли чай?

Той направи знак с глава, че не иска.

— Не се безпокой... Знам, че това е трудно изпитание за един баща... Един труден момент за преодоляване... Погледни ме...

Тя го хвана за брадичката и я повдигна нагоре.

— Усмихни се.

Устните на Клопе механично се разтвориха, разкривайки две редици безупречни зъби.

— Обичам, когато се усмихваш — мило каза Химене.

Преди четири часа Омер се намирал в кабинета на Аугуст Щрол. Единствен той беше изтърпял физическо насилие. Въпреки това той беше този, който привел в съзнание зъболекаря с помощта на едва крепящата се на крака Ингрид. Професорът веднага изпадна в нервна криза, в която сълзите се смесваха с протести.

— Те ме насилиха, господин Клопе! Аз не исках! Това е ужасно! Върху гърлото на Ингрид беше допрян бръснач... Никога няма да си простя това, никога!

Парадоксално, но психическото сгромолясване на двамата зъболекари възвърна силите и волята на банкера. Подсъзнанието не лъже никога — сякаш случайно наум му дойде познатата фраза: „Стискай зъби“.

В същия момент той разбра, че това е невъзможно. По-точно, защото нямаше зъби. Ужасяващият вкус на кръв нахлу в устата му, един съсирек, залепил се на горната челюст, предизвика повдигане. Инстинктивно той измъкна с върха на пръстите си тази чужда мека

топчица, която представляваше част от жизнената му течност. Незабавно кръвотечението изби като гейзер.

— Погрижете се за мен, идиот такъв, вместо да хленчите!

Той разтърси бясно Щрол. Професорът сякаш се събуди.

— Седнете... имате право... да се погрижа... ще се погрижа за вас... Ингрид! Компреси... Кръвоспираща инжекция...

Професионалните му рефлексии се възвърнаха бавно, сякаш причината за това бе държането на банкера, което го бе екзалтирало със своята решителност.

— Дъщеря ми се омъжва тази нощ — каза Клопе. — Искам да посрещам лично гостите си. Вас също. С всичките си зъби.

Въпреки ужасното шипене на гласа му Ингрид и Аугуст разбраха смисъла на думите му. Те размениха страхливи погледи: на живо, върху разкъсаните венци, беше ли възможно да се постави временна протеза?

— На работа! — окуражи ги Клопе, опитвайки се да се усмихне, разтваряйки челюстите си, но това само доведе до демонстрация на отворените рани, заобикалящи изранените венци.

Операцията трая три часа. Професорът и съпругата му надминаха себе си. По различни мотиви нито един от тях не направи никакъв коментар на агресията. Клопе поради това, че знаеше причините за нея. Аугуст и Ингрид, защото бяха още под въздействието на преживяното, неизживели психическия шок. Когато банкерът с почистено лице се погледна в огледалото, човешкият му образ се беше възвърнал отново. Челюстите му бяха украсени с двойна редица зъби. Разликата бе само, че това не бяха неговите собствени.

— Незабавно ще се оплача в полицията — заяви Щрол.

Омер го погледна изучаващо.

— Направете го, ако желаете, това е ваше право. Но за момента ви забранявам да намесвате моето име.

— Но защо? Защо...

Клопе замалко не отговори „Банкова тайна“, но в последния момент се въздържа. Той взе подадените му от Ингрид хапчета, дезинфекциращи и заздравяващи средства, и кимна за сбогом с глава.

— Ще се видим тази вечер. Поздравявам ви с отлично свършената работа.

Думите му бяха толкова неподходящи за момента, че Щрол едва сдържа сълзите си. Той интимно хвана китката на банкера.

— Господин Клопе...

— Знам... знам... До довечера.

Завладян от предстоящите болки, от борбата, която трябваше да води, за да ги изтърпи, с ясна глава въпреки погълнатите аналгетици, Клопе незабавно се върна в банката си, за да изпълни това, което бе решил да направи след сватбата на дъщеря си. Щеше да изпрати два телекса. Първия до Мелвин Бост в Детройт, да предупреди, каквото и да струва това, собствениците на „Бюти гоуст П9“ за опасностите, които го очакват, ако пилотират техните коли. Вторият — до Ерик Мортед в Южна Африка, директор на „Васенаарс Консолидейтид“: „Съгласен за финансирането на работите по обезопасяването на строежа. Изпращам незабавно кредити“.

Малко го интересуваше сега, че неговата банкова империя ще се срути. Важното бе да е начисто със съвестта си. Окончателно.

Под влияние на емоциите той бе решил да довери на Химене грешките си и цялата истина около последствията от тях. Прибирайки се у дома си, се бе подвоумил пред обстоятелството, че ще трябва да я въведе в неговата светая светих, в това, което беше лично негово преди четиридесет и осем часа, питайки се дали няма да я нарани сериозно с тези откровения. Имаше ли право да я намесва в тези тежки изпитания? Беше ли подготвена за това?

— Химене?

— Омер...

Пред огледалото тя пухтеше радостно, драпирайки роклята, която щеше да облече същата вечер. Чаените церемонии... пазаруването... празните приказки... изборът на една покривка...

— Трябва да ти кажа... — започна Омер.

— Обичаш ли парме? Извинявай! Какво искаше да кажеш?

Омер се отказа да говори. Челюстта го болеше ужасно.

— Нищо... нищо...

Мисълта го беше поразила. Беше скрита в един от ъглите на паметта му. На някакъв французин: Коктал или Како, или Кокто, той вече не си спомняше. Тя казваше: след като мистериите ни изненадват,

по-добре ние сами да си ги организираме. Любопитното бе, че тя му идваше наум днес, без Габелоти да мисли, че някога може да я използва, за него това бе мисъл на един немощен. Групирани около него, със сериозни и загрижени лица, Кармине Кримело, Анджело Барба, Томас Мерта, Карло Бадалето, Франки Сабатини и Симеоне Феро мълчаха. Това, че донът не бе реагирал, след като членовете на една враждебна фамилия бяха ликвидирали двама командоси пред очите му, ги хвърляше във вцепенение. Силата на Синдиката беше в това, че никога не оставяше без отговор и най-малкото предизвикателство.

Тъй като всички знаеха този неписан закон, гледаха с четири очи, преди да го престъпят. Или дон Еторе се предаваше, или се страхуваше от Волпоне, или в ръкава му бе скрит някакъв таен коз. Всички тайно се надяваха на последното. Телата на двамата убити бяха дискретно евакуирани от сградата с помощта на екип командоси.

Бяха ги превозили с асансьора до подземния гараж. Там телата бяха натоварени във фургонетка. Фамилията Габелоти беше закупила тридесетина гробници в едно гробище в покрайнините на Ню Йорк. Когато някой загинеше от огнестрелно оръжие, както беше в по-голямата част от случаите, покойникът бе погребван, без да се изискват необходимите формалности: морга, аутопсия, полиция. Пазачите на гробището бяха сигурни, добре платени хора. Нощното погребение на някакъв непознат с нищо не смущаваше мирното им безгрижно всекидневие, далеч от градския шум, под тихия шепот на кедрите. Като добър сицилианец дон Еторе добре знаеше, че и най-страшният от неговите убийци държеше да бъде погребан по християнски, вместо да лежи забетониран в плоча и хвърлен в открито море. С тази негова деликатност авторитетът му сред подчинените нарастваше.

Той се усмихна мазно и се обърна към своя генерален щаб:

— Положението ви е известно — започна той. — Мортимър О'Брайън се е опитал да ни измами. Не знам дали е мъртъв, дали е жив и къде се намира. Моето мнение е, че нашият съдружник... — той замълча, за да прочисти гърлото си — нашият съдружник Волпоне му е видял сметката. Тук той е сгрешил. Тъй като в моите ръце тази отрепка щеше да проговори, гарантирам ви го! Надявам се, че нашите пари все още са блокирани в банката. Нито Волпоне, нито аз притежаваме номера на сметката. Бебе Волпоне е изпълнен с добри

намерения. Но това не стига. Вследствие на това, за да завърши тази работа, която започва да намирисва, реших лично да замина за Цюрих.

Хората му се спогледаха учудено. Дон Габелоти мразеше да пътува. Тъй като целият свят идваше при него, защо бе решил да промени порядъка? Освен това неговата аерофобия беше често тема за шеги сред фамилията.

— Как ще заминете, с какво? — наслуки попита Кримело. Той сбърка, като прибави без зъл умисъл: — С параход?

— Я повтори — агресивно натърти дон Еторе.

Кармине Кримело, разбирайки, че е сбъркал, погледна към останалите. Никой не му се притече на помощ. Те обръщаха настрани погледи. Кармине, изоставен сам на себе си, реши да рискува:

— Нищо лошо не съм казал, падроне. Зная, че не обичате да летите със самолет... Това е всичко... — Той страхливо прибави: — Не сте само вие... Аз също не обичам да пътувам със самолет.

— За в бъдеще запази утешенията за себе си! А със самолет ще пътуваш утре!

Всички глави се изправиха.

— Аз също — прибави дон Еторе с решителен вид на самоубиец. — Естествено, не можем да пристигнем в Цюрих накуп. Анджели, Тома и Карло ще отлетят за Лион, Франция. Оттам ще вземете влака за Цюрих. Франки и Симеоне ще заминат за Милано и също с влак ще дойдат в Цюрих. (Той погледна кръвнишки.) Ще те взема в прегръдките си, за да те утеша.

Няколко усмивки, които угаснаха незабавно.

— Там ще се срещнете с хората на Волпоне. Първият, който направи алузия за настоящите събития, ще го изпратя незабавно в Америка. Докато не си върнем парите, искам мир! Ще изисквам взаимно разбирателство!

— А после? — намеси се със сериозен тон Анджели Барба.

— После какво?

— След като си приберем парите?

— Винаги ще имаме време да разговаряме с дон Итало Волпоне.

Думата „дон“ той произнесе така, сякаш се избавяше от нахлудата в устата му хрчка.

Всичко се проваляше. Анджела все още не бе намерена. Габелоти му слагаше пръчки в колелата, пазейки Юделман като заложник. Виторио Пицу се оказваше неспособен да предприеме нещо. Омер Клопе не се предаваше... За кой ли път Итало се прокле за липсата на контрол над себе си. Беше имал шанса да залови Мортимър О'Брайън, после бе провалил всичко. С малко търпение сега номерът на сметката щеше да е в ръцете му, номерът, който предизвика толкова убийства. Адвокатът не беше от класата на банкера. Сега Итало имаше само едно желание: да се върне в Ню Йорк и да подложи града на огън и кръв, докато не намери жена си. Но той се беше закълел да не напуска Цюрих, докато не си върне парите от операция „Аут“ със свои собствени сили. Ставаше въпрос за живота, за бъдещето и за честта му.

Зад гърба му се говореше, когато го сравняваха с Дженко: насилник, буен, невъздържан. Това действително беше в характера му. Но как не разбираха, че за да бъде такъв, причината бе в това, че брат му се беше родил преди него. Повече от баща Дженко се бе грижил за него, бе го изучил, възпитал, пазил от всички несгоди, вземайки решения от негово име, говорейки вместо него. С течение на времето, колкото властта на Дженко укрепваше, толкова Итало свикваше с мисълта да се уповава на него, да живее в сянката му. Защо трябваше да завоюва нещо, за което бе достатъчно само да го поиска? Защо да воюва, когато Дженко го правеше вместо него? Дженко беше този, който му беше дал умалителното „Бебе“. Итало, който не преставаше да обича и да се възхищава от брат си, дотолкова се бе слял с него, че накрая личността му се беше сляла с неговата. Победите му Итало считаше за свои.

Той бе започнал да намира себе си едва след като бе срещнал Анджела. Рамо до рамо с нея независимостта му се беше върнала. Той не беше повече нечий по-малък брат, но един истински мъж от главата до петите, готов на всичко, за да запази една жена. Беше опитал да обясни тази метаморфоза на своя по-голям брат, укорявайки го мило, че го е разтоварил от отговорност. Сега вече Итало искаше да поеме своята отговорност и да играе активна роля на различни постове във фамилията. Дженко го беше изслушал с внимание, без да каже нито дума.

— Не ти се сърдя за нищо, Дженко, но ти ми даде прекалено много обич. Имам чувството, че това ме задушавя. Ти си твърде голям

за мен, но аз съществувам. Искам да летя със собствени криле.

Беше ли го разбрал Дженко? Беше му разрошил косите, усмихвайки му се, сякаш беше дете:

— Сигурно си прав, Бебе, но не трябва да ми се сърдиш. Може би не съм забелязал, че си пораснал.

— Но аз съм на тридесет и осем години!

Дженко беше на четиридесет и шест, но когато Итало беше на десет години, брат му царуваше над десетки възрастни, членове на подземния свят, с които не се беше побоял да се срещне в схватка с оръжие или голи юмруци. Той доминираше над тях с интелигентността си, с чувството си за мярка и с полезността си. Нямате дори двадесет години, когато високопоставени личности от всякакви професии искаха от него съвет и протекции. Тези осем години бяха оставили между тях разстоянието между баща и син, между учител и ученик. За Дженко Итало винаги оставаше на десет години. Но сега и винаги по-големият брат щеше да остане на четиридесет и шест, годините на смъртта му.

След повикването на Пицу Итало се беше върнал в моргата. Чиновникът отново бе отворил кутията, където лежеше кракът на Дженко... Итало остана дълго, молейки се пред тази част от тялото, оставяйки от очите му да текат горещи и горчиви сълзи. Постепенно го обхващаше жаждата за реванш.

После се завърна във вилата. Фолко управляваше колата. Те не бяха разменили нито дума през цялото време. Итало знаеше, че ще продължи делото на своя брат — единственият начин да отдаде почит и признателност към своя доброжелател, в знак на отплата за обичта му Итало се закле да бъде достоен за тежката корона, която му се падаше. Тежко и горко на оня, който се опита да му я отнеме. Но за да може да се противопостави на тези от Синдиката, трябваше да довърши това, което бе започнал: да принуди Клопе да преведе парите.

— Мисля, че ти заповядах да пазиш негърката! — каза сухо Волпоне на Белинцона.

Той констатира, че лицето на гиганта е покрито с кръвонасядания. Пиетро наведе виновно глава.

— Измамиха ни. Тя избяга.

Итало усети, че кръвта му се отдръпва от лицето. Инес трябваше да играе важна роля в бъдещите му планове.

— Братята й ненадейно ни нападнаха — прибързано обясни Ландо.

— Млъквай! Говоря на Белинцона!

Фолко Мори се мъчеше да остане невъзмутим, разглеждайки храстите в парка. Пиетро, неспособен да се оправдае, разпери безпомощно ръце.

— Казвай! — излая Волпоне.

— Бяха двама... — Гласът на Белинцона беше глух и изморен. Явно думите му излизаха с мъка от устата. — Не ги изпускахме от очи още щом влязоха... Пръстът ми беше на спусъка... Неговият също... Тогава...

— Тогава какво?

Белинцона втренчи поглед към върховете на обувките си.

— Не можах да разбера какво стана, падроне...

Думите му увиснаха във въздуха, срамът му попречи да довърши мисълта си.

— Измамиха ни...

— Двама гиганти... — намеси се Ландо.

— Един гигант с куршум в главата не е вече гигант, а е едно лайно! — избухна Волпоне. — Вие също сте две лайна! Двама тъпаци! Трябва ми тази негърка! Къде е тя?

Ландо и Пиетро дори не смееха да се погледнат. Безпокойството на първия беше видимо. Беше готов на всичко, само да не бе присъствал на содомизацията на Белинцона. По-ниският от двамата негри, този, който беше около два и двадесет, го беше предупредил:

— Защо да се докосваме до теб? Твоят приятел ще го направи вместо нас: той ще те ликвидира!

След като напуснаха апартамента на Инес, тази заплаха се беше настанила в мозъка му. Двамата не размениха нито дума относно техния неуспех.

— На вас говоря! — изгърмя Волпоне. — Къде е тя?

Те млъчаха.

— Ландо, изчезвай! Имаш задача за изпълнение! На твое място бих направил всичко, за да успея...

— Да, падроне...

В това унижено състояние какви бяха шансовете му да прелъсти дъщерята на банкера? Разбира се, ако успееше да се срещне с нея. Ако

успееше да смъкне от лицето си нещастното изражение. Да се предположи, че тя ще го забележи и ще ѝ хареса? Дори така да е. Трябваше духът му да е свободен, за да може да бъде силен сексуално. След като бе видял брата на Инес в действие, представите му за мъжка мощ бяха претърпели сериозен удар. Но той знаеше, че Волпоне няма да му прости втори подобен неуспех.

— Фолко, отивай на летището, претърси го! Не може да не ги забележиш, трима гиганти — това се вижда отдалеч! Пиетро, върви с него. Изчезвай или ще ти разкрася физиономията!

Белинцона се изправи тежко. Докато бъдеше жив, трябваше да съществува заедно със своето унижение. Единственото, което можеше да го успокои, щеше да бъде смъртта на неговите врагове от собствената му ръка. Пиетро почти съжеляваше, че Итало в гнева си не го беше застрелял като наказание за пропуската му. Той тръгна подир Фолко, който беше достатъчно тактичен, за да не му задава въпроси.

Отчаян от този нов неуспех, Волпоне забърза към телефона, за да позвъни в Ню Йорк: не можеше повече да остава в неведение за съдбата на Анджела. Страхът го задушаваше. Първите думи, които чу от устата на Виторио Пицу, бяха:

— Жена ви е у дома, падроне. Тя е добре. Ще ви дам Моше, за да ви обясни всичко.

Излизайки от Габелоти заедно с Анджела Волпоне, Виторио Пицу и тримата му лейтенанти, Юделман се бе питал дълго относно бъдещото си държане. Беше еднакво опасно да каже истината, както и да я скрие от Итало. Моше не беше повярвал нито дума от лъжите на Габелоти въпреки измислените заплахи, с които донът се бе опитал да оправдае отвличането. Дон Еторе просто ги бе затворил. Не за да ги опази, както бе декларирал с ръка на сърцето, а за да ги държи като заложници, за да подреже крилата на Итало. Отсъствието на реакция от негова страна след убийството на двамата му командоси в никакъв случай не доказваше примирение. Моше знаеше, че Габелоти никога не забравя и не прощава нищо. Просто донът беше предпочел на първо място двата милиарда пред незабавните репресалии. Сметките щяха да се уреждат по-късно.

Истинската опасност беше Волпоне. Безпокойството да не бъде приет сериозно усилваше тъмното му честолюбие. Все още беше слаб, неуверен, за да може да приеме ударите спокойно и да ги върне в

подходящия момент. Юделман трябваше да борави с него, сякаш разминираше бомба. Тъй като все още не си беше изработил никаква тактика, Моше отправи гореща молба към небето и пое слушалката от Виторио.

— Всичко е наред, Итало, всичко е уредено!

— Къде е Анджела?

— Ще ти кажа всичко, Итало... Дължим на дон Еторе една голяма свещ! Без него...

— Какво?... Какви ги разправяш? — прекъсна го Волпоне.

— Габелоти ни измъкна от голяма опасност... Той е научил, че сме заплашени. Заради теб ни предложи гостоприемството си.

— Така ли?

— Да, Итало. предложи ни гостоприемството си.

— На кого?

— На Анджела и на мен...

— Жена ми е била у тази дебела свиня? Той докоснал ли я е?

Говори!

Юделман почувства, че част от увереността му го напуска.

— Цялата тази история е едно чудовищно недоразумение, Итало!

— А Дженко? Също ли е недоразумение? А О'Брайън? Ти правиш реверанси пред тази торба с мас, докато аз все още не знам дали той не ни е заграбил парите!

— Изслушай ме, Итало...

— Млъквай! Ти не знаеш нищо. Той получи ли езика, който му изпратих?

— Езикът?

— Езикът на един умник, който ни следеше още от Ню Йорк за сметка на твоя нов приятел. Езикът на Рико Гато! Изпратих му го увит в неговия паспорт! Къде е Анджела?

— У вас.

— Кой я пази?

— Четирима души под заповедите на Висенте: Джанини, Капо, Пици и Чифало.

— Добави още четирима. Ако й направят нещо лошо, ще те убия със собствената си ръка, Моше!

— Добре, ще ме убиеш! Мога ли да кажа една дума?

— Не. Ти сигурно не знаеш, че моите хора ликвидираха двама дюстабанлии?

— Швейцарски ли? — задъха се Юделман.

— Американски... Хора на Къркпатрик. Какво от това?

— Ох! По дяволите! Не може да бъде!

— Да. Банкерът все още не пада на колене! Цюрих гъмжи от полицаи и доносници! Не ми пука! А през това време моят съветник сключва договор с този боклук, който отвлича жена ми и убива брат ми!

— Това не е вярно! — разбунтува се Юделман. — Ти грешиш! Ако Габелоти беше виновен, той никога нямаше да ни освободи!

Моше прехапа устните си, но беше късно. Думите не можеха да бъдат върнати.

Волпоне изригна:

— Мръсна лъжлива свиня! Чу ли се какво каза?

Това беше катастрофа... Сега никакъв съюз не бе възможен.

— Окей, окей! — съгласи се Моше с уморен и безразличен глас. — Понеже искаш истината, ще я получиш. Аз се върнах тогава при Габелоти. Той не ми разреши да си тръгна. Заради теб, Итало. Той поиска да те потърся по телефона. Но ти си напуснал хотела и той се усъмни. Ти щеше да постъпиш по същия начин, ако беше на мястото му. Еторе изпрати двама пънко, за да приберат Анджела...

— Мръсник!

— Тази сутрин в пет часа той ми каза, че сме свободни. След като се извини, ни обясни защо е постъпил така. Според него искали са да отвлекат жена ти...

— Кой?

— Не знам. Той е поискал да ни запази. Каза, че сме съдружници и имаме общи интереси.

— И ти преглътна това?

— И още как? Още повече след историята с езика. Можел е да ни очисти! Тогава Пицу се появи, както си му наредил, с Алдо, Висенте и Джозеф. Те убиха двама от охраната на входа, което усложни още повече обстановката...

— Можеш ли да допуснеш, че аз ще позволя да затварят жена ми, без да се намеся?

— Не се намесвай повече, Итало. Умолявам те! Ти ми връзваш ръцете... Разбери, че Габелоти е в същото положение като нас... Той не знае нищо. Не може да сложи ръка върху парите.

Итало замълча. Моше разбра, че аргументът е натежал.

— Но защо? Защо, след като притежава номера на сметката?

— Не. По неизвестни за мен причини той не притежава номера. Парите ще си останат там... Итало, послушай ме... Дженко е мъртъв и ти ще станеш капо на фамилията. Ще бъдеш дон. Това не е изгодно за много хора. Ти си в устата на всички от Комисионе. Те не те искат. Те са против твоето минало, ти ги безпокоиш... При най-малката грешка ще те ликвидират. Не искам това, Итало! Ако ме слушаш, ще имаме шансове...

— Стига, мазнико! Габелоти никога нямаше да посмее да отвлича жената на Дженко!

— Точно така. Но твоят брат никога не е размахвал под носа му червен парцал. Щеше да го успокои, вместо да го плаши, както ти постъпи! Знаеш ли кой печели от нашите ежби? Банкерът! Твоят неприятел е не Габелоти, а Клопе. Ти не познаваш още тази сган. Това са легални бандити, по-лоши от кучета! Силни, упорити, порочни, мръсници... Далеч по-големи мръсници от нас... Те унищожават правителства, печелят войни, изпращат на дръвника ръководители на държави! Те са по-опасни от десет армии, взети заедно! Те царуват, парите са у тях, цялата земя е в ръцете им! Ако не им представим този проклет номер, няма да видим цвета на парите си! Трябва да се съюзим с Габелоти, да обединим силите си.

— Какво повече от мен може да направи това теле, след като няма номера на сметката? — попита агресивно Волпоне.

— Ще видиш заедно с него на място.

— Какво?

— Дон Еторе пристига утре в Цюрих. Идва, за да се срещне с теб.

Малка кръчма от страната на улица „Колизей“. Чистачките получаваха достъп до нея към девет сутринта, когато последните клиенти се осмеляваха да посрещнат дневната светлина, а музикантите започваха да прибират инструментите в калъфите. Тук царуваше

миризмата на тютюнев дим, примесена понякога с лютивите изпарения на марихуаната, която любителите на куул джаза пушеха тайно в тоалетните между два барабанни удара и едно изхлипване на саксофона. Нормално клубът започваше да живее след идването на бармана, към шест часа следобед. Но днес в четири, в изкуствената нощ на неоновите светлини, докато улицата вибрираше от задръствания и от шума на анонимната тълпа, която се раздвижваше като мравуняк за всекидневието, барът звънтеше, сякаш кристал, подведен от небрежността на недоспалия музикант, който измъкваше жалните акорди на баса.

Джазмените сигурно бяха станали в три часа, за да репетират с нова певица, която трябваше да пее същата вечер. Освен бармана и басиста, и един висок и строен брадатко, още под въздействието на изпаренията от предната вечер, всички бяха черни.

— О.К., fellows — каза певицата. — Once more.^[1]

Тя изпи глътка портокалов сок и атакува с нисък и дълбок глас музикалната фраза на „Лаура“, която бе прекъснала, за да покаже на китариста мястото, където трябваше да пласира своя акорд.

Музикантите с радост бяха приветствали тримата им приятели, които минаваха оттук, и най-вече двамата, които бяха известни в своята страна САЩ. По повод присъствието им те започваха да се разгорещават, щастливи да предложат музиката си, знаейки, че приятелите им ще я изживеят със същата интензивност, все едно че те самите държат инструментите. Двамата младежи и момичето, и тримата красиви като богове, се бяха инсталирали с полузатворени очи, изтегнавши с целия си ръст, с крака върху масата. Главите им бяха наведени назад, тактувайки заедно с певицата и инструментите, с помощта на пръстите на ръцете си с едва доловимо извиване на телата.

— Come on, Ines! — окуражи я певицата. — Come on and sing with me!^[2]

Роки и Куаку я окуражиха с усмивка. Инес се изправи с цигара в едната и с чаша в другата ръка, приближи се до миниатюрната естрада и започна да припява полугласно, отсичайки нотите и влизайки в акомпанимента без усилие, като истинска професионалистка.

Цюрих беше далеч... Бяха пристигнали в Париж само преди час. Тази вечер Куаку щеше да се завърне в Сакле, Роки щеше да хване самолета за Ню Йорк, а Инес щеше да замине за Лондон, където

имаше достатъчно приятели. Това, че братята ѝ бяха откликнали на зова за помощ чак от другия край на света, я беше изпълнило с неопишуема радост. Тяхното присъствие я беше пречистило от мръсотията на последните три дни в Цюрих, сякаш нищо не беше се случило. Дори писмото, което ѝ бе продиктувал Волпоне, я караше да се усмихва: тези неща не я касаеха вече. Не я интересуваше вече нито миналото, нито бъдещето. Това, което беше важно, бе настоящето, сега, веднага.

Тя намигна съучастнически на Роки и Куаку и с удоволствие започна да им демонстрира, че собственият ѝ глас с нищо не отстъпва на гласа на една професионална певица.

Какво трябваше да стори, за да погребее най-добре живота си на момиче? Ренате докосна с пръст десетките рокли и костюми, с които бяха претъпкани гардеробите. Някои дори не бяха обличани. Тя бе щастлива, че ги притежава. Под внезапен импулс тя влизаше в магазина и купуваше нещо от Диор или Карден, сякаш това бяха пасти в сладкарницата. След това ги забравяше в някой гардероб, за да ги намери шест месеца по-късно и ги подари на Мануела — най-добре снабдената с модни артикули от всички видове в Цюрих прислужница. Що се отнасяше до Ренате, тя носеше едни и същи дънки от три години насам.

Тя спря избора си на костюм в синьо-лавандулен цвят с мъжка кройка. Облече го и се огледа в огледалото, правейки подходяща физиономия. Когато идваше моментът да изпълни това, което си беше обещала, желанието я бе оставило. Идеята внезапно ѝ се стори идиотска. Защо трябваше да легне с един непознат няколко часа преди сватбата?

Опита се да анализира причината, която я бе накарала да хвърли това последно предизвикателство. Най-после я откри: този съвсем безкористен жест щеше да запечата верността, която бе решила да запази по времето, през което щеше да трае брачният съюз с Курт. Мадам Хайнц... Тя разменяше кон за кокошка. Никога не бе обичала своята фамилия — Клопе, която родителите имаха добрата идея да облагородят с едно приятно име — Ренате. Хайнц беше още по-лошо от Клопе. Ренате Хайнц... Тя повдигна рамене, запали цигара и

постави в стереоуредбата старата плоча на Бийтълсите: „Yellow submarine“^[3]. После седна на пода до стената и се замисли.

Мануела се появи. Прислужницата подсвирна от учудване.

— Как ви отива това синьо... Нов ли е?

— Стар като бедността.

— Ще се харесате на господин Курт...

— Не съм го облякла заради него.

— Аха! А за кого?

— Още не знам. Първият, който ме пожелае.

Мануела подреди една дузина кърпи на етажерката и се усмихна учтиво и смутено.

— Вие като че ли не ми вярвате — каза Ренате. — Ще направя най-абсурдното нещо преди моята сватба. Да, Мануела. Ще погреба моя ергенски живот.

— Момичетата също ли постъпват така?

— Откъде да знам? Сега ще разбере.

Мануела я погледна бегло. С господарката ѝ винаги беше трудно да се разбере шегува ли се, или говори истината. За да не сгреша, тя винаги отговаряше със задаване на въпроси, които не се отнасяха до нейните задължения.

— Ще ми разкажете ли?

— Никога. Става въпрос за моя последен момински секрет. Имате ли писмо от Хулио?

— Да. Получих писмо преди малко.

— Добре ли е?

— Не особено... Изглежда, че ще затворят мината им.

— Защо?

— По съображения за безопасност.

— Сигурно е загрижен?

— Той? Да. Много. Печелеше добре там.

— А вие?

— Аз съм луда от радост! Откакто е заминал, непрекъснато го умолявам да се върне. Страхувам се.

И Ренате, и Мануела, и самият Хулио не знаеха, че „Васенаарс Консолидейтид“, диамантената мина в Ботсуана, в която Хулио работеше като помощник-майстор, всъщност принадлежеше на Омер Клопе, главен акционер на компанията.

— Но това не е всичко — прибави Мануела.

Тя събра целия си кураж, за да признае това, което искаше да запази за себе си още известно време:

— Ще имам дете.

— Ами! — възкликна Ренате.

— Бременна съм от четири месеца. Тази вечер го усетих как мърда в корема ми.

— Но това е чудесно! Трябва да спрете да работите!

— Имам време! — протестира Мануела, която досега мислеше, че Ренате ще започне да я укорява. — Мога да продължа работата чак до месеца преди раждането.

— В никакъв случай!

— Но вие като млада двойка ще имате нужда от мен...

— Ще взема някоя друга жена и ще запазя мястото ви. Мануела?

— Госпожице?

— Искате ли да ми направите голямо удоволствие? Бих искала да бъда кръстница на детето ви.

Мануела я погледна с очи, пълни с благодарност.

— Благодаря, госпожице...

— Не се тревожете, ако Хулио загуби работата си. Ще му намеря нещо тук, в Швейцария. Роклята ми огладена ли е?

— Не съвсем. Сега се връщам да я довърша.

Ренате смачка фасата в един от пепелниците. Колко бе обикновено, просто за другите всичко!... Тя се изправи, хвърли око към огледалото, мръщейки се, и прихна пред дяволитата идея, която мина през ума ѝ: така както бе решила да погребее „ергенския си живот“, тя трябваше да се разходи по улицата, да закачи или да се остави да бъде закачена от първия мъж, който ѝ хареса малко, и да го попита с най-пленителен глас: „Искате ли да се любите с мен?“. Дотук всичко беше отлично. Но ако мъжът отговореше: „Не“? Има телета навсякъде, дори в Цюрих.

Тя взе чантичката си и смеейки се, излезе на Белеривщрасе на среща с последната си авантюра. Дори не се наложи да ходи дълго. Първият човек, когото видя тук, беше той. Висок, строен, силно изразен латински тип, облечен безупречно с тъмен костюм, ушит с вкус. Връзката му беше от синя вълна върху безупречно бяла риза на фини райета. Беше се облегал на металносиво открито купе „Бюти гоуст П9“. Тя го гледаше да се приближава, като че ли го бе чакала

цяла вечност, сякаш тук имаха уговорена среща и само тя го знаеше. С разтуптяно сърце направи крачка към него, питайки се дали ще има куража да доведе докрай проекта си.

Когато достигна до него, Ренате се спря. Отблизо той бе красив, с костеливо лице, добре очертано, малко блед, с напрегнат поглед. Най-голямо впечатление ѝ направиха ръцете му: фини и силни, поддържани, леко присвити върху каросерията.

— Как се казвате? — попита тя.

Устата му се разтвори в жестока усмивка.

— Орландо...

— Аз се казвам Ренате. Искам да се любя с вас.

— Аз също — отговори той.

Орландо отвори вратата на автомобила.

[1] Добре, момчета. Още веднъж (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Хайде, Инес! Ела и пей с мен! (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Жълта подводница (англ.). — Б.пр. ↑

17.

— Махайте се оттук! — извика Луи Филипон.

Когато той работеше, кухнята трябваше да прилича на светилище. Никой не трябваше да се суети, да коментира, нито пък да изглежда уморен. Не беше рядкост гастрономическите му открития да се извършват под звука на грамофонна плоча, чийто избор даваше по-нататъшния вид на приготвеното ястие. Луи Филипон оставяше да съжителстват солта и класическата музика. Десертите се приготвяха в ритъма на джаза, а коктейлите под южноамерикански звуци.

Тук, при Клопе, той се проклинаше, че бе приел поканата. Всичко беше в безпорядък. Няколко пъти, точно когато приготвяше доматения сок за студения бюфет, Оскар Хепбрауер предявяваше претенции да мине през кухнята. Декораторът беше също толкова откачен, колкото Луи Филипон, но по-неспокоен. Той се боеше, че няма да успее да привърши обзавеждането преди полунощ, а вече беше шест вечерта. Не бяха му донесени навреме вещите, от които той и помощниците му се нуждаеха. Губеше ценни минути, за да премине от една стая в друга, избягвайки кухнята, а щеше да бъде много по-лесно да мине през нея. Беше поискал учтиво разрешение от Филипон, но последният студено бе отговорил:

— Предпочитам да се въздържите от това.

В продължение на половин час Оскар бе постъпвал така. После, без да може да се въздържи, бе повел една дивизия работници, носещи фотьойли Луи XV, между фурните. Неговите войски и тези на Филипон се бяха сблъскали, разменяйки си силни думи, докато техните военачалници бяха на сантиметър от ръкопашния бой.

— Ще минавам където искам и когато искам! — пищеше Оскар Хепбрауер.

— Аз съм господар тук! — отговаряше Луи Филипон.

— Невъзпитан тип!

— Марш навън!

В големия салон беше още по-зле. „Горилите“, наети за охраната, гледаха под око работниците в гащеризони, които ги подбутваха

наляво-надясно безцеремонно. Оскар така бе преуспял в декора си, че нечийи нерви вече се късаха. Видът на апартамента предизвикваше у някои от тях повдигане, макар че повечето не бяха слагали нищо в уста. Масите висяха от тавана, придружени от столове, всичко наопаки, докато, ходейки по пода, човек имаше чувството, че се е обърнал с главата надолу, с лице на нивото на висулките на обърнатите полилеи. Един роял с извадени вътрешности беше залепен за тавана, както и една табуретка с няколко ниски масички, натоварени с бутилки алкохол и чаши. Само най-малките масички, предназначени за сватбения обяд, лежаха на краката си нормално, така както Бог бе пожелал да бъде упражнявана силата на тежестта.

Един от пазачите, който бдеше над обърнатия наопаки Да Винчи, има нещастие то да съзерцава твърде дълго тавана. Неговият колега, който се караше с някакъв работник, изцапал костюма му с лепило, го забеляза, че побледня.

— Не се ли чувстваш добре?

— Не...

— Какво ти е?

„Горилата“ обгърна помещението с поглед, попивайки потта, която струеше от челото му с опакото на ръката. После промълви с умиращ глас, сочейки в делириум обстановката:

— Тттова...

С изцъклен поглед Ренате се молеше:

— Не!... Не!... Не...! Не...

— Качвай се!

— Не мога повече!

— Качвай се!

Тя изкачи едно стъпало. Беше неспособна да прецени дали изкачването на това стъпало е изтезание, безкрайно удоволствие или двете заедно. Всяко от стъпалата водеше според нея към голготата. Разпънатата беше тя. Когато потеглиха от Белеривщрасе, Ландо я бе довел право в апартамента си. Смутена повече, отколкото би могла да предположи — есенцията на един експеримент е да отделиш всяко съставно нещо, запазвайки свежа мисълта — тя не беше задала

никакъв въпрос по време на краткото им пътуване. Ландо пазеше пълно мълчание.

Когато излезе от асансьора, който ги бе изкачил до третия етаж, докато той отключваше вратата, я обзе чувството, че е проститутка, правеща си сметка каква ще бъде получената от този непознат сума.

Ландо, който познаваше добре жените, знаеше, че най-добрият начин да ги завладееш е не да говориш, а да действаш. Той не загуби нито минута с предлагане на чаша или грамофонна плоча, грешка, повтаряна от набедените прелъстителни, оставящи по този начин на противника време за размисъл. Ландо затвори вратата с крак, щракна резето, притисна се с цялото си тяло към Ренате, която се бе облегла на вратата, вдигна, без да се подвоуми полата на костюма ѝ, без целувка, без нито една милувка смъкна финия чорапогащник и я облада.

Никой досега не бе третираше Ренате по този начин. Когато ѝ се случваше да се отдаде, нейните партньори се приготвяха за дълга обсада, за изтърпяване вдъхващите надежда последователни етапи, където прогресивното отдаване беше заобиколено със запалени речи, отблъснати жестове, откраднати целувки от уста, която не казваше нито не, нито да.

Дългият професионален опит на Ландо го беше научил да презира условностите: никаква увертюра. Да или не. Веднага. Прикована за вратата, шокирана и хипнотизирана, Ренате твърде бързо бе усетила как тялото ѝ се събужда под мощните овнешки удари на Ландо. Обичайно тя се любеше с Курт. Но тук нямаше възможност да поеме и най-малката инициатива. Напълно овладяна от Ландо, прие тази нова за нея роля: пасивността.

— Отведи ме върху леглото — простена тя.

Той дори не се потруди да отговори, продължавайки своята сапърска работа, забавяйки движенията си, разделяйки ги на дълги и къси, запазвайки за момент пълна неподвижност, щом се усетеше на прага на спазмата.

— Умолявам те... леглото...

Това удоволствие, което увисваше във въздуха, щом се приближаваше до него, я подлудяваше. Той си игра с нея три четвърти час прав, неуморим, завинтен в нея, контролиращ студенокръвно ритъма на тялото си. Когато приближаваше моментът да се предаде на

удоволствието, достатъчно бе да си представи заплашителната физиономия на Пиетро Белинцона, за да изостави всяка мисъл за капитулация.

Със стъклен поглед Ренате стенеше:

— Хайде...! Хайде...!

Молбите ѝ не действаха върху Ландо. Той добре знаеше как да я отведе по пътя, от който няма връщане, там, където искаше да я остави. В този празник на чувствата той не участваше. Просто изпълняваше заповедта на дон Волпоне.

— Ландо... Ландо... Умолявам те!

Още веднъж движенията му замряха в момента, в който тя щеше да се катурне. Частица от секундата закъсня: Ренате се изскубна от волята му и отиде твърде далеч в измеренията на удоволствието. Ландо се видя принуден да я последва, долепил плътно тялото си до нейното в серия глухи и мощни удари, които разтърсиха вратата. Ренате обърна очи, дишането ѝ спря, лицето ѝ доби восъчен цвят, сякаш беше мъртва. Бавно, един по един, мускулите ѝ се отпуснаха. Той трябваше да я задържи, за да не падне на килима.

За първи път Ренате беше преодоляла границата, която разделя задоволяването от висшето удоволствие. Досега се беше считала за експерт в любовната игра. Колко невярно беше това. Тя не бе знаела нищо. Думите, които употреби несъзнателно, доказваха още веднъж нейното невежество. Ренате вдигна очи към него и едва чуто прошепна:

— Благодаря... Благодаря...

За нея изненадите тепърва щяха да започнат. Както обикновено той би трябвало да запали цигара, да посети банята, да се усмихне, да се отдалечи. Вместо това падна на колене, поставяйки около тялото ѝ ръцете си като обръч и притискайки се към нея. Ландо започна нежно да целува вътрешната страна на бедрата ѝ там, където те са нежни и хладни като под крилото на гургулица. Когато езикът му се разходи около триъгълника, който тялото му току-що бе напуснало, изтощена, Ренате пожела да го отблъсне.

— Не, Ландо, не... Почакай... Почакай!

Той я притисна към себе си и заби глава между бедрата ѝ, без да обръща внимание на протестите. За петнадесетина минути тя достигна

отново до върха. От устата ѝ се изтръгна дълга молитва, прекъсвана от стенания:

— Леглото... Леглото!... Занеси ме на леглото!...

Ландо ускори механично движението на езика си, мислейки си за хиляди неща — къде е Инес, дали гумите на колата му са достатъчно напompани, дали Итало ще признае достойнствата му в случай на успех. Тази идея му придаде невиджана енергия. Той си спомни какво прави, за кого го прави, защо го прави и какво го очаква в случай на неуспех. Милувките му зачестиха френетично, докато ръцете сякаш се учетвориха от бързината на движенията му, експлоатирайки под всички ъгли тялото на младата жена. Те се задържаха върху чувствителните му места, галейки, притискайки, мачкайки, докосвайки...

Когато мускулите на лицето го заболяха, Ландо ѝ позволи да експлодира за втори път.

Ренате се строполи като чувал. Лицето ѝ беше бледо, а тялото потрепваше в спазматични гърчове. С отчаяние, примесено с учудване, забеляза, че възможностите на партньора ѝ отново са налице. Без да я гледа, сякаш на шега, той я изправи и прошепна в ухото ѝ:

— Сега ще легнем на леглото. Щом като го искаш, ще го имаш.

Ландо я побутна отзад все още с ръце около тялото ѝ. Ренате залитна към малка стълба, която водеше към малка ниша над стаята. Когато пристъпи първото стъпало, той я облада брутално. Въпреки отпадналостта си Ренате усети, че вълна от горещина се разлива от пръстите на краката до пубиса, от върха на гърдите до корените на космите на главата. Тя разбра, че той ще я блокира на това стъпало, докато не я повали още веднъж. Главата ѝ увисна настрани, а тялото ѝ се разтърсваше все така от мощните овнешки удари на Ландо. Корпусът ѝ се беше подгънал напред и само дланите на ръцете я удържаха в това положение. По него се разливаха букети червени светлини без време, без пространство, без разбиране. В нея се раждаше отново мощната вълна, в която участваше всяка фибра на тялото ѝ, на чийто връх твърде далеч от удоволствието се намираще зоната на опустошителния циклон, който разтваряше широко вратите на страстта... Тя „умря“ за трети път...

Без да губи време, далечен, неуморим, Ландо я накара да седне на второто стъпало, разтвори бедрата ѝ нежно, но неумолимо и

плонжира с главата напред в пространството. Ренате напразно се опита да го отблъсне, без вече да разбира дали е полудяла, или е мъртва, люшкайки слабо глава в знак на протест срещу това нажежено желязо, което гореше най-чувствителната зона на тялото ѝ. Но той не я изпускаше от ръце.

— Ти ще ме убиеш... Ти ще ме убиеш!...

Ландо си помисли, че действително ще бъде убит от ръката на Волпоне, ако не постигне това, което последният искаше от него. Хватката му не се отпусна, докато тя не се сгърчи отново и не нададе вик на агония.

Без да ѝ дава време да дойде на себе си, той я изправи, обърна я с гръб към себе си на третото стъпало и брутално я овладя отново.

— Милост, не мога повече... Не... не...

Той хапеше жестоко плещите ѝ, шепнейки в ухото ѝ:

— Ще го имаш твоето легло... Достатъчно е да изкачиш още пет стъпала...

— Аз съм! — каза Волпоне, мъчейки се да овладее тона на своя глас.

— Итало!... Итало!... — радостно викаше Анджела.

Той беше доволен, че жена му не можеше да види до каква степен го е развълнувал фактът, че чува гласа ѝ. Итало стисна зъби, за да може по-добре да се противопостави на глупавите сълзи, които започваха да му замъгляват очите. Страхът, че може да загуби Анджела, го караше да страда като мъченик.

— Анджела, кажи ми какво се случи? Лошо нещо ли ти сториха?

Младата жена достатъчно дълго бе инструктирана от Моше Юделман, който до този момент никога не бе проявявал достатъчно внимание към нея. Накрая ѝ бе казал:

— Анджела, ние играем голяма игра. Не мога сега да ви обясня всичко, но знайте, че ако се оплачете на Итало, всичко отива по дяволите!

— Всичко какво? — беше попитала тя.

— Вашият мъж е с опънати до скъсване нерви. Смъртта на брат му постави на плещите му огромна отговорност. Той трябва да завърши едно дело, започнато от Дженко... Едно трудно дело... Итало

ви обича повече от всичко на света... Той е далеч от нас. Рисуваме зле да изтълкува поканата на Габелоти. Итало не го обича. Той обаче греши. Габелоти се е намесил за ваше добро, за да ви предпази...

— Но от какво? — учуди се Анджела.

— Не ми задавайте въпроси, Анджела. Аз съм ваш приятел. Не усложнявайте излишно нещата.

Така тя реши да възприеме един безгрижен тон.

— Не, любов моя, не, никой не ми е сторил зло. Ти ми липсваш.

— Ти също, Анджела... Ако знаеше...

— Искаш ли да дойда при теб?

— Не, не! Имам работа още ден-два...

— Мога ли да ти помогна?

— Да. Каж ми, че ме обичаш!

— Обичам те, Итало...

— Щом привърша задачата си, ще те отведе в Сицилия.

— Наистина?

— Да! Ще видиш!... След това ще минем през Италия, за да се видим с твоите. Този, Габелоти, говори ли с теб?

— Да, разбира се — излъга Анджела. — Беше внимателен.

— Защо не ми каза, че ще отидеш при него?

— Всичко стана много бързо... Когато ти се обади, отидох да отворя на Фиорентина. Вдигнах апарата, но ти беше затворил.

— Добре ли се държаха с теб?

— Но да, Итало... Уверявам те...

— Добре, добре... Бях обезпокоен, нали разбираш. Да знам, че там си сама с тези... тези... Моите приятели с теб в апартамента ли са?

— Да.

— Колко са?

— Четири.

— Добре.

— Итало...

— Да?

— Не съм любопитна, Итало. Но ти си мой мъж. Може би един ден ще ми разкажеш... Разбираш ли ме?

— Да. Не се измъчвай... Видя ли се с Франческа?

— Беше ужасно.

Тя за малко щеше да му изплаче пророчеството на вдовицата на Дженко: „Те ще убият и Итало!“. Думите застанаха на гърлото ѝ. Не ѝ се искаше да налива масло в огъня. Тя имаше доверие в Моше. Анджела знаеше, че той от дълги години е доверен човек на Дженко Волпоне. Досещаше се в общи линии за какъв род дела ставаше дума. В случай че тя все още хранеше някакви илюзии, присъствието на четиримата въоръжени до зъби ги правеше несъстоятелни.

— Анджела...

— Да?

— Имаш ли нужда от нещо?

— От теб...

— Анке ио, мио аморе.^[1] Моше идва ли да те види?

— Беше тук преди час. Отиде да приготви куфара си.

Волпоне смръщи вежди.

— Куфара си? За какъв дявол?

— Итало, ти знаеш по-добре...

— Съвсем не! — задави се Итало.

Вълна от ярост го завладя при мисълта, че неговият консилиере прави всичко на своя глава въпреки заповедите.

— Ще бъде при теб в Цюрих с първия самолет — каза Анджела.

Курт хвърли бегъл поглед към родителите си. Те се държаха един до друг смутено, встрани от другите гости, без да знаят какво държане да възприемат, побутвани от поканените, които дефилираха от десет минути на весели вълни. Те се възхищаваха на глас от оригиналността на декора, за да се отделят малко след това сред познати и да коментират по-подробно. Беше малко след полунощ. Ренате още не се беше прибрала.

Чувствайки се неудобно в новия костюм от черно кадифе с ръчно бродирано жабо на ризата, Курт оглеждаше отчаяно новопристигащите с надеждата, че великолепната рокля на годеницата му с цвят на пушена риба ще се появи отнякъде. Беше достатъчно чувствителен, за да разбере, че вечерта започва зле.

Клопе, свит повече от обикновено, явно с големи усилия беше разменил две-три думи с него, придружени от една усмивка. Химене

беше по-любезна, аплодираше по-високо от останалите, възклицаваше, призовавайки всички за свидетели:

— Тези млади хора са луди! Погледнете до какво състояние са докарали апартамента ми! — подхилваше се тя, хващайки под ръка своите приятели, та така по-добре да демонстрира нашествието и последвалата катастрофа в жилището си.

Курт със съжаление и присвито сърце си помисли, че този цирк ще продължи още три часа, преди той да се измъкне оттук. Пасторът, който още не бе пристигнал, трябваше да ги венчае веднага след вечерята. Хеликоптерът щеше да кацне на покрива чак в три часа сутринта, за да ги отведе до летището, където Ренате щеше да поеме в ръце лостовите на собствения си самолет. Посока: Портофино — Италия. Една яхта ги очакваше там, за да ги отведе на шестдневно плаване по Средиземно море. Осем души екипаж: капитан, помощник-капитан, механик, барман, трима стюарди и двама готвачи, само за тях. Избухна смях: един германски индустриалец, пристегнат в смокинга си, се беше изправил в челна стойка, за да може по-добре да съзерцава картината на Да Винчи. Неговата съпруга дискретно го дръпна за крака. В същия момент погледът на Курт срещна този на майка му. Уте нямаше време да смени израза на лицето си. Видът ѝ беше за съжаление. По-висока от съпруга си, в ужасната рокля с цвят на зелена ябълка тя изглеждаше тъжна и изоставена. Курт отмести очи, за да не вижда тези на майка си, нито на Йозеф, своя баща.

На входа започна блъсканица и се чуха викове и думи, произнесени на висок глас. Курт помисли, че пристига Ренате. Той има възможност да сравни страха, който му причиняваше нейното отсъствие, с настъпилото внезапно облекчение.

Не... Това не беше тя. Това бяха негови приятели от университета, които се втурнаха към него, за да го поздравят.

— Изостави ли те вече годеницата ти?

— Какво ли ще бъде след сватбата?

— Хей, Курт! Къде си скрил Ренате?

Курт се присъедини към тях. Сигурно Ренате от час и повече беше тук. Чувствайки се неловко, той се мъчеше да отговаря на шегите.

Една от бившите му приятелки се повдигна на пръсти и пошепна в ухото му:

— Ако не дойде, мисли за мен... Винаги съм готова да я заместя...

Химене си проби с труд път към ставащата все по-гъста тълпа, която жадно се беше нахвърлила върху първите бокали с шампанско. Облечените в бяло келнери се справяха бързо, жонглирайки с подносите.

— Знаете ли къде е Ренате? — попита тя с нескрито безпокойство.

Курт ѝ отправи невъзмутима усмивка.

— Боже мой... Сигурно се приготвя... Не сте ли я виждали?

— Тя излезе в три или четири часа следобед. Сигурно е при фризьора...

— Не сте ли я виждали след това?

— Не, разбира се... Започвам да се безпокоя.

— Къде е годеницата ти? — извика една гостенка, вдигайки чашата си за поздрав.

— Сега ще дойде... Ще дойде! — отговори Химене, която винаги считаше за необходимо да оправдава не само своите действия, но и тези на другите. Тя прибави: — Господи, ето го и пастора! Курт, моля ви, направете нещо...

Втурна се да посрещне проповедника, който, макар и стар приятел на семейството, се беше съгласил да обяви тази сватба неохотно заради необичайните условия. Химене беше помела скрупулите му, връчвайки едно значително дарение за „бедните от общината“. Това в Цюрих беше чист евфемизъм. Най-бедните в Цюрих не бяха швейцарци, а италианци и португалци.

Между две приятелски потупвания Курт погледна крадешком часовника си: беше дванадесет и половина. Супата трябваше да бъде сервирана точно в един. Все по-намръщен, със свито гърло, той реши да се измъкне за десетина минути в търсене на Ренате.

Тя запали цигара, вдъхна дълбоко дима и проследи с пръст профила на Ландо. Този последен жест го накара да почувства колко е уморена. Тя нямаше тяло, а в същото време то тежеше стотици тонове. Не ѝ оставяше възможност в останалата част от живота си да усети отново емоциите, които бяха унищожили щастието ѝ за няколко часа.

Тя беше прекрачила завинаги границата на удоволствието. Подобно на смъртта. Но дори смъртта не можеше да бъде толкова интензивна. Тя всъщност познаваше само името му: Ландо. Той знаеше само шестте букви на нейното: Ренате. Той беше Господ: не можеше да има равен на себе си. Сега трябваше да го напусне.

— Ландо... Колко е часът?

Той погали зърното на лявата ѝ гърда.

— Нямам представа... полунощ... един часа... два часа... Какво значение има?

Тя се усмихна с горчивина.

— Трябва да си тръгвам.

— Сега?

— Давам прием.

— Посред нощ?

— Да. Ще има сватба... Моята. Ще се омъжвам в един часа след полунощ.

Изтощеният от неимоверните усилия в последните часове Ландо все пак намери начин да се учуди.

— Ти се омъжваш в един часа след полунощ?

— Да — потвърди тя, пъхайки цигарата си между устните му.

Той дръпна дълбоко навътре.

— Подиграваш ли се с мен?

— Не. Това е самата истина.

Той се надяваше, че тя ще забрави за часа, но беше явно, че положените от него усилия не са достатъчни. Наелектризиран от страха, който изпитваше от Волпоне, събра последните си сили за решителна битка, предназначена да я задържи при него. Езикът му го болеше, той го усещаше сух и тежък като парче шкурка. Беше невъзможно да го използва отново. Колкото до останалото... Итало беше категоричен:

— Искам бардак у Клопе, искам скандал! Не брутализирай дъщеря му, но искам да я хипнотизираш до такава степен с „удари на опашката“, че да забрави да се яви на собствената си сватба!

Ландо се обърна към Ренате и нежно я ухапа за мекото на ухото. Тялото ѝ се сгърчи при спомена за тези зъби, които доскоро хапеха шията ѝ, когато тя крещеше от удоволствие и болка.

— Не ти вярвам — каза той.

На лицето ѝ се появи измъчена усмивка.

— Искаш ли да те поканя?

— Защо се омъжваш?

Тя се замисли за секунда.

— Всъщност не знам... Как е твоето фамилно име?

— Барето.

— Ренате Барето... — произнесе замечтано младата жена.

— Харесва ли ти?

— Не.

— Тогава защо се омъжваш?

— Наистина не знам... Твърде късно е... Ландо. Колелото се е завъртяло.

Той вдигна рамене.

— Не съм само аз... Целият град знае... Гостите... Не мога да постъпя лошо с баща ми.

— Какво работи той?

— Банкер е.

— В Цюрих ли?

— Да. А ти с какво се занимаваш?

— Сега съм пенсионер.

Тя се изкиска.

— Бях професионален футболист. Сега управлявам една верига от автоматични перални. Швейцария, Франция, Италия... На дневен ред е Австрия.

— Не съм виждала такъв глупав брак... Като си помисля, че това е моят собствен...

Ренате направи опит да се измъкне от леглото.

Той я притисна към себе си и я задържа.

— Знаеш ли, това, което се случи между нас, за мен е рядко преживяване...

— За мен също — каза сериозно тя.

— Защо не дойдеш с мен?

— Къде?

— Където искаш.

— Не сега, Ландо. Това е невъзможно.

— Колата е долу. Качваме се и изчезваме.

Ренате го погледна замислено и сърцето му заби силно в гърдите. Смущението ѝ, колебанието ѝ бяха видими.

— Готвиш се да направиш една голяма глупост. Не ти ли е добре с мен?

Тя се сгуши непринудено в него.

— Е, и? — настоя Ландо.

Без да погледне към него, тя бързо прошепна:

— Това, което ти ми даде... Не, ти не можеш да го разбереш...

Ренате бързо се освободи от прегръдките му. Мозъкът му трескаво търсеше средство да я задържи още. Ако можеше да я нокаутира, колко лесно щеше да бъде всичко. Ландо видя младата жена да облича чорапогащника си и да нахлузва през глава полата на костюмчето си.

— Не мога да стоя на краката си — каза тя.

Краката ѝ внезапно се разтрепериха и Ренате седна на леглото. Той не се помръдна. Главата ѝ легна на мишницата му, а ръцете ѝ погалиха мускулестите му гърди.

— Ландо...

— Не отивай!

Може би тя нямаше да намери кураж да стане, ако той не беше проговорил. Думите му ѝ подействаха като удар с камшик. Ренате мъчително се изправи, сложи сutiена си и прошепна:

— Това, което се случи с мен, е лудост... Лудост! Лудост!...

След като хвърли бърз поглед в огледалото, тя възкликна:

— Боже мой!... Станала съм на сто години. Какво направи с мен, Ландо?

— Нищо. След като си тръгваш...

— Опитай се да ме разбереш...

— Не.

В очите ѝ се показаха сълзи.

— Ландо, ако искаш утре! Само ако поискаш! Кълна ти се, че ще се разведа!

Той ѝ подаде обувките.

— Ще закъснееш. Два часа и половина е.

Играта беше загубена: неговият инстинкт му подсказа, че тя му се изплъзва.

— Дори няма да имам време да се преоблека, това е ужасно!

— Ще те придружа.

По-късно, когато седнаха в колата, тя каза:

— Искам една твоя снимка. Имаш ли?

— Не.

— Искаш ли да ти дам една моя?

Беше три без десет. Те се движеха бавно по напълно пустата с ненужно осветени витрини Щампфенбахщрасе.

— Спри! — извика Ренате.

Ландо натисна спирачките. Тя слезе и бързо прекоси улицата. Между две магазинчета, излагащи на витрината си луксозни подаръци, се губеше малко автоматично фото. Ренате влезе и дръпна завесата след себе си. Под нея бегло се виждаха краката ѝ до коленете.

В нощта избухнаха четири електронни светкавици. Ренате отново се намери до него.

— По-бързо! — каза тя.

Без да го гледа, младата жена му подаде четири влажни снимки. Той хвърли око върху тях, намуси се, наведе се към нея и ѝ прошепна нещо в ухото. Тя изглеждаше изненадана.

— Не — поклати глава тя, — друг път...

Ландо промърмори още няколко думи. Ренате се подвоуми, измъкна се от колата и се върна в кабината. Когато дръпна завесата, той констатира, че краката ѝ изчезнаха един след друг от погледа му.

Избухнаха четири нови светкавици. Ландо запали двигателя и усмихвайки се, погледна към снимките, които тя му подаде. Този път те не показваха лицето ѝ, показваха нещо друго под различни ъгли: пубиса на Ренате. Той доволно ги пъкна в джоба си и се отдели от тротоара.

— Ренате, ако промениш мнението си... Оставям ти колата си. Ключовете ще са на арматурното табло. Ще те чакам в апартамента толкова, колкото е нужно.

Тя не отговори, взе ръката му, стисна я силно и я поднесе към устните си.

Към един сутринта по-възрастните гости се настаниха около масичките. Те нямаха навика да бдят нощем. Химене кършеше ръце,

виждайки да се приближава катастрофата. Тя забърза към току-що появилия се Курт.

— Курт, намерихте ли я?

— Не, госпожо, не, нищо не зная... Няма я никъде...

— Боже мой! Какво ще кажа на пастора?

— Не пасторът ме безпокои, а Ренате!

— Какво да правим? Боже, какво да правим?

— Къде е съпругът ви?

— Омер? Не зная. Беше тук преди минута...

— Но това не е нормално! Може би Ренате е болна...

— Но къде? Къде е?

— Ще позвъня в полицията!

— Но... но... всички тези хора?

— Нека всички да минат на масите. Впрочем те и без това са там...

— Ще поискам съвет от пастора.

— Вижте, мадам, той сигурно не държи дъщеря ви в джоба си.

Курт се завъртя на токовете си и почти веднага бе погълнат от група млади хора.

— Е... Къде е жена ти? Ogладняхме.

— Плюскайте тогава!

Курт започна да търси Клопе и го откри в дъното на салона в разговор с двама господата на известна възраст. Бегло извинявайки се, младият мъж го дръпна за ръкава.

— Не знам какво става, но Ренате все още я няма!

— Търсихте ли я вкъщи?

— Да. Няма я.

— Какво казва Мануела?

— Не я е виждала от четири часа следобед.

Клопе страдаше от ужасни пулсации в челюстите. За момент дори помисли, че Волпоне е извършил нов атентат.

— Трябва да се обадим в полицията — предложи bankerът.

Докато неговата личност или честта му беше прицелна точка, той не желаше да намесва полицията в личните си драми, които бяха продължение на банковите му дела. Волпоне беше отишъл твърде далеч: толкова по-зле, ако се разразеше скандал, Омер твърде дълго бе чакал.

— Телефонирайте незабавно в Дирекцията на кантоналната полиция. Потърсете лейтенант Фриц Блеш. Да нареди за незабавното ѝ издирване.

Преди Курт да успее да се измъкне, върху главите им се изсипа Химене. По лицето ѝ се четеше страх, но тя намираше начин механично да се усмихва и да изпраща въздушни целувки на тези от гостите, които я поздравяваха с обич.

— Какво става? Къде е Ренате? Какво решихте?

— Успокой се — намеси се Омер. — Курт ще предупреди полицията.

— Но, Омер... Какво ще стане с тези хора?

Тя сочеше двете стотици гости във вечерно облекло, с чаши в ръка, разделени на групи, между които започваше да се оформя някакъв шум, приличащ на нетърпение.

— Неприятности ли имате? — намеси се учтиво Йозеф Хайнц, бащата на Курт. На десет сантиметра зад него като сянка го следваше Уте.

— Няма нищо, татко. Всичко е наред. Отведи мама да седне...

Курт срещна пълния с укор поглед на майка си, сякаш той бе виновен за отсъствието на годеницата си.

— Вашият син има право, мадам Хайнц! Седнете на масичката... Ще поръчам да ви сервират вечерята.

— Все още не съм имал удоволствието да се срещна с Ренате — каза Йозеф Хайнц.

— Виж какво, татко, аз също не съм я виждал! Сега не е моментът за упреци! Отивай да седнеш!

— Още ли не е дошла годеницата ти? — запита с мъчително и отчаяно изражение на лицето Уте.

Курт изведнъж намрази зелената ѝ рокля.

Химене докопа минаващия метрдотел.

— Нека веднага да сервират вечерята!

Някои зевзеци, претендирайки, че декорът наоколо им е докарал морска болест, лягаха по гръб, предварително обърнали много чаши шампанско, гледаха към висящите от тавана — под мебели сред стърчащите от пода — таван полилеи. Една камбанка обяви часа за вечеря. Започна нашествие към масичките, където картонени табли очакваха гостите. Първите, които прочетоха менюто, избухнаха в смях,

мислейки, че печатарят е сбъркал, като е обърнал обратно реда за поднасяне на ястията. Но сервитьорите вече разнасяха таблите с димящото кафе и бутилките с отлежало шампанско.

Настъпи момент на всеобщо недоумение: как трябваше да се приеме това нарушение на общоприетите порядки.

— Забавно! — извика някой. — Ще имаме миди за десерт!

Тези думи паднаха точно на мястото си и по-голямата част от гостите, които до момента изглеждаше, че са нагълтали чадър, се присъединиха към останалите. Кафето беше погълнато набързо, с добро настроение, за което допринасяше голямото количество погълнат алкохол до този момент.

Докато поднасяха шербет а ла пасион, Химене си задаваше въпроса как ли щеше да бъде посрещнатата шоколадената торта, след която следваха блюдата със сирена. Тя дори не можеше да познае апартамента си. Даже обърнатите наопаки картини нарушаваха обичайния му вид, създаден след много години мирно съжителстване. Всичко беше кошмарно, нереално, извън човешките представи. Жената на банкера беше раздирана от продължителното отсъствие на Ренате и от страха, че може да ѝ се е случило нещо. Паниката беше предизвикана и от перспективата за утрешния скандал в града вследствие на отложената сватба по вина на младоженката.

— Курт, къде отивате?

Той се втурна между масите, без да може да избегне протягащите се от всички страни ръце, придавайки си весел вид въпреки неудобството от сипеците се от всички страни шегги. Потупваше по раменете, намигаше с ирония, сякаш беше човекът, който държеше в ръце цялото положение. В началото отсъствието на Ренате беше останало незабелязано сред всеобщия шум на пристигащите. Сега обаче мълвата се пренасяше от маса на маса, придружена от въпроси и недоизказани укори. В момента, в който щеше да достигне хола, пътят на Курт беше преграден от пастор Луц.

— Професор Хайнц?

— Господин пасторе?

— Къде е бъдещата ви съпруга?

— Пристига. Отивам да я посрещна.

Курт го отстрани възпитано от пътя си, спусна се по стълбите и вдигна слушалката:

— Ало, полицията?

Той машинално наведе глава, за да погледне под купищата палта към входната врата. Трите жени в черни рокли и бели яки, гардеробиерки за случая, му хвърлиха любопитен поглед.

— Искам да говоря с лейтенант Фриц Блеш. Спешно!

Вратата се отвори и на прага се появи Ренате. Курт прибързано окачи слушалката.

— Вие имате ли покана? — обърна се към нея една от гардеробиерките.

Курт бе поразен от отсъстващия вид на годеницата си. Лицето ѝ беше бледо, опънато, а прическата — в безпорядък. Носеше не прочутата рокля с цвят на пушена риба, а обикновено костюмче в лавандуловосин цвят, доста измачкано. Беше ли поне гримирана?

— Ренате? — Страхът, че повече няма да я види, се превърна незабавно в ярост. — Къде ходиш? Всички тук скучаят! Родителите ти са пред инфаркт! Щях да повикам полицията!

Той забеляза наострилите слух жени от гардероба.

— Гледайте си палтата!

Курт пое Ренате под ръка и я придърпа към един ъгъл. Тя го погледна така, сякаш никога не го беше виждала.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило? Ти дори не си облечена, Ренате, на теб говоря!

Тя го погледна с отсъстващ вид, лицето ѝ блестеше от пот, сгърчено, нервно. Този човек ѝ беше чужд! Щеше да се омъжи за него и още на следващия ден щеше да подаде заявление за развод.

— Ти да не си взела наркотик? Ренате! Откъде идваш? — Ръката му я разтърси силно.

Тя рязко се освободи.

— Курт, ти държиш ли да се омъжа за теб?

— Кккакво? — заекна младият мъж.

— Тогава остави ме на мира! Не ми задавай въпроси!

Той отстъпи изумено назад.

— Но ти не можеш... Това облекло...

— Ако не се качиш с мен веднага, заминавам обратно!

Ренате се заизкачва по стълбите и той я последва, настигайки я с труд. Едва му стигна времето да я хване под ръка, когато те прекрочи прага на големия салон.

— Ето ги! — извика някой.

Ренате намери сили да се усмихне, докато наоколо избухнаха овации. Когато минаваше покрай жените, те шепнеха, възмущавайки се от лавандуловосиния костюм, носен в два часа сутринта по случай брачната церемония. Но може би всичко беше нарочно? Всичко беше странно след полунощ... Цюрих вече не беше Цюрих!

Младата жена седна до бъдещите си тъст и тъща.

— Неприятности? — прошепна Йозеф Хайнц.

— Ще ви разкажа после...

Някакъв усърден сервитьор счете за необходимо да ѝ донесе наведнъж всичко, което беше пропуснала от началото на вечерята: шампанско, кафе, шарлота с шоколад, шербет, сирене, както и голямо парче агнешко. Той се наведе над нея и тихо прошепна:

— Започнете с кафето... Побързайте, подвижният бар пристига!

— Приберете всичко това — заповяда Ренате.

— Не сте ли гладна? — попита Йозеф.

— Ренате, Ренате... — укори я Химене. Тя бе напуснала масата си, за да получи свежи новини. Синият костюм я нокаутира. — Но... Роклята ти?

Ренате привлече мило шията на майка си към устните си:

— Мамо, ако не се върнеш незабавно на масата си, ще напусна салона!

Химене се подчини шокирана.

Веднага след десерта — миди от Белон — докато се поднасяха аперитивите, се разпространи весела новина. Някакъв италиански banker, посещавайки тоалетната, напразно търсил чинията на писоара. Открил я случайно, вдигайки очи към тавана. Всички се втурнаха, за да видят чудото.

В два часа и половина пастор Луц дискретно подаде знак на младоженците, свидетелите и родителите. Те се запътиха към забраненото за гостите помещение. Обикновено то служеше за кабинет. Тази нощ благодарение на пастора щеше да послужи за олтар.

Пасторът прочете ритуалните изречения. В кратката проповед произнесе с хумор намеци относно точността, нещо, което смути всички, с изключение на Ренате и Курт.

— Курт Хайнц, желаете ли да вземете за съпруга Ренате Клопе?

— Да — отговори той.

Химене, сдържайки сълзите си, прехапа устни.

— Ренате Клопе, желаете ли да вземете за съпруг Курт Хайнц?

— Да — отговори младата жена, без да вдига очи.

— Обявявам ви свързани с брачните връзки — тържествено обяви пасторът.

Вратата рязко се отвори и вълната от поканени се промъкна в малката стая, за да задуши в прегръдките си младите съпрузи. В същия момент шумът от поздравленията им бе погълнат от шум на двигател — хеликоптерът пристигаше.

Всички се втурнаха към огромната тераса, образуваща покрива на сградата. Под напора на последните любопитни първите бяха изтласкани на открито, под освежителния вятър, който ги посрещна като с плесници. Някои жени във вечерни рокли се оплакваха от студа, гушейки се в кавалерите си, които ги приютяваха, разгръщайки полите на смокингите си. Никой не можеше да се върне обратно. Стълбището беше напълно блокирано от онези, които продължаваха с лакти да си пробиват път нагоре.

Светлината, която огряваше покрива, осветяваше краката, така че телата и лицата оставаха в сянка. Проекторите бяха насочени към хеликоптера, пленявайки го в суровата си и упорита светлина. Пилотът задържаше апарата на петнадесет метра височина над терасата. Тук младоженците ги очакваше една стоманена люлка, покрита с рози, свързана посредством губецо се във височината стоманено въже.

— Дайте път на младоженците! — тържествено обявяваха множество гласове.

На стълбището настъпи ново сгъстяване, за да се направи път на Ренате, побутвана енергично от Курт. Когато стигна на покрива, беше много бледа, косите ѝ се развяха от вятъра и тя видя изумена впечатляващия мизансцен, който бе създала сама. Не ѝ се вярваше, че бе могла да създаде такова провокиращо и ужасяващо зрелище. Виждайки двоумението ѝ, Курт я дръпна за ръкава. От тълпата се чува възгласи на учудване. Сега, когато беше дошъл часът на истината, на него спектакълът също му се виждаше абсурден. Той стисна зъби, решил да приключи с тази история веднъж завинаги, чудейки се как ще преодолее главозамайването, когато хеликоптерът щеше да се издигне заедно с люлката. Главното бе да издържи под погледите на всички тези благородници, които дебнеха и най-малкия признак на

отстъпление у Курт, човека, който се женеше за една от най-богатите наследнички в Цюрих.

— Ренате! Ренате!

Напъвайки дробове, за да бъде чута въпреки шума на роторите, Химене, която се държеше за ръката на дъщеря си, се мъчеше да задържи придвижването ѝ. Викове на насмешка се чува в тълпата.

— Тя не иска да ги остави сами в сватбената нощ!

— Нека се качи и тя!

— Химене в хеликоптера! Химене с младите!

Думите бяха скандирани от множество поканени, които, качвайки се на покрива, не бяха забравили да пъхнат в джоба си по една бутилка, от която гълтаха жадно, подавайки я на стоящите до тях.

— Ренате, не отивай! Не се качвай! Откажи се! Сънувах лош сън!

Курт отблъсна леко тъща си и я хвърли в прегръдките на зрителите от първия ред, които я приеха, шегувайки се грубо. Той скочи смело в люлката, ужасявайки се от тесните ѝ размери. Сега единственото му желание бе да легне на дъното, без да гледа надолу, и да повърне на спокойствие.

Изведнъж се случиха две неща, които хвърлиха в смущение присъстващите. Химене се отскубна и хвана Ренате, която се канеше да прекрачи борда на люлката, украсен с рози. В един от отдалечените ъгли на площадката стоеше мъж, чиято задача бе да запали червен прожектор, уговорения сигнал за хеликоптера, който трябваше веднага да набере височина. Един от поканените холандски финансисти, леко пийнал, се приближи до него с бутилка уиски в ръка.

— Пийнете глътка, стари момко! Сръбнете си! Познаваме ли се с вас?

Техникът се усмихна. Тъй като му беше студено, вдигна бутилката и отпи дълга глътка.

— Каква е тази машина? — запита холандецът, натискайки бутона.

Нощта беше пронизана от червена стрела. Горещият пилотът с труд удържаше апарата, люшкан от поривите на вятъра. Полузаслепен от запалените прожектори, той видя с облекчение червената светлина. Според получените инструкции хеликоптерът трябваше да се издигне на десетина метра височина. Люлката се издигна от терасата. На борда ѝ беше само Курт.

Викът на тълпата заглуши неговия. Пилотът не ги чу. Смущаван от прожекторите, той вдигна апарата и се отдалечи с люлката, която се хлъзгаше над покривите. „Младоженецът излетя!“, изкрещя някой. Изненадана, все още с майка си, вкопчена в нея, Ренате видя как Курт размахва ръце като семафор, увиснал между небето и земята в украсената с цветя люлка, която скоро се загуби в нощта. На терасата се размърдаха. Посинели от студ, гостите насочиха погледите си към Ренате. Тя отскубна от себе си ръцете на майка си, отблъсна баща си, който искаше да я задържи, и си проби път сред тълпата от гости. Спусна се по стълбата, без да обръща внимание на виковете им.

— Хареса ли ви вечерята? — попита Луи Филипон, виждайки я да се появява сред сюрреалистичния кошмар, в който се беше превърнал салонът.

Той беше пристигнал в Цюрих със стиснати юмруци, вбесен от глупавото меню, което беше наложено на таланта му и което беше едно предизвикателство към най-изисканите дворци. Не заради обратния ред на сервирането, а заради лошия избор на ястия, макар и поотделно изискани, но представляващи един еретизъм, взети заедно: гъши дроб, миди и подвижен бар!... Утешението беше дошло бързо от големия брой журналисти, нахлули в кухнята, за да го фотографират и интервюират. Сега битката беше завършила и той се чувстваше почти щастлив, все още гладен за няколко комплиментата и малко допълнителна слава. Без да разбира какво става, Филипон видя Ренате да му се измъква под носа, без да проговори нито дума, сякаш не го беше чула.

Ренате се озова на пустата улица, търсейки с очи някакво въображаемо такси. Тя искаше да пристигне на летището едновременно с Курт. Беше твърде добре възпитана, за да прецени, че внезапното безразличие към него, което я беше обхванало, по-скоро приличаше на зарязване. Тя си спомни за колата на Ландо.

— Ренате!

Омер Клопе стоеше на прага на вратата. Набитият му силует се очертаваше в светлината на лампата.

Тя се спря за момент.

— Послушай ме, Ренате! — каза bankerът, правейки крачка към нея.

— По-късно, папа! После!

Тя изтича до ъгъла на сградата, вмъкна се в сивата „Бюти гоуст П9“: ключовете бяха на арматурното табло. Ландо не ги беше оставил, за да може тя да се присъедини към съпруга си... Моторът заработи при първия опит. Беше ѝ студено. Потърси бутона, за да затвори покрива на кабриолета, не го намери и пусна парното докрай, даде заден ход и потегли, оставяйки черни ивици изгоряла гума по Белеривщрасе. Заобиколи кейовете на Лимат, рязко зави по Рамищрасе, прекоси като стрела площад Кунстхаус и зави надясно по Цюрихбергщрасе. Щом светлините на светофарите се разредиха, тя натисна газта докрай, развявайки на вятъра дългите си коси.

Щеше да говори с Курт веднага. Те бяха извършили грешка, нито той, нито тя бяха отговорни за това... той щеше да разбере...

При излизане от един завой, когато скоростомерът показваше 120, в кормилното стъбло се чу някакъв пукот, тя усети в ръцете си вибрацията на волана, който не се подчиняваше повече. Дори не успя да усети страх. Само си помисли: „Ще закъснея...“. Излизайки от контрол, тежкият автомобил се завъртя наляво и тръгна напреки на улицата със скоростта на снаряд. Ренате, с ръце, вкопчени около волана, който се беше наклонил рязко, натисна педала на спирачките. Гумите изсвириха. Кабриолетът удари с предните колела някакво невидимо препятствие и се преобърна. Изхвърлена, младата жена се намери на земята по гръб. С широко отворени очи тя видя как двата тона на „Бюти гоуст П9“ се надвесиха над нея сякаш в забавен филмов кадър. После стоманеното туловище я премаза.

Фирмата „Континентал Мотор Карс“ щеше да отбележи деветия механически инцидент, случил се с една „Бюти гоуст П9“, излязла от нейните заводи. Това беше петата катастрофа от серията със смъртен изход.

[1] Също и аз, любов моя (ит.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
АУТ

18.

Никой не можеше да се измъкне от „тараша“. В края на работния ден мъжете, наредени в индийска нишка, черни и бели, минаваха през обиск. Бяха опипвани навсякъде. Ако някой имаше щастието да се промъкне незабелязано покрай пазачите, рентгенът свеждаше успеха му до нула. Двама специалисти преглеждаха стомасите на работниците за евентуално погълнат диамант. Хулио беше слушал странни истории. Някакъв бял от германски произход бил успял да измъкне множество диаманти от територията на мината. Той ги увивал в дъвка, която след това опаковал в станиол от шоколад. Всъщност никой тук не е познавал лично този човек, но всички бяха слушали неговата история. Кой знае... Във всеки случай не Хулио щеше да бъде този, който щеше да си опита щастието. Дисциплината беше ужасна. Лагерът беше опасан с бодлива тел, по която течеше ток с напрежение 220 волта. Понякога сутрин намираха животни от джунглата електрошокирани на бодливата тел. Към обяд те бяха започнали да се разлагат, а към пет часа следобед изсъхваха напълно. На другата сутрин от тях не оставаше никаква следа. Другите техни събратя ги погълваха изцяло.

Стражата се състоеше от „арийци“ с ниски чела, грамадни колоси с ограничени умствени възможности, напълно лишени от чувство за хумор. Те самите държаха под заповедите си отряд негри, облечени в защитно облекло и каски, купени на разпродажба от американската армия някъде по света. Както и техните събратя по цвят пазачите бяха подписали също четиригодишен договор с дирекцията на мината. По този начин се оказваха свързани до смъртта си с управниците. В замяна на това Ерик Мортед, директорът на „Васенаарс Консолидейтид“, бе в състояние да уволни още при първото провинение чиновниците си. Освен с военния си вид черните пазачи се отличаваха от миньорите по зъбите, които те поддържаха наточени добре по подобие на Симба — лъва на джунглата — техния бог.

Някои работници спяха на територията на лагера. Други, които имаха семейства, можеха два пъти в седмицата да се прибират у дома

си в предградията на Шукуду. Всъщност те преминаваха от един лагер в друг. Апартейдът беше стриктен. Черните живееха в гето, откъдето им бе забранено да излизат и да ходят в града. Ако някоя черна жена влезеше в сексуални връзки с бял и беше заловена, тя се осъждаше на сто удара с тояга и една година затвор. Що се касаеше до белия мъж, изложен на всеобщото презрение, той трябваше да заплати петстотин долара глоба и да прекара под карантина 30 дни в местната болница, където биваше подлаган на немислими прегледи и изследвания. Негрите, както е известно, са носители на всички видове венерически болести — какво от това, че те са им били донесени от белите! След като вечерта се спуснеше над Шукуду, неговите благородни граждани се напиваха в клубовете си с бира, облечени в безупречните си кремави костюми. За да отидат на кино — предната седмица бяха прожектирали „Доктор Живаго“ — всички обличаха смокинги. Всеки негър, заловен на улицата след полицейския час, биваше затварян незабавно и получаваше допълнителна порция жесток бой с пръчки.

Хулио беше ходил в града един или два пъти. Обстановката там го беше отчаяла. В баровете му бяха сервирали неохотно, показвайки му, че мястото му не е тук, а зад телените мрежи, с негрите. Той се беше върнал обратно, без да съжاليا. Въздухът тук беше по-чист, камионът с проститутките идваше веднъж седмично, а писмата на Мануела му повдигаха духа.

— Какво държиш в ръката си? — попита го пазачът.

— Писмо — отвърна Хулио.

— Покажи го...

— Но ти не знаеш да четеш!

— Дай го!

Пазачът го смачка в ръката си, после му го подаде:

— Добре, изчезвай сега!

Единственият близък на Хулио беше Мануела. Майка му, напълно вдетинила се, беше настанена в клиника за душевноболни в околностите на Албуфейра. Той плащаше пансиона на старата всеки месец, макар че при последното му посещение в Португалия преди два месеца тя не можа да го познае. Сега Хулио беше утешаван и окуражаван от Мануела, която се безпокоеше за него. Той можеше да цитира наизуст цели пасажии от писмата ѝ: „Не знаех, че работата ти е толкова опасна! Моля те, остави я!“. Последната дума беше

подчертана два пъти. „Върни се, Хулио — казваше по-нататък в писмото си Мануела. — Ще останем още година-две в Цюрих... Господарката ми ще ти намери работа, която е по-спокойна...“ В Швейцария той беше работил като шофьор на богаташи, но носенето на ливрея и фуражка го дразнеше. Малката обява в „Суис“ гласеше, че в Ботсуана могат да се изкарват по 400 долара седмично! Мануела пишеше още: „Ще се върнем в Албуфейра. Като обединим усилията си, ще можем да купим нашето магазинче...“

Как бяха мечтали за този магазин! Нещо като смесен магазин, в който щяха да се продават както тютюн и цигари, така и произведения на сладкарското и галантерийното изкуство. Ако успееше да поработи тук още година, това щеше да е вързано в кърпа. Икономистите им щяха да са достатъчни за първата вноска. След като вземеха останалото на кредит, естествено, печалбите нямаше да закъснеят. Отначало той трябваше да поиска отпуск, за да се ожени за Мануела, преди тя да роди детето. Само още пет месеца! За нещастие слуховете в лагера относно затварянето на мината се разпространяваха бързо. Причината беше недостатъчната безопасност. За три месеца Хулио беше преброил шест мъртви негри.

Други казваха, че шефовете на „Васенаарс“ няма да затварят мината. Напротив, пробиването на шахтите ще продължи, като ще бъде предложена премия за риска при работата.

Малко преди Хулио да достигне до своята барака номер 11, сирената изсвири късо. От високоговорителя се чу някакъв глас:

— Всички да се съберат незабавно пред зданието на дирекцията... Повтарям...

— Какво ли ще кажат — заинтересува се неговият сънародник Жоао.

— Ела, там ще разберем — отвърна Хулио.

Няколко стотици черни и бели мъже се бяха събрали пред каменната постройка, която служеше още като счетоводство и каса. Върху терасата се появи самият шеф Ерик Мортед със собствената си персона. Той залепи устни към портативния високоговорител:

— Имам да ви съобщя три новини. Две добри и една лоша. Първо лошата: затваряме обекта!

В изненадващата тишина, която настъпи след това изказване, гласът му, необичайно деформиран от апарата, се повтори от ехото

многократно: затваряме... затваряме... затваряме...

За всички присъстващи това означаваше тотална промяна на живота им. Завръщане в родината за европейците и прибиране на негрите в гетото, с една дума: безработица за всички.

— Сега добрата новина! Затваряме, за да построим един подобър, по-сигурен обект. По мое искане собствениците на мината ни отпуснаха за тази цел четири милиона долара.

Мортед запази мълчание, за да позволи на тези въшльовци да преценят величината на тази сума. Само че за тях цифрата четири милиона беше нещо като наследника на Исус или планетата Марс...

— Тази сума ще бъде използвана единствено за вашата сигурност...

— Каква сигурност, след като си отиваме — обади се някой от тълпата. Черните пазачи напразно се мъчеха да го изолират.

— Точно така! — продължи Мортед, който искаше да се покаже демократичен, отговаряйки на един подчинен. — Щом като подобренията бъдат направени, мината ще отвори вратите си и вие ще бъдете наети отново.

— След като си събираме багажа, как ще се върнем?

Сега вече черните горили забелязаха смутителя. Някакъв италиански или френски въшльо. Те се втурнаха към него, за да го погъделичкат с електрическите си палки.

— Спрете! — заповяда им Мортед.

Пазачите се спряха нерешително.

— Разберете добре — смекчи тона си директорът, — компанията постъпва така със свито сърце. Сега всички ние губим. Собствениците губят пари, а вие сте подложени на рискове. Днес е 27 април 1977 година. Ще прекратите работа на 30 април вечерта. Мината ще отвори вратите си на 10 януари 1978 година. Всеки от вас ще получи заплата за два месеца като обезщетение. Тези, които ни декларират писмено желанието си да започнат работа след новото отваряне на мината, ще получат при завръщането си половината от своята заплата през тези осем месеца.

Мортед се изкашля, доволен, че е изпълнил нареждането на Омер Клопе. Телексът, получен тази сутрин, нямаше равен на себе си. Мортед беше потресен от това, че един банкиер може да бъде толкова внимателен към своите работници. Той, ако беше на негово място...

Завърши речта си с едно треперещо: „На добър час! А сега на работа!“, и се скри в сградата, която разполагаше със собствена климатична инсталация.

Хулио и Жоао се спогледаха.

— По дяволите! — възкликна последният. — Какво ще правиш сега?

Хулио повдигна рамене с примирение. Преди всичко трябваше да предупреди Мануела за завръщането си в Цюрих. Той измъкна писмото ѝ от джоба си, за да прочете още веднъж следния пасаж: „... моята господарка ще ти намери някаква спокойна работа...“. Беше написано черно на бяло. Хулио познаваше Ренате и знаеше, че Мануела я обожава. Само че дъщерята на банкера се беше омъжила предната вечер и сигурно имаше други проблеми за решаване, вместо да се занимава с него.

Той се върна замислен в бараката си. После извади хартия, мастило и писалка и наведен над масата от бяло дърво, започна да пише.

Доктор Мелън премери дискретно пулса на Габелоти.

— Как сте? Добре ли сте?

— Не... — изръмжа Габелоти с пресипнал глас.

Когато погледът му случайно попаднеше на някой илюминатор, Габелоти беше принуден бързо да затвори очи, за да преодолее овладяващия го световъртеж. Беше наложително да се съсредоточи върху списанието, което държеше в ръка и от което не можеше да прочете нито ред. Това беше напълно естествено — как можеше да забрави ужасяващите думи на командира на самолета: „Сега летим на височина тридесет и пет хиляди стъпки...“. При отлитането им от Ню Йорк доктор Мелън го беше натъпкал с успокоителни лекарства. Главата го болеше, а страхът му никак не беше намалял. За да запази достойнството си пред своите хора, а най-вече лично да възвърне двата милиарда долара, Габелоти беше принуден да получи своето въздушно кръщение на петдесет и четири години. Сгърчен във фотьойла си, трескаво стискащ облегалките, той си припомняше всички въздушни катастрофи през последните години. Парижкия ДС-10 — двеста мъртви... Един месец по-късно в Санта Крус де Тенериф, ужаса на

ужасите — петстотин шестдесет и двама мъртви при сблъскването на два Джъмбо Джет — Боинг-747, подобни на този, с който летеше сега.

— Ричард...

— Дон Еторе?

— Не съм добре... Дайте ми още едно от вашите дяволски хапчета.

— Вече преминахте границата на дозата.

— Хич не ми пука!

— Както обичате...

Докторът позвъни на стюардесата, за да ѝ поръча да донесе вода. Преди да посвети таланта си на стриктно подбраната клиентела, доктор Мелън беше работил три години в психиатрична клиника, в която бяха натъпкани всякакви разновидности шизофреници, маниаци и психопати. Габелоти за него беше като отворена книга. Докторът често се питаше: дали тази незадоволена жажда за власт у него не е следствие на полова немощ? За да бъде сигурен, той трябваше да зададе някои въпроси на Габелоти, но все едно беше да ги отпрати към египетския сфинкс. Та нали сицилианецът му беше предложил дванадесет хиляди долара, за да му бъде гувернантка по време на полета! На тази цена той можеше да остави за три дни клиентите си в Ню Йорк.

— Сега по-добре ли сте, дон Еторе?

Съчувствието на Кармине Кримело отчая Габелоти. То го караше да чувства колко е беззащитен и нещастен.

— Махай се! — процеди той, без да го погледне, стискайки силно зъби.

„Консилиере“ не чака да го канят два пъти. Той пое по спираловидната стълба, водеща към бара под покрива на самолета. Неговият проблем не бяха самолетите, а автомобилите. Когато друг човек седеше зад волана, той се смръзваше от ужас, но тайният му страх беше, че ще умре от куршум.

— След като сте решили, вземете поне две хапчета, дон Еторе — предложи доктор Мелън. — Ще можете ли да заспите?

— Не мога да спя! Ще сънувам, че съм в самолет, и ще се събудя!

— Много добре казано! — изхълца, смеейки се, докторът. — Не се безпокойте! Ще бъдем в Цюрих след три часа...

— Преди това сигурно ще пукна!

За стотен път дон Еторе се убеди, че пликът за повръщане е на мястото си между картите и рекламните брошури. Да умреш, това можеше да се приеме, но да повръщаш пред всички!...

Химене се беше заела с всичко. Беше употребила всичките връзки на съпруга си, за да предотврати отнасянето на тялото на дъщеря ѝ не в моргата, както искаха първите полицаи, които бяха пристигнали на мястото на катастрофата, а в тяхната резиденция на Белеривцрасе.

Телефонно повикване я беше откъснало от група приятели, които коментираха фамозното отлитане на Курт Хайнц. Както всички и тя се смееше на случилото се. Все още се смееше, когато някакъв анонимен глас ѝ беше съобщил, че дъщеря ѝ е катастрофирала тежко. Съвсем отмаляла, тя съобщи на ухото на съпруга си за постигналото ги нещастие. Без да се обадят на никого от гостите, те се втурнаха към указаното място, полудели от страх.

Омер получи първия шок, когато видя непознатата бюти гоуст. Вторият последва, след като видя тялото на Ренате, което полицаите не бяха помръдвали от мястото му. Дъщеря му лежеше със счупен врат, премазана от стоманената рамка на предното стъкло.

Малко по-късно се беше разиграла ужасна сцена. Макар че вече беше четири часът сутринта, по-голямата част от гостите, напълно пияни, все още стояха в салона, където им бяха сервирали вечерята. Някои вече пееха гвардейски песни, други весело си подвикваха от единия на другия край, а някои танцуваха около масите, гарнирани с празни бутилки, подобни на онези, които висяха от тавана. Внезапно пространството около тях бе запълнено със стенания и въздишки. Между широко отворените крила на вратата, която даваше достъп до необичайната обстановка, се появило множество мъже в черно, които държаха носилката с тялото на Ренате, покрито с чаршаф. Гостите дори не мислеха да сторят път, дотолкова бяха хипнотизирани от псалма, който демонстрираше погребалният кортеж около останките от празненството. Начело на шествието с намокрено от сълзи лице се движеше Химене Клопе. Най-отзад със стиснати устни се влачеше Омер.

За да се достигне до стаята на Ренате, беше необходимо да се пресече целият салон. Едва носилката се беше скрила от погледите, и присъстващите започнаха да се измъкват навън на пръсти и изтрезнели, си казваха: „Има на света болки, които не могат да бъдат споделени с никого“.

В осем сутринта всичко, свързано с обличането на Ренате, беше привършено. Химене беше разбудила посред нощ директора на едно погребално бюро, който веднага беше изпратил четирима от най-добрите си специалисти. Сега Ренате почиваше в своето моминско легло със спокойно лице, толкова хубаво в смъртта, колкото беше и в живота. Нейната майка бе решила да я облекат в роклята с цвят на пушена риба, тази, с която трябваше да бъде на брачната церемония. В ъглите на леглото бяха поставени запалени свещи. Коленичили пред него, Омер и Химене плачеха беззвучно, стиснали ръцете си, неутешими в своята мъка.

Мануела се беше присъединила към тях, но победена от сълзите, се беше оттеглила в стаята си. Тя беше неспособна да понесе това мълчание, тази неподвижност на съществуването, което ѝ беше толкова скъпо.

В осем и десет Курт отвори вратата и влезе. Те дори не го погледнаха. Той коленичи до тях и започна да се моли.

Когато се беше върнал от аерогарата бесен от яд, че сам бе правил сватбеното летене с хеликоптера, по пътя го беше спрял полицейски кордон. Отстрани на пътя се виждаше металносиво купе, обърнато с колелата нагоре. Курт ненавиждаше мъртвешките спектакли.

„Продължавайте!“ — беше казал на шофьора, обръщайки глава на другата страна.

Беше замръзнал до кости и не знаеше как да се държи с Ренате. Всичко зависеше от нея. Ако тя се извинеше, оправдавайки своето необяснимо държане, може би диалогът между тях щеше да бъде подновен. По нейна вина сватбеното тържество беше провалено. Стотиците гости го бяха взели за глупак. Родителите му също бяха осмени.

— Една минута! — възкликна шофьорът. — Ох!... По дяволите!... Колко жалко! Едно толкова красиво момиче!...

Курт машинално погледна. С разтуптяно сърце той позна синьото костюмче на Ренате. Забравил, че му е студено, скочи от таксито, усещайки внезапно, че устата му се пълни с вкус на ръждиво желязо.

Пет минути по-късно пристигнаха двамата Клопе. Вечерните им тоалети контрастираха неприятно с ужасната сцена, осветена като ден от прожектора на полицейската кола.

Шефът на полицаите се запъти към Клопе.

— Това нейната кола ли е?

Банкерът поклати тъжно глава. Който и да беше собственикът на тази бюти гоуст, той се чувстваше виновен за случилото се. Защо ли Бог бе насочил собствената му дъщеря към този странен инструмент на смъртта, който той не бе неутрализирил навреме?

— Ренате Клопе ли е името на жертвата? — попита полицаят.

— Не Клопе — обади се Курт. — Хайнц. Ренате Хайнц.

Омер му беше обърнал гръб. Курт се беше прибрал у дома, за да смени облеклото си. Жабото и кадифеният костюм сега му изглеждаха смешни. След като взе горещ душ, той се строполи в един фотьойл, опитвайки се да разбере защо след петнадесет минути брак беше вдовец.

След като завърши молитвата, Курт погледна към своя тъст. Омер Клопе не изпускаше ръката на Химене. Понякога погледът му се насочваше към леглото, на което лежеше Ренате. Курт забеляза как роклята ѝ се развълнува. Като че ли bankerът беше от някаква друга планета. Въпреки това сега Омер му беше по-близък, не му се виждаше вече чужд, сякаш общата болка ги беше свързала като братя. Курт искаше да го накара да почувства това. Съвсем тихо той прошепна:

— С какво сме разгневили Господ, за да ни изпраца такава мъка?

Без да отваря устни, Омер прошепна:

— Оставете ни да се помолим спокойно.

— Но Ренате беше моя съпруга! — смутено промълви Курт.

— Не ваша съпруга, а моя дъщеря — прекъсна го Клопе. — Тук нямате работа. Излезте!

Устата на Курт отново се изпълни с този странен вкус на ръждиво желязо.

Моше Юделман изчакваше „бурята“ да премине. През прозореца се виждаше как птиците прелитат от клон на клон сред златистия слънчев прах. Откога ли не беше виждал истински дървета?

Итало Волпоне беше гол до кръста, впечатлявайки с животинската си сила. Той обикаляше из стаята, триейки гърба си с пешкир. Всяко от движенията подчертаваше мощната му мускулатура.

— Кой ти каза да идваш? — повтори за десети път той. — Кой? Ще отговориш ли?

— Никой — каза Моше.

— Ти правиш глупост след глупост! Оставяш да отвлекат жена ми, протягайки ръка на агресора! Да не мислиш, че ще посрещна Габелоти с букет цветя?

Юделман се откъсна от пейзажа. Изведнъж му беше дотегнало това навикване.

— Престани да обвиняваш другите! Тук си от четири дни и какво постигна? Имаш ли номера на сметката? Не! Що се касае до двамата убити полицаи, за това не беше необходимо да идваш в Цюрих. Твоите хора можеха да свършат това и в Ню Йорк.

Итало застана пред него, побледнял от ярост.

— Ако държиш на кожата си — изръмжа той, — никога повече не ми говори с този тон! Никога!

Моше вдигна рамене.

— Не ме интересува кожата ми! Аз мисля за твоята! Ония от „Комисионе“ те наблюдават! Ако напъхат носа си в нашите работи, всички отиваме по дяволите!

— Да не искаш да оставя убийството на Дженко без да реагирам? Да не искаш да приема предизвикателството на Габелоти с благодарност?

— Има време за уреждане на бизнеса и време за уреждане на сметките! Аз обичах Дженко толкова, колкото и теб. Мислиш ли, че случайно работихме седемнадесет години, ден след ден заедно? Знаеш ли защо той стана дон? Защото винаги чакаше да удари неговият час, за да върне ударите!

Яростта на Итало изведнъж се изпари. Моше беше прав и точно това го вбесяваше. Такива изблици на откровение той приемаше единствено от „консилиере“.

— Ти не си обикновен „пънк“, Итало, а новият дон на фамилията! Един капо си служи повече със сивата материя, отколкото с револвера!

— Понеже си голям умник, ще видим как ти ще се справиш! — примири се Волпоне.

— Сега най-важното е да останем живи. Аз току-що пристигам. Освен че парите ни все още са блокирани, друго не знам. Какво точно си направил с този банкер?

— Дреболии... Забърках го в скандал с една черна проститутка, която се появи гола в църквата, където той изнасяше сказка.

— После?

— Накарах да извадят всичките му зъби.

— Резултат?

— Нула. Той ме прати по дяволите.

— Лош метод... — замислено каза Моше. — Дори да му откъснеш тестиките, той няма да се предаде. Ти мислиш, че атакуваш един-единствен човек? Грешка! Ти имаш работа с Швейцария, а нейните дяволски банки не са се предали никога на никого!

— Тогава какво? — изръмжа Волпоне.

Юделман въздъхна и се обърна към прозореца, където продължи да наблюдава поляната.

— Трябва да изчакаме идването на дон Еторе — каза той.

Итало го погледна изненадано.

— Какво? Ти ще чакаш нови идеи от тази дебела свиня?

— Не. Ще чакам тази свиня да се намеси. До този момент само ние действаме. В случай на неуспех Габелоти ще каже пред „Комисионе“, че ни е дал шанс, но ние сме го провалили. Като го оставим да действа, ще възстановим равновесието. Ако той успее, какво ще ни попречи да измъкнем кестените от огъня?

— Какво повече от мен може да направи?

— Страхувам се, че нищо. Но за момента това не е важно. Играта се играе от четирима: Итало Волпоне, Габелоти, банкер и... полицаите. Ти си загубил първия рунд, Бебе. Да оставим втория на Габелоти.

— А аз ще си смуча палците през това време, а?

— Ще се измъкнеш и ще го оставиш сам да нагази във водата. Ще видим как ще се справи...

— Ако не успее?

— Тогава аз ще бъда първият, който ще предложи по-силни методи!

След като дълго време плака, Мануела реши, че не може да остане повече в този дом. Мъката ѝ беше толкова силна, че не можеше да приеме отсъствието на Ренате. Тези стени, сред които всеки ден бяха кълтели смеховете на младата господарка! Разликата помежду им беше само два месеца. Тази нелепа смърт беше несправедливост, от която тя самата се чувстваше засегната. Беше възможно Химене и Омер Клопе да ѝ предложат да продължи службата си. Тя щеше да отговори отрицателно.

Все пак щеше да дочака погребението, за да обяви своето заминаване... Мануела прекара пръсти по корема си, там, където зрееше животът на бъдещото ѝ дете. Чувстваше се самотна и обхваната от желание да се види с Хулио. Смъртта на Ренате беше разрушила техните проекти. Сега Мануела искаше да напусне Цюрих и да се завърне в Албуфейра. Защо да чакат? Толкова по-зле за магазина. Той можеше да почака. Все някак щяха да излязат от това положение. Смъртта, която витаеше в къщата, я караше да оцени колко нейният живот, люлка на един нов, беше ценен. Всичко беше много просто. Ще изпрати телеграма с една-единствена дума: „Върни се!“.

Тя знаеше, че Хулио ще остави всичко и ще се върне.

Сутринта Ландо беше изтърпял сарказма на Волпоне. Беше очевидно, че пристигането на Моше Юделман в Цюрих не беше донесло облекчение. Мутрата на Итало изразяваше лошите му мисли, а небръснатите бузи и зловецият поглед показваха лошото му настроение.

— И ти я остави да се омъжи! Не си бил способен да я задържиш!

— Направих каквото можах...

— Можеше да ѝ направиш нещо по-добро — изсмя се Итало. — А аз те мислех за шампион!

Ландо беше смъртно уморен. След като изпрати Ренате, той се беше качил в такси, което го бе отвело до апартамента му. Разхвърляното легло му беше напомнило за любовния форсинг с Ренате, който не бе дал резултати. Тя нямаше да се върне при него. Твърде уморен, за да заспи веднага, той беше задрямал чак към шест сутринта. Будилникът беше иззвънял в седем. Четиридесет минути покъсно Ландо рапортуваше пред Волпоне.

Итало, погълнат от разговора с Юделман, му беше отделил на вратата три минути, време достатъчно, за да му нанесе нови обиди. Засегнат от толкова неблагоприятност, Ландо се беше присъединил към Белинцона в кухнята. Изведнъж се беше почувствал гладен. След като положи много усилия, той приготви сандвич със салам, докато Пиетро ровеше в хладилника в търсене на бира. Ландо седна зад голямата селска маса и захапа сандвича. Събитията от предната вечер го безпокояха повече от неуспялата любовна атака. Светата майка бе пожелала да се отърве от участта, която чернокожите гиганти бяха запазили за неговия нещастен другар. Ландо се питаше как един мъж, който беше развратен против волята му, можеше да гледа хората в очите.

Белинцона избягваше погледа му след ужаса, който беше преживял, запазвайки мълчание, отговаряйки с ръмжене на редките въпроси, които Орландо беше отправил към него. „Той ще те убие!“ — беше казал братът на Инес. Този глупак мислеше, че ще го накара да умре от страх.

— Ей, Пиетро, да ти направя ли един сандвич?

Никакъв отговор не последва. Разтревожен от мълчанието, Ландо се обърна, за да види какво прави Пиетро зад гърба му. Косите му се изправиха: на по-малко от метър Белинцона гледаше втренчено в гърба му. В дясната си ръка той държеше остър и дълъг кухненски нож. В продължение на пет безкрайни секунди погледите им се кръстосаха. Ландо все не успяваше да преглътне парчето сандвич, което се беше заклещило в устата му.

— Какво ме гледаш така? — успя да изрече Орландо.

Без да каже нито дума, Пиетро се обърна и започна да реже филия хляб.

Когато докосна добрата стара земя, Еторе Габелоти за малко да постъпи като корабокрушенците: да падне на колене и да я целуне. Въпреки успокоителните лекарства, които му даде доктор Мелън, той запазваше ясно съзнание през цялото време до кацането, гледайки с паника бягащата под тях писта, сигурен, че самолетът ще катастрофира. Скоростта му беше много голяма, за да може да спре, преди да се сблъска с виждащите се в далечината хангари. Под претекст, че ще си секне носа, той измъкна копринена кърпа и я натъпка в устата си, за да има какво да хапе.

— Ето, виждате, че не е толкова страшно! — каза доктор Мелън.

Габелоти го погледна намръщено, трескаво откопча колана си и се забърза към вратата, преди още стълбата за пасажерите да бе заела мястото си. Кармине Кримело се присъедини към него, но има благоразумието да не прави никакъв коментар. По белезникавия цвят на лицето той оцени страданията, които бе изтърпял шефът му. Преминавайки през митническия контрол, те забелязаха очакващия ги Бадалето.

— Добър ден, дон Еторе... ако обичате да ме последвате... Другите са там...

Според получените инструкции Карло се беше качил на самолета Ню Йорк — Милано заедно с Томас Мерта и Анджело Барба. От своя страна Франки Сабатини и Симоне Фери бяха долетели до Лион. И едните, и другите бяха дошли с влак до Цюрих.

В Цюрих Лучано Цулино се беше занимал с подробностите по настаняването. Цулино беше отговорен за мрежата от проституция на Габелоти за цяла Южна Европа. Веригата от нелегални бардаци минаваше през магистралата Изток — Запад, започвайки от Бордо и завършвайки в Австрия, с разклонение в Мюнхен, минавайки през Лион, Гренобъл, Женева, Цюрих, Виена. След това се отправяше към Барселона, Мадрид, Лисабон, Рим, Милано и Неапол. Всичко седем държави. Там, където министрите от Общия пазар не бяха успели да сключат споразумения поради разногласия относно цената на зеленчуците, Цулино беше успял да създаде „Европа на задниците“. Според дон Еторе можеше още да се желае. Той неведнъж подценяваше резултатите на другите, считайки, че винаги може да се намери нещо за подобряване.

След като Анджели Барба го беше натоварил с уреждането на престоя им в Цюрих, Лучано Цулино искаше да използва случая, за да се издигне в очите на Габелоти.

„Заемам се с всичко!“ — бе казал той.

Той никога не беше виждал дон Еторе, но незабавно го позна, виждайки го заобиколен от своите лейтенанти и „консилиере“. Подгъвайки крак, Лучано хвана дясната китка на Габелоти и я поднесе към устните си:

— Бачо ле мани.^[1]

Донът можеше да мине и без този израз на внимание на публично място, макар че никой не бе забелязал нищо. Той издърпа ръката си и промърмори общоприетата фраза:

— Алцати, нон сей рифарду.^[2]

Два черни мерцедеса 660 с опушени стъкла чакаха групата пред летището. Шофьорите, облечени в черно, бързо отвориха вратите им.

— Ще се качите ли, докторе? — обърна се Еторе към Мелън.

— Благодаря, ще взема такси. Вие си имате работа. Знаете къде да ме намерите.

— Зная. Ще ви потърся няколко часа преди отлитането. Билетът ви ще бъде купен.

— На ваше разположение съм.

Доктор Мелън се поклони, обърна се и се загуби в тълпата. Еторе седна в първия мерцедес, последван от Цулино и Барба. Във втория се качиха Симоне Феро, Томас Мерта, Кримело и Сабатини.

Когато беше обмислял експедицията, Габелоти отначало искаше да пристигнат в Цюрих поотделно. След като размисли, прецени, че това не е нужно: защо да се крият? Какво по-обикновено от един бизнесмен, пристигащ по работа със своя щаб. Напротив, групирането на летището в Цюрих служеше на плановите му. Той искаше всяко негово придвижване и действие да се знае.

— Запазих ви няколко апартамента в хотел „Комодоре“, дон Еторе.

— Добре. Къде са цветята?

— В багажника на колата.

Цулино отвори уста, за да добави още нещо, но се въздържа.

— Колко време ще пътуваме? — попита Габелоти.

— Петнадесетина минути — отвърна Лучано.

Донът се облегна и започна да наблюдава стрелкация се покрай тях пейзаж.

— Ако престоят ви се удължи — прибави след известно мълчание Цулино, — мога да наема резиденция.

— Благодаря — отвърна Габелоти. — Това няма да е нужно.

Останалата част от пътя премина в мълчание. Цулино заключи, че Габелоти е „уомо ди панца“, човек, който говори малко.

Двата мерцедеса спряха един зад друг.

— Пристигнахме — обяви Лучано.

Стотина метра по-далеч кремав фолксваген спря на свой ред. Зад волана седеше Фолко Мори. Моше Юделман, на когото Габелоти беше съобщил номера на полета си, го беше натоварил с наблюдението над движението на групата. Той видя дон да излиза от лимузината, последван незабавно от седемте мъже, сред които Фолко позна Кармине Кримело и Анджели Барба, двамата съветници на Габелоти. Мори по-добре от който и да е знаеше какво беше станало с последния от тях — Мортимър О'Брайън. Другият мъж беше страшният Томас Мерта, човекът, който като сотокапо беше ексекUTOR чрез наети убийци за високите цели на фамилията. Другите бяха Карло Бадалето, Симоне Феро и Франки Сабатини — тримата капорезими, каймакът на фамилията... Седмият беше напълно неизвестен. Внезапно го завладя една идея: три или четири гранати и край на съперника!

Когато Фолко видя един от шофьорите да измъква венец от цветя, веднага му стана ясно какво ще прави дон Еторе в моргата. След кратки преговори групата се скри в зданието. Зад воланите на мерцедесите останаха само шофьорите им.

Служителите от моргата не се двоумиха нито за секунда. От прозорците те бяха присъствали на пристигането на импозантния кортеж. Под впечатлението на скъпите автомобили и фигурата на дон Еторе, както и авторитетното му държание спрямо подчинените чиновниците се поставиха в негово разположение.

— Нашият сътрудник ще ви покаже пътя. Що се касае до цветята... Ще си позволя да забележа, че няма повод те да се намират в нашето учреждение...

Още щом му беше поръчано да се погрижи за цветя, Лучано Цулино беше наясно, че моргата не е гробище. Като дискретен човек той не беше казал в колата нито дума за това.

Под водителството на един от служителите те влязоха в хладилния салон. Стените бяха от метал и по тях бяха подредени едно над друго железни чекмеджета. Човекът издърпа едно от тях и пред тях се откри кракът.

Като опитен и дискретен служещ той се отдалечи в един от ъглите, давайки възможност на пришълците да се преклонят пред мъртвешките останки. Разлиствайки регистъра, който след посещениято трябваше да бъде подписан, човекът се запита дали неговото тяло след смъртта му щеше да бъде обект на толкова манифестации, колкото този крак. Като честен служител той достигна до негативен отговор и това го натъжи.

Габелоти направи царствен знак на Карло Бадалето. Преди да заеме лейтенантска длъжност, последният бе прекарал дълго време на служба при Дженко. Ако някой бе в състояние да идентифицира тази синкава плът, това можеше да бъде само той. Бадалето се наведе над чекмеджето с израз на отвращение. После със съжаление демонстрира неведението си чрез вдигане на рамене.

Дон Еторе му беше наложил това изпитание и Карло не желаше да го разочарова. Но как можеше Габелоти да допусне, че Дженко Волпоне ще показва крака си на него, Бадалето, който беше започнал кариерата си като обикновен „командос“. А защо ли пък трябваше да го прави?

След една умерена пауза дон Еторе изпръхтя като кон. Без да се двоуми, той подписа регистъра, който му подаде чиновникът.

— Нашият нещастен роднина беше известен човек. Предполагам, че голям брой наши приятели са се преклонили пред него...

— Няколко... — предпазливо каза човекът от моргата.

Габелоти поклати глава и се запъти към изхода, последван от целия си екип: в Цюрих той беше толкова напреднал, колкото в Ню Йорк. Освен утвържденията на Итало нищо не доказваше, че този крак е бил собственост на Дженко. Нито пък, че дон Волпоне действително е мъртъв. Възможно бе, докато той се прави тук на глупак, двамата Волпоне да са изчезнали с парите.

Дон Еторе вече беше на улицата, когато чиновникът го настигна.

— Господине...! Забравихте цветята си...

Габелоти вежливо му кимна с глава.

— Сложете ги в багажника.

Качвайки се в мерцедеса, той процеди през зъби:

— Ако Волпоне се е опитал да ме изиграе, лично аз ще ги занеса на гроба му.

[1] Целувам ви ръка (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Стани, не си чужденец (ит.). — Б.пр. ↑

19.

Беше ужасно трудно да се произнесат тези думи, тъй като това касаеше всички присъстващи. Но Мелвин Бост нямаше къде да отстъпва. Любопитните търсеци очи на високопоставените акционери от фирмата бяха вперени в него. Той се изкашля, размаха високо телекса, който току-що бе получил, и каза:

— Лоша новина. Ще ви прочета какво получих току-що от нашия президент.

Той сложи очилата си и разгъна хартията, чието съдържание знаеше наизуст.

— Адресирано до Мелвин Бост, генерален директор на КМК, и тъй нататък...

„Да се предупредят незабавно с всички възможни средства собствениците на «Бюти гоуст П9» относно недостатъка в кормилното стебло — има опасност за живота им — дефектната част ще бъде заменена на разноски на компанията.

Подписано: Омер Клопе“

Сред гробно мълчание Мелвин Бост постави на масата телекса така, сякаш хартията тежеше цял тон. Нечий глас се обади:

— Това е самоубийство! Ако направим това, сме свършени! Има повече от 400 000 коли в движение! Всяка проверка ще ни струва 300 долара, включително частите и работната ръка! Направете сметка!

— Вие ни бяхте казали — започна директорът на изследователския отдел, — че президентът е готов да поеме известен риск. Всички знаем какъв е отговорът на ординатора.

— Ние сами ще предизвикаме фалита си — намеси се административният директор. — Никоя фирма не може да преживее подобно кръвопускане! Това е самопотопяване!

Мелвин Бост наведе глава пред тези атаки. Той искаше да спести това, което беше научил преди десет минути по телефона от Гарнхайм — дясната ръка на Клопе в Трейд Цюрих Банк. Все пак нямаше право да им остави никакви илюзии. Мелвин Бост вдигна ръка:

— Господа! Господа!... Когато се срещнах преди шест дни в Цюрих с президента, той не искаше да поеме никакъв риск, що се касае до човешки живот. За да го убедя, за да го накарам да се съгласи, аз му предложих следния компромис: ако никакъв инцидент не се случи в идните три месеца, ще оставим всичко така, както си е...

— Е, и? Станал ли е друг инцидент?

— Когато президентът ни изпрати този телекс, нямаше никакъв инцидент. Това доказва, че той е променил намерението си. Щях да го моля, да го убеждавам да промени решението си... За нещастие сега това е невъзможно. Преди няколко минути научих за нова, голяма неприятност. За девети път кормилното стебло на една бюти гоуст се е скъсало.

— Къде?

— В Цюрих.

— Катастрофата сериозна ли е?

— Със смъртен изход. Зад волана на нашата кола е била собствената дъщеря на Омер Клопе.

— Всички са тук.

— Всички?

— Габелоти пристигна с генералния си щаб в пълен състав.

— Кого видя?

— Кармине Кримело и Анджели Барба — двамата консилиере... Томас Мерта — сотокапото, и тримата капорезими: Карло Бадалето, Симоне Фери и Франки Сабатини. Освен това някакъв тип, когото не познавам. Той ги чакаше на летището с две коли с шофьори. Отгатнете къде са в този момент?

— Не обичам гатанките.

— В моргата. С букети цветя.

— Благодаря ти. Прибирай се.

Това бяха думите, които си размениха Моше Юделман и Фолко Мори. Моше незабавно реагира, позвънявайки в Ню Йорк на Пицу.

— Виторио? Вземи със себе си Алдо, Висенте, Джозеф и излитайте незабавно! Вземете първия самолет! Бързай! Знаеш ли къде да ме намериш?

След положителния отговор на Пицу той затвори. С Виторио Пицу, Алдо Амалфи и Джозеф Дото равновесието между фамилията Волпоне и фамилията Габелоти щеше да бъде възстановено. Оставаше да се узнае защо дон Еторе беше взел със себе си своя езекуторски екип. Слушайки обясненията на Фолко, Юделман незабавно бе разбрал, че посещението в моргата с цветя и преклонението пред останките на Дженко е само залог за мир, предоставен на Итало от Габелоти. Това означаваше, че щом дон Еторе подава ръка за мир на човек, когото смята за кръгла нула, значи не е готов за война. Значи по този въпрос Моше можеше да бъде спокоен. Както Итало, така и Габелоти не притежаваше номера на сметката. Защо? Отговорът беше един. Мортимър О'Брайън беше излъгал своя дон в Насау, давайки му фалшив номер. Сега само един човек можеше да оправи положението: банкерът. За нещастие след агресията на Итало беше съвсем невероятно той да им поднесе на табла номера на сметката.

За момента Юделман трябваше да неутрализира решенията, взети от Итало в негово отсъствие.

— Итало, току-що научих нещо неприятно... Обади се Фолко. Габелоти е в Цюрих. Той не е сам. С една дузина хора около себе си.

— Какво чакаш, та не телефонираш на Виторио и да му кажеш да пристигне с Джозеф, Алдо и Висенте!

— Мислиш ли, че е необходимо?

— Искаш да бъдем петима срещу една дузина?

— Много добре, ще го повикам.

— Кой е с Габелоти?

— Кримело, Барба, Феро, Сабатини, Бадалето и Мерта. Плюс двама-трима непознати за нас, които ги чакаха на летището. Но недей да бързаш, Итало! Габелоти иска твоята подкрепа. Първата му грижа е била да се преклони в моргата пред Дженко.

— Той го е убил!

— Не той, а О'Брайън! Сега не ми пречи да действам и да подготвя терена...

Оставаше най-деликатната задача за Моше: да подготви терена за срещата на високо равнище. Никой от двамата нямаше да се съгласи да

отиде при другия. Въпрос на престиж! Срещата трябваше да стане на неутрален терен, за предпочитане на четири очи, без свидетели. Със свойствения си финес Моше усещаше, че срещата между двамата ще бъде по-продуктивна, ако никой от тях не е принуден да държи сметка за присъствието на хората си. В случай че Итало допуснеше някаква грешка, по-късно Моше щеше да я поправи.

— Защо нямаш настроение, Пиетро?

Белинцона беше седнал зад волана, за да го откара до хотел „Комодоре“, където беше отседнала фамилията Габелоти. По време на пътуването той не беше отворил уста.

— Има ли нещо, което да те безпокои?

— Мен ли?... Не, не... Нищо...

Пиетро се съсредоточи в карането. Моше го познаваше отдавна: солиден, безмилостен, верен до смърт. Итало бегло му беше обяснил, че двамата с Ландо са били измамани от някакви триметрови негри, проваляйки по този начин задачата, която имаха да изпълняват с Инес, приятелката на Клопе. Това беше достатъчно, за да бъде засегната професионалната гордост на Пиетро, с която беше прочут сред хората от Синдиката. Моше хвърли поглед на мълчаливия колос. Върху биволския врат гранитното лице имаше измъчен и нещастен вид. Юделман беше още повече изненадан, тъй като знаеше, че Пиетро никога не мисли. Той пиеше, ядеше, хъркаше като животно, лишен напълно от душевно безпокойство. Щом като шефовете му дадяха заповед, това беше достатъчно, за да бъде щастлив.

Колата заобиколи цветния масив и спря пред хотела.

— Почакай ме тук — нареди Моше.

В началото на стълбището стоеше Анджели Барба. Дипломатическите правила се спазваха както на ниво посланици, така и на това на пълномощни министри. Докато Юделман изкачваше първите четири стъпала, Барба слезе с четири стъпала надолу. Така те се срещнаха на средата на стълбището, направили еднакъв брой крачки.

— Чакаме ви — каза Анджели.

— Тук съм. — Моше се поклони.

Двамата влязоха във фойето на хотела, след като домакинът възпитано пропусна госта пред себе си през въртящата се врата.

Сега Ландо разбра, че се страхува. Не всичко можеше да се обясни с безсънието. Споменът за Белинцона, поглаждащ острието на ножа зад гърба му, беше достатъчен, за да го хвърли в безкраен дълбок страх. Цяла кошница с дребни незначителни неща, на които не беше обръщал досега внимание, излязоха на преден план. След битката с братята на Инес Пиетро практически не го беше заговарял. Дори след случката с ножа Пиетро му беше обърнал гръб, без да отговори на въпросите му относно странното си държане. Излизането на гиганта с Моше донесе облекчение на Барето. Юделман се бе ръкувал с тях разсеяно, със загрижен израз на лицето.

Едва колата пресече градинската врата, и Фолко Мори се появи. Ландо искаше да използва пристигането му, за да смени заплашителната атмосфера, която витаеше във вилата. Имаше само едно желание: да се прибере, да вземе горещ душ и да се изтегне на леглото си за час-два.

— Фолко, ще си прибера колата и ще се преоблека. Ако шефът ме търси, аз съм в апартамента си.

— Окей — съгласи се Мори.

— Фолко...

— Да?

— Отдавна ли познаваш Белинцона?

— Защо? — Острият поглед на Мори го стрелна.

— Просто така — побърза да бие отбой Ландо.

После поръча по телефона такси.

— Карайте на Белеривщрасе!

В джоба му имаше още една връзка ключове, освен тази, която беше оставил на Ренате. Пристигайки пред резиденцията на Клопе, той установи, че колата я няма.

— Заобиколете квартала...

Шофьорът изпълни нареждането и се върна в началната точка. „Бюти гоуст П9“ беше изчезнала.

— Карайте! — разпореди се Ландо, давайки собствения си адрес.

Той не държеше особено да се задържа наоколо. Дали Ренате беше преместила кабриолета? Дали не го бяха откраднали? Само че в Швейцария нямаше крадци на дребно, това беше общоизвестно.

Отчаян, почти мъртъв от умора, Ландо плати на таксито и влезе в сградата, където живееше.

— Господин Орландо Барето?

Единият от двамата мъже се отдели от колоната в преддверието на партера, на която беше облегал, усмихвайки се. Той пъкна под носа на Ландо полицейската си карта и повтори:

— Вие ли сте Орландо Барето?

— Да — потвърди Ландо, смръщвайки вежди.

— Ще ни последвате ли в участъка?

— По какъв повод?

Вторият полицаи на свой ред остави колоната, без това да предизвика срутването на сградата.

— Касае се за колата ви.

Макар и изненадан, Ландо успя да запази присъствие на духа.

— Току-що установих, че е открадната. Тъкмо се канех да направя оплакване.

— Бъдете спокоен, господин Барето, ние я намерихме.

— Така ли... А къде?

— По пътя за летището. Идвате ли?

Тонът на гласовете им беше учтив, но това не пречеше на детективите да го обградят от двете страни. По погледите им Ландо разбра, че това всъщност беше заповед.

— Тъкмо щях да се преобличам. Не бих ли могъл...

— Няма да трае повече от няколко минути. Елате, лейтенант Блеш ви очаква.

След дълги предварителни преговори Юделман и Барба се бяха уточнили шефовете им да се срещнат в парка на „Долдер“ грандхотел. Разговорът около един басейн и два корта за тенис им се беше видял за предпочитане пред някой специален салон, натъпкан по всяка вероятност с микрофони. Според тях природата предоставяше големи шансове за дискретност. Срещата беше уговорена точно за обяд. Всеки от двамата капи имаше право на двама телохранители, които трябваше да останат от двете страни на Итало Волпоне и Еторе Габелоти на разстояние петдесет метра. Така щяха да бъдат запазени безопасността и тайната. След което двамата „консилиере“ се бяха

разделили, за да предадат на своите донове подробностите около срещата.

В дванадесет без пет черен мерцедес 600 остави Еторе Габелоти на откритото пространство пред „Долдер“ хотел. С небрежността на разхождащ се донът направи няколко крачки към басейна. Още никой не се къпеше, но силното слънце беше изкушило няколко клиенти да се опънат на шезлонгите. Някои четяха, а по-възрастните дами плетяха. Други подлагаха лицата си на първите милувки на пролетта. Наоколо бръмчаха пчели и се чуваше чуруликането на птиците. Вятърът полюшваше с полъха си върховете на дърветата, чиито пъпки бяха разпукани. Дон Еторе тръгна по една от алеите, посипани с чакъл, покрай розмаринови храсти и цветя. Алеята водеше между две смокини и Габелоти, следван от Томас Мерта, забеляза Симоне Феро, който съзерцаваше едно езерце. Черният му костюм се видя неуместен на дон Габелоти сред този почти празничен декор. Но се досети, че също е в черно, както и следващият го Томас Мерта.

На стотина метра от тях друго черно петно привлече вниманието му. Той позна тежкия масивен силует на Пиетро Белинцона, който четеше вестник, като по всяка вероятност гледаше само картинките му. Острият поглед на Еторе констатира отсъствието на Итало Волпоне.

Тридесет секунди след като мерцедесът отпътува, се появи фиатът на Итало. Фолко Мори, който държеше волана, слезе и отвори вратата. Дватамата поеха по същия път, по който бяха тръгнали Габелоти и Мерта. Те също бяха облечени в черно.

Итало забеляза зад цветните лехи неподвижната фигура на Пиетро. Всеки от двамата капи беше изпратил на разузнаване по един човек, задържайки до себе си най-добрия си специалист по близък бой. Освен един хершал, който тежеше в джоба му, Фолко беше въоръжен с два метателни ножа. Единият беше този, който бе прерязал гръкляна на Махони, поставен както обикновено между плещите му с острието нагоре. Другият беше закрепен посредством система от ремъци по дължината на левия му прасец с острието надолу.

В момента, в който се видя силуетът на Волпоне, Томас Мерта се отдалечи дискретно, последван от Фолко.

Както го беше посъветвал Моше, Итало пръв тръгна към Габелоти. При равни постове традицията беше по-младият да направи първата крачка към по-възрастния.

На метър от Габелоти Итало се закова със сериозно и замислено лице. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото. Той каза:

— Вие поискахте да ме видите, дон Еторе. Ето ме.

На лицето на Габелоти цъфна бащинска добронамерена усмивка.

— Благодаря ти, че се отзова на моя апел.

Итало се почувства докачен от покровителственото обръщение на „ти“. Но в този момент Габелоти беше вече разтворил прегръдките си за бащинското „абрачо“.

— Позволи ми да споделя твоята мъка по загубата на брат ти, сине мой.

Еторе се отдръпна, без да пуска раменете на събеседника си. Той го задържа на разстояние и го фиксира право в очите с топъл бащински поглед, както се гледа приятел, когото дълго време не си виждал.

— Дон Дженко беше мой приятел. Аз изпитвах към него най-голяма обич и уважение.

Еторе хвана под ръка Итало и го поведе със себе си. Въпреки инстинктивното изтръпване на мускулите Волпоне се насили да го последва. На пръв поглед безразлични към събитието, Мори, Белинцона, Мерта и Феро не ги изпускаха от поглед.

— За теб много ми е говорено, Итало, и аз се възползвах от случая, който ще ми помогне да те опозная по-добре. С брат ти се запознахме, когато той дебютиреше на житейската сцена. От него знам много неща за теб, неща, които ще те изненадат...

— Например? — студено попита Волпоне.

Смехът на Габелоти напомни малък водопад.

— Обирът на сладкарницата на татко Бисиото... Аха! Ти тогава си бил на четиринадесет години...

— Тринадесет...

— Както ти казах... Учудваш се, нали? Светът, Итало, ти е приготвил един голям шанс и също така малшанс: родил си се в сянката на един голям човек. Не се заблуждавай, дон Дженко беше голям човек — „ун уомо ди респетто“. Понякога случаят ни е противопоставял, но винаги сме били лоялни един към друг. Не бива да ти го казвам, това се разбира от само себе си, но преди да се преоблека в хотела, посетих моргата, за да отдам последна почит на брат ти.

Сякаш смутен от спомена за това, дон Еторе замълча. Ръка до ръка те преминаха в мълчание двадесетина метра. Понякога Габелоти протягаше ръка, за да погали клонче или цвете. Така те стигнаха пред една пейка.

— Искаш ли да седнем? Така по-добре ще разговаряме. Както виждаш, аз съм с няколко килограма и също с толкова години повече от теб... Ходенето ме уморява.

Габелоти се отпусна върху пейката със задоволство. Итало също седна. До момента предвижданията му не се оправдаваха. Той беше концентрирал енергията си, за да хапе. Вместо това сред тази градина, пълна с деца и розови кърмачки, Итало слушаше ненужните думи на този уморен и преситен човек. Ако всичко вървеше по този ред, оплакванията от ревматизъм и лошо храносмилане нямаше да закъснеят. Моше го беше помолил да не бърза, да остави нещата да следват естествения си ход...

— Досега не ми се виждаш разговорлив — подхвана отново дон Еторе, — може би си шокиран, че ти говоря на „ти“? Трябва да знаеш, че това от моя страна е израз на доверие и дружба. Ако ти ме уважаваш, колкото аз уважавах брат ти, моля те, обръщай се към мен на „ти“! Моля те да вярваш в искреността на думите ми. Знам, че си малко недоверчив. Не, не! Не отричай, тъй като няма да ти повярвам! Преди да се преценяват, хората трябва да се опознаят. Ние сме пълноценни съдружници в едно дело, което засяга и двама ни. След известно време ти ще станеш капо на фамилия...

— Аз съм капо.

Втори водопад от смях с бащински тон.

— Ах, Итало, Итало... Дженко чудесно те беше описал. Импулсивен, но с добро сърце... Забележи, да бъдеш „дон“, това е пост, който не се дава, той трябва да се заслужи.

— Този пост се взима — каза, без да повиши глас, Итало.

— Напълно си прав, този пост се взима и аз съм сигурен, че с теб кланът Волпоне ще бъде в добри ръце. Сега нека поговорим сериозно... Мислил ли си на какво се дължи моето идване в Цюрих? Моят съветник Мортимър О'Брайън изчезна. Твоят нещастен брат загина. И аз не мога да оставя нашият общ капитал да лежи в някаква банка. От уважение към теб не пожелах да предприема нищо, без да те предупредя. Ето, питам те: имаш ли нещо против да изтегля нашите

пари от Трейд Цюрих Банк, за да ги вложа в кръга, който бяхме предвидили с дон Дженко?

Макар че беше нащрек, Волпоне не успя да се сдържи да го погледне бързо.

— Ти май си изненадан? — учуди се Габелоти. — Не си ли съгласен с това?

— Напротив! Говорихте ли вече с банкера?

Дон Еторе насочи към него пръста си с шеговита заплаха.

— Итало! Итало!... Ти ме отчайваш... Защо не ми говориш на „ти“?

— Говори ли с него?

— Ще потърся това, което ни принадлежи, в началото на днешния следобед.

Волпоне не можа да се сдържи да не постави въпроса, който му пареше на езика — въпреки че знаеше колко глупаво щеше да прозвучи той.

— Знаете ли номера на сметката?

Габелоти сякаш се засегна и му отправи поглед, пълен с недоверие.

— Но, Итало, ако аз го нямах, кой друг би могъл да го има? Аз знам много добре, че за да послужиш на всички, ти си посетил банката, решен да ускориш това, което брат ти не можа да довърши. Много добре разбирам смисъла на този жест, направен в момент на емоции... естествено, би трябвало да ме предупредиш. Щях да ти кажа това, което впоследствие ти сам си открил: швейцарските банки са по-добре пазени от Форт Нокс. Без да считаме това, че бих могъл да се засегна и зле да изтълкувам спонтанността на твоето начинание. А за да бъда съвсем чистосърдечен, бих могъл да помисля, че се месиш в нещо, което не те засяга, или да отидем по-далеч, че твоята тъга те принуждава към този акт на лудост... Постави се на мое място...

— Постави се ти на моето място! — прекъсна го грубо Волпоне. — Брат ми е убит и в същия момент сякаш по волята на случая съветникът, който е поставен под твоите заповеди, изчезва!

— Откъде знаеш?

— Ти сам ми го каза!

— Това е така, аз ти го казах. Но когато ти си отишъл за пръв път в банката, не си знаел това.

— Не търси под вола теле! — изръмжа Волпоне. — Всички от Синдиката знаят, че твоят лайнарски съветник се е опитал да играе за своя сметка!

Дълбоките очи на Габелоти незабавно се превърнаха в две безмилостно горящи отверстия. Малко оставаше инстинктът му да го подтикне да направи жест към Томас Мерта да измъкне артилерията си. На тази дистанция Томас спокойно пробиваше карта за игра. Той с труд успя да запази контрол над себе си. Изпухтя като делфин и затвори очи, спомняйки си навреме, че Волпоне има право, този боклук О'Брайън действително го беше предал. Разбира се, това не трябваше да се знае от Итало поне засега... За да може да накара този малък глупак да вземе обратно думите си, само за това удоволствие, той нямаше право да обрече на неуспех една толкова капитална операция. Еторе изчака търпеливо пулсът му да стане нормален, после се наведе, откъсна златисто цвете и го поднесе към ноздрите си: то нямаше никакъв мирис. Той премаза стръкчето и короната му между пръстите си.

— Слушай ме добре, Итало, тъй като аз два пъти не повтарям едно и също нещо. Ако искаш дълго време да останеш наследник на дон Дженко, не дръж никога такъв неприличен език. Заради паметта на твоя брат това сега е само съвет на един по-възрастен човек. Ако ти го разбереш, както бих искал да бъде, аз съм готов да изтрия недоразуменията и да премахна препятствията, които биха могли да възникнат между нашите две фамилии. Мисля, че ти правя разумно предложение, тъй като, виждаш ли, главното днес е да доживееш до старини...

— Дженко казваше същото — рече злопаметно и с горчивина Волпоне.

Габелоти стана.

— Не забравяй думите ми. След малко отивам в банката. Днес следобед ще те информирам за резултата.

Той се завъртя на токовете си и се отдалечи. Итало забеляза, че Габелоти се движи с бърза и солидна крачка. Преговорите бяха завършили.

Лейтенант Блеш затвори ядосано. След няколко часа пред него щеше да се появи капитан Къркпатрик. След един дълъг разговор, в който всеки от тях се мъчеше да измъкне някаква информация от събеседника си, беше станало ясно, че шефът на Централния комисариат от Шесто авеню беше толкова упорит, колкото и Цюрихската кантонална полиция. Единственото предимство, което Блеш имаше пред Къркпатрик, беше това, че още от началото знаеше, че капитанът го мисли за глупак. С нежелание лейтенантът беше подхвърлил две-три постни информации относно развитието на анкетата, достатъчни, за да може Къркпатрик окончателно да изпадне в неведение. Имената, които беше чул, сякаш го хвърлиха в транс.

— Повторете, лейтенант! Повторете!

— Позволявам си да забележа, че всичките тези хора не са пристигнали тук заедно. Информациите ми бяха предадени от различни гранични постове на нашата страна... Някои от тях идват от Франция, други от Италия, само Габелоти и Кримело кацнаха директно от Ню Йорк в Цюрих.

— Слушайте, лейтенант... Ще ви обясня всичко на място.

— Моля?

— Да... ако нямате нищо против, мисля, че трябва да дойда в Цюрих.

Блеш най-много мразеше някой да му се пречка в краката. Всяка намеса на чуждестранна полиция в работата на неговия кантон беше смятана от негова страна за неприятна намеса. Той беше запазил дълго време мълчание, за да може Къркпатрик да почувства, че проектът му не е добре дошъл.

— Ще дойда като частно лице, лейтенант. Аз познавам тези хора... Ако искате да се възползвате от моите услуги... — Той добави с молец тон на просител: — ... между колеги... наемам се да изясня чисто американските аспекти от тази афера, които е възможно да не познавате...

— Кои са тези хора?

Сега беше ред на Къркпатрик да се подвоуми. Накрая той със съжаление изплю камъчето:

— Еторе Габелоти е шеф на фамилия от Синдиката.

— Ще го експулсирам.

— Не правете нищо подобно, лейтенант! Ние можем да осъществим една фантастична операция!

— Ние?!?

— Вие! Уверявам ви, че моята помощ ще ви бъде от полза.

За да не даде възможност на колегата си да отбележи много точки наведнъж, Блеш се беше въздържал да му съобщи един нов факт, за който той беше сигурен, че е свързан по един или друг начин с необичайните събития, станали в Цюрих през последната седмица. Преди няколко часа, по-точно между три и четири часа сутринта, Ренате Клопе — единствена наследница на един от най-богатите цюрихски банкери — беше намерила смъртта си в автомобилна катастрофа по пътя, свързващ града с аерогарата. Малко след като беше свързала съдбата си с някакъв млад идиот от така наречените псевдореволюционери, професор Курт Хайнц.

Колата, с която Ренате Клопе беше катастрофирала, се оказа собственост на някакъв итало-американец на име Орландо Барето. Блеш не беше пропуснал да се осведоми за личността му. Барето, бивш професионален играч по футбол, имаше разрешение за временно пребиваване в Швейцария от пет години насам, разрешение, което той подновяваше всеки шест месеца. В графата професия беше написано: „търговец на зърно“. В регистрационната служба бе подозиран, че извлича печалби от съвсем други източници, както показваше връзката му с някоя си Инес — нелегална проститутка от категория „грандлукс“, която нямаше нищо общо със зърнените храни. Само че той досега никога не бе ставал обект на някакъв скандал, не бе смуцавал обществения ред, беше собственик на две подплатени банкови сметки в града. След като харчеше парите си в Швейцария, защо трябваше да го безпокоят?

— Лейтенант — главата на един инспектор се подаде от вратата, — човекът, когото искахте да видите, е тук... Барето.

— Да влезе — разпореди се Блеш, слагайки на лицето си неутрална и студена маска. За това не му бяха необходими кой знае какви усилия.

По пътя Ландо си беше обмислил начин за държане. В никакъв случай ченгетата не трябваше да установят, че е съществувала връзка между него и Ренате Клопе. Достатъчно беше някой умник да намери връзка между Волпоне и Клопе, за да отиде всичко по дяволите. Такъв

малшанс членът на която и да е фамилия заплащаше незабавно с живота си.

— Влезте, господин Барето... Аз съм лейтенант Блеш. Благодаря ви, че дойдохте.

— Вашите инспектори ме уведомиха, че колата ми е намерена.

— Това е точно така.

— Тъкмо се готвех да подам оплакване за кражбата й.

— Открадната ли е, господин Барето? Кога?

У този красавец имаше нещо отблъскващо. Още със стъпването му в стаята Блеш бе изпитал към него дълбока антипатия.

— Изглежда, през нощта — каза Ландо. — Когато исках да я ползвам тази сутрин, открих, че я няма. Казаха ми, че сте я открили по пътя за летището.

— Къде я бяхте оставили?

— Пред дома ми.

— Отдавна ли я имате?

— От десетина дни. Мога ли да я получа обратно?

— За момента това е невъзможно, господин Барето. Колата ви е катастрофирала.

— Катастрофирала?

— Познавате ли Ренате Клопе?

— Коя е тя?

— Ренате Клопе, дъщерята на един банкер?

Ландо поклати отрицателно глава.

— Никога не съм чувал за нея.

— Разбира се, че сте чували! — каза приятелски Блеш. — Без да сте наш съгражданин, вие живеете достатъчно дълго в Цюрих, за да сте в течение на местните новости... Ренате Клопе е младата жена, чиято сватба беше отпразнувана миналата нощ в три часа сутринта. Всички вестници писаха за това!

— Възможно е... Може би... Но аз не виждам каква е връзката с...

— Има връзка, господин Барето. Преди няколко часа Ренате е загинала с вашата бюти гоуст. Можете ли да ми обясните какво е правила зад волана й?

Ужасната умора, която Ландо чувстваше, беше незабавно прогонена от усещането за опасност.

— Но, лейтенант... — отговори той с учудване, — как бих могъл да зная?

— Колко платихте?

— За кого?

— Не за кого, а за какво? За вашата кола?

— За моята кола?

Ландо не знаеше докъде е стигнал Блеш в своята анкета. Като опитен лъжец той реши да спестява истината, откривайки я по малко, и то тогава, когато щеше да бъде принуден за това.

— Тя би трябвало да струва... осемнадесет или деветнадесет хиляди долара...

— В долари ли я заплатихте?

— В швейцарски франкове.

— С чек ли уредихте плащането?

— Слушайте, лейтенант, не разбирам...

— С чек ли платихте?

— Да, с чек. Но не съм я платил лично.

Ландо разбра, че е затънал в тинята до гуша. Дали това ченге нямаше да го доведе до признание и да постави началото на нова серия от катастрофи.

— Подариха ми я.

— Хубав подарък!

— Не съвсем, лейтенант. Касае се за дълг от игра на карти. Срегнах случайно някакъв човек в един бар, станахме си симпатични, започнахме игра на покер... Аз спечелих около двадесет хиляди долара.

— Името на този човек?

— Не ми се е представял.

— Не сте любопитен!

— Защо да бъда такъв, след като печеля? — попита Ландо с уморено вдигане на раменете.

— Той се нарича Волпоне. Дженко Волпоне.

— Възможно е...

— Или по-скоро наричал се е...

Дланите на Ландо се изпотиха, но той успя да запази спокойствие. След произнесеното име беше малко вероятно Блеш да го освободи.

— Благодаря ви за съдействието, господин Барето — внезапно каза лейтенантът. — Ще можете да получите колата си веднага след като привърши анкетата. Все пак дотогава ще ви помоля да не напускате града. Възможно е да имаме нужда от някои уточнения.

Объркан от този внезапен обрат точно когато лейтенантът го държеше в примка, Ландо го поздрави и се запъти към вратата, сигурен, че Блеш си играе с него и всеки момент ще го повика, за да го арестува. Нищо такова не се случи. Той се озова на улицата свободен. Ландо с труд се сдържа да не се затича.

Трябваше да предупреди Волпоне, че всичко е отишло по дяволите, да му каже да напусне незабавно Швейцария без багаж, защото иначе ще прекара остатъка от дните си в затвора.

В това време, бесен от яд, Блеш размишляваше в стаята си на втория етаж. Под претекст, че е цюрихчанин, всички участници в това дело, и престъпници, и противници, го бяха третирали като олигофрен.

Първи капитан Къркпатрик щеше да усети резултатите от тази погрешна оценка.

Химене трябваше да падне на колене, за да принуди мъжа си да излезе от стаята на мъртвата. Клопе не се беше хранил от предната вечер. Той беше като замаян. Позата му оставаше непроменена през цялото време, погледът втренчен, коленичил на пода, без да чувства тръпките, които бяха обхванали тялото му с течение на времето. Понякога той вдигаше очи към Ренате и я фиксираше, докато не започна да му се привижда, че тя се помръдва под трептящата светлина на свещите.

— Не си тук, Омер, моля те... Това не е на хубаво...

Той беше прекосил като сянка апартамента, в който екип от работници под ръководството на Оскар Хепбрауер се опитваше с много такт да приведе всичко в ред. После дълго се разхождаше из улиците, привеждайки в ред мислите си: за какъв дявол му беше всичко, след като Ренате беше мъртва?

Изведнъж разбра, че се намира в банката си, без да е усетил как е дошъл дотук. Марджори го очакваше в преддверието, права и смутена. Той разбра, че тя е в течение на разигралата се драма. Вестниците още не се бяха появили, но слухът беше плъзнал по града.

— Господине... — започна тя.

Тя не можа да продължи. Омер я потупа по рамото и мина покрай нея, без да я погледне. Седна механично зад бюрото си и се огледа, без да познае така обичайната обстановка, сред която беше създал своето могъщество. После отвори чекмеджето, взе шишето уотърман, отпуши го, поднесе го до устните си, но се отказа да го опита. То зае мястото до кутията с пънч кулберас от Давидофф. Защо да пие? Защо трябваше да пуши? Сега не желаше нищо, сякаш самият той беше вече мъртъв.

Той стана тежко, приближи се до прозореца и погледна навън. Всичко беше като в мъгла. Долу на улицата хората се движеха с гъвкавата походка, която им даряваше пролетта. Омер усети всичко това и му се стори несправедливо. Не беше възможно времето да е толкова хубаво, когато една млада жена на двадесет и три години беше умряла. Не беше възможно светът да продължава да живее без нея, сякаш нищо не се беше случило.

Той се върна на бюрото си, взе някакво досие, прелисти го, но не можеше да разбере какво представляват линиите, които изпълваха хартията на равни интервали, лишени от всякакъв смисъл. Нищо повече нямаше смисъл...

Марджори влезе бързо в стаята.

— Господине, тук ли сте?

— Не.

Малко преди да излезе, Клопе машинално я повика.

— Кой е?

— Някакъв господин от Съединените щати. Настоява да го приемете. Нарича се Еторе Габелоти.

Името на Волпоне експлодира в мозъка на Клопе. Дори се беше запитал след нещастиято с Ренате дали Волпоне... Не, разбира се, не този дребен гангстер беше убил неговата дъщеря, а той самият, за да не загуби едно богатство, което вече не му служеше за нищо. Габелоти беше съдружник на Дженко Волпоне, човека, когото беше приел в тази стая преди осем дни. Това му се струваше, че е станало в някакъв друг живот...

— Поканете го да влезе.

Марджори го изгледа учудено, но не каза нищо.

Еторе Габелоти влезе в облицованата със светъл дъб стая. Беше огромен, дебел, масивен и неприятен.

— Господин Клопе?

С едно движение на брадата банкерът му посочи фотьойла.

— Благодаря — каза Габелоти, — вие знаете името ми. Имаме общи познати, Филип Диего, моят адвокат. Сигурно ви е говорил за мен. Аз съм много затруднен, знаете ли? Имам на влог във вашата банка значителна сума. Два милиарда долара, както ви е известно.

Дон Еторе хвърли бегъл поглед към лицето на банкера, за да се опита да открие някакъв окуражаващ знак. По него не се четеше нищо.

— Този капитал се намираще в състояние на трансфер, когато моят съдружник, когото вие също познавате, почина внезапно. Моят приятел Дженко Волпоне. По същия начин благодарение на една поредица от невероятни съвпадения моят представител Мортимър О'Брайън, когото вие вече сте срещали с Волпоне, когато същият ви е предал сумата...

Габелоти за момент замълча, пое дълбоко въздух и продължи:

— Случи се така, че Мортимър О'Брайън се държа спрямо мен по един недостоен и нечестен начин. Вместо истинския номер на сметката той ми е дал фалшив, както успях да науча, телефонирайки от Ню Йорк във вашата банка, за да активизирам трансфера след тъжната смърт на моя съдружник. Да, господин Клопе, аз бях предаден от човека, на когото имах пълно доверие от дълги години насам.

Омер не се помръдваше, сякаш беше издялан от гранит. Дори погледът му не изразяваше нищо. Нито интерес, нито любопитство, абсолютно нищо.

Габелоти смутено се размърда на фотьойла.

— Знам също, господин Клопе, че братът на моя съдружник, Итало Волпоне, е сметнал за необходимо да ви посети, без да ме предупреди, без моето съгласие, след като никой не го е упълномощил да извърши подобен жест. Тъй като аз познавам неговите недостатъци, не бих искал да стоварите тежестта на възможните му грешки върху един благороден човек, какъвто съм аз. Ако избрах вашата банка, за да извърша транзита на моите фондове, това е, защото познавам репутацията ви на лоялен и коректен банкер. Очевидно е, че с човек, имащ по-малко чувство за справедливост от вас, тези качества щяха да се обърнат днес срещу мен, тъй като аз не притежавам номера на моята

собствена сметка, господин Клопе. Както виждате, свалям картите си върху масата, но имам пълно доверие във вас. Вие знаете много добре, че парите, които задържате, ми принадлежат. В този смисъл апелирам към вашата мъдрост и ви моля без свидетели, като човек човека: прехвърлете парите ми в Панама Кемикъл, както беше предвидено.

През следващите няколко секунди в стаята цареше мъртва тишина. За първи път от началото на разговора Омер Клопе сякаш „видя“ Еторе Габелоти. Той го изгледа продължително със своите сини късогледни очи, стана прав, за да покаже, че срещата е завършила, и отсече със спокоен и безчувствен глас:

— Аз действително съжалявам, но наистина не зная за какво става дума.

20.

Вместо да посее безразличие, обявата, че мината затваря вратите си, сякаш наелектризира мъжете. Като че ли те искаха да изтръгнат от земята това, което досега тя им бе отказвала. Слабообразовани или висококултурни, висши чиновници или обикновени копачи, у всички се беше родила същата тази треска, която някога запалваше златотърсачите. Диамантената мина предлагаше същите емоции както зеленото сукно. Надеждата оставяше свои следи, които поддържаха евентуалните несполуки: това, което днес бе отказала земята, можеше да даде утре.

Хулио Алмейда не правеше изключение от общото правило. Пристигайки в Шукуду, той мислеше само за високото възнаграждение, без да се интересува ни най-малко от естеството на работата. Само след две седмици треската го беше обхванала, както и всички останали. В качеството му на ръководител на търсенията не му пречеха да участва в лова на диаманти. Не го интересуваше това, че съкровищата преставаха да бъдат негова собственост, след като се появяха на бял свят. Важното беше да се принуди калта да изплюе скритото в нея. Търсаческият порок беше толкова силен у някои мъже, че много от тях не чуваха сирената, възвестяваща края на работното време.

От вчера всичко се беше влошило. Обявявайки, че обектът ще бъде затворен за осем месеца, Ерик Мортед беше инжектирал в миньорите беса „да намерят на всяка цена“. Просто от любов към търсенето всеки се надяваше да измъкне „голямата печалба“, невероятната залъгалка, способна да достигне сто или хиляда карата. Хулио, който беше използвал дългите вечери, за да изучи книгите по геология, беше завладян от вечността на диамантите, така както преди него бяха завладени тримата монарси на Изтока, заповядвайки да гравират на персийски имената им върху така наречения „Шах“, за да може споменът за тях да живее вечно. Това са били: Бурхан Низам II, крал на Ахмеднагар, Джахан шах, велик могол на Делхи, и Фатх Али, шах на Персия.

Паднал на колене в галерията, той мечтаеше за тези далечни приказни времена. Та нали обикновени хора, такива като него, бяха извадили на бял свят известните Регент, тежащ 420 карата, синия диамант Кохи Нор, Големия Могол, Орлов... камъни, направили известни техните притежатели. Защо да не бъде и той откривател?

Месец по-рано, минавайки по тази галерия, Хулио беше изненадан от един факт, който сега искаше да провери. Трябваше да се бърза, след няколко часа мината щеше да бъде затворена и пазена от военен отряд. Под претекст, че трябва да провери дъното на галерията, той бе оставил хората далеко назад. Тръбата, в дъното на която се намираше, беше подпряна към тавана с поддържащи подпори. Инженерите бяха наредили да се копае колкото може по-навътре. Но в дъното на тунела сред образувалите се празнини се бяха случвали пропадания, често с човешки жертви. Големи отрязъци от галерията бяха блокирани от дървени прегради, образувани от набързо сковани дъски, поставени на кръст. По-късно вените на скалите щяха да бъдат инжектирани с цимент и други, а на Хулио Алмейда може би щяха да намерят... Ако...

Той инстинктивно погледна зад себе си и насочи лампата към абсолютната чернота пред него. За да стигне до това място, му се беше наложило два пъти да преминава през прегради, означаващи забранената зона. Беше абсолютно сам. Единственият му компаньон беше капещата в една локва вода. Помагайки си с върха на копача, Хулио размърда закованите дъски. Когато отворът му се стори достатъчен, се вмъкна в него, освети с лъча на лампата края на тунела, който свършваше двадесет метра по-далеч. Там започваше пещерата на Али баба. Човешка ръка не беше докосвала тези скали, чиито склонове не бяха наранявани от копачи. Зад всеки квадратен сантиметър може би се криеше най-красивият диамант на света. Със затаен дъх, преминал в забраненото, в неизвестното, Алмейда чувстваше това, което може би бе чувствал Христофор Колумб, откривайки Америка, или първият космонавт, стъпил на Луната. Той стоя дълго неподвижен, с разтуптяно сърце, с някакво ново чувство в стомаха, каквото никога досега не беше изпитвал дори в най-силните моменти в живота си.

Хулио се опита да сравни с нещо това състояние на абсолютна възбуденост. Напрасно! Даже оргазмите, които понякога изпитваше с Мануела, му се виждаха слаби в сравнение с това чувство. Той направи

няколко нерешителни крачки, слагайки ръка върху подпорите толкова нежно, сякаш това беше кръглата гърда на жена. С върха на пръстите драсна леко по скалата. Малък поток прах се стече в краката му. Той взе предпазливо копача си и избра с поглед мястото, което му се струваше най-подходящо за скривалище на това, което търсеше. Светлината на лампата хвърляше отблясъци по стените на тръбата. Със слаби удари той атакува скалата там, където му се струваше най-податлива. От нея незабавно се отделиха няколко фрагмента, предизвиквайки след себе си земен теч. Опасност! Тръбата беше само маркирана с помощта на няколко подпори, поставени вертикално. Хулио трябваше да работи много предпазливо, тъй като имаше опасност от срутване на тавана. Само че той искаше да разбере, да върви нататък, да копае... да копае...!

Мъжът избърса струящата по челото му пот, която щипеше очите му, и продължи да копае сам, толкова самотен, колкото е бил в корема на майка си.

Отново стана миниатюрно срутване. Хулио замръзна. Ставаше въпрос за един-единствен шанс, последната му възможност! Утре вечер, 30 април, „Васенаарс Консолидейтид“ затваряше врати и никой вече не можеше да провери съмненията му.

Той застърга отново... След като проникна в камъка на тридесетина сантиметра, инструментът му срещна някаква празнина. С ръката си Хулио разшири дупката, за да може да пхне лампата в нея. Веднага разбра, че не беше сбъркал. Намираше се в началото на „лула“, нещо като камина от вулканически произход, оградена от базалтова лава, и нямаше съмнение, че другото беше кимберлит. Идеални условия, за да открие желаната диамантена жила.

Треперещ от нетърпение, Хулио изостави чука и взе кирката. При първия силен удар подпорите се счупиха като кибритени клечки под налягането на стотиците тонове скална маса, задържани досега в нестабилно равновесие. С глухо изпъшкване галерията се срути по цялата си дължина. Вече затрупан, но изживяващ последните си секунди, с пълна със земя уста, Хулио успя да произнесе сричките, съставлящи името на жената, чието дете никога нямаше да види: Ма-ну-е-ла!

Митничарят им хвърли бегъл поглед и внимателно прегледа техните паспорти.

Четиримата мъже бяха облечени в тъмни костюми. В ръце те държаха задължителния аташе-рейс, без който човек не представляваше кой знае какво.

— Моля, господа...

Виторио Пицу, Алдо Амалфи, Висенте Бруторе и Джозеф Дото се загубиха незабавно в тълпата, която огромният джъмбо джет беше изплюл след кацането си. Пицу стискаше в джоба си адреса на вилата, в която бяха отседнали Волпоне и Моше Юделман. Той каза на Бруторе:

— Знаеш ли как се нарича мястото, където отиваме? Улица Банкерска. Как ти се струва?

— Гладен съм — каза Бруторе.

— Къде ще ни дадат „ютиите“? — попита Дото.

— Не се безпокой! — отвърна му Виторио. — Итало сигурно е помислил за това.

Те се намъкнаха в такси. Пицу, който също като своите капорезими не знаете нито дума немски, показва на шофьора някаква хартийка, на която беше написано: „Зоненберг — Ауроращрасе“.

— Я — подхвърли шофьорът, потегляйки.

През това време митничарят, който бе помолил свой колега да го замести, телефонира в Централното бюро на кантоналната полиция.

— Лейтенант Блеш?

— Кой го търси?

— Летищна митница. Сержант Глюке.

— Не е тук, старче, но казвай, аз съм в течение. Ново дебаркиране ли има?

— Четирима.

— Почакайте да взема нещо за писане... Казвайте...

— Пристигат от Ню Йорк. Висенте Бруторе...

— С две „т“ ли?

— Не. Алдо Амалфи... Джозеф Дото... Виторио Пицу.

— Много добре. Предупредихте ли нашите хора?

— Да. Те ги следят.

— Благодаря още веднъж.

— Поздрави!

— Поздрави!

Между лейтенант Блеш и капитан Къркпатрик веднага се беше породила неприязън. Най-напред Блеш не обичаше червенокосите. Още повече, вместо да са доволни от това, че ги приемат, те пристигат с попълнение.

— Моят помощник, лейтенант Херби Финегън — представи го Къркпатрик.

Блеш леко се поклони.

— Господин Скот Демпси — продължи Къркпатрик.

Блеш погледна строго към малкия весел човек, който като че ли се забавляваше лудо. Беше облечен със сако от излинял туид. Морскосинята му вратовръзка беше смачкана като парцал.

— Вие също ли сте от полицията? — предпазливо попита Блеш.

— Не съвсем — изкашля се Къркпатрик малко прибързано. Той прочисти гърлото си и се „хвърли във водата“. — Моят приятел Скот Демпси принадлежи към Секюрити енд Ексчейндж Комишън.

Блеш смръщи недоволно вежди. Ако имаше някой, чийто нос той не желаше да види в добрия стар Цюрих, то беше функционер на СЕК. Вместо да предложи на гостите да седнат, както имаше намерение отначало, Блеш каза сухо:

— Изненадан съм, капитане. Мислех, че ще пристигнете сам, и то на частно посещение.

Къркпатрик се засмя сърдечно, макар че мислите му бяха съвсем други. Ако Блеш мразеше червенокосите, той не можеше да понася нищо, приличащо макар и отдалеч на швейцарец. Твърде често следваните от него писти свършваха в Лозана, Цюрих или Женева. Беше сигурен, че ако някое погрешно изчисление при атомна бомбардировка заличеше Швейцария от лицето на земята, големите фамилии на Синдиката от Изтока и Запада на САЩ щяха да загинат от липса на кислород. В неговите очи всеки швейцарец, та било то и полицай, се ползваше от придобивките на военното съкровище на мафията.

— Точно това е, което имах предвид, когато разговаряхме, лейтенант.

— В този случай не виждам какво прави в Цюрих един чиновник от американските финансови служби.

Скот Демпси се преви от смях, сякаш казаното не го засягаше.

Къркпатрик беше смутен от това свободно държание.

— Неговата визита е чисто приятелска и частна — опита се да го защити Къркпатрик.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но аз ще бдя тези ваши думи да се превърнат в дела. Ние не гледаме с добро око на намесата на чужди функционери на наша територия, макар че идват от една приятелска страна.

Приятелска страна! Къркпатрик щеше да прихне. Каква ти страна! Ако можеше да се пренесе в носна кърпа до Ню Йорк територията на Швейцария, тя нямаше да покрие дори площта на Китайския квартал.

Финегън се намеси, за да спаси шефа си от апоплектичен удар.

— Знаем всичко това, лейтенант — каза той с усмивка. — Не става въпрос за никакви действия тук от наша страна. Забравете, че сме колеги, и ни считайте за помощници, за доброволни сътрудници.

Блеш погледна към Демпси.

— Мога ли да зная, господине, с каква цел сте направили това пътуване?

— Аз го помолих за него — намеси се Къркпатрик.

— Защо?

Демпси чак се задави от смях. Капитанът го стрелна с поглед.

— Виждате ли, лейтенант, тази афера надминава компетентността ми.

— Вие ме учудвате — прекъсна го Блеш. — По време на последния ни разговор ми споменахте, че става въпрос за чисто криминален случай.

— Точно така.

— Тогава?

Къркпатрик, привикнал да задава, а не да отговаря на въпроси, нервно се размърда. Да не би този дребен полицаи да искаше да научи истинските причини за пристигането му? Какво можеше да знае за проблемите от жизнено естество за САЩ, които повдигаше съществуването на Синдиката?

— Играта ви не е чиста, капитане — натърти студено Блеш.

— Моля?

— Просто не ми харесват вашите маниери.

Цветът на лицето на Къркпатрик стана червен като този на огнената му коса. Той погледна към Финегън и Демпси, сякаш да се увери дали са чули същото. Финегън беше навел глава, а Демпси се смееше тихо.

Блеш размаха закана̀тено ръка.

— Откакто ви повиках, за да ви информирам за смъртта на инспектор Махони, не сте престанали да ме смятате за глупак! Претендирате, че ми помагате... Не е вярно! Искате да вземете всичко от мен, без да дадете нищо в замяна. Този начин не ми харесва!

Къркпатрик за последен път беше „сапунисан“ преди двадесетина години, когато се канеше да става инспектор. Беше загубил навика да реагира. Той млькна, чудѐйки се какъ̀в начин на разговор да възприеме. За нещастие...

— Може би аз знам толкова, колкото и вие — започна Блеш, успокоявайки топката. — Всичките ви тайни са ми известни. Волпоне, Юделман, Бруторе... всички са на моя територия. Също и кланът Габелоти. Кримело, Барба, Бадалето, Мерта, Сабатини, Феро.

Блеш посочи отворената си длан и рязко я затвори.

— Всички са тук! А познавате ли Рико Гато? А Орландо Барето? Не, нали? Много неща има да научите, капитане!

Къркпатрик пое удара. Финегън смутено обърна глава. Стори му се дори, че Демпси спря да се смее.

— Ето какво ви предлагам за последно. Или ще разменим информацияте, с които разполагаме, колегиално, или, къ̀лна ви се, при най-малката лъжа от ваша страна ще скъсам спора̀зумението! В такъ̀в случай, господа, не ви задържам повече.

Къркпатрик преха̀па устни. Цветът на лицето му бе станал оранжев. Той се посъветва с поглед с двамата си сънародници.

Финегън каза:

— Мисля, че лейтенантът има право, капитане.

— Момент — прекъсна го Блеш. — Искам да добавя, че вие нямате никакви юридически права в Швейцария. Нито полицейски, нито права да разследвате банковите дела на Конфедерацията.

— Какво ни остава тогава? — попита Къркпатрик, преглъщайки слюнката си.

— Нищо. Срещу размяна на известни сведения аз ще ви оставя да присъствате на моята анкета. На вас оставям да изберете дали ще използвате заключенията при завръщането си в САЩ.

— Но ако вие извършите арести?

Блеш го погледна с ирония.

— Забравяте една подробност, капитане! До този момент на наша територия не е извършено никакво престъпление, никакво! При тези условия кого трябва да арестувам? По какво обвинение?

За да замаскира удоволствието, което му донесе този реванш, Блеш прие студен израз и втренчи поглед в бюрото си. После погледна Къркпатрик.

— Е? Да или не?

Къркпатрик прекара ръка през разрошената си коса. Той се посъветва с поглед с Демпси и Финегън, които му кимнаха одобрително. Капитанът вдигна рамене.

— Съгласен съм — промълви той.

Лейтенантът се засмя и натисна един бутон. На вратата се появи разсилен.

— Чаши, лед и уиски!

— Разбрано, лейтенант.

Фриц Блеш се обърна към своите посетители:

— Между нас казано, бих могъл да мина и без присъствието на вашите сънародници в Цюрих. Всичко, което желая, е да се избавя от тях. Ако са достатъчно луди да бъркат Швейцария с Чикаго, то аз ще ви ги предам ей така!

Той отново удари с пръсти по отворената си длан. После каза:

— Сега ви слушам, капитане...

В хола и различните стаи на долния етаж, които Ландо прекоси, нямаше никой. Той тръгна по стълбите с бързи крачки, забравил за умората, съсредоточен в едно: да предупреди Волпоне за опасността, че швейцарската полиция ги е засякла. На площадката на първия етаж се сблъска с Фолко.

— Къде е дон Волпоне?

— Той не иска да го безпокоят.

— Трябва да говоря с него, Фолко!

— Пицу току-що пристигна с капорезимите и Юделман им разяснява обстановката. Трябва да почакаш.

— По дяволите!... Дълго ли ще трае това?

— Не знам.

От респект към йерархията Ландо не посмя да съобщи на Фолко, че почвата под краката им започва да гори. Приоритетът за новината принадлежеше на Итало Волпоне. Отчаян, той слезе по стълбите и влезе в кухнята, за да си приготви нещо освежаващо. След срещата си с Блеш имаше нужда от това.

Ландо видя широкия гръб на Белинцона. Пиетро беше седнал на масата за хранене, разлиствайки някакъв албум с комикси. Пред него имаше четири празни кани бира. Ландо взе бутилка водка и си сипа щедро. После я изпи на един дъх. Едната опасност беше пропъдила другата, страхът, вдъхнат му от Блеш, беше прогонил за момент чувството на опасност, излъчвано от Белинцона.

— Как мислиш, Пиетро, още дълго ли ще трае?

— Зависи — вдигна глава Пиетро. — Кой ти трябва?

— Волпоне.

— Има повече от час, откакто са започнали.

Ландо изведнъж беше сюрпризиран — Пиетро му говореше! Успокоен, той реши, че липсата на сън му е изиграла лоша шега. Беше видял Пиетро с нож в ръка, черният гигант го беше заплашил и ето ти съчинена идиотска история!

— По-добре ли си? — попита топло той.

— Какво? — сепна се гигантът.

— От вчера си угрижен, умислен...

Ако беше достатъчно смел, щеше да му каже, че това, на което той е станал неволен свидетел, вече е забравено и никога няма да продума за нещастieto, на което Пиетро беше станал жертва.

— Ами горе-долу...

Пиетро стана, отиде до хладилника и измъкна нова бутилка бира, отпушвайки я незабавно. Той изгълта половината шише и тръгна към вратата със замислен вид. Ландо видя ключа да се превърта два пъти в бравата. Сега те бяха заключени в кухнята.

— Хей, какво правиш? — възкликна учудено Ландо.

Белинцона прибра ключа в джоба си. Когато извади ръката си, тя беше удължена с един валтер ПП, насочен към Ландо.

— Да не си полудял? — задави се Барето.

Белинцона сложи пръст на устните си, за да му покаже, че трябва да мълчи.

— Не вдигай шум, момче! Не пречи на тези, които работят!

— Защо си насочил ютията си към мен?

— Трябва да те убия, Ландо.

Барето имаше чувството, че тялото му се превръща в леден блок.

— Какво съм ти направил?

Пиетро смутено се почеса по главата.

— Точно това е, нищо... Кълна ти се, че нямам нищо против теб.

— Не съм ли вече твой приятел? — подхвърли Ландо, опитвайки се да контролира гласа си.

— Разбира се, че си — каза Белинцона. — Но аз съм принуден да те убия.

— Заради вчера ли? — ококори се Барето. — Но ти си луд! Аз нищо не съм видял! Аз дори не гледах! Това можеше да се случи и на мен!

— Това се случи на мен — каза тъжно Пиетро — и докато си жив, няма да мога да живея.

— Пиетро! — закле го Ландо. — Ти няма да направиш това! Ти няма да ме застреляш! Ще те чуят! Итало ще ти одере кожата! Хайде, старче, да забравим всичко, както аз вече го забравих, честна дума!

Лицето на Пиетро се сгърчи.

— Не ме гледай! Не мога да понасям очите ти! Обърни се!

— Пиетро!

— Обърни се!

— Пиетро, не ставай глупак!

Ландо се обърна. Краката му се подгъваха. Без да го чуе, че се е приближил, той усети в ухото си диханието на Белинцона.

— Извинявай, момче... Нямам избор...

— Пиетро! — изкреця Ландо.

Опита се да се обърне с лице към него. Реброто на дланта го засегна като с камшик зад врата, в основата на гръбначния стълб. Ландо се строполи върху черно-белите квадрати на кухненския под. Пиетро бързо отиде до вратата и залепи ухо. За да е по-сигурен, отключи, подаде глава в коридора и се ослуша: наоколо нямаше жива душа. Останалите обитатели все още бяха на първия етаж.

Заклучи вратата и се приближи до огромния хладилен шкаф. После измъкна от него тежко около петнадесетина килограма ледено парче. Върна се до изпадналия в безсъзнание Ландо и го обърна по гръб с върха на обувката си. След това вдигна колкото можеше нависоко ледения блок и го стовари с все сила върху челото на Барето. С ужасен шум из кухнята се пръснаха ледени парчета, оцветени в червено. Белинцона се наведе, за да се убеди, че черепът на Ландо е сплескан. Вземайки метлата, бързо събра в малка лопатка пръснатите из кухнята ледени парченца. После ги изхвърли в мивката. С отмерени жестове се повдигна на пръсти и отвори шкафа над етажерките, до бюфета с провизии. Преди още Ландо да се бе появил, там бе скрил в пластмасова панерка нарязан на филии хляб. Обърна в основата на шкафа една табуретка. След това вдигна ледения блок и го занесе в мивката под крана с топлата вода. Под нейното въздействие ледът бързо започна да се топи. Белинцона замъкна тялото на Ландо до табуретката под шкафа. Сега се погрижи да го обърне. Ужасната рана изцапа с кръв пода.

Оставаше една последна подробност, за да може подготовеният спектакъл да бъде без грешка. Пиетро взе куп чинии от бюфета и ги остави върху етажерката до хляба. Към тях бяха прибавени и няколко бучки сирене в една чиния, която той постави на такава височина, че можеше да я достигне само с върха на пръстите си, колкото и да се напрягаше. От мивката Пиетро измъкна парче лед, три сантиметра дълго и пет дебело. Отдалече то приличаше на праисторическа брадва. Белинцона го използва, за да държи в равновесие купа от чинии върху бюфета. След не повече от две минути ледът щеше да се стопи и всичко щеше да се сгромоляса на земята.

В мивката оръдието на убийството беше изчезнало напълно. Твърдият лед се беше превърнал във вода, която изтичаше през канала. Пиетро погледна за последен път своето произведение. Картината беше задоволителна. Беше очевидно, че Ландо се е пребил, опитвайки се да достигне до хляба. Глупава смърт...

Белинцона отвори кухненската врата. Всичко беше станало за три минути. Навън цареше същата тишина. С вълчи стъпки той се намъкна в хола, където дебелият мокет заглуши всичко. Стълбищната клетка го запазваше от погледа на Фолко, който продължаваше да стои на стража пред стаята на Итало. Когато Пиетро седна в най-

отдалечения от кухнята ъгъл и разгъна пред себе си някакъв вестник, се обади:

— Ей, Фолко!

Фолко Мори показва главата си над перилото.

— Кажй...

— Мислиш ли, че тази щуротия ще излезе вярна?

— Какво?

Пиетро посочи вестника:

— Казват, че са успели да съживят семена, стари най-малко две хиляди години!

— Семена от какво?

Преди Пиетро да му отговори, от кухнята долетя страшен трясък. Той незабавно се изправи.

— Какво беше това? — Фолко измъкна оръжието си.

— Не мърдай! Ще отида да видя.

Със своя валтер ПП Пиетро прекоси хола и Фолко го чу да казва:

— По дяволите! Не може да бъде!

Фолко се спусна по стълбата и се присъедини към Пиетро, който изненадано гледаше от вратата на кухнята.

Орландо Барето лежеше плувнал в кръв, с лице към земята, с разпилени по нея парчета от купчината чинии, счупени при падането. Фолко се приближи и обърна по лице тялото на Ландо. После залепи ухо на гърдите му и повдигайки глава, погледна към Пиетро стреснат:

— Каква глупост! Той е мъртъв!

Когато гробарите се готвеха да заковат капака на ковчега, организаторът на погребалното бюро ги спря с жест и се приближи до Химене.

— Мадам, желаете ли да я погледнете за последен път?

Химене избухна в ридания и се хвърли в прегръдките на Омер, който трескаво я притисна към себе си, галейки я по косите. Над главата ѝ той кимна на организатора. Незабавно прозвуча ужасната песен на чуковете. Заляна в сълзи, трескаво заловена за съпруга си, като човешка развалина, Химене стисна юмруци и ги захапа до кръв. Омер я помъкна през коридорите към нейната стая, почти борейки се с нея. Той успя да я накара да седне на леглото.

— Кураж...

Клопе беше прав пред нея, също с разплакани очи. Тя отчаяно го хвана през коленете.

— Кажи ми, че това не е истина! Кажи ми!

— Кураж — повтори той. — Господ няма да ни изостави!...

— Той ни е изоставил! — изстена Химене. — Ние сме изоставени!...

Омер свали изпотените си очила и ги избърса с пръсти. Долу на улицата бяха застинали в очакване десетки автомобили. Беше време покритата с цветя катафалка да потегли.

— Ела — подкани я той. — Време е да изпием горчивата чаша до дъно.

Помогна ѝ да се изправи. Тя се подпря на рамото му, криейки лицето си в него. Омер внезапно застина: през коридора минаваха четирима мъже в черно, носещи ковчега с тялото на Ренате. Подпряна на стената, също в черно, Мануела хълцаше безутешно. Тя се приближи до Химене и я подкрепи, помагайки по този начин на Клопе. Те бавно слязоха по посипаните с цветя стълби.

Ренате беше получила повече цветя в деня на смъртта си, отколкото на сватбата.

Когато излязоха на улицата, черна от насъбралите се хора, голямата камбана на Гросмюнстер заби тъжно и величествено.

Най-добрата приятелка на Химене, Хелен Маркулис, се спусна към нея и я прегърна.

Омер пусна ръцете на съпругата си и едва сега забеляза лейтенант Блеш.

— Потресен съм, господине. Приемете искрените ми съболезнования.

Омер се поклони и поиска да мине.

— Господин Клопе...

Банкерът го погледна с лишено от изражение лице.

— Господин Клопе, знам, че моментът не е подходящ — започна да говори полицаят с нисък и приглушен глас, — знам...

— Не — каза Клопе.

— Въпреки това трябва да знаете... Никога не бих си позволил, но случаят е спешен... Не сте ли получавали някакви заплашителни писма, господин Клопе?

Гробарите качваха ковчега в катафалката. Омер различи в тълпата масивния силует на Уте Хайнц. До нея както обикновено стоеше Йозеф Хайнц, сложил черни очила. Инстинктивно банкерът потърси с поглед Курт, но не го видя.

— Какви заплахи?

— В Цюрих започнаха да стават странни неща, които може би са свързани със смъртта на нашата незабравима Ренате... Аз разследвам... Не са ли ви заплашвали?

Омер погледна право в очите лейтенанта и каза с уморен глас:

— Не разбирам за какво говорите.

После се отпрати към Химене, за да ѝ помогне да се качи в черната лимузина.

Следвайки същия ритуал както сутринта, Еторе Габелоти и Итало Волпоне се срещнаха в четири часа следобед в градината на „Долдер“ грандхотел. Въпреки предупрежденията на Кармине Кримело и Анджело Барба, двамата му съветници, Еторе Габелоти предвид спешността на положението беше решил да обяви пред Волпоне предателството на О'Брайън. Не от любов към истината или като израз на доверие, а просто защото това го устройваше. Най-вече защото подозираше, че Итало не само е в течение на смъртта на О'Брайън, но и че му е помогнал да премине в един по-добър свят. По всяка вероятност, след като го е изтезавал, за да го накара да каже номера на сметката. Явно не беше успял, тъй като все още се намираще тук.

Тялото на Орландо Барето чакаше в мазето на вилата времето за едно по-дискретно и по-подходящо погребение. Ако нещастиято не беше станало пред двама свидетели, Фолко и Белинцона, Итало никога не би допуснал, че това е възможно. Всички бяха около тялото на Ландо, когато телефонът иззвъня. Моше вдигна слушалката.

— Обажда се Анджело Барба. Дон Еторе предлага нова среща. На същото място по същото време. Добре ли е?

Без да чака отговора на Итало, Юделман каза бързо:

— Дон Волпоне е съгласен.

Забравяйки за момент неподвижното тяло в краката си, високопоставените членове на фамилията размениха бързи погледи. С

това „дон“, което Юделман току-що бе произнесъл, той официално провъзгласяваше Итало Волпоне за наследник на фамилията в очите на неприятелския клан и в тези на Синдиката. Никакъв друг компромис не беше възможен! Кралят е мъртъв, да живее кралят! Итало не беше произнесъл нито дума, но вътрешно се закле да отговори със същото доверие на Юделман. С подобен ум във фамилията добрите дни не бяха далеч!

Беше по-горещо, отколкото на обяд. Щом като двамата донове се видяха, техните телохранители Фолко Мори и Томас Мерта се отдалечиха, докато Пиетро Белинцона и Симеоне Феро оставаха на разстояние 50 метра от тях.

Този път Габелоти направи първата крачка.

— Итало, дължа ти едно извинение...

Както сутринта, той го хвана под ръка и го помъкна към същата пейка, където седяха по-рано.

— Ти си имал право. О'Брайън ме е предал. Бях при банкера. Номерът, който той ми е дал, е неверен.

Итало леко се отпусна.

— Още не мога да повярвам — каза Еторе, клатейки глава. — Безпокои ме, че не знам дали този боклук е успял да измъкне парите от банката.

Итало гледаше към два лебеда, които си оспорваха парче хляб.

— Банкерът нищо не ми каза. Разбираш ли... Как да разберем дали фондовете са още там, или О'Брайън ги е отмъкнал?

Той погледна изпитателно Итало.

— На кого залагаш, на този отляво или на този отдясно? — каза Волпоне, сочейки лебедите.

— Важното е да знаем това... Няма смисъл да обсаждаме банката, ако Мортимър е изчезнал с парите. Ако поне малко от малко ни е известно нещо по този въпрос, ще можем да знаем в каква посока да ориентираме нашата обща акция. Ти си в Цюрих доста преди мен, не знаеш ли нещо?

Волпоне поклати отрицателно глава.

— Аз действително съм затруднен, Итало, и те питам чистосърдечно: имаш ли някаква идея? Имаш ли някакво

предложение?

— Ще довърша това, което съм започнал — отвърна Волпоне.

— Тоест?

— Ще натисна Клопе.

— Очевидно е, че това до момента не е донесло резултат.

— Ние бяхме твърде любезни досега.

Габелоти забеляза думичката „ние“ със задоволство.

— Ти знаеш добре, че животът му е изключително ценен за нас. Той също го знае. От момента, в който банкерът се увери, че животът му е във от опасност, може да продължава да ни тормози още дълго време, без да смятаме това, че може да предупреди полицията. Нон сиамо а коза ностра^[1], Итало! В най-добрия случай могат да ни експулсират хей така! — Дон Еторе щракна с пръсти.

Бебе за момент се замисли. С Юделман бяха предвидили две възможности: или Габелоти притежава номера, или не го знае. Явно беше, че втората възможност е налице. Той си спомни за съветите на Моше и каза със спокоен глас:

— Ако си съгласен, аз имам едно предложение.

Еторе го погледна внимателно. Нито за момент въпреки уловките Итало не беше коментирал случая О'Брайън. Нито за секунда не беше показал, че вярва във възможността съветникът да е успял да измъкне парите от банката. Ерго: той беше видял сметката на Мортимър, без да узнае тайната.

— Аз те слушам, Итало, говори.

— Мислиш ли, че ще можем да измъкнем номера на сметката от Клопе, ако известно време го задържим в ръцете си?

— Уверен съм, Итало. За нещастие този проект е невъзможен!

— Така ли? Защо?

— Мислиш ли, че ако Клопе изчезне, няма да остави след себе си достатъчно следи в Швейцария, за да усетим полицията на гърба си? Неговото отсъствие веднага ще бъде забелязано. И полицаите ще се хванат за нас.

Итало си позволи за първи път да се усмихне.

— Аз не мисля така, Еторе.

Той измъкна от джоба си някакъв плик.

— Искаш ли да му хвърлиш едно око?

Маскирайки любопитството си, Габелоти измъкна от плика лист хартия. Между гънките имаше една снимка. Тя представляваше огромна и възхитителна негърка, облечена единствено със слип, без сутиен, с гърди, стърчащи към небето, вдигнала триумфално ръце нагоре като знак за победа.

— Коя е тази? — попита дон Еторе.

— Малката приятелка на Клопе. Една курва на име Инес. Той я чукаше в бронираната стая на собствената си банка. Погледни до кого е адресиран пликът...

Със сигурен, типично американски почерк беше написано: „Мадам Химене Клопе — Белеривщрасе девет, Цюрих“.

Габелоти изненадано погледна Итало.

— Искаш да кажеш, че приятелката на Клопе е писала на жена му?

— Под моя диктовка. Прочети го...

Габелоти го разгъна и започна да чете:

„Мадам,

Тъй като Омер няма смелост да ви го каже, аз ще го направя вместо него. Ще си починем няколко дни в Сардиния. Ако желаете повече подробности: мисля, че вие му дължите това отпускане след тридесет години брачен живот. Ще ви го върна жив, може би малко уморен, но в добро състояние.

Поздравявам ви по задължение.

Принцеса Кибондо“

— Залагам на левия — каза дон Еторе.

— Губиш — погледни...

Десният лебед отлетя с парчето хляб в клюна си.

— Принцеса ли е тя?

— Преди всичко — черноутреста. Аз също бях принц в моя квартал. Мислиш ли, че ако жената на Клопе получи това писмо, ще тръгне да се хвали пред полицията с него? Тя ще направи всичко, за да не се разчуе. Коя жена има желание да я смятат за глупачка?

— Продължавай — каза дон Еторе.

— Ще отвлечем Клопе.

— Как?

— През това време ще доведеа мои хора от Италия. Ще оберем банката.

— Мислиш ли, че ще успееш да отвориш всички сейфове?

— Защо ми са? Нашите пари не са там. Клопе сигурно ги е пласирал за своя сметка.

— Тогава?

— Ще направим такъв бардак в банката и в частния му живот, че той ще бъде „изгорял“ в Цюрих. Ликвидиран! Ще си направи добре сметката. Скандалът ще изпразни сейфовете му, а не ние. Клиентите ще потърсят по-спокойна банка.

— Какво искаш като предмет на залога?

— Пардон?

— Загубих облога с лебедите — каза с измъчена усмивка Габелоти.

— Когато всичко свърши, ще ми подариш един швейцарски часовник.

— Кога ще го отвлечем?

— Тази вечер.

— А банката?

— Тази нощ, ако си съгласен...

Дон Еторе се намръщи.

— Добре е да се действа бързо, но да не насилваме нещата.

— Отряд от десет души ще дебаркира тази вечер в Цюрих. Те идват от Милано.

— Как ще минат границата?

— Уредено е.

Габелоти се развесели.

— Младите вълци работят за старите, а?

— Не, Еторе. Всички вълци действат заедно.

Завладян от чувството за мощ, Итало го погледна със своите пълни с блестяща омраза очи.

— Имаш ли ми доверие?

Габелоти го хвана за ръкава здраво.

— Напълно, Итало... Напълно!... Сега обясни ми някои подробности.

— Ще ти кажа всичко.

— Виждаш ли, Итало, харесва ми да съм зрител, но не когато се касае за два милиарда долара!

Сякаш целият град си бе дал среща на гробищата. Цветята се бяха увеличили, обсипвайки съседните гробници на тази, в която Ренате щеше да спи вечния си сън. Чувството на вяра беше твърде силно у Омер Клопе, за да се съмнява дори за момент в безсмъртието на душата на дъщеря си. Бог я беше повикал в някакво мистериозно място, там, където Омер и Химене щяха да се присъединят към нея, когато удареше последният им час.

Клопе знаеше, че Господ го е наказал за моралната му неустойчивост, за това, че той не беше вложил в делата си тази съвест, която показваше на думи пред хората.

Лицето на Химене беше скрито под многобройните черни воали. Тя здраво се бе хванала за ръката на съпруга си, докато около нея шумяха сричките на съболезнованията. Омер беше отляво на съпругата си. Не беше успял да попречи на този чужд човек — зет му, за около десетина минути да застане от дясната ѝ страна и да приема съболезнования от свое име, отнемайки ги по този начин от майката и бащата на младата покойница.

Още щом ковчегът беше сложен на земята, Курт се промъкна до Химене, сякаш и той беше член на семейството. Тълпата беше неимоверно гъста. За да се приближат до Клопе, хората трябваше да чакат поне половин час, тъпчейки между гробовете, подскачайки от един на друг крак, преди да се влеят в гъстия поток, формирал се на изхода от гробището. Извън стените му колите се бяха разместили в невероятни позиции, пречейки на другите да достигнат шосето, което водеше към Цюрих. Първите пристигнали трябваше да чакат търпеливо зад волана, без да могат да натиснат клаксона, чакайки други водачи, които на свой ред бяха блокирани от трети пред входа на гробището. Вече цял час Омер, Химене и Курт приемаха съболезнованията на редицата, чийто край се губеше зад масива от кедри.

Химене се наведе към Омер и прошепна:

— Не се чувствам добре...

Омер я хвана за ръката.

— Ще те отведе вкъщи.

— Не, не... — възпротиви се тя, — всичко се върти около мен.

— Не сте ли добре? — приближи се Хелен Маркулис.

Тя беше застанала точно зад тях, сякаш предчувстваше, че приятелката ѝ имаше нужда от помощ.

— Да си вървим — подкани я Омер.

— Не — възпротиви се жена му. — Не можем да изоставим Ренате!

— Хелен, бихте ли придружили жена ми?

— Ще се погрижа за нея.

Тя подхвана Химене през кръста, кимвайки на Мануела, която стоеше по-надалеч, но не беше изтървала нищо от сцената.

— Мога ли да направя нещо? — намеси се Курт.

Клопе се възползва от целувките на Аугуст и Ингрид Щрол, за да не отговори. През тези няколко секунди забавяне се получи ново задръстване в алеята. Докато Хелен и Мануела отвеждаха Химене, Курт и Омер наваксаха пропуснатия ритъм от ръкостискания. На всеки израз от съболезнования bankerът с празна душа накланяше механично глава, без да вижда замръзналите лица, които се навеждаха към него.

След няколко часа редицата пооредя, но все още очакваха пред семейната гробница многобройни групи, сякаш мястото на погребението никога нямаше да се обезлюди от тези нашественици.

— Колата ми е отвън — каза Курт. — Искате ли да ви придружа?

Клопе се въздържа да обърне глава към него. Някакъв шофьор в ливрея се приближи и му пошепна нещо в ухото.

— Господин Клопе, изпратен съм за вас...

— Идвам — каза bankerът.

Шофьорът си проправи път през тълпата към изхода. Омер го последва доволен, че се избавя от смущаващото го присъствие на Курт, настойчивостта на когото той считаше за липса на такт. Човекът си проби път през морето от коли до отсрещната страна на пътя. Той учтиво отвори вратата на един мерцедес 600 със синкави непрозрачни стъкла. Клопе се наведе и влезе. Шофьорът затвори вратата.

Вътре седяха четирима мъже. Двамата от тях бяха непознати за него. Колкото до другите двама, той би дал мило и драго, за да не ги

среща при подобни обстоятелства: бяха Итало Волпоне и Еторе Габелоти.

— Вярвайте ми — каза сериозно Габелоти, — прекланям се от душа пред вашата скръб.

— Приемете моите съболезнования — прибави Волпоне.

Стискайки зъби, банкерът се опита да натисне дръжката. Тя беше заключена. Мерцедесът бавно се освободи от насъбралите се коли и набра скорост по посока на Цюрих. Разбрал, че е попаднал в клопка, Омер се въздържа от каквито и да е коментари, за да не доставя удоволствие на бандитите. Без да се обляга на кожените седалки, той постави ръце върху коленете си и с изправено тяло гледаше напред, без да задава въпроси и без да отваря уста. Беше го не страх, а яд и чувстваше безкрайно отвращение към човешките начинания и глупостта на това отвличане.

— Действително съм сконфузен, господин Клопе — отвори уста Габелоти. — Но този път съм убеден, че ще ни изслушате с по-голямо внимание.

[1] Не сме от мафията (ит.). — Б.пр. ↑

21.

Отавио Джакомази беше патриарх на мафиотите. На шестдесет и пет години в момента, той беше участвал в групите на Лъки Лучано. Когато последният беше осъден през 1936 година на тридесет години затвор от прокурора на Ню Йорк — Томас Дюи. „Един от най-страшните престъпници, които някога са заставали пред правосъдието“ — беше казал Дюи за Лучано.

Отавио, станал каид на двадесет и четири години, се беше почувствал сирак. На другия ден след затварянето на Лучано един от капорезимите му беше съобщил, че нищо не се променя в задачите и действията на бандата. От килията той бе продължил да управлява своята империя. Три години по-късно войната беше завладяла Европа. Джакомази малко се интересуваше от нея. Париж, Берлин, Лондон — за него това бяха само имена върху картата. Обаче денят, в който САЩ влязоха във войната, промени кариерата му. Той трябваше да подготви терена за бъдещото дебаркиране. Италия беше завладяна от фашизма. Съвсем естествено бе специалните служби на Белия дом да се консултират с Лъки Лучано в затвора.

Най-ужасният престъпник беше повишен в чин военен съветник към президентството с власт, надвишаваща тази на десетина генерали с пет звезди. Беше му поискано да постави в служба на нацията своите знания, хора, връзки, инфраструктурата на своята организация. В замяна беше получил обещание за намаляване на наказанието, което бе изпълнено на 2 февруари 1946 година, когато то бе намалено на девет години и шест месеца, срокът, който бе изтърпял до този ден.

Отавио Джакомази беше имал честта да бъде избран от Лучано като човек, който заедно с други итало-американци ще подготвя дебаркирането на съюзниците в Сицилия. Когато Лучано, експулсиран от САЩ, беше дебаркирал в Палермо, един от първите, които го посрещнаха, беше Отавио. Той беше помогнал да се реорганизира мрежата им. Десет години преди това Лучано, когото ненапразно смятаха за един от членовете на мощната „Комисионе“, беше изпратил Джакомази при един млад, сигурен и амбициозен вълк — Цу Дженко

Волпоне, който го беше обикнал. От този ден Отавио заемаше длъжността на кореспондент за Северна Италия.

Когато Итало Волпоне, по-малкият брат на Дженко, бегло го беше осведомил за станалите събития, Отавио беше изпитал внезапна тъга. След Лъки Дженко беше вторият уважаван човек, когото той виждаше да изчезва от живота. Явно беше, че Итало, който се домогваше до челото на фамилията, нямаше желание да дреме. За своята първа акция като капо той бе поискал от Отавио да му достави, и то още тази вечер, команда от „пънкс“, чиято мисия щеше да бъде да ограби до основите една банка в Цюрих — Трейд Цюрих Банк. В своето бюро, където беше приел повикването, Джакомази не беше заварен неподготвен. Неговият опит от нелегалното време му даваше възможност да набави необходимия човешки контингент незабавно. Освен това смелостта на Бебе му харесваше. Той знаеше как да прекара своите хора до Швейцария, без да минава през границата. Тормозеше го само едно обстоятелство — Итало не беше уточнил как ще ги върне обратно. Ах, младост, младост! За щастие папа Отавио мислеше за всичко.

Мануела беше съгласна на каквото и да било, само да не ѝ се беше налагало да прави това признание пред Химене. След гробищата майката на Ренате беше дошла в стаята си. Без дори да се съблече, все още в черните си воали, тя беше легнала на леглото си, внимателно подкрепяна от Хелен. Мануела ѝ беше приготвила чай. Маркулис изпи една чаша, но Химене категорично отказа.

— Пий, Химене, пий. Ще ти стане по-добре.

Химене клатеше безнадеждно глава, завладяна от нов пристъп на плач. Все пак успя да прошепне:

— Не ми се сърдете, Хелен! Искам да остана сама... сама!

Приятелката ѝ се измъкна, след като предупреди Мануела, ако нещо се случи, веднага да ѝ се обади. Камериерката обеща. Сега тя стоеше пред леглото, без да знае какво да каже и откъде да започне.

— Да ви помогна ли да се съблечете?

— Не... Не... Омер ще се върне всеки момент...

— Мадам... аз съм съсипана от случилото се...

— Знаем, Мануела, знаем... Тя много ви обичаше...

— Аз също, мадам, я обичах много...

— Зная...

— Исках да ви кажа, мадам... Трудно ми е да... Особено сега сърцето не ми дава... трябва да знаете, че не мога повече...

— Какво не можете повече? — въздъхвайки, попита Химене.

— Искам да си вървя, мадам... Ще се върна в Португалия...

Химене я погледна невярващо и се разтърси от ридания.

Мануела смутено пристъпваше от крак на крак.

— Разберете ме, мадам... В тази къща ще мисля за нея през цялото време... — Тя захапа устни и плачейки, прошепна: — Невъзможно е... Няма да мога...

Химене отново въздъхна, прошепвайки едва чуто:

— Ох! Мануела... Мануела...

Тя стисна ръцете на прислужницата в своите и ги притисна към гърдите си, сякаш малката португалка беше последният ѝ спасителен пояс.

— Мануела!... Мануела!... Аз също не мога повече!... Не знам как ще мога да живея занапред!... Господ е толкова несправедлив!... Колко сте права, че искате да ни напуснете!... Тази къща завинаги ще носи отпечатъка на смъртта! Мануела, аз ви разбирам!...

— Мадам...

— Аз ще ви помогна!... Където и да бъда, вие винаги ще се чувствате като у дома си, като спомен за нея... А детето ви... вашето дете... — Сълзите заляха лицето ѝ и тя се оказа неспособна да продължи.

Мануела, плачейки, ѝ пхна писмото в ръцете и бързо излезе от стаята.

Останала сама, Химене малко по малко се успокои. Избърса лицето си с чаршаф. Материята се покри с фон дьо тен и пудра. Тя седна на леглото, усещайки, че от задавеното ѝ гърло се надигат нови ридания. После машинално разпечата писмото. Върху одеялото изпадна фотография. Тя я вдигна, избърса очите си и незабавно позна черната гигантка, чиято снимка бе открила в джоба на Омеровото сако. Химене прочете със стегнато сърце съдържанието, повтаряйки си двете изречения, които присвиха стомаха ѝ: „Вие му дължите това след тридесет години брачен живот. Ще ви го върна в добро състояние, може би уморен, но в добро състояние...“.

В главата ѝ се завъртяха разни налудничави идеи. Тя отново погледна снимката, забавяйки погледа си върху голите гърди на гигантката, вдигнала ръце в знак на победа. Химене разбра, че Омер е в опасност: тя го познаваше достатъчно добре, за да повярва, че може да я изостави. Особено при тези обстоятелства, след това ужасно изпитание, което Бог им беше изпратил със смъртта на единствената им дъщеря.

Наелектризирана, тя се обади на Курт. Той беше у дома си, обяснявайки, че Омер е тръгнал от гробищата около един час по-рано. Химене му поблагодари и набра номера на банката. Марджори не беше виждала шефа си от вчера. Тя завъртя номера на „Информация“ и попита за телефона на Централната кантонална полиция. Когато някакъв глас се обади насреща, тя изведнъж разбра, че става смешна, и затвори. После реши да размисли в течение на два часа. Ако в този срок Омер не дадеше признаци на живот, тя щеше да се обади на лейтенант Фриц Блеш.

Апаратът беше оставен на края на второстепенната писта, в зоната на летище Милано, запазена от властите за авиотаксита и авиоклубове. Нормалният търговски трафик се извършваше на запад, там, където се издигаха сградите на митницата и на приемната за пътници, които се извисяваха над широките добре поддържани писти, предназначени за междуконтиненталните полети.

„Кукувицата“ носеше на фланговете си надписа: „Авиоучилище“, написан с големи червени букви. Касаеше се за един МД-315, бракуван от френската армия и закупен на публична разпродажба. Натоварвайки една каса, десетте мъже се скриха в индийска нишка в апарата, хвърляйки недоверчиви погледи към петната ръжда, които украсяваха входния люк. Вътре нямаше седалки. Коланите за безопасност бяха захванати направо за успоредните шини на салона. Един от мъжете, явно познат на пилота, го запита тихо, за да не плаши останалите:

— Ей, Моробия, сигурен ли си, че „това“ лети?

Амедео Моробия повдигна с недоволна усмивка рамене:

— Зависи от времето, вятъра и Мадоната. Завържи се, потегляме!

Той се обърна и влезе в кабината, където го очакваше Джанкарло Фереро, неговият радиомеханик.

— Тръгваме ли?

— Тръгваме.

Амедео включи контакта. Двата мотора се подвоумиха, после се изкашляха, задавиха се и накрая започнаха да мъркат, разтърсвайки по ужасен начин целия апарат, който не беше въздухонепроницаем, нито защитен от шума.

Какво значение имаше това, след като според инструкциите на Отавио Джакомази Моробия трябваше на практика да лети над земята на око, поне докато пресекат швейцарската граница. Той знаеше наизуст къде да се приземи — върху едно пасище за крави в триъгълника между Цуг, Нафелс и Швайц. Щеше да кацне върху осеяната с дупки и купчинки от къртици, дълга около петстотин метра поляна. Това разстояние беше повече от достатъчно, за да кацне самолетът, който Моробия беше в състояние да спре триста метра след като колелата докоснат земята. Докато хората излязат, той не трябваше да гаси двигателите. Щом като последният от тях слезеше, Моробия щеше да отлети за Цюрих, както му беше заповядал Джакомази. Щом Амедео подхвърли идеята за закупуването на този самолет училище, Отавио беше осигурил средствата. Явно беше, че редките ученици не можеха да гарантират неговото съществуване, ако не бяха дискретните задачи, поверявани му от Джакомази от време на време. Някакви пакети за предаване някъде между Швейцария и Италия винаги в триъгълника Цуг, Нафелс и Швайц. Понякога това бяха пътници, прекалено съсредоточени в чантите, притиснати до сърцето, за да разговарят с него.

— Авиоучилище МД-315 иска излитане по писта 9 — каза Амедео.

— МД-315, пистата е свободна. Разрешавам излитане.

— Разбрано, излитам.

Моробия увеличи газта. Купчината старо желязо мъчително се раздвижи и след триста метра тежко се откъсна от пистата, преодолявайки с труд земното притегляне, над хангарите за ремонт. С птичи полет до избраното за кацане място имаше сто и петдесет километра. Натоварен, МД с труд достигаше двеста и петдесет

километра в час с пълна газ. Пресмятайки грубо, Амедео реши, че ще трябва най-малко три четвърти час, за да пристигнат до целта.

Той насочи апарата на северозапад, потупа по ръката своя механик и изкрещя в лицето му, за да надвика шума на вятъра:

— Ей, Джанкарло! Ти провери ли нивото на маслото, преди да тръгнем?

Със сив костюм, бяла риза, черна вратовръзка, нито красив, нито грозен, с мургаво лице, Чезаре Пиомбино беше архисреден тип, който можем да срещнем десет пъти на улицата, без да го забележим, тъй като нищо в него не привлича вниманието.

Той влезе в Трейд Цюрих Банк три четвърти час преди затварянето, попита възпитано прислужника в хола къде се намира службата за блиндираните сейфове, благодари и взе асансьора, който го изкачи до третия етаж. Стиснал черната си чанта под мишница, пое по някакъв коридор, озова се на площадка, на която работеха три секретарки в морскосини костюмчета, заобиколени от палмови дървета в саксии.

— Хер Рунге, моля ви...

— Днес следобед хер Рунге го няма. Имате ли среща с него?

— Да.

— Желаете ли да видите служителя, който го замества?

— Не. Въпросът е личен. Кога ще се върне хер Рунге?

— Утре сутрин.

— Благодаря. Ще дойда отново.

Той беше с толкова обикновена външност, че никоя от секретарките не се досети да го попита за името му. Както по-голямата част от шефовете на служби, Рунге присъстваше на погребението на Ренате Клопе, дъщерята на големия шеф. Когато Чезаре Пиомбино се скри зад завоя на коридора, момичетата бяха готови искрено да се закълнат, че никога не са го виждали.

Чезаре Пиомбино държеше магазин за старинни мебели в квартала на Аусерзил, Цюрлииденщрасе. Оборътът му беше твърде беден, тъй като той въобще не се интересуваше от старинни мебели. Чезаре беше един от петте кореспонденти на Отавио Джакомази, големия маниту на Синдиката за Северна Италия и Швейцария. През

доброто старо време на войната той беше работил с Отавио, организирайки атентати и нападения. Специалността му бе да хвърля във въздуха влакове и да отравя питейната вода на окупационната армия.

Мисията, която му беше поверил Джакомази, беше също така деликатна, както тези от преди тридесет години. Първо трябваше да се остави да го заключат в банката. После, ако боговете бяха с него, да изпълни задачата си и да се измъкне жив. Тогава щеше да получи десетте хиляди долара, които му беше обещал Отавио. За момента той трябваше по спешност да открие някакво място, където да се скрие до края на работното време на банката.

Чезаре Пиомбино бутна предпазливо една врата зад шахтата на асансьора. Тя водеше към служебната стълба. Той притисна към себе си натъпканата с динамит и бикфордov шнур черна чанта и започна да изкачва стъпалата.

Тя прекоси малката стая, отдръпна пердетата на душа и започна да съблича черните си дрехи, регулирайки едновременно температурата на водата. Когато остана съвсем гола, влезе в керамичната вана, отвори широко крановете и в отговор беше обляна от горещия душ, който изми лицето ѝ от сълзите, от умората през деня, от тъгата и несигурността. Беше отчаяна, че трябва да напусне подарката си. Семейство Клопе винаги беше показвало тактично и деликатно толкова голяма обич към нея, че беше забравила положението си на прислужница. Струваше ѝ се, че винаги е била част от семейството. Сега трябваше да зачеркне всичко. Жулио нямаше да закъснее със завръщането си в Европа. Щом се завърнеха в Албуфейра, щяха да се оженят.

Мануела се измъкна от душа, ритна настрани с мокрите си крака хвърлените на купчина траурни дрехи и избърса тялото си с кърпа. Отвори вратата на тежкия стар гардероб, чийто обем запълваше почти половината стая. Във вътрешността му, закрепено на едно от крилата, имаше огледало, което ѝ позволяваше да се види в цял ръст. Тя погледна първо лицето си, галейки нежно корема и гърдите си, които набъбваха от ден на ден вследствие на бременността. После взе от тоалетката над мивката малко огледало. Постави го в профил пред

голямото. Благодарение на оптичката игра на двете огледала сега Мануела се виждаше отстрани, наблюдавайки с любопитство тялото си, което сякаш ѝ се струваше чуждо. Този уголемен корем със закръглена и нежна линия, станалите по-тежки гърди, които новият товар натискаше към земята. За момент огледалото, което държеше в ръката си, леко се измести, показвайки обстановката в стаята зад гърба ѝ. Върху безупречно оправеното легло тя забеляза син правоъгълник. Изненадана, Мануела разпечата телеграмата, която вероятно беше оставена в стаята от майордома по време на погребението на Ренате.

Тя го прочете веднъж със смръщени вежди, без да разбере какво гласи текстът. После с пламнала глава го прочете втори път. Устата ѝ се напълни със слюнка и дълго време не можа да поеме дъх. Адресираният до нея текст съдържаше десетина думи, които се впиваха в сърцето ѝ, сякаш бяха куршуми:

„Със съжаление трябва да ви съобщил за неочакваната смърт на Хулио Алмейда — чакаме инструкции за евентуалното транспортиране на тялото.

Подпис: Ерик Мортед — директор на «Васенаарс Консолидейтид Фирм» — Шукуду — Ботсуана“

Първата мисъл, която ѝ дойде в главата, беше, че нейното дете никога нямаше да има баща.

Това беше малка бензиностанция, каквито има с хиляди захвърлени в дъното на тиха улица — Ешвийзенщрасе. Три помпи, две за бензин и една за дизелови автомобили и тежки камиони. Вдясно от помпите бетонен наклон водеше към подземие на паркинг за около тридесет коли. Когато Орландо Барето бе заловил Мортимър О'Брайън и Заза Фини пред банката на Клопе, той бе искал да ги доведе тук.

Управителят на бензиностанцията, също от сицилийски произход, правеше епизодични услуги на Синдиката, без да е негов член. Енцо Приано никога не задаваше въпроси, така както не коментираше съдържанието на плика, съдържащ добрите стари швейцарски франкове, представляващи съответната награда за

направените услуги. Най-честата от тях беше да осигури подслон на някакви личности, които никога не му оставяха визитните си картички.

В дъното на паркинга имаше огромна купчина от износени гуми, на които беше подпряна тежка етажерка. Като се махнеха гумите, на бял свят се появяваше метална, винаги заключена врата. Тя водеше към помещение от бетон с размери три на четири, съдържащо желязно легло, дупка в пода, наречена не без хумор „турски клозет“, мивка с кран за студена вода и гола крушка, висяща на жица от тавана. Две табуретки и една кривокрака маса, върху която имаше няколко евтини книги и десетина списания, допълваха мебелировката. Проветряването се осъществяваше от свързаната с входа на паркинга вентилационна тръба. Никакъв отвор или прозорец.

Преди десетина минути мерцедес 600 с опушени стъкла беше превалял рампата на паркинга. Енцо Приано беше отместил няколко гуми, откривайки металната врата, която водеше към така наречената „стая за приятели“. Вътре се бяха намъкнали трима души, най-ниският от които носеше черна превръзка на очите. Вторият беше дебел гигант в черно, а третият — някакъв здравеняк с бледо лице и жестоки черти. На последния Енцо връчи ключа от стаята. Когато се върна към своите помпи, черният мерцедес беше изчезнал.

Волпоне свали черната превръзка от очите на Клопе и той примигна няколко пъти, огледа с презрение мястото, където го бяха довели.

— Къде са очилата ми? — попита той.

Еторе Габелоти му ги подаде. Поставяйки ги, банкерът констатира детайлите, които дотогава не бе видял — голите стени, бетонния под, желязното легло и мивката.

— Можете да седнете — каза Еторе.

Омер остана прав. Той знаеше, че се намира в Цюрих, в някакъв паркинг, мисъл, на която го беше навела миризмата на бензин и масло, усетена, докато слизаше от лимузината. Само че не знаеше в кой квартал се намира. Когато шофьорът в ливрея му беше казал: „Идвам за вас...“, той бе помислил, че човекът е изпратен от Хелен Маркулис, и затова го беше последвал, без да се съмнява в нищо.

— Господин Клопе — каза с мазен глас Габелоти, — само от вас зависи излизането от това неприятно място. Искам да кажа, да излезете жив. Вашето нечестно и упорито държане ни принуди да употребим

спрямо вас подобни методи. Вие държите в ръцете си два милиарда долара, които не са ваши по простата причина, че ние сме техните законни собственици. Питам ви за последен път, ще ги трансферирате ли по пътя, начертан от Дженко Волпоне?

Клопе седна на края на леглото. Всичко сега му беше безразлично. Изтезанията не го плашеха, а идеята за смъртта нямаше никакво влияние върху него. След като беше погребал Ренате, всички ценности, за които се беше борил цял живот, сега му се струваха ненужни. Освен една: принципите за пълна дискретност, които лежах в основата на могъществото и богатството на неговата страна. Дори нацистите не можеха да накарат чиновниците от банките да издадат номера на еврейските банкови сметки, блокирани през време на войната. Той също знаеше да мълчи, без да се безпокои от последствията за самия него и неговото богатство. Клопе изгледа Волпоне и Габелоти и по устните му се появи сянка от презрителна усмивка.

— Мисля, че той се подиграва с нас — подхвърли Итало с неутрален глас.

След като се беше осъществила срещата в „Долдер“ грандхотел, Итало беше изпратил по свой куриер писмото на Инес на Химене Клопе. Чак след завръщането на човека той беше научил за смъртта на Ренате. Това променяше изпяло подготвените заедно с Габелоти планове. Те бяха побързали към гробищата и бяха действали без предварителна подготовка.

— Поставих ви един въпрос — внезапно се намеси с груб глас Габелоти.

Омер спокойно поклати глава:

— Не зная за какво говорите.

Бебе Волпоне се извъртя, хвана за реверите банкера и кресна:

— Слушай ме добре, стронцо^[1]! Има едно нещо, което трябва да научиш! Какво ще се случи с твоята банка и съпругата ти, както и с теб!

Щом усети, че Къркпатрик затваря голямата си уста, Блеш стана по-малко агресивен. Повече от час той беше измъквал информация от

американските си колеги, отговаряйки неохотно на поставените от тях въпроси. Малко по малко парчетата се наместваха на местата си.

Блеш беше прекратил разговора, за да посети Клопе. Демпси, Къркпатрик и Финегън бяха тръгнали към хотела си. В Сорди те бяха оставили багажа си, привеждайки в порядък своята външност. Сега всички отново се намираха в кабинета на Блеш. Темата беше изчезването на Патрик Махони.

— Имам една идея за това — каза Блеш. — Вярно е, че тя е лишена от сериозни основания...

— Кажете... — окуражи го Къркпатрик.

— Ако вашият инспектор е ликвидиран, както мислите, струва ми се, че знам как... Преди три дни в котелната на „Комодоре“ е имало престрелка.

— Кой са участвали?

— Не зная. Никой нищо не е чул, нито забелязал. Чиновниците са били алармирани от струи пара, излизащи от машинното отделение. Тръбопроводите са били пробити от куршуми. Аз посетих мястото лично. Открихме петна от кръв и гилзи. Почти съм уверен, че тялото на някакъв човек е тътрено по пода и хвърлено в пещта.

— Не проверихте ли вътре? — учуди се Къркпатрик.

Блеш му хвърли недоволен поглед.

— Не, капитане. Това е невъзможно. Централната пещ представлява подземен цилиндър от двеста кубически метра пламъци, където освен това се изгарят отпадъците от „Комодоре“. Всякакъв предмет, хвърлен там, изгаря за десетина минути, без да остави никаква следа. А за да се изстуди пещта, са необходими три дни. Ад, капитане... ад...

— Какво ви кара да мислите, че това е бил Махони?

— Напоследък в Цюрих са изчезнали двама души. Инспектор Махони и някой си Рико Гато, „торпедо“ от Западното крайбрежие на САЩ.

— Как разбрахте, че Гато е изчезнал?

— Той е влязъл в Швейцария, но не я е напуснал. Не е уредил хотелската си сметка — студено каза Блеш. — Според мен има един шанс от всеки два, че жертвата в „Комодоре“ е Рико Гато или Патрик Махони. Нямам никакъв начин да разбере това, докато не открием един от двамата и го идентифицираме.

— Ако не открием никой?

Блеш разтвори ръце в знак на безпомощност.

— Въпреки че това не ви касае, трябва да знаете, че ако има трансфер на капитали, то той е извършен между наблюдаваните от вас хора и Трейд Цюрих Банк. Дъщерята на банкера е загинала при автомобилна катастрофа преди два дни, петнадесет минути след своята женитба. В този момент е погребението ѝ. Знаете ли на кого принадлежи колата, с която тя е катастрофирала? На някой си Орландо Барето, човек от сицилиански произход. А кой мислите, че е платил автомобила?

Той запази за момент мълчание, доволен от техните лица, които изразяваха любопитството на ученици преди интересна лекция.

— Дженко Волпоне — каза накрая Блеш.

— Къде е Барето? — скръцна със зъби Къркпатрик.

— В града — небрежно подхвърли швейцарецът.

— Как? Не го ли заключихте?

— Ако арестувах всички, които се оплакваха от кражба на колата си...

— Лейтенант — намеси се Финегън, — вие имате възможност да заплетете в мрежата си фантастичен улов. Такъв случай не се предоставя втори път! Защо не ги арестувате под някакъв претекст?

Блеш ги изгледа шокирано.

— Какъв претекст? Нарушен ли е общественият ред? Има ли някакво оплакване?

Финегън и Къркпатрик размениха отчаяни погледи.

— Мога ли да си позволя един въпрос? — смеейки се, каза Демпси. — Клопе потвърди ли, че е бил заплашван?

Фриц Блеш стисна устни.

— Господин Демпси, у нас банката е държава в държавата. Финансовите консорциуми са напълно независими. Те имат свои пазачи, свои детективи и своя собствена полиция. Мислите ли, че един банкер ще намесва в паричните си дела официалната полиция?

— Клопе не знае с кого има работа — изсмя се Къркпатрик. — Синдикатът е достатъчно мощен, за да постави Швейцария на колене!

Блеш го изгледа с безкрайно превъзходство.

— Никой досега не е успял! Знаете ли защо, капитане? В нашата страна не съществуват граждани, които могат да бъдат подкупени!

Подтекстът беше: „В Америка всички сте продажни“. Виждайки, че Къркпатрик се изчервява, Блеш не му остави време да говори.

— Капитане, мислите ли, че Габелоти и Волпоне са толкова луди, че да атакуват една банка в центъра на Цюрих?

— Защо не? — презрително се изкашля Къркпатрик. — Ако са убедени, че имат право...

Скот Демпси усети финеса на израза и хлъцна от удоволствие.

— Твърде хубаво е, за да изглежда възможно — изръмжа лейтенантът.

— Ако разбирам добре — възмути се Къркпатрик, — вие ще чакате тези мръсници да хвърлят Цюрих в огън и кръв, за да се намесите?

Блеш сухо го прекъсна.

— Знам какво трябва да правя!

— Ах, лейтенанте — мечтателно въздъхна Демпси. — Като си помисля, че можем да обезглавим Синдиката! Няма да се наложи да помръднете пръста си... Достатъчно е да имам малка цифра, само една цифра... Размера на нелегално изнесените капитали от САЩ... Само една дума на вашия banker и ги сгащвам всички!

По намръщения израз на швейцареца Демпси разбра, че е преминал границата на допустимото. Той предпазливо обърна поглед и го насочи към тавана.

— Вижте, лейтенант — опита се да каже Къркпатрик, — далеч съм от мисълта да ви давам съвети... Но имайки предвид обстоятелствата, защо не използвате подслушвателни уредби?

Въпреки невинния тон Блеш го погледна смразяващо.

— Да оставим Уотъргейт във Вашингтон, капитане! Вие сте в Цюрих! Такива методи са ни противни!

Къркпатрик стисна юмруци и преглътна яростта си. Този дребен и арогантен чиновник щеше да допусне двамата капи на най-мощните нюйоркски фамилии да се измъкнат под носа им. Под въздействието на лицевите мускули цветът на лицето му стана като на патладжан.

Блеш забеляза това. Той реши да смекчи казаното и да убеди Къркпатрик. Затова застана пред него.

— Няма място за безпокойство, капитане. Аз направих нужното. Двама от моите хора пазят банката.

Мястото, където се намираше обраслото с бурени пасбище, беше обградено от двете си страни с хълмове, обрасли с борове. Всеки друг, освен Амедео Моробия неминуемо щеше да разбие своя апарат при кацането. Това приличаше на приземяване на дъното на гигантска чаша. Моробия имаше навика за това. Вече три години функционираше комбинацията с аероклуба. Достатъчно беше членовете на Синдиката или техните протежета да притежават карта на член на аероклуба, за да могат да прекратят прага на летище Милано. Те бяха класирани в категорията „ученици пилоти“ и можеха да се движат свободно из определения за клубовете и авиотакситата терен.

За три години Амедео беше летял повече от сто пъти по маршрута Милано — Цюрих и обратно. Полетите бяха предимно дневни. Бърснейки склоновете на планината и следвайки техния профил, който ту се изкачваше, ту слизаше към долините, той избягваше засичането от радарите. Въпреки невзрачния си вид неговият МД-315 досега не му беше изневерил, отговаряйки незабавно на подадените команди с лоста за управление и позволявайки си понякога кацане на разстояние по-малко от триста метра. Обикновено пътниците скачаха още в движение и тичаха до близката горичка, където ги очакваше някакъв автомобил. Моробия поемаше успокоен обратния път и при завръщането си даваше отчет на Отавио Джакомази с помощта на телефона.

„Върнах се. Всичко е наред.“

Днес имаше лека промяна в програмата. Трябваше да приземи своя апарат на поляната, да го докара до линията на първите дървета, да го замаскира и да чака разпореждания.

— Колко време?

— Не знам — беше отговорил Отавио.

— Ако не се върна, има опасност в Милано да се обезпокоят.

— Може да си претърпял някаква повреда и да си бил принуден да кацнеш.

— Това е ясно, но трябва да ги предупредя.

— Окей. Аз ще се заема с това. Ако до разсъмване не дойде никой, можеш да се връщаш.

— Ясно.

От няколко минути Гларус беше останал от дясната страна. Той потърси с поглед долината, която трябваше да премине в бръснещ полет, да открие началото ѝ и да се остави да падне като камък, изправяйки апарата си паралелно на земята, която се стабилизираше хоризонтално, след като оформяше остър ъгъл с подножието на хълмовете. Колелата влязоха в грубо съприкосновение с покритата с пукнатини земя. Спирачните елерони настръхнаха, показвайки се от крилата на МД, докато вятърът от витлата трасираше пътека сред бурените. Моробия продължи движението на самолета до насрещния край на „чашата“.

Джанкарло Фереро беше скочил, за да помогне на десетината пътници да се освободят от коланите.

— По-бързо, момчета! По-бързо! Чакат ви зад горичката.

Всички наскочаха от самолета. Бяха млади, облечени безукорно — с вратовръзки и сака. По-голямата част от тях носеха чанти и небрежно преметнати през ръката шлифери. По начина, по който изкачиха малката височина, се виждаше, че са тренирани атлети. Те бързо изчезнаха, скрити от листата на дърветата. Колите чакаха малко по-далеч. По различни пътища на малки групи те щяха да ги оставят в Цюрих, където трябваше да убиват времето си, докато настъпи часът за действия.

— Какво ще правим сега? — попита Фереро.

— Ще дремнем — наслуки каза Моробия.

— Дълго ли?

— Ех, приятелю, ако знаех... — с фатализъм отвърна Амедео.

Той се облегна на креслото със замислен вид и запали цигара.

— Моят приятел Волпоне и аз самият в пълно съгласие приехме серия от решения. Събрали сме се, за да ви ги обясним.

Еторе Габелоти хвърли на събралите се слушатели бащински и доброжелателен поглед. Конференцията се провеждаше в библиотеката на Италовата вила. Хората от двете фамилии не се бяха смесили. Членовете на единия и другия клан седяха разделени от двете страни на покритата с кожа маса. От едната се бяха настанили Итало Волпоне и Моше Юделман, също така Виторио Пицу, обграден от тримата капорежими — Алдо Амалфи, Висенте Бруторе и Джозеф Дото.

Срещу тях седяха съветниците Кармине Кримело и Анджели Барба, респективно отляво и отдясно на дон Еторе, сотокапото Томас Мерта с Карло Бадалето и Франки Сабатини — неговите капорезими.

На края на масата седеше Лучано Цулино, кореспондент на Еторе Габелоти за Южна Европа. Зад затворената врата пазеше Симоне Ферио.

Габелоти прие загрижено изражение.

— Нито Бебе Волпоне, нито аз сме за насилието. Но вие лесно може да разберете, че зад нашите лични грижи стои престижът на целия Синдикат. Какво би станало, ако един дребен банкер успее да се наложи безнаказано над Организацията? Затова моят съдружник и аз не сме съгласни да отменим това предизвикателство безнаказано.

Той протегна ръка към Волпоне.

— Итало, обясни на нашите приятели какво очакваме от тях...

Дон Еторе седна и попи потта от челото си. Итало се изправи. Само преди по-малко от две седмици той беше изправен пред подобна ситуация в Насау. Пред благородниците на двете фамилии Волпоне беше прочел трите букви, съставлящи изпратената от неговия брат телеграма — „Аут“. Той не можеше да допусне, че може да бъде друг, освен временен заместник на дон Дженко, по-малкия брат, играча, когото никой не приемаше сериозно.

Смъртта на Дженко и последвалите събития бяха освободили брутално от мозъка му едно ново неочаквано чувство за отговорност, което никой не бе подозирал до този момент. Властта беше сладък плод със съвсем нов вкус, който му беше станал необходим. Нито Габелоти, нито който и да е друг можеха да му попречат да чувства нейната сладост.

— Ние имаме двойна цел — започна той. — Връщане на фондовете и репресалии. Невъзможно е да ликвидираме банкера, без да прекъснем нишката, която ни свързва с двата милиарда. В замяна на това чрез натиск върху него можем да го принудим да пусне дявола от торбата. Омер Клопе е в ръцете ни, но твърде дълго стоим в Цюрих. Трябва бързо да ударим, да вземем и да изчезнем! Тази нощ ще разрушим банката. Клопе трябва да разбере, че сме готови да отидем докрай, ако не ни върне собственото с добро. В Швейцария този легален начин на обирване винаги се е решавал от упълномощени

адвокати. На нас тия не ни минават! Никой не може да краде от Синдиката!

— По-добре ни кажи как ще действаме! — небрежно го прекъсна Карло Бадалето.

От деня, в който предните зъби бяха останали забити в челото на Итало, Бадалето не пропускаше нито една възможност да го засегне. Ръцете на Волпоне се свиха върху масата. Той наведе глава и каза, без да повишава глас:

— Затваряй си плювалника! Сега аз говоря!

По тона му Моше усети, че крехкият мир, който бе успял да установи с такъв труд, можеше да бъде взривен, преди да донесе нужните плодове. Дон Еторе също усети смяната на настроението. Беше направил толкова усилия, за да не позволи на някакъв глупак да разруши временния договор за ненападение, сключен с Волпоне. С блестящи от ярост очи Габелоти зло пресече опита на Бадалето да отвори уста.

— Ще млъкнеш ли, или аз да те изхвърля?

Сега Карло разбра, че в отношенията между двата клана нещо се е променило. В друго време дон Еторе винаги окуражаваше сарказма му спрямо Волпоне. Той смутено отмести очи. Без да знае къде да погледне, Карло загледа ръцете си в настъпилата мъртвешка тишина.

Итало пое дъх, сякаш нищо не се беше случило. Моше мислено го поздрави.

— Накарах да изпратят десет „торпеда“ от Италия. Ще вземете тези хора под заповедите си и ще потрошите банката.

Томас Мерта възпитано вдигна ръка, за да поиска думата.

— Аз видях банката. Това е каменно здание на пет етажа. Ако не хвърлим двутонна бомба върху покрива, можем само да я поодраскаме.

— Това може да стане, ако се заемем по начин, по който аз ще ви кажа. Целият успех на операцията зависи от бързината на действията. Ако успеем да свършим всичко за четири минути, банката ще бъде разрушена и ние ще спечелим. Дон Еторе и аз държим нашите капорезими да участват в начинанието. Виторио и Томас ще командват операцията. Франки и Симоне ще насочват „торпедата“. Всъщност в банката ще влязат осемнадесет души. Трима на етаж, трима в централната зала. Ще вдигнете всичко във въздуха и ще го запалите!

Ще имате огнехвъргачки и запалителни бомби американско производство.

— Падроне — възпротиви се Пицу, — вратите на блиндираната стая не могат да се отворят с гранати!

— Не ни интересува блиндираната стая! — каза внимателно Габелоти. — Не забравяйте, че ще действваме открито сред ужасен шум. Нашата цел е да нанесем максимум щети, преди да отстъпим. За по-малко от четири минути всички досиета трябва да бъдат изгорени. Ние не търсим пари, а разрушение, скандал, бардак!

Томас Мерта се обърна към Итало Волпоне:

— Казахте, че осемнадесет души ще влезем в банката. По какъв начин?

— Разбира се, че през вратата...

— Имате ли ключове?

Итало се засмя жестоко.

— Точно в полунощ голямата врата ще хвъркне във въздуха. Един от моите сътрудници е успял да остане в банката след затварянето ѝ, снабден с динамитни кубчета.

— Какви ще бъдат действията спрямо полицията? — намеси се Висенте Бруторе.

— Ти дори няма да ги видиш — прекъсна го Волпоне. — Между включването на сигналната инсталация и тяхната поява ще минат най-малко осем минути. Вие ще бъдете далеч!

— Къде е това „далеч“? — попита Франки Сабатини. — След подобна илюминация трудно ще се измъкнем за четири минути от страната.

— Не се прави на дете! Утре сутринта ще си пиеш еспресото в Италия!

Отстъплението на командосите беше голямата грижа на Итало. Тъй като по-голямата част от войските на първа линия бяха негови, дон Еторе се беше въздържал от въпроса за отстъплението. Малко го интересуваше, че загубите в хора ще бъдат от семейство Волпоне. Напротив, това отслабване на клана щеше да послужи за бъдещите му планове. За нещастие Итало не му оставяше възможност да вади кестените от огъня с неговите ръце. Няколко минути преди това той беше уточнил: „Дон Еторе и аз решихме нашите капорезими да участват в атаката“. Разбира се, той нямаше и понятие за това решение.

Не беше изразил учудването си, но мозъкът му заработи бързо, търсейки в този израз някаква клопка. Това, че Волпоне в желанието си на нов ръководител искаше да организира операцията на свои разноски, беше добре дошло. Но това, че искаше да включи собствените му лейтенанти в операцията „камикадзе“, това не! Във всеки случай не без достатъчни гаранции.

Дон Еторе каза следните думи, сякаш беше напълно запознат с идеите на Итало:

— Обясни на моите момчета как ще бъдат евакуирани... Чувствам, че са обезпокоени...

Итало сякаш само това чакаше, за да вземе публично нов реванш. Той се усмихна приятелски на Габелоти.

— Мислил съм, дон Еторе, мислил съм...

Той прекрасно разбираше, че обръщението му в първо лице отнемаше възможността на Габелоти да се представи за участник във вземането на решението. Всъщност то му беше поднесено наготово от Отавио Джакомази, който беше организирал всичко още от Милано. Само че никой не го принуждаваше да споделя това с присъстващите.

— Когато напуснете развалините на банката, навън ще ви очакват шест автомобила. Те незабавно ще се разпръснат в различни посоки по предварително определен маршрут, който не се пресича с този на полицията.

— Кой ще управлява колите? — попита Кармине Кримело.

— Наши приятели. Те познават града като петте си пръста. По различни пътища всички ще се съберете на едно място в околностите на Цюрих.

— Четвърт час след експлозията всички пътища ще бъдат блокирани — каза Томас Мерта. — Какво ще правим? Ще стоим скрити в тази кравешка страна!

Итало го погледна недоволно.

— Мисля, че достатъчно ясно се изразих, утре сутринта ще закусим в Италия!

— Как ще минем границата?

— В мляко — спокойно отвърна Итало.

Той ги остави да напъват мозъците си известно време, после продължи:

— Моят брат Дженко има известни интереси в една фабрика за мляко в Цюрих. Всяка вечер хиляди бидони с мляко се събират и се отправят към фабриката. Три пъти седмично четиринадесет камиона цистерни се клатушкат към Милано, за да могат италианските бебета да пият прясно швейцарско мляко. Всяка цистерна съдържа петдесет хиляди литра мляко. Обаче ти, Томас, ако мразиш дотолкова млякото...

Няколко хихикания разредиха напрегнатата атмосфера. Волпоне вдигна ръка.

— От шест години митничарите гледат как камионите минават покрай тях. В осем от камионите моят брат е наредил да бъдат направени скривалища. Те побират лесно трима-четирима души. За по-малко от пет часа сте в Милано. Там ще ви чакат. Ясно ли е?

Анджело Барба рискува да постави въпроса, който пареше на устните му:

— А ние? Ако нещата тръгнат зле?

— Защо ще тръгнат зле? — учуди се Итало. — Можеш ли да ми кажеш каква връзка има между теб, един честен търговец, пребиваващ пътъом в Цюрих, и анархистите, които запалват една банка, без да задигнат поне един франк?

— Все пак да допуснем — настоя Барба упорито. — Как ще излезем от Швейцария?

Волпоне се усмихна снизходително:

— Как можеш да помислиш, Анджело, че не съм помислил за това?

[1] Ругатня (ит.). — Б.пр. ↑

22.

Фолко Мори обгърна стаята с поглед.

— Така ще мине — каза той. — Ти как мислиш?

Белинцона се намръщи:

— Не знам.

— Как така? Липсва ли нещо?

Фолко хвърли остър поглед към трупа на Орландо Барето. През време на пребиваването си в избата тялото се беше вкочанило напълно. След като Итало им беше наредил да го закарат в дома му, те напразно се бяха мъчили да го натикат в багажника на колата. Но мъртъв Барето беше още по-неудобен за маневриране, отколкото като жив. Беше невъзможно да го прегънат. Времето минаваше. Те рискуваха и го бяха сложили в подножието на задните седалки, покрит с швейцарско одеяло.

Фолко караше със стиснати зъби, спазвайки стриктно знаците и светофарите, давайки път на другите коли, внимаващ да не привлече вниманието към тях. До него, отпуснат, Пиетро сякаш беше лишен от нервна система. На първо време смъртта на Ландо го беше облекчила, към което се прибавяше увереността, че не могат да го обвинят в убийството му. Сега трябваше да живее насаме със себе си, избягвайки да мисли за изтърпяното унижение. Той не беше толкова глупав, за да не знае, че винаги е бил смятан за глупака във фамилията Волпоне. Много му се искаше да опише с гордост извършеното, за да им покаже изискания мизансцен от всички ъгли. За нещастие беше осъден да мълчи...

В апартамента на Ландо те бяха режисирали един аналогичен сценарий. Когато полицията или съседите, обезпокоени от ужасната миризма, откриеха тялото, имаше големи шансове всичко да мине за нещастен случай. Подът на салона беше от мрамор, рамката на един стол беше счупена и купчина чинии бяха разхвърляни в безпорядък на пода, сякаш всичко беше паднало от гардероба, откъдето Фолко, покачен на табуретка, ги беше съборил.

— Знаеш ли — каза Фолко, — все ми е едно. Когато го намерят, ние ще бъдем далеч.

— Той ми харесваше... — искрено каза Пиетро.

— Аз също го намирах симпатичен — отговори Фолко. — Просто е нямал шанс...

— Да — каза Белинцона. — Липса на шанс.

Те хвърлиха поглед към останките на своя колега, легнал с лице към пода, и се измъкнаха от апартамента. Итало беше наредил да се върнат във вилата колкото може по-скоро.

На Ханс Брегенц му беше омръзнало да тъпче по Щампфенбахщрасе. От два часа беше тук и можеше наизуст да изброи изложеното по витрините на магазините на петдесет метра около главния вход на Трейд Цюрих Банк. Лекият вятър започваше да щипе кожата му. Той вдигна яката на тренчката си и погледна ръчния си часовник. Десет часа. Прекоси улицата, влезе в един пасаж и се спусна по стълбите, които водеха към търговската, открита за публиката в приземието, галерия.

— Паул! Омръзна ми! Кога ще ни сменят?

— В полунощ — каза Романсхорн.

— Бих пийнал нещо...

— Има ли новини?

— Какво ново искаш да има? Блеш дори не ни каза защо трябва да се крием около тази загубена банка! Нали си има пазачи за тая работа? Какъв мръсник!

Романсхорн вдигна рамене. Както Божиите заповеди, така и тези на лейтенант Блеш бяха неизповедими. Той винаги казваше на хората си само жизнено необходимото, без да намери за нужно да им обясни смисъла на поверените им мисии.

„Съобщавайте ми за всяко необикновено или нередно нещо, което става около банката.“

„Дано изпукате“ — прибави мислено Брегенц. Той взе уокитокито от ръцете на съекипника си.

— Бягай на тротоара. Аз ще изпуша една тук.

— Съгласен — каза Романсхорн.

Той прекоси галерията, чиито стъклени витрини се отразяваха във вратите на банката и му осигуряваха отличен пункт за наблюдение. После тръгна по нанагорницето на улицата, по която от време на време минаваха автомобили.

Почти нямаше минувачи. В Цюрих всички стават и лягат рано. Романсхорн отново се замисли относно мисията им. Банките тук бяха нещо свято. Доколкото си спомняше, тук никой досега не беше вдигал ръка върху тях. Можеше да се помисли, че златните букви по тяхната фасада бяха достатъчни да ги запазят от всякакви видове осквернители.

В галерията Брегенц опипа бутоните на радиостанцията си. При натискането на единия от тях насреща му веднага се обади Централният комисариат. Той позна гласа на сержант Дорнер, който беше дежурен тази нощ.

— Нещо ново? — попита сержантът.

— Да, татко — каза Брегенц. — Замръзнаха ми тестикулите и ми е скучно!

Омер Клопе подложи шепите си под крана и утоли жаждата си. От сутринта не беше хапвал нищо. Преди погребението на Ренате беше изпил едно кафе без захар. Странно, но не усещаше глад. Волпоне и Габелоти не бяха вдигали ръка над него. Те се задоволяваха със заплахи и описания на мъките, които го очакват, ако не прехвърли оставените му на разположение парични фондове. Може би ако не съществуваше банкерската му етика, той с удоволствие би се избавил от тях. За него обаче беше невъзможно да предаде на Пол това, което Пиер беше оставил на съхранение у него. Смисълът на професионалната му чест беше в абсолютната секретност. Сега имаше достатъчно време, за да огледа този толкова често поставян за разрешаване проблем. Това, разбира се, не му донесе нищо ново, освен абсолютното убеждение, че изпълнява дълга си, запазвайки чрез мълчание това, което са защитавали преди него баща му и неговият дядо — поверените ценности. Досега упоритостта му беше коствала зъбите. Волпоне се беше заклел, че ще се захване с жена му, с банката и лично с неговата персона. Когато Волпоне крещеше в лицето му, Омер искаше да му помогне, да му каже, че действително притежава

тези суми, но не може да му ги предаде, ако легалните условия около тяхното връчване не са спазени. Габелоти се беше показал по-спокоен, по-далновиден, редувайки заплахите със съжаления и обещания.

„Аз съм смутен, господин Клопе, от обстоятелството, че трябва да постъпвам така спрямо вас. Признайте си, че не ни давате възможност за избор. Ще ни принудите да ви разорим и унищожим.“

Той вече беше унищожен. Смъртта на Ренате, реалността на нейната гибел се промъкваха бавно в душата му. Да бъде разорен — ако това беше възможно — не го засягаше никак. Единственото важно нещо сега беше да не отстъпва, да се държи достойно.

Клопе се върна и седна на железното легло. Тялото му беше изправено, ръцете — поставени на коленете в поза, която беше привична за него. Омер чу нещо да се движи зад железната врата на неговия затвор. После се чу звук от премествани гуми. Един ключ се превъртя в бравата. Първи влезе Еторе Габелоти, следван от Итало Волпоне, който заключи и сложи ключа в джоба си.

Омер не се помръдна. Габелоти го атакува пръв.

— Позволихме си, господин Клопе, да ви направим едно последно посещение, преди да са станали непоправими събития. Ще ви кажа съвсем искрено какво ще се случи след малко, за да помогна на вашето решение.

Съвсем побледнял, Волпоне седна на табуретката, с очи, вперени във варосаната стена. Той се стараеше да остане неподвижен, но десният му крак тропаше по пода раздражено.

— Часът е единадесет, господин Клопе. След един час Трейд Цюрих Банк ще хвъркне във въздуха. В града имаме група командоси. Те ще подпалят всичко в нея. Нищо няма да остане от вашето здание, нищо! Да предположим, че този инцидент няма да помогне за вземане на най-доброто решение от ваша страна, утре сутринта ще отвлечем вашата жена. Няма да показвам лош вкус, показвайки ви какво я очаква, преди да намери облекчение в смъртта. Но ако само можехте да допуснете, господин Клопе, вие бихте се проклинали, че сте позволили подобен ужас. Веднага след като я отвлечем, ние ще я изтезваме и ще подпалим вашата къща. После ще ви предадем в ръцете на жестоки хора, които ще ви накарат да говорите. Вие сте разумен човек, господин Клопе, вие сте християнин. Известно ви е, че не блъфираме. Затова, умолявам ви, размислете добре. Има още време! Дайте ни това,

което ни принадлежи, давам ви думата си, че веднага ще ви освободим. Достатъчно сте осведомен, за да знаете с кого имате работа. Ние винаги отиваме докрай в нашите действия. Аз ви поздравявам за смелостта, която проявихте досега, но всичко има граници. Вашата упоритост се превръща в престъпление. Не сте само вие в играта, в нея е и съпругата ви!

Габелоти млъкна. Върху бетонния под крака на Волпоне продължи своята сарабанда все по-нервно и по-нервно. Дон Еторе се насили да изобрази окуражаваща усмивка.

— Ние имаме нещо общо, господин Клопе. Чували ли сте за така наречената „омерта“? Това е законът на мълчанието. Ние го спазваме толкова стриктно, колкото и вие. Разликата е тази, че нашите мотиви са благородни, тъй като касаят нашата чест. Във вашия случай не става въпрос за чест, а за пари. Освен всичко друго тези пари ни принадлежат, господин Клопе. Тогава, питам ви, защо е всичко това? Искате ли да освободите нашите пари?

Кракът на Волпоне внезапно спря да барабани. В бедно обзаведената стая, сред настъпилата тишина се чуваше само астматичното дишане на Габелоти. Тогава Омер Клопе бавно обърна глава и внимателно погледна дон Еторе. Този дебел човек беше опитал всички преимущества на убеждението, викайки на помощ човешките чувства, интелигентността и здравия смисъл. Но зад този параван от думи се криеше една цел: да заграбиш фондове, за които нищо не доказваше, че са твоя собственост. А най-важното беше изразът на лицето му. Под добродушната маска на този човек се криеше жестокост, пълно отсъствие на милосърдие и нещо ледено, което напомняше на банкера очите на дивите зверове. За да достигне до сегашното си положение, този човек беше убивал, изтезавал и унижавал.

През тези няколко секунди, когато погледите им се кръстосаха, Габелоти трескаво се надяваше, че е спечелил, че банкерът ще проговори. Стори му се дори, че вижда как устните му се разтварят. Само че той никога не разбра какво Клопе искаше да каже.

Итало скочи и се хвърли към Клопе.

— Ти ще говориш, мръснико! Ще те накарам да проговориш!

Клопе с нищо не опита да се защити. Той падна на леглото под тежестта на Итало, който го стискаше за гърлото. За момент го посети

надеждата, че ще умре, но Габелоти хвана Волпоне през талията, повдигна го и влагайки всичките си сили, го задържа.

— Итало! Итало!

— Млъквай! — с пяна на устата изкрещя Итало.

Той се освободи с ловкостта на хищник и измъкна пистолета си, насочвайки го към Еторе. Лицето на Габелоти изрази смущение, предназначено за Клопе.

— Вярвайте ми, че дълбоко съжалявам за вашето държане, господин Клопе. Има едно нещо, което напълно сте заслужили: траурът и нещастията, които скоро ще се стоварят върху главата ви.

Той се обърна към Итало, хващайки го фамилиарно под ръка, сякаш не забелязваше насочения към него маузер.

— Ела, Итало... Андиамо.^[1]

Волпоне се остави да го поведат, прибра пистолета в джоба си и измъкна ключа, слагайки го в ключалката. Когато вратата се затвори, дон Еторе се опита да си спомни дали някой от хората, които някога го бяха заплашвали, бе имал щастието да остане жив след непоправимата обида.

„Не. Никой.“

— Ханс... Не ти ли се струва странно?

— Кое? — запита Брегенц.

— Това е третата кола, която спира на улицата.

— Какво от това?

— Никой не слиза от тях...

— Човек вече не може да изпуши една цигара на спокойствие — измърмори Брегенц.

— Гледай! — посочи му Романсхорн. — Още една!

Брегенц видя един опел да спира на тридесетина метра от банката със загасени светлини.

— Това е четвъртият автомобил — забеляза Брегенц.

Лицето му беше напрегнато. На интервали от двадесет секунди още два автомобила спряха зад другите. Брегенц заинтересувано смръщи вежди.

— Какво интересно има в това?

— Нали знаеш какво каза Блеш? — попита Романсхорн, без да изпуска от погледа си Щампфенбахщрасе. — Сигнализирайте ми за всичко, което ви се стори необичайно. Една барака, иди-дойди... но шест на една и съща улица... Дай ми машинката.

Той изтръгна радиостанцията от ръцете на Брегенц.

— Дорнер? Романсхорн. Къде е Блеш?

— Какво има?

— Шест коли паркираха на Щампфенбахщрасе. Никой не слиза от тях.

— Сега ще се свържа с него — каза Дорнер.

Романсхорн прекъсна връзката.

— Какво ще правим? — попита Брегенц.

Неговият часовник показваше 23 часа и 56 минути.

— Нищо. Ще чакаме.

По силата на навика Брегенц провери присъствието на колта в джоба на шлифера си. Досега той си беше служил с него само на стрелбището по време на тренировки. През стъклата на галерията Брегенц погледна внимателно към паркираните автомобили. Беше толкова обезпокоително, че никой не слиза от тях.

Историята познава много случаи, когато дребните неща променят нейната посока. Само за секунди лейтенант Блеш щеше да пропусне повикването на сержант Дорнер. Блеш се беше разположил в своя ергенски апартамент, където всичко беше направено, за да доставя удоволствие на очите и ушите. Загърнат в пурпурночервения си халат, с чаша уиски в ръка, той се беше изтегнал на покритото с лилава кожа канапе, отбелязвайки с пръст някаква мистериозна нота, доловима само за самия него. Върху главата му имаше слушалки, свързани със стереоуредбата, която му беше струвала тримесечната заплата.

За Блеш, който замаскираше своето призвание на естет зад душата си на полицай, най-доброто отпускане след тежките полицейски функции сред неграмотни служители беше слушането на неговия бог — Волфганг Амадеус Моцарт.

Въпреки екстаза, в който го беше хвърлило изпълнението на „Кози фан тутте“^[2], неговата предпочитана опера, той не успя да се спаси от звъна на заглушения от звука на медните фанфари телефон.

Реши да не отговаря. Звънът продължи упорито, разваляйки впечатлението от музиката.

Фриц Блеш остави чашата си и потърси с поглед бронзовия часовник от осемнадесети век, най-скъпия сред притежаваните предмети, с които се беше заобиколил. Беше 23 часа 56 минути и 37 секунди. Лейтенантът вдигна слушалката, захвърляйки с главата надолу величествените мечти, с които го беше заобиколила музиката на Моцарт.

— Да.

— На телефона е сержант Дорнер, лейтенант.

— Какво искате?

— Брегенц и Романсхорн току-що ми се обадиха. Шест автомобила са спрели пред Трейд Цюрих Банк. Никой не слиза от тях.

— Какво от това? — ядоса се Блеш, все още под омаята на гения на Моцарт.

— Нищо... лейтенант... Извинете ме... Вие бяхте поръчали...

— О, боже! — възкликна Блеш. — Изпратете незабавно два автобуса с хора! Затворете двата изхода на Щампфенбахщрасе! Бързо! Ще се присъединя към вас на място!

Без да затваря телефона, той изтича в банята, съблече халата си, навлече едно поло, панталон и обувки, без да губи време за обуването на гащета и чорапи. По пътя си грабна своя полис питон 357 магнум и го натъпка в джоба на шлифера, спускайки се по стълбите като снаряд, скачайки през четири стъпала.

* * *

Последната среща преди атаката беше определена в млекоцентралата. Тя се намираше на североизток от града, над Швамендинген, върху един терен встрани от пътя, водещ към Басердорф. Оградата бе висока три метра и заобикаляше напълно ансамбъла от здания и складове. Огромен дървен портал водеше към централния двор, където бяха паркирани четиринадесетте камиона цистерни на предприятието „Суис Милк енд Бътър“. В дъното на двора имаше отвор във формата на арка, който водеше към фабриката, в която се произвеждаха масло и сирене. Въпреки изключителната

чистота, миризмата на сурово мляко и ферменти се налагаше, щом човек прекрачеше прага на арката. Малко вляво, на площ от хиляда квадратни метра, се изправяха гигантските резервоари, изкопани в земята като басейни.

Влизайки в тази част на предприятието, където го бяха извикали Волпоне и Габелоти за последни инструкции, Виторио Пицу беше зашеметен при вида на милионите литри мляко, заемащи повърхността на резервоарите. Когато се пълнеха, системи от помпи директно изливаха млякото в камионите цистерни. Доколкото се простираше паметта му, Виторио Пицу не си спомняше да е поемал дори една капка мляко. Неговият баща му беше признал, че когато е бил малък, майка му, за да го накара да спре да плаче, му била сипвала по няколко капки уиски в биберона. Това означаваше, че той е поемал мляко като всички деца на света, но е задържал у себе си вкуса на уискито.

Беше влязъл в канцеларията на първия етаж заедно с тримата си капорезими Алдо Амалфи, Висенте Бруторе и Джозеф Дото. Тук се намираха вече Итало Волпоне, Еторе Габелоти, Моше Юделман, чийто измъчен вид го беше изненадал, и двамата съветници на дон Еторе: Кармине Кримело и Анджело Барба. В дъното на помещението седеше неговият „колега“ Томас Мерта, сотокапотото на Габелоти, и тримата лейтенанти: Карло Бадалето, Франки Сабатини и Симоне Феро. Той все още не можеше да свикне с постоянното присъствие на хората на Габелоти. Това съседство с мразения клан, превърнал се в така наречен съюзник, му се струваше неприлично. Твърде много години война и мъртъвци разделяха фамилиите Волпоне и Габелоти, за да може Пицу да приеме, че подобен съюз би могъл да трае дълго.

Минавайки през двора, той смигна на Фолко и Пиетро и в знак на добро настроение показа с пръст околностите, стискайки носа си.

— Тези десет човека току-що пристигат от Италия — беше казал Волпоне без много заобикалки. — Дръжте ги здраво в ръка. От този момент ги поемате и им обяснявате всичко детайлно. В единадесет и четвърт всички тръгват за банката. Ще ви закарат шест автомобила, чиито шофьори добре познават пътя. Щом си свършите работата в банката, докарват ги тук и незабавно ги скриват в цистерните. Ще бъдете в Милано преди зазоряване. Ще се видим чак в Ню Йорк.

Дон Еторе беше направил жест на прелат, който благославя воинството си. На Пицу му се беше приискало, виждайки фалшивата

му усмивка, да възкликне: „Мерда а тутти!“^[3].

Виторио погледна часовника си. Двадесет без десет. Неговият автомобил беше спрял на Щампфенбахщрасе преди четири минути. Той щеше да излезе след тридесет секунди от нея, давайки сигнал с това на своите хора да заемат места около централната врата, пазейки се от експлозията. Ако този Пиомбино е свестен човек, след тридесет секунди щеше да има фойерверк.

Виторио откряна вратата и сложи крак на тротоара. Незабавно всички членове на командото се измъкнаха от паркираните в улицата коли. Всички тихо се насочиха към своята цел — банката.

В дванадесет без десет Чезаре Пиомбино се измъкна от килера за метли и парцали, където беше намерил убежище. Беше останал в него свит почти седем часа, борейки се със схванатите си крайници. По светещия циферблат на своя часовник беше проследил протичането на времето, вслушвайки се във всички долитащи шумове от банката, които бяха продължили до самото затваряне. После всичко беше заглъхнало. Чезаре беше надвил с труд желанието си да се измъкне от килера, за да протегне схванатите си крайници. Но не трябваше да рискува. Когато беше поел по служебната стълба, Пиомбино напразно беше търсил място за скривалище. Не беше открил нищо подходящо. Всяка секунда той можеше да се сблъска с някой любопитен чиновник. Чак когато слезе на партера, беше открил това място. Под стълбата имаха запълнена с химикали и принадлежности за почистване кухня. Тя бе затворена с врата, чийто ключ стърчеше в ключалката. Пиомбино с труд се беше вместил. Беше му дошло наум да премести ключа отвътре и да заключи вратата.

Два часа по-късно, когато хрускаше парче захар, измъкнато от чантата, до него достигна шум от стъпки, които го принудиха да затаи дъх. Тежки и провлачени стъпки в обезлюдената празна банка. Бяха се спрели пред вратата. После човекът се беше опитал да отвори. След това те се бяха отдалечили в същия бавен и тежък ритъм. Потънал в пот, Чезаре Пиомбино се беше прекръстил, за да благодари за спасението си на Мадоната. След тази тревога беше прекарал времето, дъвчейки омекнало от горещината парче шоколад и гълтайки по малко

вода от пластмасовата бутилка, с която се беше снабдил, предвиждайки дългото чакане.

Той тръгна по централния салон предпазливо, оглеждайки се в полутъмнината. Тъй като не знаеше с каква защитна система е снабдена банката, очакваше всеки момент да прозвучи воят на сирена. Чезаре се приближи до огромната врата от ковано желязо, която отделяше банката от Щампфенбахщрасе.

Седна на пода, отвори спокойно чантата си и измъкна целия материал. Оставаха му четири минути до експлозията. Погали измъкнатия блок динамит и разгъна бикфордския шнур. От дължината на фитила зависеше животът му. Всичко трябваше да стане за петдесет и пет секунди — време, необходимо му да отскочи и да се скрие зад една от огромните мраморни колони, поддържащи хола. Щом вратата се разхвърчеше на парчета, той трябваше да напусне банката и да стигне до колата си, която бе гарирал в съседната улица, на две крачки от банката.

Взе ножиците и отрязва фитила. После върна в чантата всичко, което беше извадил. Щракна старата си запалка и поднесе пламъка към шнура. Когато видя, че материята пламна, с две крачки се намери зад една от колоните, лягайки на земята по корем под чантата си, и запуши уши с длани. След това започна да брои наум. Когато стигна до двадесет и осем, холът беше осветен от гигантски отблясък, последван от чудовищна детонация. Тя разтърси сградата. Горещият дъх на разрушението стигна до него, докато в хола заваляха отломки от дърво, стомана и камък.

Чезаре Пиомбино се изправи и побягна към улицата. Там, където беше масивната врата, зееше огромна дупка.

Пред очите на Романсхорн и Брегенц се беше случило невероятното. Напълно безлюдната Щампфенбахщрасе изведнъж се оживи от многобройните и безмълвни сенки на командосите, които на малки групи се приближаваха към банката.

— По дяволите! — изръмжа недоволно Брегенц. — Седемнадесет.

— Не, осемнадесет — подсказа му Романсхорн.

— Паул... Какво ще правим?

— Ще си траем. Чакаме приятелите си.

И двамата бяха извадили служебните пистолети, с които беше въоръжена кантоналната полиция, колт кобра 38 спешъл. Внезапно Брегенц престана да чувства студа. Напротив, прекарвайки пръсти под яката на ризата си, той усети, че се изпотява.

— Гледай! — възкликна Романсхорн.

Мъжете пред тях се бяха спрели на разстояние петдесет метра в полукръг около банката. Брегенц видя как всички се скриха зад колонадите, поддържащи фасадата. Той разбираше все по-малко и по-малко какво става. Тъкмо се канеше да зададе въпрос на Романсхорн, когато червен пламък и парчета стъкло от вратата на банката го отхвърлиха настрани. След това той чу оглушителната експлозия, без да може да разбере думите, които крещеше колегата му. Видя как ръката на Романсхорн се протяга и от нея излита къса светкавица. Той се изправи на четири крака и потърси пипнешком пистолета си, намери го на два метра от мястото на падането и се присъедини към другаря си.

По някакъв животински инстинкт Романсхорн беше навел глава при заслепяването от оранжевия пламък на експлозията. За момент беше задържал дъх, когато над него преминаха хилядите смъртоносни стъкла от банката. Скрит в основата на стената, той рискува с един поглед към Щампфенбахщрасе само секунда след детонацията. Централната врата на банката не съществуваше. На нейно място зееше черна дупка, от която се подаваше почерняло, забито в стената желязо. С изненада забеляза как някакъв мъж изхвъркна от банката, докато останалите се вмъкваха в нея.

Този, който излизаше, не обърна никакво внимание на тези, които влизаха. Последните, изглежда, дори не забелязаха тичащия като луд дребен човек. Пресмятайки, че е по-добре да действа, отколкото да чака обяснения, които можеха да дойдат твърде късно, Романсхорн стреля на равни паузи в купчината хора. На улицата един от мъжете падна, незабавно подкрепен под мишниците от другарите си. Между тези, които още не се бяха вмъкнали в черния отвор, настъпи известно смущение. Червена светлина лизна вътрешностите на банката, последвана от експлозии на гранати.

— Стреляй! — изкрещя Романсхорн към присъединилия се към него зад парапета Брегенц.

Дъжд от куршуми рикошира близо до лицата им в предпазващата ги фасада на магазина. Долу ги бяха забелязали. В далечината се чува полицейските сирени.

Остатъците от експлозията още не бяха паднали на земята, когато Виторио Пицу и Томас Мерта, двамата сотокапи на враждебните фамилии, бяха вътре в зданието. Те често си бяха кръстосвали шпагите през последните години чрез наемни пънкс. Сега никой не искаше да даде път на другия. Виторио хвърли две гранати в средата на хола зад гишетата. Мерта поля с огнепръскачката редица лавици с досиета от лявата страна. Веднага след тях половин дузина командоси се втурнаха в различни посоки, водени от капорезимите на Волпоне и Габелоти.

Висенте Бруторе, Джозеф Дото, Карло Бадалето, Франки Сабатини и Симеоне Фери трябваше да разрушат по един етаж всеки с помощта на двама мъже.

Тъкмо щяха да започнат изкачването по стълбището, когато викът на Алдо Амалфи ги закова на място:

— Ченгетата! Изчезвайте!

— Напред! — заповяда Томас Мерта.

— Ти си луд! — намеси се Амалфи. — Те са скрити отсреща и стрелят по нас! Един човек е улучен! Два автобуса преграждат улицата!

Присъствието на Виторио Пицу накара Томас да не отстъпва.

— Всички нагоре! Палете всичко!

— Виторио! — почервеня Алдо. — Направи нещо, за да спреш този тъпак!

Мерта насочи огнехвъргачката към Амалфи.

— Я повтори!

— Не мърдай! — изръмжа Пицу, насочвайки към него своя смит и уесън парабелум-39.

Цяла секунда те се гледаха, достигнали границата, на която всяка дума или жест можеше да даде сигнал за започване на касапницата.

Отвън долетяха до тях детонации.

— Отстъпвайте! — извика един от командосите на Джакомази.
— Навън гъмжи от ченгета! Бързо!

Внезапно гласът на Висенте Бруторе заглуши останалите шумове.

— Спрете вашите идиотщини, за бога! Всичко е пропаднало! Да изчезваме!

За минута всички се намериха на улицата, прикривайки се зад колоните. Виторио прецени за секунда обстановката: лошо! От първия етаж насреща ги държаха под пистолетен огън някакви полицаи. Виторио освободи предпазителя на една граната и я запрати във витрината на магазина. От двете страни на улицата с включени сирени и фарове бяха застанали напреки на улицата полицейски автобуси. Полицаяте, укрити зад тях, бяха открили огън по шофьорите на очакващите ги коли.

— По колите! — изкомандва Пицу.

Командосите се впуснаха на зигзаг, превити на две, прикривани от Томас Мерта, който пусна две дълги струи огън от огнехвъргачката към автобусите, които блокираха двата края на Щампфенбахщрасе.

— Къде си тръгнал, глупако! — изрева той на Пицу. — Не виждаш ли, че всичко е блокирано!

Виторио хвърли нова граната към автобуса и при светлината на експлозията видя двама полицаи как вдигат ръце към лицата си, преди да се строполят и резервоарът на автобуса да избухне в пламъци.

— Не се грижи! Давай!

Шансът им да се измъкнат беше един на хиляда. Но дори да беше на милион, Пицу пак би опитал. Той се хвърли към форда, който го беше довел. Когато Виторио затвори вратата, шофьорът вече беше потеглил.

— Давай към онзи автобус — извика той на човека зад волана.

Фордът набра скорост. Пицу погледна назад: другите го следваха. Накъде? Тридесет метра по-далеч по наклона автобусът преграждаше улицата по цялата ѝ дължина. Даже ако се изкачеше на тротоара, автомобилът нямаше да може да избути тежката машина.

— Сгациха ни! — извика седналият до Виторио Амалфи.

Без да му отговори, Пицу освободи предпазителя на една граната. В същия момент той бе хвърлен грубо към Алдо. Гумите на колата изсвистяха, тя се обърна под прав ъгъл и падна, разтърсвана от ужасни подскоци.

— Гранатата! — с ужас извика Амалфи. — Хвърли гранатата!

Виторио я беше задържал в ръка с освободен предпазител. Той отчаяно я изхвърли през отворения прозорец. Тя избухна, преди да докосне земята.

Слизайки по Щампфенбахщрасе, по наклона, между два блока, имаше тесен процеп. Той водеше към стълба, която слизаше двадесет метра по-надолу право на кейовете на Лимат. Пицу разбра, че шофьорът им слизаше с форда по стълбището. Когато колата достигна до улицата, зави рязко наляво, после надясно, за да прекоси моста над реката с пълна скорост. Виторио констатира изумен, че останалите пет автомобила на командото продължават да са зад тях, преминали по същия път.

— Ще бъдем в млекозавода след пет минути — спокойно каза шофьорът.

Само един поглед бе достатъчен на лейтенант Блеш, за да оцени катастрофата. По средата на улицата гореше полицейски автобус и униформени полицаи се мъчеха да го угасят с пожарогасители, докато други трима полицаи се бяха навели над две неподвижни фигури на земята. Той удари спирачки пред пламтящия автобус и скочи от своя опел.

— Вие!

Единият от полицаите се обърна.

— Аз съм лейтенант Блеш. Докладвайте!

— Двама души са тежко ранени от гранати, лейтенант!

— Това после! — прекъсна го Блеш. — Къде са тези мръсници?

— Погледнете! — Полицаят посочи началото на стълбата, по която изчезваше последната кола на командосите.

Блеш го избута към каросерията на опела и се вмъкна зад волана. Агентът скочи до него. Блеш даде заден ход, после вмъкна опела в невероятното разстояние, оставащо между автобуса и стената.

— Как се казвате? — попита лейтенантът агента, докато амортизьорите на опела скърцаха по наклона на стълбата.

— Шиндлер... лейтенант — заекна полицаят, ужасен от начина, по който се спускаха по стъпалата.

— Вземете радиото! Повикване до всички патрулни коли и до Централния комисариат.

Шиндлер послушно повтори в долепения до устата му микрофон предаваните заповеди.

— Викам всички полицейски коли... Викам Централния комисариат.

— Говори Блеш.

— Говори Централният комисариат — обади се дрезгав глас.

— Дръжте този дяволски микрофон пред устата ми! — скара се Блеш.

Шиндлер протегна микрофона.

— Атентат срещу Трейд Цюрих Банк. Стойте на подслушване и насочете подкрепленията по посочвания от мен маршрут.

— Разбрано, лейтенант.

— Колко автомобила успяха да избягат — попита лейтенантът.

— Няколко... доста... не знам, лейтенант.

— Кретен. Колко души?

— Десет... Двадесет...

— Кретен!

— Извинете, лейтенант — обади се гласът от репродуктора.

— Не говоря на вас! — почервения Блеш. — Стойте си там... Виждам един! Шиндлер, за бога! Микрофонът! Намирам се на Музеумщрасе... Минавам пред Хауптбанхоф...

— Имат огнепръскачки — каза Шиндлер.

— Прекосявам Лиматщрасе! — изграчи в микрофона Блеш. — Преследваната кола... БМВ... черно... или тъмносиньо...

— Подкрепленията са предупредени, лейтенант.

— Три? Двадесет? Сто? Хайде, Шиндлер, събудете се, по дяволите! Колко коли бяха?

— Пет или шест...

— Отлично! Беемвето ще ни заведе при другите.

Той загаси фаровете и леко намали скоростта, за да не бъдат забелязани от пасажерите на преследвания автомобил.

— Въръжен ли сте, Шиндлер?

— Да.

— Да, лейтенант! — кресна Блеш. — Муниции?

— Дванадесет куршума, лейтенант.

Беемвето достигна до Лиматплац и зави надясно.

— Шиндлер! Микрофонът! Преследваната кола поема по посока на Корнхаусщрасе... Та, казвате, гранати, а?

— Да, лейтенант... и една огнехвъргачка.

— Мръсници! Мръсници! Микрофонът! Влизам в Шафхойзерщрасе.

— Разбрано, лейтенант. Четири автобуса са по следите ви с двадесет и четири души на борда.

— Въръжение?

— Карабини „Маузер“ и автомати „Стен“.

— Завивам по Хиршвиесен.

— Разбрано. Предавам съобщението.

— Разказвайте, Шиндлер.

— Когато пристигнахме, банката гореше. Бандитите се изнизваха и ни обстреляха с огнехвъргачката.

— А какво правехте през това време? Играехте на топчета?

— Засегнахме един от тях, лейтенант.

— Влизам във Винтертурерщрасе. Основна посока североизток. Швамендинген.

Пет минути по-късно беемвето летеше по пътя за Басердорф. При един ляв завой Блеш я загуби от поглед. Когато на свой ред премина завоя, той се намери на частен път, който водеше към група сгради, заобиколени с високи стени. Автомобилът пред тях сякаш се стопи, погълнат от стената. Блеш намали, вмъкна се в една горичка от дясната страна и спря под прикритието на няколко млади дръвчета.

— Хванахме ги, Шиндлер! Каква е тая идиотска фабрика?

— „Суис Милк енд Бътър“, лейтенант. Тук също правят сирене. Снаха ми работеше някога в нея.

— Микрофонът. Заповед към всички полицейски автомобили. Да обградят „Суис Милк енд Бътър“, по пътя за Басердорф, вляво след изхода от Цюрих.

— Прието, лейтенант. Колите са по петите ви. Предавам заповедта незабавно.

— Побързайте, за бога! Няма да обсаждам фабриката сам! — Той хвърли микрофона и изскочи от автомобила. — Шиндлер, след мен!

Шиндлер измъкна оръжието си и се вмъкна след лейтенанта във влажната растителност. Те се спряха след стената. До ушите им

достигна шумът от пуснатите в ход двигатели на тежките камиони. Блеш спринтира до масивния дървен портал. Той беше затворен.

— Помогнете ми!

Шиндлер направи с двете си ръце апашко столче и повдигна Блеш, който предпазливо подаде глава над портала. Това, което видя, го порази...

Цялата отговорност за операцията падаше върху Виторио Пицу и Томас Мерта. Неуспехът ѝ беше очевиден. Двамата сотокапи прекрасно разбираха това. Когато удареше часът за уточняване на сметките, неизбежно трябваше да се уточни кой от двамата не си е свършил работата. За момента надвисналата опасност стоеше над всичко. За да замаскират пътя си, шестте автомобиля бяха влезли в млекозавода от различни места. Според думите на техните пасажери никой не ги беше забелязал. Виторио и Томас изтичаха на първия етаж, за да съобщят на Волпоне и Габелоти за неуспеха на операцията. Докато набираше телефонния номер, Пицу успя да изръмжи:

— След като търсят само скандала, мисля, че сме успели!

— Така ли мислиш? — разбунтува се Мерта. — Едва одраскахме банката! Трябваше да унищожим всичко до тавана! А ние предизвикахме малко безпорядък във входното антре! Ако ме беше послушал, всичко щеше да изгори!

— Ако те бях послушал, щяхме да сме пукнали или заключени.

Мъдър както винаги, Моше Юделман беше посъветвал двамата донове да не стъпват повече в хотела или във вилата, докато не узнаят резултата и последствията от атаката.

„Нещата могат да се обърнат зле, Итало... Никой не може да знае... Да не подценяваме местната полиция!...“

Междувременно Моше се беше свързал с Отавио в Милано, за да му поръча подготовката на бягството в случай на нужда. Напълно беше възможно швейцарската земя да започне да пари под краката им. Те трябваше повече да не се появяват на дневна светлина и да напуснат страната колкото се може по-бързо.

Отавио незабавно му беше казал какво трябва да прави — той беше мислил за това преди Моше. Също по съвет на Юделман доновете, мозъчният им тръст и личните телохранители бяха намерили

убежище в апартамента на някоя си Инес, за която Виторио никога не беше чувал да се говори. И така, при тази Инес се намираха Бебе Волпоне, Еторе Габелоти, Моше Юделман, Кармине Кримело, Анджело Барба, а също така Фолко Мори и Пиетро Белинцона, които бдяха над тяхната безопасност.

Някой вдигна слушалката.

— Пицу — каза Виторио.

— Давам ви дон Волпоне — учтиво отговори гласът на Барба.

На Виторио направи впечатление думата „дон“, отбелязана от съветника на противниковата фамилия. Делото на Дженко преминаваше в ръцете на Итало и Виторио беше горд, че неговият млад капо беше признат толкова бързо.

— Виторио?

— Нещата вървят зле, падроне! Полицаяте ни очакваха! Имаме неприятности!

— Къде си?

— В гнездото.

— Целта?

— Хм... частично! Градът ще бъде прекаран през гребен всеки момент. Бягайте, падроне, става горещо!

— Мадоначия! — възкликна Томас Мерта. — Ченгетата са долу!

Шумът от гъст картечен огън достигна до ушите на Виторио.

— Порко дио! Андите виа падроне! Субито!^[4] Полицаяте са тук!

— Виторио! — изкрещя Волпоне.

Пицу хвърли слушалката и се метна към прозореца. Двигателите на камион цистерните ръмжаха сред ужасния трясък. Командосите се измъкнаха изпод тях, напускайки скривалищата, в които се бяха вмъкнали вече. Всъщност всяко излизане със сила ставаше невъзможно: зад стената имаше половин дузина полицейски автобуси. Над гребена й Виторио отвисоко забеляза въртящите се жирофари.

— Полиция! — извика някакъв глас, усилен от мегафона. — Излезте всички с вдигнати ръце! Вие сте обградени!

Пицу отвори прозореца, издърпа предпазителя на една граната и я хвърли с всички сили от другата страна на оградата. Нейната експлозия заглуши откосите на автоматичните пистолети. В двора командосите на Джакомази, подкрепени от лейтенантите на Волпоне и

Габелоти, прострелваха гребена на стената, над който от време на време се показваше главата на полицай с нахлупена каска.

Пицу видя как една от блиндираните коли на полицията маневрира, за да се обърне с лице към входа на млекозавода. После тя измина на заден ход около стотина метра: полицаите искаха да я използват като таран, за да изкъртят портала.

По петите на Томас Мерта Виторио се спусна по стълбището. Така както се беше развила битката, не можеше да става и дума да се оставят да бъдат заловени. В най-добрия случай най-малката присъда щеше да бъде доживотен затвор.

— Оттук! — извика Алдо Амалфи.

Той жестикулираше с ръце сред пушека на сълзотворните гранати, който беше обгърнал двора сред смесената миризма на барут и мляко. Порталът стана на трески при удара на блиндираната полицейска кола, която се удари в едната цистерна, поставена напреки на входа. Полицейската кола се превърна във факел, след като проби цистерната, откъдето рукна река мляко и покри частично телата на ранените командоси, лежащи в калта на двора.

Хората от фамилиите Габелоти и Волпоне инстинктивно се групираха зад навеса, от който започваха складовете за мляко, масло и сирене. Пицу, Бруторе, Мерта, Феро, Бадалето и Сабатини заобиколиха задъхани Алдо Амалфи, който жестикулираше нещо пред един от фабричните работници.

— Бързо! Той знае откъде ще минем! След него!

Всички се събраха в огромния хангар, в който бяха изкопани басейните, съдържащи хиляди хектолитри мляко. На всеки десет-петнадесет метра някой се спираше и даваше откос от автомата си, за да забави придвижването на полицаите, които бяха по петите им. Алдо Амалфи и Симоне Феро, които се движеха последни, внезапно бяха отрязани от останалите поради изстрелите на залегнал под прикритието на външната стена снайперист.

— Виа! Виа!^[5] — изкрещя на Пицу Амалфи, виждайки го да се двоуми дали да пресече желязната врата, през която се бяха вмъкнали останалите, водени от техния гид.

Пицу хвърли последната си граната зад цистерната за мляко, зад която се бяха групирани голям брой атакуващи, задържани от стрелбата на Феро и Амалфи. Гранатата експлодира сред стените на

хангара. Трима униформени мъже, ранени от парчетата, се търколиха в резервоара. Виторио задвижи един лост, чието действие беше изучил през деня. В резервоара, където се давеха агентите, млякото започна интензивно да клоkochи. Набирайки скорост, гигантските витла се завъртяха, повличайки в кошмарното си движение ранените полицаи, хванати като мухи в чудовищния водовъртеж.

Висенте Бруторе грубо издърпа Виторио Пицу, който не се решаваше да изостави своя капорержим. Той го изблъска в наклонения коридор между бетонните парапети.

След около петдесет метра подът стана хоризонтален. Те видяха първата кола.

Човекът от фабриката беше зад волана й. До него седеше Томас Мерта, който ръкомахаше към тях и крещеше нещо неразбрано. На задната седалка се виждаха Карло Бадалето и Франки Сабатини. Във втората кола, чийто мотор ръмжеше, седеше Джозеф Дото, очите на който сякаш бяха изскочили от орбитите. Виторио и Висенте се втурнаха към нея.

Двете коли се откъснаха, набирайки скорост, като метеор в циментовия тунел. След триста метра пред тях се появи металическа врата, преграждаща пътя им.

Човекът от фабриката закова колата, изскочи от нея и натисна някакъв фиксиран върху стената комутатор. Металическата плоча се завъртя от долу нагоре, откривайки пътя им.

— Загасете фаровете! — изкрещя той.

Отново седна и бавно прекоси на първа скорост пустия хангар, чиито стоманени подпори крепяха стъкления покрив, през който проникваше слабата нощна светлина.

Човекът отново слезе, за да отвори предпазливо вратата на хангара. До тях достигна шумът от престрелката, приглушен от разстоянието, но все още силен, напомняйки им, че битката в млекозавода между останалите живи командоси на Отавио и силите на кантоналната полиция продължаваше. Пламъците от пожара се изкачваха като червен букет към черното небе.

Човекът, който се наричаше Енцо Сериньола, беше сицилианец и личен приятел на дон Дженко Волпоне. По негово настояване Дженко беше наредил преди пет години да се изкопае този подземен тунел, който им беше свършил огромна работа. Зад достойната и позната

фасада на „Суис Милк енд Бътър“ се бяха развивали дискретно плодоносните нелегални трафици на Синдиката. Енцо Сериньола единствен притежаваше ключа и осигуряваше достъп до циментовия тунел. Той се наведе към Джозеф Дото.

— Следвай ме. Не се докосвай до фаровете, докато не запалят моите. Ако Бог е с нас, ще достигнем планината. Отавио ще ни прекара през границата.

Той се качи отново в колата и потегли. Със загасени светлини двата автомобила изчезнаха бързо в нощта.

— Давай! — извика Симоне Феро към Алдо Амалфи. — Аз ще те прикрия!

Алдо се спусна с всички сили, прегънат на две, правейки зигзаги със скокове на планинска коза. Прикритият под покрива полицаи изстреля към него един ред от своя щайн. Амалфи направи кълбо, претърколи се и се намери легнал пред вратата, през която изчезнаха Виторио, Мерта и другите. С отчаяние констатира, че гладката повърхност е лишена от всякаква дръжка. Машинално се обърна към полицаия, който беше стрелял в него. Човекът вече нямаше лице. Вместо него имаше някаква кървава пихтия. Куршумът на Феро му беше пръснал черепа. Любопитното беше, че полицаят все още седеше подпрян на едно по чудо останало здраво стъкло, покрито с червено пюре. Тогава Алдо потърси с поглед Симоне. Той го откри на няколко метра от себе си, паднал по гръб, с разперени ръце и разтворени крака. На десет сантиметра от гърдите му беше паднал неговият херщал. Симоне се бе разделил с верния си приятел чак след смъртта си. Тогава Алдо разбра, че е сам срещу всички и неговият ред е дошъл. Щеше да умре.

Той се изкачи зад парапета, който опасваше басейна с мляко. Цялата му защита беше релефът на парапета, образуващ двадесетсантиметров еркер. Покрай ушите му засвириха куршуми. Някои от тях удариха по камъка, други рикошираха в млякото и с остри писъци се забиваха в насрещната стена, в която се виждаше затворената за него врата. Полицаяте бяха напреднали около петнадесетина метра, дължината на един басейн. Алдо забеляза между тях рус мъж в цивилни дрехи. Той стреля в него. Човекът се хвърли на земята и пропълзя напред под прикритието на парапета на предпоследния резервоар с мляко.

— Изправете се и излезте с вдигнати ръце! — извика той. — Аз съм лейтенант Блеш! Няма да ви бъде сторено никакво зло!

Алдо изстреля три куршума по посока на гласа. Те откъртиха парченца бетон от парапета. Наум му дойде въпросът в каква ли мръсотия е легнал? Коремът и гърдите му бяха мокри. Алдо прекара ръка под себе си, без да отмества поглед от Блеш. Когато я прибра към себе си, тя се оказа обагрена в червено. Тогава разбра, че това е неговата собствена кръв и раната му е тежка. Не посмя да пипне с пръсти мястото на раненото си тяло, разкъсано от куршума.

Страхът от тази рана го накара да подскочи като пружина, изстрелвайки остатъка от пълнителя си по посока на русия мъж. Градът от куршуми го посрещна във въздуха и го разкъса на две части. Алдо падна с главата напред в басейна с мляко, изхвърляйки след себе си белезникав гейзер.

— Спрете! — Блеш вдигна ръка към своите хора.

Той се приближи до резервоара. От детска възраст беше закърмен с поетичните разкази на тази смес от рози и крем. Кръвта и млякото имаха същият цвят както розите и крема. Можеше да се каже, че през живота си лейтенант Блеш не беше виждал нищо потвратително.

Когато достигна върха на гористия хълм, дон Еторе беше обхванат от световъртеж. Тъмнината беше тотална. Той знаеше, че се намира на някаква височина, но не виждаше нищо пред себе си, нито зад гърба си. За да изкачи наклона, беше държал ръката на Анджели Барба. Зад гърба му се движеше Фолко Мори, командос на Волпоне, намусен и мълчалив. За момент му хрумна идеята, че Итало го е довел тук, за да го очисти. Еторе пъкна ръка в джоба си и погали спусъка на своя люгер. До него достигна гласът на Итало:

— Моше, какво чакаш?

Снопът на едно електрическо фенерче проряза мрака. Почти веднага на сто-двеста метра пред групата им просветна отговорът на техния сигнал.

— Андиамо! — нареди Волпоне.

Дон Еторе, Моше Юделман, Фолко Мори, Пиетро Белинцона, Кармине Кримело и Анджели Барба го последваха в тъмнината. От

време на време Моше светваше в краката си, за да избегне някоя неравност или дупка. След обаждането на Виторио Пицу между Еторе и Волпоне се беше състоял кратък разговор. Съвсем хладен. През последните дни надеждата ги беше посетила на кратки интервали. Сега неуспехът на общите им усилия ги разделяше окончателно.

— Мога да те взема с мен — беше казал Волпоне, — ако тръгнем незабавно.

Габелоти се беше подвоумил. Моше беше подкрепил двамата му съветници Барба и Кримело, че временното отстъпление е най-мъдрото решение в момента. Това нощно бягство не му беше харесало никак. Накрая всички се бяха намъкнали в огромния мерцедес 600, управляван от Мори под указанията на един командос, който познаваше пътя. Последният беше изпратен от Отавио и се беше появил в апартамента на Инес, чиято незначителност допълнително беше изострила отношенията им. Преди тръгването им Волпоне беше телефонира на Енцо Приано, управителя на сервиза, в който беше затворен Омер Клопе.

— Енцо! Пази го! Чакай заповедите ми!

Итало, вбесен от неуспеха, не беше отворил уста по време на пътуването им към Цуг, към платото, където ги очакваше Амедео Моробия, пилотът на МД-315, и Джанкарло Фереро, неговият радиомеханик.

В тъмнината се чу приглушен глас:

— Моше?

— Тук съм! — обади се Юделман.

— Колко сте? — попита Моробия.

— Седем.

— Окей. Качвайте се.

Отмествайки косо лъча на фенерчето си, Моробия освети с него люка на апарата. Дон Еторе се стъписа пред вида на петната ръжда, покриващи корпуса на летящата развалина, успявайки да прочете надписа: „Авиоучилище“.

Волпоне, Юделман, Барба и Мори се вмъкнаха във вътрешността му. Кримело усети драмата, която изживяваше Габелоти, и дискретно го побутна.

— Къде е пистата? — попита с треперещ глас Габелоти.

— Качете се, падроне, качете се — подкани го с почит в гласа Кармине.

Пиетро Белинцона, застанал неподвижно в подножието на стълбата, чакаше да се решат най-после да влязат.

— Забравих да предупредя доктор Мелън! Трябва да се върна...

— Дон Еторе... — настоя Кримело.

Главата на Джанкарло Фереро се показа.

— Моля ви, побързайте!

Кармине дискретно потупа по рамото Белинцона. Пиетро разбра намека. Той побутна дон Еторе напред, подпомогнат от съветника му. Фереро, който бързо се ориентира в обстановката, го хвана за ръката и го вмъкна вътре.

— Отгук. Тука...

Той го поведе покрай стените и го накара да седне.

— Явно е, че сте свикнали с първата класа на 747 — каза той, смеейки се. — Времената се менят...

Фереро закопча ремъка около кръста на Еторе.

— Не се безпокойте. „Това“ лети! След по-малко от час сте в Милано. Там ви чака другият самолет, боинг. Нает е за вас. Отлитането е веднага след като пристигнете.

Фереро се върна към външния люк, затвори го и блокира лостовете му.

— Амедео! Андиамо!

В ушите им нахлу страхотният шум на пуснатия двигател. Габелоти се затвори в себе си, ужасен, викайки на помощ всичките си сили, за да не започне да крещи от промъквания се в него силен страх. Той заби яростно нокти в бедрата си. Самолетът затрепери с целия си корпус и се обърна, за да застане с лице към вятъра. Докато машината се ускоряваше, в абсолютната тъмнина никой не произнесе нито дума. После колелата напуснаха поляната и желязната птица отлетя тежко в посока югозапад.

[1] Да вървим (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Така правят всички (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Ругатня (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Махайте се, шефе! Веднага! (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Вън! Вън! (ит.). — Б.пр. ↑

23.

За първи път, откакто брадата му беше поникнала, Фриц Блеш не се обръсна в осем часа сутринта. Всъщност той дори не беше лягал. След щурма на „Суис Милк енд Бътър“ трябваше да се заеме с ранените. Всички бяха евакуирани в цюрихската кантонална болница. Мъртвите бяха откарани в моргата. Двама инспектори с голямо бъдеще, Ханс Брегенц и Паул Романсхорн, бяха разкъсани от експлозията на една граната на Щампфенбахщрасе. Двама униформени полицаи бяха получили изгаряния трета степен. В млекозавода имаше трима ранени от куршуми и трима мъртви, между които агент Шиндлер, чиято смелост го беше накарала да се изкачи до покрива, за да пресече пътя на бегълците. Главата на Шиндлер беше раздробена от куршум дум-дум, изстрелян от един херцал.

Що се касае до обсадените, девет от тях бяха убити. В джобовете им нямаше никакъв документ за самоличност. Други трима бяха заловени живи поради тежките наранявания. Единият беше с разбит таз, санитарите незабавно го включиха в система за преливане на кръв, вторият имаше два куршума в гърдите. Докторите от болницата бяха отказали на Блеш правото да ги разпитва, докато не излязат от критичното състояние. Но и да ги разпиташе, щеше да бъде толкова безрезултатно, колкото безплодни се оказаха преградите, поставени по пътищата, с цел да бъдат заловени останалите бегълци. Най-леко раненият бандит също нямаше документи за самоличност. Въпреки куршума, който го беше засегнал в бедрото, Блеш беше изискал от докторите да му го докарат след превръзката. Въпреки хитростите, заплахите и изблиците на ярост лейтенантът не беше успял да изтръгне от него нито дума. Сякаш този тип беше пристигнал от някаква далечна планета.

Той беше отказал предложените му цигари, сандвич и чаша бира. В седем часа сутринта, когато Блеш вече се готвеше да си тръгне, в бюрото му дебаркира непоносимото за него трио: капитан Къркпатрик, лейтенант Финегън и Скот Демпси, човекът от Секюрити енд Ексчейндж Комишън. Излязъл от себе си, Блеш ги беше изхвърлил

през вратата след кратка размяна на невъзпитани и неприемливи предложения. Лейтенантът още не беше разбрал подробностите по престрелката, която беше превърнала града в касапница, а Къркпатрик си позволяваше да му дава наставления.

„Аз ви предупредих, лейтенант!“

С помощта на двама мускулести и послушни прислужници Блеш ги беше изхвърлил от бюрото си, пожелавайки им приятно завръщане в САЩ.

Естествено, целият Цюрих беше в течение на случилото се. Градът се беше събудил около полунощ от непознатата „музика“ — илюминациите и избухванията на гранатите, стакатото на автоматите, светлината на огнехвъргачките и пламъците на пожарите. Явно Блеш нямаше шанс: точно през неговото царуване ли трябваше да се наруши прословутият швейцарски неутралитет!

В осем часа, разочарован от мълчанието на своя затворник, чиято бледност ставаше все по-обезпокояваща, зашеметен от злоба и умора, Блеш с мъка беше навлякъл своя тренчкот, за да се прибере вкъщи. Чак тогава констатира, че беше обул обувките си на бос крак.

В същия момент до него бе достигнало съобщението, че Химене Клопе иска спешно да го види. Залитайки от умора, но завладян от любопитство, той я беше посетил у дома ѝ на Белеривщрасе.

— Мъжът ми е отвлечен, лейтенант, сигурна съм.

Тя му беше показала писмото на Инес.

— Получих го вчера. Чаках, чаках, преди да ви предупредя. Надявах се, че Омер ще се върне.

— В течение ли сте, мадам, на това, което се случи през миналата нощ?

— Какво по-точно, лейтенант?

— Нищо ли не сте чули?

— Не, разбира се!

— Престрелката?

— Но за какво говорите?

— Един отряд от въоръжени мъже атакува Трейд Цюрих Банк.

Реакцията на Химене го разочарова.

— Те са му ограбили банката!

Тонът, с който каза тези думи, звучеше така: „Те са му счупили куклата!“.

— Трябва да ми помогнете, мадам. Кои са тези „те“?

— Това вие трябва да ми кажете, лейтенант. Откъде мога да знам!

— Изглеждаше ли мъжът ви в последно време загрижен, съкрушен?

Той прехапа езика си, докато Химене го погледна укорително, а сълзите се показаха на очите ѝ: та те бяха погребали дъщеря си предния ден!

— Не ми се сърдете, мадам Клопе, аз съм накрая на нервите си, смазан от умора...

— Аз също, лейтенант!

— Не можете ли да ме насочите на някоя следа... Писмото, което току-що прочетох, е опит за заблуждение, предназначен да ви попречи на контакта с мен.

— Какво искате да знаете?

— Вашият мъж държеше ли ви в течение относно работите си? Банката, искам да кажа.

По шокираната и недоволна физиономия на Химене той разбра, че е сбъркал за втори път.

— Не сте ли получавали искане за откуп?

— Откуп? Но защо?

— Нищо, мадам, нищо... Питам се само... Това е една възможност... Ще ви помоля незабавно да ми се обадите, ако се случи нещо необичайно. Не се безпокойте! Незабавно ще започна преследването. Ще предупредя всички бригади, ще претърся града и ще ви държа в течение.

Той кимна с глава за довиждане.

Тя каза:

— Лейтенант...

— Мадам?

— Моят мъж е един много добър човек, много добър... Защо си изливат гнева върху него? Защо искат да му направят зло?

— Със съжаление трябва да ви съобщя, че Комисията ми иска обяснения — съобщи Габелоти.

Той млъкна и се затвори в себе си с израз на студенина по лицето. Никой не се помръдна. Дон Еторе изчака да изтекат доста секунди, заредени със заплаха. И без да гледа към когото и да е, продължи:

— Никоя от фамилиите в Синдиката не трябва да поема рискове, свързани с грешките, допуснати от членовете на други фамилии.

Итало се размърда върху стола си, но стискайки зъби, успя да се сдържи, хвърляйки мълнии с очите си. Моше го беше накарал да се закълне, че ще запази хладнокръвие и няма да се поддаде на никакви провокации. За нещастие Итало познаваше възможностите си в това отношение и знаеше, че дълго няма да успее да се сдържа пред съмнителните намеци на Габелоти. По време на пътуването обратно към Ню Йорк те не бяха разменили нито дума помежду си, затворени в своето враждебно мълчание. Едва Итало беше прекрачил прага на дома си, и Анджеला падна в прегръдките му. Той я замъкна в спалнята, без да се смуги ни най-малко от присъствието в гостната на Моше, Пиетро и Фолко, които го бяха ескортирали до дома му.

След около час Моше беше почукал...

— Бебе, важно е...

— По дяволите!

— Анджеला, кажете му да излезе! Касае се за сигурността му!

— Итало... — беше прошепнала тя в ухото му.

Той не беше губил време да я съблича, хвърляйки се в някакъв дивашки водовъртеж, търкаляйки се заедно с нея на леглото, по килима, вдигайки я и приковавайки я брутално към стената, докато тя стенеше, вкопчена в мускулестите му рамене като щастлива заточеница. Той не я остави, докато не изрева за трети път от удоволствие. Анджеला беше останала прикована на пода с разперени ръце, мъртво изтощена. С глава на гърдите ѝ Итало целуваше върховете им нежно.

Моше се чу отново:

— Итало...

— Ще ме оставиш ли да взема един душ, а?

— По-бързо, Итало! Прего!^[1]

Той бе пхнал ръцете си под тялото на жена си, след това я беше вдигнал и с крака, вкопчени около кръста му, я беше отнесъл до

банята. Тя криеше глава под брадата му. Итало беше отворил напълно крана на топлата вода и намокрен от нея, отново я беше обладал.

— Дон Еторе ни чака, Итало!

— Ако толкова иска да ме види, нека сам благоволи да дойде!

Моше не беше успял да го накара да промени решението си. Той беше телефонираше на Анджело Барба, за да го помоли да намери неутрален терен за срещата. Те бързо се бяха споразумели срещата да се състои в „Боул“, нощен клуб на Шесто авеню, чийто собственик получаваше нарежданията си от Синдиката.

Двамата донове бяха пристигнали едновременно. Габелоти беше придружен от двамата си консилиере Кармине Кримело и Анджело Барба, и от двама телохранители Джулиано Матарела и Нито Кризафули.

Матарела, Кризафули, Фолко и Белинцона бяха останали на стража пред входа на клуба, докато Габелоти, Волпоне, Юделман, Кримело и Барба бяха насядали около една маса в полумрака на помещението. Моше беше твърде обезпокоен. След тяхното внезапно бягство от Цюрих той нямаше никакви новини от Виторио Пицу и неговите капорезими Алдо Амалфи, Джозеф Дото и Висенте Бруторе. Атаката срещу млекозавода беше предизвикала огромни вълни, чийто гребен рано или късно щеше да достигне до Ню Йорк. Комисията ненавиждаше всичко, което можеше да наруши установения ред. Синдикатът имаше навика безшумно да урежда вътрешните си работи, а това, което се беше случило в Цюрих, приличаше на въоръжена агресия от държава в държава.

— Комисията — каза Габелоти — ми даде да разбере, че няма да търпи акции, произхождащи от лични амбиции, които могат да застрашат сигурността на всички фамилии.

Виждайки, че Итало се готви да отвори уста, Моше бързо каза:

— Какво отговорихте на Комисията, дон Еторе?

Габелоти, който досега беше говорил без да поглежда когото и да е, спря тежкия си поглед върху консилиере.

— Истината, Моше... Истината... Казах им, че съм бил принуден да посетя Цюрих, за да поправа извършените грешки, с които нямам нищо общо.

— Мога ли да попитам кой има нещо общо с тях? — намеси се с неутрален и студен глас Итало.

Без да обръща внимание на намесата му, Габелоти продължи да гледа към Юделман.

— Комисията ме обвини, че не съм бил достатъчно внимателен, Моше. Трябваше да призная, че нося вина.

— За какво, дон Еторе? — запита учтиво Моше, чието сърце биеше все по-силно.

Габелоти каза тихо:

— За това, че съм оставил всичко в ръцете на безотговорен човек.

Волпоне скочи:

— Стронцо! Безотговорният си ти!

Еторе сякаш сега видя Итало.

— Има думи, които човек никога не трябва да произнася, ако иска да живее до старини...

Изпълнен с омраза, Итало процеди:

— Най-стар е този, който умира първи! Не забравяй това!

Вече никакво споразумение не беше възможно: нещата бяха отишли твърде далеч. Кармине Кримело и Анджели Барба затаиха дъх.

— Господа, господа! — намеси се Юделман. — Заклевам ви! Нека забравим личните отношения. Залогът е твърде голям! Трябва да си върнем два милиарда долара!

Габелоти се изправи вбесен и протегна към Волпоне ръката си като обвинител:

— Ти си едно нищо! Ти направи купища глупости! Ти си присвои правата на дон Дженко! Не се намесвай повече в тази работа! Когато всичко свърши, твоите наследници ще получат частта ти! Ясно ли ти е?

Волпоне се изправи, полудял от ярост.

— Ти се осмеляваш да ме заплашваш! След това, което направи с брат ми!

— Нищо не съм направил на брат ти! — изрева Габелоти, удряйки с юмрук по масата. — Малък мръсник! Ти си наредил да очистят О'Брайън.

— Не! — изкрещя Итало. — Аз го убих със своята ръка, твоят мръсен съветник крадец!

— Корнуто!^[2] — изчерви се Габелоти. — Ако беше жив, сега щяхме да знаем номера! Ти ще платиш за това!

— Господа! Господа... — задави се Моше. — Ако си останем единни, нищо не е загубено! Омер Клопе е все още в ръцете ни! — Изведнъж Юделман спря да говори, лицето му се разкриви и той заекна, сякаш беше ударен от гръмотевица. — Майка му стара!

Никой никога не го беше чувал да ругае. Друго нещо обаче наостри сетивата на останалите, тонът му. Всички погледи се насочиха към него. Тогава той с чужд глас каза:

— Знам кой притежава номера!

В Ню Йорк беше кучешко време. Капитан Къркпатрик нахлузи шлифера си и каза отчаян на Демпси:

— Това е всичко...

Голямата зала на летище Кенеди гъмжеше от народ. Те се бяха приземили преди четвърт час. Пътуването им не беше приятно. Финегън, Къркпатрик и Демпси се връщаха от Цюрих разочаровани. Нещо по-лошо: бяха унижени от някакъв пръдльо — полицай, чието държане и нежелание да сътрудничи ги бяха обезсърчили.

— Като си помисля, че всички бяха в ръцете ни! — мечтателно каза Къркпатрик.

Недоволството му беше очевидно. Демпси го съжали.

— Ще проверя отново всички сметки на казината по западното крайбрежие. Все някъде ще ги сгащим.

— Кажете, Скот, вярвате ли в това, ама чистосърдечно?

— Спомнете си за Ал Капоне. Той също се считаше за недосегаем.

— Искам да ги заключа! Разбирате ли? Знам, че това няма да върне живота на Каванаут и Махони, но толкова ще ми олекне! Скот! Искате ли да ви кажа какво мисля за Швейцария?

— Кажете, стари момко, кажете.

Финегън пристигна тичешком:

— Капитане, хванах едно такси.

— Да ви закарам ли? — обърна се към Демпси Къркпатрик.

— Благодаря. Жена ми ще дойде да ме вземе.

— По-бързо, капитане — настоя Финегън. — Ще ни го вземат под носа.

— Идвам, идвам! Скот, ще дойдете ли при мен утре?

— Не зная... Във всички случаи ще ви телефонирам.

Те си стиснаха приятелски ръцете. Някаква тълпа от дами, заболи в реверите си значки на защитнички на природата, ги раздели. Докато Демпси поглеждаше часовника си, Къркпатрик и Финегън забързаха към изхода.

Аксел Грийн гаврътна остатъка от уискито си и се намръщи. Ледът се беше стопил и придаваше на останалата течност вкус на чай. Той подреди няколко папки върху бюрото и погледна часовника си. Последният показваше, че работният ден беше свършил. Отпусна възела на вратовръзката си, наметна лекото сако и хвърли поглед през прозореца.

Бей стрийт представляваше обичайната гледка от минувачи с тръстикови шапки, образуващи човешкото море, което зяпаше по витрините. Преди две години Грийн се беше върнал в Лондон по семейна работа. Градът му беше омръзнал само за три дни с неговия неспиращ ситен и студен дъжд и със сивото си небе. Макар че беше роден в Англия, той не можеше да я понася. Беше пристигнал в Насау преди седемнадесет години, за да стажува в Бахамиън Кредит Банк в продължение на три месеца. После беше останал тук завинаги.

Въпреки името си с местно значение Бахамиън беше банка с британски оттенък, чиято къща майка беше пуснала дълбоки корени в Лондон, разпростирайки пипалата си под формата на клонове в по-голямата част от държавите с данъчни улеснения. За някои операции от национално значение дори управляващото правителство на лейбъристите прибегваше до нейните услуги.

Аксел Грийн, който беше започнал някога като обикновен чиновник, днес управляваше „Форийн Бранч“ — службата за чуждестранни преводи. Това означаваше, че отговорността беше огромна на този остров, където преминаваха огромни капитали, чийто произход не всякога беше ясен, но които имаха нещо общо: всички бяха с чуждестранен произход.

Парадайс Айланд беше на две крачки, чудовищен капан за пари, управляван от мафията, натъпкан с казина, игрални автомати, частни клубове и дворци, предназначени за глупаците, натъпкани с пари. Парите идваха и от Европа, за да се завърнат след кратък пречистващ

престой в безбройните банки на Насау. За всекиго имаше по нещо. Грийн беше намерил нещо повече: някаква форма на щастие, на безгранично спокойствие, което не притежаваха неговите европейски колеги, притискани непрестанно от данъчните власти сред техните сметки и контроли, с които бяха наводнени. В Насау той беше взел за съпруга една американка, която му беше родила три деца, от които най-големият, Джон-Джон, беше в последния клас на колежа.

Достатъчно беше да направи няколко крачки, излизайки от кантората си, за да се озове на плажа, където винаги го очакваха слънцето и топлият океан.

Той се измъкна на улицата, смесвайки се с потока от туристи, двоумейки се дали да мине през къщи, преди да отиде да поплува.

— Господин Аксел Грийн?

— Да?

— Ако обичате да се качите? — каза му някакъв едър тип, посочвайки спрелия до тях воксхол с цвят на зелено стъкло.

— Моля?

Друг мъж беше отворил задната врата, вмъквайки го във вътрешността на автомобила, без Аксел да успее да разбере какво му се случва. Всичко стана толкова бързо, че той дори не успя да се учуди, да протестира или да се уплаши. Третият човек, останал зад волана, потегли нервно. Грийн, който четеше вестници, за момент се обезпокои, че става жертва на отвличане по италиански. В такъв случай той беше загубен. Въпреки услугите, които беше правил в Бахамиян, папите от Лондон нямаше да дадат и едно пени за освобождаването му. Макар и важни, те не представляваха необходимост за къщата майка, в която той не беше акционер.

— Тъкмо отивах да се къпя — каза той наслуки.

— Ще го направите по-късно. Не отиваме далеч.

— Така ли? А къде?

— В Бийч хотел. Известни личности желаят да ви видят.

— Да ме видят? По какъв повод?

— Те самите ще ви кажат, господин Грийн.

До пристигането им в Бийч хотел не беше произнесена нито дума повече. Когато колата спря, едрият мъж реши да уточни:

— Не забравяйте, че сме двама зад вас, господин Грийн. — Той дискретно му показа дръжката на пистолета си и добави сериозно: —

Бих казал, дори трима. Мисля, че по-добре ще бъде да не ни създавате истории. Ясно ли е?

— Няма да правя истории — каза Грийн.

— Отлично, господин Грийн. Да вървим...

Между двамата мъже той прекоси хола на хотела, където го поздравиха няколко негови познати. Струваше му се невероятно да бъде отвлечен пред очите на стотина свидетели, без никой да се усъмни в това.

Те се изкачиха с асансьора до последния етаж. Тук всичко беше луксозно, тихо и спокойно.

По-дребният от двамата мъже звънна на вратата на ъгловия апартамент 1029. Някакъв мъж им отвори.

— Оттук, господин Грийн. Господата ви очакват.

Аксел се озова в огромен, изцяло остъклен салон. Гледката беше толкова красива, че дъхът му спря. Разбира се, това никак не интересуваше петимата непознати насреща му. Този, който беше отворил вратата, я затвори след него. Петимата мъже станаха. Единият от тях приближи до него.

— Повярвайте ми, че съжалявам за малко необикновения начин, по който ви поканихме... Но спешността на положението... Позволете ми да се представя: Моше Юделман.

В главата на Аксел се запали червена лампа. Той знаеше кой е Юделман.

— Това е господин Еторе Габелоти.

Дебелият мъж помръдна брадата си.

— Господин Итало Волпоне — продължи Моше. — Господин Анджело Барба и Кармине Кримело са финансови съветници на господин Габелоти.

Грийн беше зашеметен от тази процедура на представяне. Нормално „капите“ от Синдиката никога не действаша лично.

— Желаете ли нещо за пиене?

— Всъщност с удоволствие — каза Грийн.

— Чисто или с вода? — попита Барба, наливайки уиски в една чаша.

— С парче лед, ако обичате.

— Седнете, господин Грийн, седнете...

Аксел седна. Освен Юделман и Барба никой от останалите не беше отворил уста.

— За ваше здраве, господин Грийн — каза Юделман, вдигайки чашата си. — За сделката, която предстои да сключим!

— Ще сключваме сделка? — опита да се информира възпитано Аксел.

— Точно така — каза Юделман. — Една добра сделка за вас. Вие ще станете богат, господин Грийн.

— Възхитен съм — каза Аксел.

— Има за какво — съгласи се сериозно Моше. — Двеста хиляди долара не са малко пари.

Аксел пое глътка уиски.

— Какво трябва да направя, за да спечеля двеста хиляди долара?

— Много малко. Да ни съобщите едно сведение, което беше в наше разпореждане и което за съжаление загубихме. Става въпрос за номера на една сметка, трансферирана от вас в Швейцария по нареждането на един ваш клиент. Господин Дженко Волпоне. Два милиарда долара, господин Грийн, които сте превели в Цюрих, Трейд Цюрих Банк, и за които на 22 април директорът на банката господин Клопе е потвърдил получаването им. Можете ли да ни съобщите номера на сметката?

— Това е много смущаващо предложение, господин Юделман.

— Знаете ли кои сме ние? — попита мило Моше.

— Да — отвърна Грийн.

Юделман разпери ръце в знак на примирение със съдбата.

— Безпокоя се, че нямате избор. За да намаля скрупулите ви, ще ви съобщя това, което вече знаете, тъй като вие сте извършили трансфера по наше нареждане. Тези пари ни принадлежат. По този въпрос не може да има никакво съмнение. Двамата, които държаха ключа на сметката — господин Дженко Волпоне, брат на присъстващия тук Итало Волпоне, и Мортимър О'Брайън, упълномощен от господин Габелоти да представлява интересите му, намериха смъртта си при трагични обстоятелства, без да успеят да ни предадат номера на сметката, под който тя е регистрирана. Давайки ни го, вие не вършите нищо нечестно. Напротив, вършите един справедлив жест, който ние няма да забравим.

Аксел Грийн се изкашля.

— Да предположим, че откажа?

— След това, което ви доверих, ми се струва невъзможно — каза тихо Юделман.

Грийн кимна с глава.

— Да... Да...

— Ще приемете ли двеста хиляди долара в знак на приятелство и благодарност, които ви предлагаме?

Аксел прекара ръка пред лицето си и се съсредоточи в съзерцание на трептящото от неподвижност небе, пресичано от бързите като падащи камъни албатроси. Той знаеше, че всичко, казано от Юделман, е истина. Когато съобщението за прехвърлянето на двата милиарда долара беше пристигнало, Дженко Волпоне — който минаваше за някои неосведомени като върховен шеф на Синдиката — „капо на всички капи“, сам беше избрал номера, под който да бъде извършен трансферът в Трейд Цюрих Банк. Грийн, който имаше отлична памет за цифри, не го беше изхвърлил от ума си. Беше съставил обикновен аритметичен ред от дадените му цифри 828384 — никаква мистерия: 82,83,84. Детска игра.

Той се опитала си представи как биха постъпили обожаваните от него филмови герои. Те може би щяха да откажат да говорят. Но героите щяха да бъдат мъртви след това. Аксел Грийн имаше желание да живее. Достатъчно дълго беше живял в Насау, за да знае, че един отказ на Синдиката от негова страна означава безапелационна смърт за него и за цялото му семейство.

— Ние знаем, че следването на Джон-Джон е твърде скъпо — започна Юделман със сериозен израз на лицето. — Не забравяйте, че имате още две деца, малкия Паул и малката Кристина, от която жена ви иска да направи танцьорка. Едно семейство е най-хубавото нещо на света, но доброто възпитание днес е доста скъпо.

— Доста — съгласи се Аксел.

— Моите приятели и аз сме на мнение, че вашите огромни качества не са оценени по достойнство в Бахамиън. Заради това ние решихме да ви отпуснем такава значителна сума срещу оказаната услуга. Двеста хиляди долара. Вярвайте ни, че с някой по-малко уважаван и достоен от вас нямаше да бъдем толкова щедри.

— Цена жеста ви — съгласи се Аксел.

— В такъв случай си позволявам да задам въпроса: кой е номерът на сметката?

— 828384 — въздъхна Грийн. — Или ако предпочитате — 82-83-84.

— Благодаря ви, господин Грийн. Вие сте изпълнен с мъдрост човек. Двестата хиляди долара ще бъдат депозирани във вашия дом утре вечер в брой.

Макар че той търсеше пълната забрава, имаше дребни детайли, които го безпокояха непрекъснато.

Откакто беше отвлечен, Омер Клопе не беше сменял бельото си. Мишниците му, лишени от дезодорант, започваха да издават неприятен мирис. Нямаше четка за зъби, макар че не притежаваше своите собствени от няколко дни. Ризата му лепнеше за гърба, въпреки че доста често се плискаше под струята на крана. Смъртта на Ренате го беше откъснала от света. Четиридесет и осем часа, откакто беше в този затвор, а вече губеше чувство за време, чувстваше, че е откъснат от света. Химене би трябвало досега да е алармирала лейтенант Блеш относно отсъствието му. Би трябвало полицията да кръстоса страната, за да го открие.

В ключалката се чу скърцането на превъртяния ключ. Той бързо седна на леглото, прекарвайки машинално пръсти по брадата си. Господ бе пожелал той да умре мръсен! Клопе знаеше, че след последния му отказ палачите му ще го умъртвят.

Влезлият непознат хвърли на леглото черна лента.

— Сложете я на очите си.

Клопе отказа с движение на главата. Ще умре, гледайки смъртта в очите.

— Побързайте, дяволите да ви вземат! Освобождаваме ви!

Тъй като той не се помръдна, мъжът мина зад гърба му и превърза очите му.

— Предупреждавам ви, че ако се опитате да я свалите, ще ви забия един куршум в черепа.

Клопе чу характерното щракане на предпазителя.

— Хайде, изправете се!

Миризмата на бензин, примесена с чист въздух, изпълни дробовите му. Помогнаха му да изкачи едно стъпало. Шумът от затварянето на метална врата му даде да разбере, че се намира в камионетка. Отначало се чуваше шумът на града, после шумът на преминаващите автомобили и накрая тишината на полето. Рязкото спиране го накара да политне напред. Този, който беше до него, му попречи да падне.

— Слизай... Приятелят ми ще потегли. Аз оставам с теб. Брой на глас до двеста, после прави каквото искаш. Хайде... брой!

— Едно, две, три, четири...

— По-високо!

— Седем, осем, девет...

— Така е по-добре. Продължавай.

Чу се шум на отдалечаваща се кола.

— Тридесет и две, тридесет и три...

Клопе млъкна. Нищо не се случи. Той свали превръзката. На изток слънцето изгряваше и му се стори, че го вижда за първи път. Омер пое с удоволствие в гърдите си аромата на дърветата и пое по тясна, покрита със свежа растителност пътека, която се спускаше по слаб наклон към пътя, от който се чуваше шумът на преминаващите камиони. Без да може точно да се ориентира, мястото, където се намиреше, сякаш му беше познато. Той започна да маха към минаващите автомобили. Никой от тях не се спря. Според времетраенето на пътуването той се намиреше на не повече от петнадесетина километра от Цюрих. Шофьорите на минаващите автомобили се държаха по странен начин. Те се правеха, че не го виждат, ускорявайки ход, когато се приближаваха до него. Първият километражен стълб по пътя му показва, че е налучкал добрата посока: „Цюрих — 11 километра“.

Той вдигна за двадесети път ръка. За секунда Омер забеляза очите на човека зад волана на мерцедеса. Последният бързо отмести погледа си. Елегантен, малко надебелял мъж. Човек, който приличаше на Омер като две капки вода и който продължаваше пътя си с безразличие.

Той се запита как би постъпил при подобни обстоятелства... Омер се закле винаги да спира за в бъдеще на автостопаджиите. Шум от спирачки го накара да обърне глава.

— Е, папа, правим сутрешната си разходка, а?

Бяха трима — две момчета и едно момиче — в старичък джип, покрит с надписи от рода на: „Не се смейте! Дъщеря ви може би е с нас!“. Те нямаха повече от двадесет години. Момичето приличаше на Ренате.

— Можете ли да ме закарате до Цюрих?

— Качвай се! Колкото повече сме лудите, по-весело ще бъде!

Когато пристигна на Белеривщрасе, той откри Химене в хола. Тя изтърва чашата чай, спусна се към него и го прегърна.

— Омер! Омер! Толкова ме беше страх! Нищо лошо няма... нали?

Той я погали нежно по косите с отсъстващ вид.

— Не... не... Всичко е наред... Само съм ужасно мръсен...

— Да е благословен Бог!... Да е благословен Бог!

Тя носеше пенъор върху нощницата си и ухаеше на хубаво. Полагайки глава на рамото му, смутено прошепна:

— Омер... Трябва да знаеш. Подпалиха банката ти...

Съобщеният номер от Аксел Грийн не намали напрежението между Габелоти и Волпоне. От предния ден те не бяха разменили нито дума директно. Разговаряха чрез съветниците си. Заплахите и обидите, разменени помежду им, бяха отворили между тях такава пропаст, която щеше да бъде запълнена само след смъртта на единия от тях. След заминаването на Грийн Моше беше направил отчаян опит за помирение.

— Господа, господа! Отиваме към финаша. Нищо не може да ни попречи да влезем във владение на парите си!

Дон Еторе вдигна слушалката. Той нарочно включи телефона към усилвателя, за да могат всички намиращи се в стаята да слушат разговора. Еторе набра номера на своя адвокат в Швейцария Филип Диего. Когато адвокатът отговори с да, всички чуха гласа му, сякаш се намираще между тях.

— Имам интересувания ни номер — каза Габелоти. — Искате ли да го запишете?

— Разбира се. След заминаването ви се случиха неприятни неща в Цюрих. Един от известните и уважавани тукашни банкери, господин

Омер Клопе, изчезна.

— Съжалявам го — каза Габелоти.

Кримело, Барба и Юделман бяха втренчили поглед в него. Само Итало даваше вид, че разглежда панорамата, сякаш разискваният въпрос не го засягаше.

— Не разбираме какво се е случило — продължи Филип Диего. — Банката на Клопе е била атакувана. Полицията е на крак. Имало е убити...

— Не виждам с какво тези местни събития ни засягат — започна да става нетърпелив дон Еторе. — Искате ли да си запишете номера и да вземете мерки за трансфера?

— Този тип няма да отиде в банката сам — подхвърли на Моше Итало. — Нашият представител ще го придружи. Предупреди незабавно Карл Дойч.

Габелоти смръщи вежди, дочувайки адресираната косвено до него фраза.

— Боя се, че не ме разбирате добре — продължи Филип Диего. — Всички банкови операции са прекъснати. Повтарям ви, че банкерът е изчезнал.

Волпоне и Еторе много добре знаеха къде е банкерът — в бетонната стая на бензиностанцията под паркинга на Ешвийзенщрасе. Докато го пазеше Енцо Приано, полицията можеше да претърсва града колкото иска.

— Много добре разбрах — ядоса се Габелоти, — кой ви е казал, че банкерът няма да се прибере у дома си всеки момент? Какво тогава ще попречи на нашата операция?

— Без съмнение нищо... Ако имате номера и... кодовия знак...

Очите на Габелоти вбесено се завъртяха към Анджели Барба и Кармине Кримело. Моше Юделман и Итало замръзнаха.

— Какво? — изръмжа Габелоти.

— Фондовете са регистрирани под някакво измислено име, кодово название... Имате ли го?

— Боя се, че не... — каза, двоумейки се, Диего. — Ако предположим, че банкерът се появи, леките недоразумения с него... няма да улеснят задачата ми. Той ще се придържа стриктно към закона.

— Какви ги дрънкате? — изръмжа дон Еторе.

Каква глупост: да достигнеш до финала и всичко отново да се отдалечи безнадеждно.

Моше кимна на дон Еторе.

— Кажете на метър Диего, че ще му се обадите пак — прошепна той.

— Не мърдайте от дома си, ще ви се обадя пак! — кресна в слушалката Габелоти.

Той затвори. Никой не посмя да погледне към останалите.

Анджело Барба наруши мълчанието.

— Моше, имате ли нещо против да се уединим за четвърт час?

— Тъкмо щях да ви предложа същото — каза Юделман.

Барба, Кримело и Габелоти напуснаха салона, за да се изолират в една от многобройните стаи. Моше Юделман и Итало направиха същото. Когато останаха сами, Моше поклати глава със съжаление.

— Загубихме, Бебе. Само Дженко и О'Брайън познаваха кода. Нито единият, нито другият могат да ни го дадат. Признавам, че не знам какво трябва да правим...

Волпоне заби юмрука си в едно от пердетата.

— Този мръсник О'Брайън! Трябваше бавно да го умъртвя! Главата му беше под триона! Вместо да проговори, този тъпак викаше майка си! Мамма... Мамма!...

Сякаш електрически ток разтърси Моше.

— Повтори какво каза!

Итало го погледна внимателно.

— Моше, какво ти става?

— Какво ти каза О'Брайън под триона?

— Мамма! — отвърна Волпоне. — Какво от това? Мръсникът беше пукнал от страх! Той знаеше какво ще направя с него, ако не говори. Вместо това той започна да вика майка си.

Устните на Юделман затрепериха. Той отсече със задгробен глас:

— О'Брайън беше ирландец, Итало! Разбираш ли какво казвам?

Волпоне го погледна, сякаш Моше внезапно беше полудял.

— Какви ги разправяш?

— О'Брайън ти е отговорил, Итало! Човек, като вижда, че умира, говори на родния си език! Един ирландец не вика майка си на италиански, а на английски! „Мамма“ е кодовото название!

На Щампфенбахщрасе трима униформени полицаи се разхождаха по тротоара пред Трейд Цюрих банк. Омер сякаш получи удар в стомаха, виждайки разгромения от пожара и експлозиите централен салон. Олющените мраморни колони свидетелстваха за яростта на разигралото се сражение.

Няколко строителни работници се движеха между развалините. Разсилният беше прав на своя пост зад една маса с безизразно лице.

— Виктор — промърмори Клопе.

Разсилният го поздрави почтително.

— Господин Клопе...

Въпреки мъката сърцето на Омер се преизпълни с гордост. Това беше ново доказателство, че принадлежи към една солидна, упорита, трудолюбива раса. Каквито и катастрофи да станеха над страната, банката щеше да продължава своето дело напук на всички!

От първия етаж нагоре всичко беше недокоснато. В коридорите цареше обичайната деловитост. Предупредена за пристигането му, Марджори го чакаше в преддверието на бюрото. Тя се обърна към него, сякаш нищо, абсолютно нищо не се беше случило, откакто се бяха виждали за последен път. Тя беше както винаги невъзмутима и студена.

— Търсеха ви безброй пъти, господине... Записала съм всичко. Ще хвърлите ли едно око?

— По-късно — каза Клопе.

— Да ви включвам ли при повикванията?

— Само тези, които ви се сторят важни.

Той тъкмо измъкваше бутилката с уотърман от чекмеджето, когато Марджори го повика по интерфона:

— На линията е господин Шмеелблинк. Да ви включа ли?

— Включете ме.

Омер си сипа няколко капки уиски. Гласът на Шмеелблинк достигна до него.

— За бога, Омер! Толкова се безпокоях за вас! Какво се е случило?

— В момента се води разследване.

— Накъде отиваме? Действително накъде отиваме? Хората вече нямат респект от нищо!

— Да — въздъхна Клопе — Да... да...

На Йожен Шмеелблинк, „банкерът на банкерите“, той беше поверил двата милиарда долара, които му бяха доверили Дженко Волпоне и Мортимър О’Брайън. По-точно преди осем дни.

В главата му затанцуваха цифри. Между лихвите, които трябваше да плати, и тази, която му отпускате Шмеелблинк, разликата беше 109 588 долара, умножено по осем, това правеше 876 704 долара печалба. Дори да трябваше да поднови фасадата на банката, пак щеше да му остане нещичко. Всъщност той дори не трябваше да плаща, та нали затова съществуваше застраховката...

— Кажете ми, Омер... По повод повереното ми от вас, спомняте ли си...

— Да.

— Какво трябва да правя?

— Продължавате, Йожен... продължавате до ново нареждане...

— Но това е отлично, скъпи приятелю, това исках да чуя... Не пропускайте да поздравите госпожа съпругата от мен.

— Не се безпокой, Йожен. Доскоро виждане!

— Доскоро виждане!

Марджори се промъкна в неговата светая светих и затвори вратата зад себе си.

— Този полицай, господине, лейтенант Блеш, е тук. Вече идва няколко пъти.

— Поканете го да влезе.

Омер прибра бутилката с уотърман в чекмеджето и стана, за да посрещне Блеш.

— Ах, господин Клопе, толкова съм щастлив, че ви виждам здрав и читав!

— Благодаря, лейтенант, благодаря.

— Вашата жена ме предупреди за завръщането ви. Ще наредя да се спре търсенето.

— Повярвайте ми, че дълбоко съжалявам за създаденото главоболие. Това е непростимо от моя страна. Трябваше да я предупредя.

Лицето на Блеш стана сериозно. Той каза:

— Не ви разбирам, господин Клопе...

— Виждате ли, лейтенант, бях толкова разстроен... тръгнах, без да предупредя никого. Искан да размисля...

— Мога ли да ви попитам къде бяхте, господин Клопе?

Банкерът погледна своя посетител учудено.

— Не мисля, че това представлява някакъв интерес за вас, лейтенант.

— Вие грешите, господине. Двама от моите хора са мъртви. Четирима други са тежко ранени. Ние бяхме в състояние на война почти два часа. И всичко това, за да защитим вашата личност и вашата собственост!

— Та нали за това гражданите на Конфедерацията поддържат своята полиция, лейтенант! Изглежда, че сте учуден, че се е наложило да вършите работата си?

— Не, господине. Вашият отговор ме учудва. Съпругата ви ми каза, че сте отвлечен.

Клопе каза намръщено:

— След това, което се случи с нас, не е никак чудно, че моята жена е станала нервна. Вие трябваше да проверите думите ѝ, преди да започнете своите акции.

Блеш преглътна с труд.

— Познавате ли Итало Волпоне и Еторе Габелоти?

Лицето на Клопе стана още по-затворено.

— Не, лейтенант.

— Дори и имената им не са ви известни?

— За първи път ги чувам.

— Дъщеря ви намери смъртта си в една „Бюти гоуст П9“, принадлежаща на някой си Орландо Барето. Имаше ли Барето някаква връзка с дъщеря ви?

— Ренате вече не е тук, за да ви отговори. Позволете ми да ви кажа, че ви приех тук като приятел. Признавам, че не очаквах нито такъв тон, нито такъв разпит.

— Аз разследвам, господин Клопе. Искан да знам истината.

— Аз също, лейтенант. Моля ви да ме извините, но имам много работа.

Блеш преглътна яростта, която усещаше, че се надига в него. Клопе имаше силни връзки. Той самият беше сила. Банкерът представляваше висшето общество на Цюрих и се движеше твърде

високо, закрилян от богатството си и от своите функции на банкиер. Ако имаше желание да мълчи, никой не беше в състояние да го накара да проговори. Напротив, неговите началници тайно щяха да го подкрепят. Блеш реши незабавно да прибере оръжията си.

— Моля ви да ме извините, ако съм бил малко агресивен.

— Имам предвид това, лейтенант. Вие разбирате, че ми е трудно да приема това третиране като виновен, докато всъщност аз съм жертвата.

Той се изправи, за да покаже, че срещата е приключена. Блеш повтори жеста му.

— И най-малкото сведение ще ми бъде полезно, господин Клопе. Според вас кой е атакувал вашата банка?

Омер го изгледа продължително.

— Как бих искал да узная, лейтенант. Но ако бях полицай, търсенията ми щяха да се насочат към известни елементи, които мътят живота в града и които вашите полицаи подценяват.

— За кого намеквате?

— За левите групи, лейтенант.

Клопе направи три крачки към вратата, отвори я и я задържа така.

— Не се двоумете, ако вашата анкета напредне, да ме посетите. Аз съм изцяло на ваше разположение.

Блеш кимна и излезе от стаята. В преддверието той позна двама от най-известните адвокати в града, Филип Диего и Карл Дойч.

— Те нямат уговорена среща, господин Клопе, но настояват да ги приемете. Желаете ли това?

— Да — каза Клопе.

Филип Диего започна пръв:

— Ние научихме... Това е скандално!

— Невероятно! — присъедини се към него Дойч.

Клопе ги изгледа един по един, седнал зад бюрото си неподвижен с длани върху него.

— Аз съм много зает — каза той с леден глас, — можете ли да ми съобщите целта на вашата визита?

— Ето — започна Диего, — моят колега Карл Дойч и аз представляваме интересите на един клиент, който притежава номерирана сметка във вашето учреждение. Той ни упълномощи да

проследим предаването още днес на сумата в Кемикъл Интер Тръст в Панама.

— Под кое име е регистрирана сметката?

— Мамма.

— Номерът на сметката?

— 828384.

— Размерът на влога?

— Два милиарда американски долара.

Клопе вдигна слушалката.

— Марджори, кажете на Гарнхайм да донесе досието „Мамма“.

През следващите три минути тримата мъже не направиха никакъв жест и не произнесоха нито дума. Пълно мълчание...

Марджори остави досието върху бюрото на Клопе. Омер го отвори, после го прелисти и измъкна един лист, който подаде на Диего.

— Подпишете долу вдясно, моля.

Филип Диего подписа.

— Вие също — обърна се към Дойч банкерът.

Карл Дойч подписа на свой ред. Клопе веднага се изправи. Диего се реши да му подаде ръка. Банкерът се направи, че не я вижда. Той каза студено:

— Необходимото ще бъде направено до края на деня.

Когато адвокатите се изнизаха, Омер се приближи до прозореца и залепи замислено челото си на стъклото. Този път пролетта неудържимо настъпваше. Най-красивата пролет, която бе завладявала някога Цюрих.

Клопе обърна гръб на гледката, седна тежко зад бюрото си и се зае с бутилката уотърман.

[1] Моля! (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Рогоносец (ит.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Между Лозана и Морж железопътната линия разсича планината с тунела си по протежение на два километра. От западната си страна тунелът излиза между огромни борове, израснали по склоновете на долината, в дъното на която тече поток с ледена вода.

На брега на този поток прекарваше уикенда си семейство Хумлер. Бащата, Франц Хумлер, беше използвал хубавото време и съботния почивен ден, за да доведе на екскурзия съпругата си и двете си деца: Жан-Франсоа, единадесетгодишен, и Мишел, деветгодишен.

— Мамо — попита Мишел, — може ли да си поиграем?

— Къде? — попита Франц.

— Искаме да се изкачим по склона.

— Не си изял баничката си.

— Не ми се яде повече.

Биргит внимателно опакова остатъците от закуската им в целофанов пакет. При тръгването тя щеше да го остави в багажника на колата, за да го хвърли в боклукчийската кофа след завръщането им в Морж. Когато тя щеше да приключи с това, нито една троха, нито една хартийка нямаше да мърси тревата. Ако не се страхуваше, че може да стане смешна, тя щеше да докара манията си за чистота дотам, че да мете тревата там, където бяха седали.

— Не се отдалечавайте много. Жан-Франсоа, пази брат си!

Мишел вдигна недоволно рамене.

— Аз съм голям колкото него!

— Не се цапайте! — заключи майка им.

Децата се отдалечиха, издавайки индиански викове.

— Франц, ще ми отвориш ли багажника?

Франц се приближи до свършено новото волво с гранатов цвят, коленичи, напљунчи пръста си и започна да трие някакво петънце по каросерията.

— Ще ми отвориш ли?

— Защо се смееш?

— Ти си като малко дете!

— Красива е, нали?

— Разкошна...

— А ако се повозим, вместо да стоим тук?

— Франц, толкова сме добре тук... Имаме достатъчно време да я изпробваш.

Тя остави пакета в багажника и понечи да го затвори. Той живо протестира:

— Чакай, не пипай! Не трябва да го блъскаш. Просто лекичко натискаш...

— Ела! — изпуктя Биргит. — Да се присъединим към нашите малки чудовища.

Тя го хвана за ръката и го помъкна със себе си. Те бяха изпили бутилка елзаско вино, което бяха изстудили в ручей. Въздухът беше много чист, лек, почти прозрачен. Започнаха да се катерят по наклона, лъкатушейки между борове, плъзгайки се понякога по килима от борови иглички.

— Виждаш ли ги? — попита Биргит.

Франц обгърна с поглед стръмния наклон, който стигаше чак до лъкатушешката железопътна линия. Близко до нея забеляза жълтите и червени петна на дрехите на децата им. Силуетите им бяха неподвижни, миниатюрни сред няколко бора.

— Жан-Франсоа! Мишел! — извика Франц.

Децата започнаха да махат с ръце към тях, подканвайки ги да дойдат долу. Борът, под който се бяха спрели, единствен беше окичен от ято гарвани. На върха му имаше петно сняг, което пролетното слънце не беше успяло да стопи.

— Ела — каза Франц.

Те започнаха да се спускат по наклона. Когато приближиха до децата, Франсоа и Мишел извикаха:

— Татко! Мамо! Елате да видите! Птици!

— Мисля, че ви казах да не се отдалечавате! — строго каза Биргит.

— Папа, Жан-Франсоа казва, че това са гарвани.

— Да — каза по-голямото дете, — това са гарвани. Нали, татко?

Задъхан от спускането, Франц вдигна глава. Гарваните сякаш се караха за нещо, пляскайки с крила и грачейки, предизвиквайки

падането на втвърден сняг от дървото.

— Какво правят, татко?

— Кълват — машинално отговори Франц.

— Какво кълват, татко? Дървото ли?

Франц отстъпи няколко метра. Сега се намираше точно под линията, на изхода от тунела, там, където върхът на дървото се докосваше до горния му край. Той погледна по-внимателно. В един просвет между клоните се виждаше трупът на мъж с лице, обърнато към небето. Два гарвана кълвяха лицето му там, където би трябвало да се намират очите. Другите летяха около трупа, чакайки своя ред.

— Идете при колата — засрича Франц, сякаш устата му внезапно се беше напълнила с памук.

— Какво виждаш, татко? — попита, приближавайки се, Жан-Франсоа.

— Ти ще се махнеш ли? — ядоса се Франц.

Той махна към жена си.

— Биргит, отведи ги оттук!

По тона му тя разбра, че Франц е станал свидетел на нещо ужасно, но не пожела да разбере на какво. Биргит взе децата за ръце.

— Хайде, хоп! Сега да потичаме!

Франц ги видя да изчезват между дърветата.

Човекът — или по-точно това, което оставаше от него — беше облечен в елегантен тъмен костюм. Гривната часовник хвърляше златни отблясъци под слънчевите лъчи. Дори от това разстояние се виждаше, че обувката на левия му крак е направено от много скъпа, фина кожа. Трупът нямаше десен крак. На височината на слабините, там, където той беше отрязан, се виждаше образувана от съсирена кръв кора.

Франц потрепери и започна да тича към потока.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.